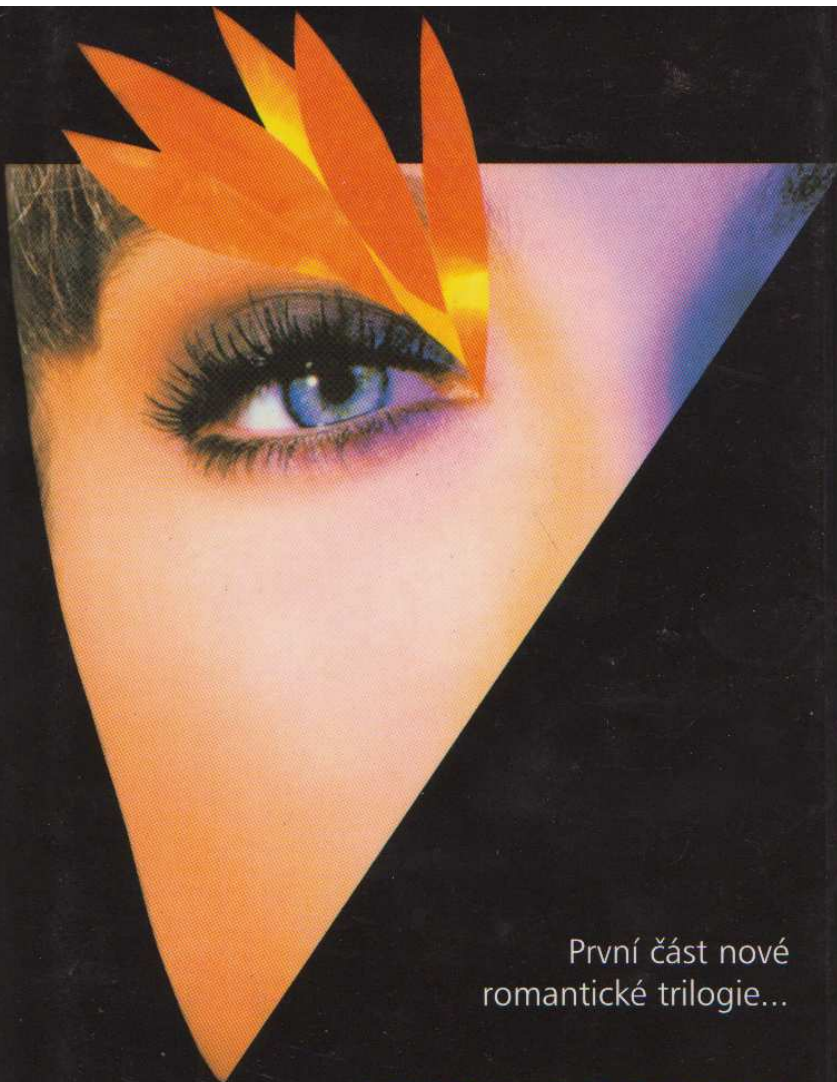




První část nové
romantické trilogie...

NORA ROBERTS

ZROZENÁ Z OHNĚ

Zrozená z ohně

Nora Roberts

Přeložila Ingrid Vichnarová



COLUMBUS

Copyright © by Nora Roberts, 1994
Translation © Ingrid Vichnarová, 1997

ISBN 80-85928-72-8

All rights reserved

**Nikdy se neprovdám, nebudu ženou ničím,
chci zůstat svobodná až do konce žití.**

Irská balada z devatenáctého století

***Amy Berkowerové deset let
věrných služeb***

Milá čtenářko,

celý život jsem si přála navštívit Irsko. Moji předkové pocházeli z Irska a ze Skotska, a já jsem toužila spatřit na vlastní oči ty zelené pahorky, sedět v zakouřené hospůdce a poslouchat lidovou hudbu. Když jsem se tam vydala se svou rodinou, pochopila jsem, že jsem doma, už když jsem přistála na shannonském letišti.

Rozhodnutí zasadit děj knihy do Irska se pak dostavilo samo od sebe. Země i její obyvatelé inspirují příběhy, jejichž vyprávění je těší a posiluje. Chtěla jsem psát o Irsku a o jedné irské rodině tak, jak jsem je vnímala srdcem. V každé knížce této nové trilogie vyprávím o jedné ze tří sester rozdílných povahou, zato svázaných pokrevními svazky. Jejich životy se ubírají různými cestami, přesto je pro ně celoživotní inspirací Irsko – stejně jako inspirovalo mě.

Hlavní hrdinkou prvního dílu, Zrozená z ohně je Margaret Mary Concannonová, nejstarší ze sester, umělecká sklářka s nezávislou duší a výbušnou povahou. Je to žena, pro kterou je rodina útěchou i prokletím; její ambice ji dovedou k poznání sebe samé i nadání, jímž je obdařena. Ruční foukání skla je náročné povolání; přestože Maggie vyrábí křehká umělecká díla, je to silná a neústupná žena, odchovaná drsnou irskou přírodou kraje Clare, s duší stejně nespoutanou a neklidnou jako tento úchvatný kout západního Irska. Její vztah k Roganu Sweeneymu není klidný, ale doufám, že jej shleááte zábavným.

Také doufám, že v této první knize mé řady Zrozená z... si užijete výletu do Clare – země zelených pahorků, rozeklaných útesů a věčné krásy.

NORAROBERTS

Kapitola první

I

Bude nepochybně y hospodě. Kam jinam by se chytrý mužský šel ohřát v mrazivém, větrném odpoledni? Určitě ne domů, k vlastnímu krbu.

Ne, Tom Concannon je chytrý mužský, pomyslela si Maggie, a nebude doma.

Její táta je určitě v hospodě – tam, kde jsou přátelé a smích. Tom Concannon se rád směje, rád pláče a spřádá neuskutečnitelné sny. Někteří lidé ho pokládají za pošetilého snílka, jen Maggie ne – nikdy.

Když na svém rachotícím nakladačku vjela do poslední zatáčky před vesničkou Kilmihil, nebylo na ulici ani živáčka. Nepřekvapilo ji to, vždyť bylo dávno po obědě a na vycházku neměl nikdo ani pomyšlení; od Atlantiku se sem řtila zima jako rozzuřený ohař z ledového podsvětí. Západní pobřeží Irska se chvělo pod jejími nápori a snilo o jaru.

Mezi dalšími vozy zahlédla tátův otlučený fiat. U Tima O'Malleyho bylo dnes nabito. Zaparkovala co nejbliž ke vchodu do hospody, uhnížděné v řadě několika obchodů.

Když vyšla na ulici, poryv štiplavého, mrazivého větru ji málem porazil; zachumlala se do bundy podšité beránkem a stáhla si kapuci níž do čela. Tváře jí zahořely ruměncem. Ostrý vzduch byl nasáklý vlhkem jako ošklivou hrozbou. Než se setmí, začne sněžit, pomyslela si farmářova dcera.

Nepamatovala krutější leden, jenž by s tak d'ábelskou chutí rozfoukával svůj mrazivý dech po kraji Clare. Doplatila na to i

zahrádka před krámkem, kolem nějž chvátala. Co z ní zbylo, leželo zčernalé větrem a mrazem na promáčené půdě.

Maggii se sevřelo srdce lítostí, ale novina, kterou nesla, byla tak hřeživá, až se podivila, že kytky nezvedly hlavu a nerozkvetly vstříc jaru.

U O'Malleyho bylo příjemné teplo. Cítila, jak se k ní přitulilo, jen co otevřela dveře. Do ruda rozpálený krb vesele doutnal a místností se linula vůně hořící rašeliny a guláše, který k obědu podávala O'Malleyho žena Deirdre. A vůně tabáku a piva smíchaná s lehounkým oparem, jež ve vzduchu zanechaly smažené brambory.

Nejdřív zahlédla Murphyho; rozvaloval se u jednoho z malých stolků a hrál na tahací harmoniku, jejíž libé tóny ladily s jeho krásným hlasem. Další hosté v hospodě zasněně naslouchali nad púllitry světlého i tmavého piva. Byla to teskná melodie, stejně teskná jako to nejlepší z Irska –melancholická a krásná jako slzy milé. Byla to píseň, která nesla její jméno, a zpívalo se v ní o stárnutí.

Murphy ji uviděl a pousmál se. Rozcuchané černé vlasy mu padaly do čela; pohybem hlavy si je odhrnul. Tim O'Malley stál za barovým pultem; byl to mohutný chlap, zástěra těsně obepínala jeho objemné břicho. Měl široký, vrásčitý obličej a když se smál, oči mu mizely za záhyby tuku.

Leštil sklenice a v práci neustal, ani když uviděl Maggii; věděl, že se zachová jak se sluší a patří a počká, až dozní píseň.

Spatřila Davida Ryana, jak kouří americkou cigaretu –každý měsíc mu je posílal bratr z Bostonu; úhlednou paní Loganovou, jak plete něco z růžové vlny a nohou podupává do taktu. Byl tu také starý Johnny Conroy, bezzubě se usmíval a drsnou dlaní svíral stejně upracovanou ruku své ženy, s níž žil už padesát let. Seděli tam spolu jako novomanželé, pohroužení do Murphyho písně.

Televizor nad barem byl němý, ale jeho obraz zářil do přítmí pestrobarevnými záběry z nějakého britského seriálu. Lidé ve skvostných oblecích a róbách živě gestikulovali u ohromné tabule se stříbrnými svícny a elegantním křišťálem.

Pozlátkový příběh seriálu jako by byl z jiného světa v atmosféře této hospůdky s poškrábaným barem a kouřem zčernalými zdmi.

Maggiino opovržení zářivými postavami tlachajícími v přepychovém pokoji bylo rychlé a automatické. Stejně rychlé bylo bodnutí ostnu závisti.

Kdyby byla ona jednou takhle bohatá – i když jí na tom ani za mák nezáleželo – věděla by, jak s tím naložit.

Pak zahlédla jeho; seděl v rohu sám, ale vůbec ne stranou od ostatních. Byl součástí místnosti stejně jako židle, na níž seděl. Jednu ruku měl přehozenou přes opěradlo, druhou objímal hrnek, v němž byl určitě silný čaj ochucený irskou whisky.

Byl to možná nevyzpytatelný muž, plný začátků a zastavení a rychlých zvrátů, ale ona ho znala. Ze všech mužů, které kdy poznala, nemilovala žádného tak plně a vroucně jako Torna Concannona.

Neřekla nic, jen k němu přistoupila, sedla si a opřela si hlavu o jeho rameno.

Vzedmula se v ní vlna vřelého citu – plamen, který příjemně hřál, ale nikdy nepálil. Tom sundal paži z opěradla, přivinul si ji blíž a lehce ji políbil na spánek.

Když dozněla píseň, vzala ho za ruku a políbila mu ji. „Věděla jsem, že budeš tady.“

„Maggie, drahoušku, jak jsi věděla, že jsem na tebe myslel?“

„To bude asi tím, že já myslela na tebe.“ Zvedla hlavu a usmála se na něj. Nebyl vysoký, zato pevně stavěný. Jako býk z malého skotského plemene, říkával o sobě mezi záchvaty bujarého smíchu. Vrásky kolem očí se skládaly do vějíře, když se smál. V Maggiiných očích mu jen přidávaly na kráse. Jeho vlasy, kdysi nádherné, husté a zrzavé, časem prořídly a prokvetly šedinami, jež mezi těmi rudými plameny připomínaly kouř. Podle Maggie to byl ten nejoslnivější muž na světě. Byl to její táta.

„Tati,“ řekla. „Mám pro tebe novinu.“

„Jistě, vidím ti to na očích.“

Zamrkal na ni a stáhl jí z hlavy kapuci; vlasy jí v rudých plamenech spadly na ramena. Rád se na ně díval, jak jiskří a syčí. Pořád si pamatoval, jak ji držel poprvé – obličejík měla svraštělý, křičela z plných plic, drobné pěstičky měla zaťaté a mávala jimi; vlásky jí svítily jako nová mince.

Nebyl zklamán, že se mu nenarodil syn; cítil bázeň a pokoru, že byl obdařen dcerou.

„Přines mý holčičce něco k pití, Time.“

„Dám si čaj,“ zvolala. „Je tam hrozná zima.“ Nyní, když byla tady, si chtěla tu novinu vychutnat, než se s ní pochlubí. „To proto jsi tady, vyzpěvuješ si a popíjíš, Murphy? A kdo ti zahřívá tvoje krávy?“

„Zahřívají se navzájem,“ opáčil. „Když tohle počasí vydrží, budu mít na jaře víc telat, než mi bude milé, protože dobytek dělá o dlouhých zimních nocích úplně to samé, co zbytek světa!“

„Á, sedí u krbu s dobrou knížkou, co?“ zvolala Maggie a hospoda vybuchla smíchy. Nebylo žádným tajemstvím, že Murphy vášnivě rád čte; jen jeho to uvádělo do rozpaků.

„Inu, pokoušel jsem se zasvětit je do krás literatury, ale řeknu vám, ty krávy se radši koukají na televizi.“ Zaťukal prstem na prázdnou sklenici. „Chci si tady užít trochu klidu, ta tvoje pec hučí dnem i nocí jako Niagara. A cože nejseš doma a nehraješ si se sklem?“

„Tati.“ Když Murphy vykročil k baru, Maggie vzala otce opět za ruku. „Chtěla jsem ti to říct jako prvnímu. Víš, že jsem dnes ráno odvezla pár kousků do McGuinnessova obchodu v Ennisu?“

„Opravdu?“ Vyndal z úst fajfku a poklepal s ní o stůl. „Mělas mi říct, že tam jedeš. Byl bych ti dělal společnost.“

„Chtěla jsem to udělat sama.“

„Moje malá tajnůstkářko,“ usmál se a prstem jí přejel po nose.

„Tati, on je koupil.“ Zelené oči, které zdědila po otci, jí svítily jako smaragdy. „Koupil čtyři kusy, přesně tolik, kolik jsem jich tam odvezla. Hned na místě mi za ně zaplatil.“

„Neříkej, Maggie, neříkej!“ Vyskočil, popadl ji a začal s ní kroužit po místnosti. „Poslouchejte, dámy a pánové! Moje dcera, moje vlastní Margaret Mary, prodala svoje sklo v Ennisu!“

Zazněl rychlý, spontánní potlesk, po něm palba otázek.

„U McGuinnessa,“ chrčila ze sebe odpovědi. „Čtyři kusy, a chce vidět další. Dvě vázy, jednu mísu a... snad bychom tomu mohli říkat těžítko.“ Zasmála se, když Tim postavil na pult dvě skleničky whisky – pro ni a pro tátu.

„Tak dobrá.“ Pozvedla skleničku k přípitku. „Na Torna Concannona, který mi věřil.“

„Ale jdi, Maggie...“ Její otec potřásl hlavou a v očích se mu zaleskly slzy. „Na tebe. Na vás všechny.“ Přitůkl si a vypil whisky jedním douškem. „Tak, a teď se do toho pořádně opři, Murphy, zahraj nám! Chci si zatančit se svou dcerou!“

Murphy spustil říznou melodii. Tom, povzbuzován výkřiky a tleskáním, vedl svou dceru po „parketu“. Z kuchyně vyšla Deirdre, zruřovělá teplem, a utřela si ruce do zástěry. Popadla svého muže a vtáhla ho do víru tance. Jedna řízná melodie střídala druhou ve vířivém rytmu irských lidových písní a Maggie kroužila od partnera k partnerovi, až ji bolely nohy.

Hospoda se plnila dalšími hosty, jež přilákala hudba nebo touha po společnosti, a novina se šířila jako blesk. Než se setmí, dozvědí se to všichni v okruhu dvaceti kilometrů, tím si byla jistá.

Právě po takové slávě vždycky toužila. V koutku duše ovšem tajně, snila o ještě větší.

„Ach, už dost!“ Zhroutila se na židli a dopila studený čaj. „Sotva popadám dech a srdce se mi může rozskočit!“

„Moje taky – dme se pýchou.“ Tomův úsměv zůstal jasný, ale oči mu potemněly. „Měla bys to však říct i matce, Maggie. A taky sestře.“

„Brianně to řeknu dnes večer.“ Zmínka o matce jí zkalila náladu.

„Tak dobrá.“ Rukou jí zlehka přešel po tváři. „Je to tvůj den, Maggie Mae, nic ti ho nesmí zkazit.“

„Ne, je to náš den. Nebýt tebe, nikdy bych nebyla vyfoukla svou první skleněnou bublinu.“

„Tak se o něj podělíme – jen my dva, na chvíličku.“ Náhle nemohl dýchat, zatočila se mu hlava a polilo ho horko. Zazdalo se mu, že za očima ucítil jemné cvaknutí, než se mu opět rozjasnil zrak. Vzduch, pomyslel si. Potřeboval jít na čerstvý vzduch. „Mám chuť si někam vyjet. Chci se nadýchat moře, Maggie. Pojedeš se mnou?“

„Samozřejmě.“ Okamžitě vstala. „Ale venku se žení všichni čerti a mrzne. Určitě si chceš vyjet k útesům?“

„Potřebuju to.“ Popadl kabát, kolem krku si omotal šálu a otočil se do hospody. Všechny tmavé, začouzené barvy mu začaly tančit

před očima. S lítostí si uvědomil, že je trochu opilý. Ale co, dnes pro to má velký důvod. „Chci uspořádat večírek. Zítra večer. S dobrým jídlem a pitím a s dobrou hudbou, abychom oslavili úspěch mé dcerky. Čekám, že přijdou všichni mí přátelé.“

Maggie počkala, až byli venku, na mraze. „Večírek? Tati, přece dobře víš, že máma to nedovolí.“

„Ještě pořád jsem ve svém domě pánem já.“ Bojovně vystrčil bradu – stejnou, jako měla Maggie. „Večírek bude, Maggie. Neboj, s matkou to nějak skoulím. Pojedeme?“

„Dobrá.“ Nemělo smysl se přít, když si Tom Concannon něco umanul. Byla mu za to vděčná, jinak by totiž nebyla mohla odjet do Benátek a vyučit se tam v jedné umělecké sklárně. Nikde jinde by se toho tolik nenaučila, bez těch učňovských let by neuskutečnila svůj sen a nevybudovala si vlastní ateliér. Věděla, že otec u matky draze pykal za to, co do ní investoval. Ale neustoupil.

„Řekni mi, na čem teď pracuješ.“

„No, je to něco jako láhev. Chci, aby byla hodně vysoká, hodně úzká. Od dna až po hrdlo se bude zužovat, pak se rozšíří. Něco jako lilie. Barva by měla být jemná, pastelová, jako broskvová dužina.“

Viděla ji jasně před sebou – stejně jasně jako ruku, kterou si pomáhala při popisu.

„Nosíš v hlavě spoustu báječných nápadů.“

„Vidět je tam je hračka.“ Vrhla na něj zářivý úsměv. „Zato uvést je ve skutečnost dá fušku.“

„Ty to dokážeš.“ Poplácal ji po ruce a zmlkl.

Maggie se rozjela po klikaté, úzké silnici k moři. Od západu se blížily mraky, poháněné větrem, ztemnělé a ztěžklé bouřkou. Pohlcovaly jasnější flíčky oblohy, jež se vzápětí prodraly na svobodu a zazářily jako smaragdy mezi olovem.

Uviděla číši, širokou a hlubokou, prosycenou těmi válcíci barvami, a začala ji v duchu tvořit a modelovat.

Silnice se klikatila, pak vedla rovně; nákladák supěl a rachotil po cestě lemované živým plotem vyšším než dospělý chlap. Na návsi u silnice stála kaplička zasvěcená Panně Marii. Madona měla v tom mrazu klidnou, vyrovnanou tvář, ruce roztažené v gestu vřelého

uvítání; u nohou jí ležely umělé květiny ostrých, nepatřičně křiklavých barev.

Maggie zaslechla hluboký vzdech a podívala se na otce. Zdál se jí pobledlý, kolem očí měl černé stíny. „Vypadáš unaveně, tati. Nechceš radši, abych tě odvezla domů?“

„Ne, ne>„ Vyndal si z úst fajfku a zamyšleně si s ní poklepával o dlaň. „Chci se dívat na moře. Schyluje se k bouři, Maggie Mae. Z útesů v zátoce budeme mít krásný výhled.“

„To určitě.“

Za vesnicí se silnice opět hrozivě zužovala; Maggie s vozem kličkovala jako s nití kolem ucha jehly. Nějaký muž, zachumlaný až po uši, se s námahou vlekl proti větru, v patách mu krácel věrný pes. Muž i pes se přitiskli k živému plotu, když těsně kolem projel nákladák – jen pár centimetrů od mužových holínek. Muž jim zamával na pozdrav.

„Víš, o čem přemýšlím, tati?“

„O čempak?“

„Kdyby se mi podařilo prodat ještě pár kousků – stačilo by opravdu pár – mohla bych mít ještě jednu pec. Chci totiž víc pracovat s barvami. Kdybych si postavila další pec, mohla bych vypalovat víc kusů najednou. Pálené cihly nejsou ani tak drahé. Ale budu jich potřebovat víc než dvě stovky.“

„Mám něco našetřeno.“

„Ne, už ne.“ V tom byla neoblomná. „Mám tě za to moc ráda, ale tohle chci pořídit za své.“

Zatvářil se dotčeně a zakabonil se na fajfku. „To bych moc rád věděl, od čeho je táta, když ne od toho, aby dával svým dětem! Po parádních šatech ani cetkách netoužíš, takže jestli tvé srdíčko lační po pálených cihlách, máš je mít!“

„Taky že budu,“ řekla prudce. „Ale koupím si je sama. Musím to dokázat sama. Tady nejde o peníze, jde o víru a důvěru.“

„Užjsi mi to desetinasobně splatila.“ Opřel se a pootevřel okénko; vítr svištěl skulinou, když si zapaloval dýmku.

„Jsem boháč, Maggie. Mám dvě povedené dcery, obě učiněný poklad. A ačkoliv by si chlap už neměl nic víc přát, mám taky střechu nad hlavou a přátele, na které je spolehnouti.“

Maggie postřehla, že ve výčtu pokladů chyběla matka. „A taky hlavu v oblacích a prázdnou kapsu.“

„To taky.“ Odmlčel se a zadumal se. Míjeli stará kamenná obydlí, bez střech a opuštěná na okraji šedozelených polí, jež se rozprostírala do dálav, neuvěřitelně krásná v tom ponurém světle. Pak zahlédl kostelík, statečně vzdorující trvalému náporu větru, před ním jen pár pokroucených stromů bez listů.

Měl to být smutný a teskný pohled, ale Tomovi připadal krásný. Na rozdíl od Maggie neměl rád samotu, ale když pozoroval, jak se nebe sklání k prázdné zemi a v cestě mu nestojí ani živáček, chápal ji.

Hvízdající škvírou v okně ucítil vůni moře. Kdysi snil o tom, že je přepluje.

Kdysi snil o mnoha věcech.

Vždycky toužil po štěstí, bohatství a slávě; že je nenašel, byla jen jeho vina, toho si byl vědom. Byl sedlák jen původem, nikoliv povahou. Nyní přišel o veškerou půdu, až na pár akrů, jež stačily pouze na květiny a zeleninu, které tak umně pěstovala jeho dcera Brianna. Stačily k tomu, aby mu připomínaly jeho nezdar.

Příliš mnoho plánů, pomyslel si a další vzdech mu rozvlnil hrud'. Jeho žena Maeve v tom měla pravdu. Byl vždycky plný plánů, ale neměl dost výdrže a štěstí, aby je uskutečnil.

V oblaku výfukových plynů minuli další shluk chalup a pak stavení, jehož majitel se chlubil, že je to poslední hospoda před New Yorkem. Pohled na ni zvedl Tomovi jako vždycky náladu.

„Co kdybychom si vypluli do New Yorku, Maggie, na sklenku dobrého piva?“ zeptal se jako vždycky.

„První rundu platím já.“

Zahihňal se. Když Maggie zastavila na místě, kde končila silnice a začínala tráva a skály a konečně větrem bičované moře, jež se táhlo až do Ameriky, zmocnil se ho neurčitý, avšak silný a naléhavý pocit.

Vystoupili do hukotu vody, jež zuřivě narážela do zubů a pěstí černé skály. Maggie chytila Torna pod paží a chvílku se potáceli jako opilci; pak se zasmáli a vykročili.

„Je šílenství chodit sem v takový den.“

„Ano, nádherné šílenství. Jen se nadechni, Maggie! Cítíš ten vzdoušek? Chce nás odvést rovnou do Dublinu. Vzpomínáš, jak jsme byli v Dublinu?“

„Viděli jsme žongléra, jak pohazuje barevnými míčky. Mně se to tak líbilo, že ses to naučil taky.“

Jeho smích zaburácel jako moře. „Ach, těch jablek, co jsem otloukl!“

„Napekli jsme z nich koláčky a záviny na celé týdny.“

„A já si řekl, že bych s tou novou dovedností mohl vydělat pár liber, a vydal jsem se na pouť do Galwaye.“

„A každíčkou vydělanou penci jsi utratil za dárky pro mě a Briannu.“

Postřehla, jak se mu vrací barva do tváří a oči mu jen září. Ochotně s ním scházela po nerovné pěšině vstříc skřípějícím zubům větru. Zastavili se až na samém kraji mocného Atlantiku, jehož vlny jako šiky bojovníků dorážely na nemilosrdnou skálu. Po srážce ustoupily a v desítkách kaskád se řítily do prohlubní. Nad hlavou jim skřehotali rackové – skřehotali a kroužili a jejich křik se odrážel ozvěnou od dunění vln.

Sprška dosáhla vrcholu, bílá jako sníh, průzračná jako křišťálové korálky, jež se tříštily v mrazivém vzduchu. Dnes se na rozbourené hladině nehoupaly žádné čluny. Brázdily je pouze zčeřené hřebeny vln.

Napadlo ji, zda sem otec nechodí tak často proto, že splnutí moře a skály v jeho očích symbolizuje manželství stejně jako válku. Jeho manželství bylo věru neustálou bitvou – manželčina zloba a hněv dorážely na jeho srdce a postupně, pomalu je ohlodávaly.

„Proč od ní neodejdeš, tati?“

„Cože?“ Odvrátil pozornost od moře a oblohy.

„Proč od ní neodejdeš?“ opakovala Maggie. „Brie a já isme už dospělé. Proč zůstáváš tam, kde nejsi šťastný?“

„Je to moje žena,“ řekl prostě.

„Co je to za odpověď?“ zvolala. „Proč by to měl být konec? Mezi vámi není ani náklonnost, natož láska. Dělala ti ze života peklo, kam až mi paměť sahá.“

„Jsi na ni až moc přísná.“ To je také moje vina, pomyslel si: tolik Maggie miloval, že nedokázal vzdorovat její bezpodmínečné lásce k němu. Věděl, že v této lásce není pochopení pro zklamání a zatrpkllost ženy, která ji přivedla na svět. „Co je mezi tvou matkou a mnou, je i moje zásluha, nejen její. Manželství je hrozně křehká věc, Maggie –balancování mezi dvěma srdci a dvěma nadějemi. Někdy je závaží na jedné straně těžší, a ta druhá to nedokáže vyrovnat. Pochopíš to, až budeš sama jednou vdaná.“

„Nikdy se nevdam.“ Řekla to prudce, jako přísahu před Bohem. „Nikdy nikomu nedám právo, aby mě učinil tak nešťastnou.“

„Nemluv tak. Nemluv tak.“ Pevně ji k sobě přitiskl, plný úzkosti. „Není nic vzácnějšího než manželství a rodina. Nic na světě.“

„Jestli je to pravda, jak může být takovým vězením?“

„Nemá jím být.“ Opět se ho zmocnila slabost, a náhle ucítil zimu až do morku kostí. „Nešli jsme ti s matkou příkladem, já vím, a moc mě to mrzí. Víc, než jsem schopen ti říct. Ale vím jedno, Maggie, holčičko moje. Když miluješ celou svou bytostí, neriskuješ tím pouze to, že budeš nešťastná. Můžeš se také ocitnout v sedmém nebi.“

Zabořila tvář do jeho kabátu; vůně, kterou vdechovala, jí přinášela útěchu. Nemohla mu říct, že ví, už léta ví, že jemu manželství sedmé nebe nepřineslo. A že nebýt jí, nikdy by se nezamkl v tom manželském vězení a nezahodil klíč.

„Miloval jsi ji vůbec někdy?“

„Ano. A byla to láska žhavá jako tvoje sklářská pec. Z ní jsi vzešla ty, Maggie. Zrozená z ohně – jako tvoje nejkrásnější sklářské výtvary. Ten oheň už sice vychladl, ale jednou hořel. Možná, že kdyby se nebyl rozhořel tak prudce, mohli jsme si ho udržet jako malý plamínek.“

Něco v tónu jeho hlasu, přimělo zvednout hlavu; zkoumavě se mu zahleděla do tváře. „Ty ses do někoho zamiloval, vid’?“

Vzpomínka na to jím projela jako nabroušený nůž – bolestná, a přece sladká. Opět se zadíval na moře, jako by je uměl přehlédnout a za ním nalézt ženu, kterou nechal odejít. „Ano, kdysi dávno. Ale nemělo se to stát. Neměl jsem na to právo. Něco ti řeknu – když přijde láska, když její šíp zasáhne srdce, nic ho nezastaví. Potěšením

mu je dokonce i to, že krvácí. A tak mi neříkej, že se nikdy nevdáš, Maggie. Chci, abys měla to, co mně bylo odepřeno.“

Neodporovala mu, nemělo to smysl. „Je mi třiadvacet, tati, Brie je o rok mladší. Vím, co káže církev, ale ať se propadnu, jestli věřím, že je na nebi Bůh, kterému dělá radost, když takhle celý život trestá muže za jediný omyl.“

„Omyl.“ Tom se zamračil a strčil si fajfku do úst. „Moje manželství nebylo omyl, Margaret Mary, to už nikdy nesmíš říct. Vzešly jste z něj vy dvě, ty a Brie. Omyl? Ne, zázrak. Bylo mi už přes čtyřicet, když jsi se narodila, a ani ve snu by mě nenapadlo, že ještě založím rodinu. Často přemýšlím, jaký by byl můj život bez vás dvou. Kde bych byl dnes? Stařec, kterému táhne na sedmdesát, a je sám. Úplně sám.“ Vzal její obličej do dlaní a upřeně se jí zahleděl do očí. „Každý den děkuji Bohu, že jsem potkal tvou matku, a že jsme spolu dokázali něco, co zde můžu zanechat. Ze všeho, co se mi povedlo i nepovedlo, jste vy dvě mou skutečnou a největší radostí. Takže už nechci slyšet ani slovo o chybách či neštěstí, rozumíš?“

„Miluji tě, tati.“

Obličej mu zjhl. „Vím to. Myslím, že mě miluješ až příliš, ale nelituji toho.“ Opět se ho zmocnil pocit naléhavosti – jako vítr, jenž mu našeptává, aby si pospíšil. „Chci tě o něco poprosit, Maggie.“

„O co?“

Zkoumal její tvář a hladil ji prsty, jako by si náhle chtěl uložit do paměti každý detail – ostrou, umíněnou bradu, jemnou křivku tváře, oči zelené a neklidné jako moře, jež jim burácelo u nohou.

„Jsi silná, Maggie. Pevná a silná, se srdcem na pravém místě pod vší tou ocelí. Bůh ví, že jsi taky chytrá. Ani zbla nerozumím věcem, které znáš, nevím, jak ses je mohla naučit. Jsi moje zářivá hvězda, Maggie, stejně jako Brie je moje chladná růže. Chci, abyste obě šly tam, kam vás povedou sny. Přeji si to víc, než umím vypovědět. Až za nimi jednou vykročíš, půjdeš za nimi nejen kvůli sobě, ale i kvůli mně.“

Hukot moře mu v uších náhle umlkl, světlo v očích potemnělo. Maggiin obličej se mu na okamžik rozmazal a ztratil.

„Co je ti?“ Vyděšeně jím zatřásla. Zpopelavěl jako ta obloha a náhle vypadal hrozně staře. „Jsi nemocný, tati? Pojd', odvedu tě zpátky do auta.“

„Ne.“ Bylo životně důležité – z důvodů, jež sám neznal – aby stál právě tady, na nejvzdálenějším cípu své země, a dokončil, co začal. „Nic mi není. Jenom mě píchlo u srdce, nic víc.“

„Klepeš se zimou!“ Jeho šlachovité tělo jí v rukou náhle ztěžklo jako pytel ledových kostí.

„Poslouchej mě,“ drmolil naléhavě. „Nenech se nikým a ničím odradit od cesty, kterou se chceš ubírat. Zanech po sobě stopu, hlubokou a trvalou. Ale ne...“

„Tati!“ Zaplavila ji panika, když zavrával a klesl na kolena. „Ach bože, tati, co je ti? Opět srdíčko?“

Ne, srdce ne, pomyslel si v oparu bolesti. Vždyť na vlastní uši slyšel, jak mu tluče – nahlas a rychle. Ale cítil, jak se něco uvnitř láme, trhá a klouže pryč. „Nezatvrď se, Maggie. Slib mi to. Nikdy neztrat', co v tobě je. Postarej se o sestru. I o matku. Slib mi to.“

„Musíš vstát.“ Zacloumala jím a přemáhala rostoucí strach. Hukot moře sílil a zněl, jako když propuká bouře, hrůzostrašná a děsivá, která je už už smete a nabodne na hroty skal. „Slyšíš mě, tati? Musíš vstát!“

„Slib mi to.“

„Ano, slibuju, přísahám před Bohem, že se o ně budu vždycky starat.“ Zuby jí drkotaly, na tvářích ji pálily slzy. „Potřebuji kněze,“ vydechl.

„Ne, ne, musíš jen pryč z té zimy!“ Ale věděla, že je to lež, jakmile ji vyslovila. Proklouzával jí mezi prsty; mohla ho svírat jakkoliv pevně, to, co v něm bylo, od ní navždy odcházel. „Nenechávej mě tady, prosím tě, takhle ne!“ Zoufale se rozhlížela po polích a cestičkách, po nichž chodívali lidé, aby zde mohli postát jako nyní oni dva. Ale dnes byly cesty prázdné a bez života, a tak v sobě udusila touhu volat o pomoc. „Zkus to, tati, postav se! Odvezu tě k lékaři.“

Opřel si hlavu o její rameno a vzdychl. Už necítil bolest, jen otupělost. „Maggie,“ řekl. Pak zašeptal ještě jedno jméno, cizí a neznámé, a to bylo vše.

„Ne!“ Jako by ho chtěla chránit před větrem, který už necítil, pevně ho sevřela v náručí a rozvzlykala se.

Vítr bičoval moře a přinášel s sebou první jehličky mrznoucího deště.

Kapitola druhá

i

O smuteční hostině po úmrtí Thomase Concannona se mluvilo ještě po letech. Bylo na ní dobré jídlo a dobrá hudba, jak to plánoval na oslavu dceřina úspěchu. V domě, v němž prožil poslední roky života, se hemžily davy lidí.

Tom nebyl žádný boháč, zato však oplýval bohatstvím přátel.

Přišli z nejbližší vesnice i z osady za ní. Z farem, obchodů a chalup. Přinesli s sebou jídlo, jak mezi sousedy bývá při takové příležitosti zvykem, a kuchyň byla zanedlouho plná pecnů chleba, masa a koláčů. Připíjeli si na jeho památku a hráli serenády o jeho náhlém skonu.

V krbech plál oheň, aby zahnal vichřici cloumající okny

1 chlad zármutku.

Ale Maggie měla pocit, že už se nikdy neohřeje. Seděla u ohně v úhledném salonku, zatímco společnost plnila dům kolem ní. V plamenech viděla útesy, zpěněné moře – a sebe samu, osamělou, s umírajícím otcem v náručí.

„Maggie.“

Polekaně se otočila a uviděla Murphyho. Skláněl se nad ní a podával jí hrnek, ze kterého se kouřilo. „Co je to?“

„Hlavně whisky, s kapkou čaje na zahřátí.“ Laskavé oči měl plné smutku. „Napij se. Tak, hodná holka. Nechceš si dát něco k jídlu? Udělalo by ti to dobře.“

„Nemůžu,“ řekla, ale poslechla ho a napila se. Zdálo se jí, že v hrdle cítí každou pálivou kapku. „Neměla jsem tam s ním chodit, Murphy. Měla jsem na něm vidět, že je nemocný.“

„To je nesmysl, a ty to víš. Když odcházel z hospody, vypadal přece zdravě, plný elánu. Proboha, vždyť vesele křepčil, nebo ne?“

Tančili jsme, pomyslela si. Tančila s otcem v den, kdy zemřel. Zdalipak v tom jednou najde útěchu? „Ale kdybychom nebyli tak daleko, tak sami...“

„Lékař ti to přece řekl jasně, Maggie. Nemohlo to dopadnout jinak. Zabilo ho aneurysma, a to milosrdně rychle.“

„Jo, rychlé to bylo, to je tedy fakt.“ Trásl se jí ruce, a tak se znovu napila. Pomalé bylo jen to, co následovalo –ta nekonečná doba, než odvezla jeho tělo od moře; sípavě dýchala a ruce jí přimrzaly k volantu.

„V životě jsem nepotkal chlapa, který by byl na svého potomka tak hrdý jako on na tebe.“ Murphy zaváhal a podíval se na ruce. „Byl mi skoro jako druhý táta, Maggie.“

„Já vím.“ Odhrnula mu vlasy z čela. „Taky jím byl.“

Takže jsem ztratil otce dvakrát, pomyslel si Murphy. A podruhé ucítil tíhu zármutku a odpovědnosti.

„Chci ti říct, jen abys věděla, že kdybyste... něco potřebovaly, ty nebo tvoje rodina, tak stačí říct.“

„Je od tebe hezké, že to říkáš a že to myslíš upřímně.“

Upřel na ni pohled; jeho keltsky modré oči se setkaly s jejíma. „Vím, jak to bylo těžké, když musel prodat ten pozemek. O to těžší, že jsem ho od něj koupil já.“

„Ne.“ Maggie postavila hrnek na stůl a sevřela mu ruce v dlaních. „Ta půda pro něj nic neznamenala.“

„Tvoje matka...“

„Ta by proklela i svatého za to, že ji koupil,“ řekla Maggie rázně. „I když se za utržené peníze mohla konečně dosyta najíst. Řeknu ti, bylo to snazší, že jsi to byl ty. Brie ani já ti nezávidíme ani jediné stébélko trávy, taková je pravda, Murphy.“ Přemohla se a usmála se na něj, protože to oba potřebovali. „Udělal jsi to, co on nemohl a jednoduše ani nechtěl. Ta půda pod tvýma rukama jen vzkvétá. Už o tom nemluvme.“

Rozhlédla se kolem, jako kdyby právě vešla z prázdného pokoje do místnosti plné lidí. Někdo hrál na flétnu a O'Malleyho dcera, obtěžkána prvním dítětem, zpívala lehkou, zasněnou melodii. Z

druhého konce pokoje zazněl zvonivý smích, živý, veselý. Někde brečelo miminko. Muži postávali ve skupinkách a povídali si o Tomovi i o počasí, o nemocné stračeně Jacka Marleyho i o tom, jak Donovanům zatéká střecha.

Ženy si také povídaly o Tomovi – ale i o počasí, dětech, svatbách a pohřebních hostinách.

Zahlédla nějakou stařenu, otcovu vzdálenou sestřenicí, v ošoupaných botách a záplatovaných punčochách; pletla svetr a něco vyprávěla hloučku dětí, které jí naslouchaly s otevřenými ústy.

„Měl kolem sebe hrozně rád lidi.“ V Maggiině hlase zazněla bolest, pulsující jako otevřená rána. „Kdyby mohl, měl by jich pořád plnou chalupu. Nikdy nemohl pochopit, proč jsem raději sama.“ Zhluboka se nadechla a doufala, že to vyzní nenuceně. „Slyšel jsi ho někdy mluvit o ženě jménem Amanda?“

„Amanda?“ Murphy se zamračil a usilovně přemýšlel. „Ne. Proč se ptáš?“

„Jen tak. Asi jsem mu špatně rozuměla.“ Mávla nad tím rukou. Její umírající otec přece nemohl mít na rtech jméno nějaké cizí ženy. „Měla bych jít pomoci Brie do kuchyně. Díky za whisky, Murphy. I za vše ostatní.“ Políbila ho a vstala.

Přejít pokojem nebylo pochopitelně tak snadné. Pořád se musela zastavovat a naslouchat útěšným slovům nebo krátkým historkám o otci, anebo – jako v případě Tima O'Malleyho – sama utěšovat.

„Ježíši, jak mi bude chybět!“ vzlykal Tim a beze studu si utíral oči. „Nikdy jsem neměl kamaráda, který by mi byl tak drahý, a už ho mít nebudu. Žertoval o tom, že si otevře vlastní hospodu, abych prý měl nějakou konkurenci.“

„Já vím.“ Taky věděla, že to nebyl jen žert, nýbrž další nesplněný sen.

„Chtěl být básníkem,“ vložil se do hovoru někdo další, zatímco Maggie objímala Tima a poplácávala ho po zádech. „Říkal, že mu jen chybí ta správná slova.“

„Měl srdce poety,“ řekl Tim zlomeně. „A taky srdce a duši dobráka, o tom není sporu. Nebylo lepšího mužského na světě, než byl Tom Concannon.“

Maggie prohodila pár slov s knězem o pohřebním obřadu, chystaném na příští dopoledne, a konečně vklouzla do kuchyně.

Jako v celém domě i zde se tísnilo množství lidí; ženy podávaly jídlo nebo je připravovaly. Zvuky a vůně byly plné života – pískaly konvice, kypěly polévky, pekla se šunka. Mezi tím vším se motaly děti; ženy, od přírody obdařené oním záhadným mateřským instinktem, se jim půvabně vyhýbaly nebo je braly do náruče – podle toho, co bylo právě zapotřebí.

Pod stolem spokojeně podřimovalo štěně vlčáka, které dostala Brianna od Torna k narozeninám. Brianna stála u kamen; tvářila se vyrovnaně a ruce se jí jen míhaly. V jejích očích i křivce rtů však Maggie postřehla stopy zármutku.

„Musíš něco sníst.“ Jedna ze sousedek zahlédla Maggie a začala jí nabírat na talíř. „Buď to to sníš, nebo budeš mít se mnou co do činění.“

„Přišla jsem jen pomoci.“

„Pomůžeš nám, když se najíš. Je toho dost pro celý regiment. Víš, tvůj táta mi jednou prodal kohouta. Tvrdil, že je to ten nejlepší kohout v širém kraji a že bude mé slepičky obšťastňovat dlouhá léta. Uměl to náramně, ten tvůj táta – člověk mu hned uvěřil, i když věděl, že plácá nesmysly.“ Zatímco mluvila, nakládala na talíř štědrou porci a stihla jemně odstrčit dítě, které jí stálo v cestě, aniž vyšla z tempa. „Z kohouta se vyklubal příšerný, zákeřný pták, který za celičský mizerný život ani jedinkrát nezakokrhoval.“

Maggie se pousmála a řekla, co se od ní očekávalo, i když tu historku znala nazpaměť. „A co jste s tím kohoutem nakonec udělala, paní Mayová?“

„Zakroutila jsem tomu prokletému ptákovu krkem a uvařila jsem z něj polívku. Tvému tátovi jsem dala taky ochutnat. Prý v životě nejedl lepší.“ Srdečně se zasmála a vnutila Maggie vrchovatý talíř.

„A měl pravdu?“

„Maso bylo šlachovité a tvrdé jako houžev. Ale Tom snědl polívku do poslední kapky. Bůh mu žehnej.“

A tak se Maggie najedla – nezbývalo jí nic jiného, než žít dál. Poslouchala historky a pár jich dala k lepšímu. Když se setmělo a kuchyň se pomalu vyprázdnila, sedla si a vzala si na klín štěně.

„Lidé ho měli rádi,“ řekla.

„Ano, moc.“ Brianna stála u kamen s utěrkou v ruce a oči se jí zamlžily. Už neměla koho krmit a obsluhovat, nezbylo nic, co by jí zaměstnávalo mysl a ruce. V srdci se jí vyrojil zármutek jako hejno podrážděných včel. Aby jej na chvíli přemohla, začala sklízet nádobí.

Byla štíhlá jako proutek a pohybovala se pružně a úsporně. Kdyby měla dost peněz a prostředků, mohla by se stát tanečnicí. Husté zlatavé vlasy s nádechem do růžová měla úhledně svinuté na šíji. Přes jednoduché černé šaty měla převázanou zástěrku.

Maggiiny vlasy byly pravým opakem: lemovaly jí tvář v rozčuchaném ohnivém chumlu. Na sobě měla sukni, kterou zapomněla vyžehlit, a svetr, který potřeboval zašít.

„Ani zítra se nevyjasní.“ Brianna zapomněla na nádobí v ruce a civěla z okna do burácející noci.

„Ne. Ale lidé stejně přijdou, jako přišli dnes.“

„Pozveme je pak k nám. Je tady takového jídla... Nevím, co s tím budeme dělat...“ Briannin hlas se vytrácel.

„Vyšla dnes vůbec ze svého pokoje?“

Brianna na okamžik znehybněla, pak začala pomalu rovnat talíře.

„Není jí dobře.“

„Proboha, s tímhle na mě nechod'. Zemřel jí manžel a každý, kdo ho znal, sem dnes přišel. A ona se ani nepokouší zastírat, že jí to je jedno.“

„Víš moc dobře, že jí to není jedno.“ Briannin hlas zněl stroze a napjatě. Neměla chuť se hádat; srdce jí pukalo bolestí a žalem. „Vždyť s ním žila víc než dvacet let.“

„Ano, žila – spíš vedle něj než s ním. Proč se jí zastáváš? Ještě i teď!“

Brianna stiskla talíř takovou silou, že jen čekala, kdy praskne. Ovládla se a hlas jí zněl dokonale klidně a rozumně. „Nikoho se nezastávám, říkám jen, co je pravda. Cožpak v tomhle domě nemůže být klid? Alespoň dokud ho nepohřbíme?“

„V tomhle domě nebyl nikdy klid,“ ozvala se Maeve od dveří. Obličej neměla zmáčený slzami – byl studený, tvrdý a nesmiřitelný. „On se o to postaral. Postaral se o to a stará se o to i teď. I po smrti mi dělá ze života peklo.“

„Nemluv o něm.“ Vztek, který v sobě Maggie celý den dusila, si prorazil cestu jako ostrý kámen křehkým sklem. Prudce vstala od stolu a psík jí vyplašeně seskočil z klína. „Neopovaž se o něm takhle mluvit!“

„Budu si říkat, co chci.“ Maeve křečovitě uchopila šálu a utáhla si ji těsně kolem hrdla. Byla vlněná, i když ona odjakživa toužila po hedvábné. „Celý život jsem z něj neměla nic jiného než smutek. Teď je mrtvý a já ho mám ještě víc.“

„Nevidím, že bys uronila slzu, matko!“

„A taky neuvidíš. Nejsem pokrytec a nikdy jím nebudu, budu mluvit jen Boží pravdu. Půjde do pekla za to, co mi vyvedl.“ Pohledem sklouzla z Maggie na Briannu; z modrých očí jí číselo zatrpkllost. „A jelikož mu neodpustí Pánbůh, neodpustím mu ani já.“

„No ne, ty znáš Boží vůli?“ zvolala Maggie. „Máš snad přímou linku na Pánaboha, když se pořád modlíš a odříkáváš růženec?“

„Nerouhej se.“ Maeviny tváře zrudly hněvem. „V tomhle domě se rouhat nebudeš.“

„Budu si říkat, co chci.“ Maggie zopakovala matčina slova s nuceným úsměvem. „Řeknu ti, že Tom Concannon nepotřeboval to tvé sžíravé odpuštění.“

„Tak dost.“ I když se Brianna uvnitř celá chvěla, položila Maggii na rameno uklidňující dlaň. Dlouze a zhluboka se nadechla, aby měla jistotu, že jí neselže hlas. „Už jsem ti přece řekla, mami, že ten dům ti dám. Nemusíš si dělat starosti.“

„Co je zas tohle?“ Maggie se otočila na sestru. „Jak to myslíš?“

„Přece jsi slyšela závěť,“ řekla Brianna, ale Maggie jen zavrtěla hlavou. „Vůbec jsem to nepochopila. Advokátská hantýrka. Nemohla jsem se soustředit.“

„Odkázal ho jí!“ Třesoucí se Maeve vztyčila ukazovák a ukázala jím na Briannu jako žalobce. „Odkázal dům jí. Celý život trpím a obětuju se, a on mi vezme i tohle.“

„Však ona se uklidní, až jí dojde, že má střechu nad hlavou a nemusí pro to hnout ani prstem,“ prohlásila Maggie, jen co matka odešla z kuchyně.

Byla to pravda. Brianna věřila, že dokáže udržet klid a mír. Měla v tom celoživotní trénink. „Já se budu starat o dům, a ona tady zůstane. Budu o ni pečovat.“

„Svatá Brianna,“ zamumlala Maggie, ale bez špetky zlomyslnosti. „Zvládneme to spolu.“ Nová vypalovací pec musí počkat, usoudila. Ale dokud od ní bude McGuinness kupovat, bude mít dost, aby udržela oba domy.

„Pomýšlela jsem... Nedávno jsem o tom mluvila s tátou, ráda bych...“ pronesla Brianna váhavě.

Maggie zaplašila vlastní myšlenky. „Jen to řekni.“

„Dům potřebuje opravit, já vím, a z toho, co mi odkázala babička, mi mnoho nezbylo... a je tu taky ta půjčka.“

„Tu splatím já.“

„Ne, to není správné.“

„Je to naprosto správné.“ Maggie vstala a došla pro konvici na čaj. „Otec si ji vzal, aby mě mohl poslat do Benátek, ne? Zatížil dům hypotékou a přestál bouři, kterou na jeho hlavu snesla matka za to, že to udělal. Díky jemu jsem mohla tři roky studovat. Splatím to.“

„Dům je můj.“ Briannin hlas ztvrdl. „A tudíž i půjčka.“

Brianna vypadala něžně jako beránek, ale Maggie věděla, že dovede být umíněná jako beran, když se jí to hodí. „No, o to se můžeme přít do smrti. Tak ji tedy splatíme obě,“ řekla proto smířlivě. „Jestli nechceš, abych to udělala kvůli tobě, Brie, tak mi dovol, abych to udělala kvůli němu. Potřebuji to.“

„Něco už vymyslíme.“ Brianna si od Maggie vzala šálek čaje.

„Řekni mi, co máš za lubem.“

„Dobrá.“ Připadalo jí to pošetilé. Mohla jen doufat, že to tak nevyzní. „Chci dům předělat na malý penzion.“

„Hotel!“ Maggie jen nevěřicně zírala. „Chceš, aby ti po baráku lezli turisté? Nebudeš mít soukromí, Brianno, a budeš dřít od rána do večera!“

„Mám kolem sebe ráda lidi,“ řekla Brianna klidně. „Ne každý chce být takový poustevník jako ty. A mně se zdá, že mám nadání zpříjemňovat lidem život, aby se u mě cítili dobře. Máme to přece v krvi!“ Vystrčila bradu. „Dědeček měl přece hotel, vzpomínáš? A když umřel, vedla ho po něm babička. Proč bych to nemohla dělat

i já?“

„Neřekla jsem, že nemůžeš, jen za živý svět nepochopím, proč bys chtěla. Každý den mít v domě cizí lidi...“ Už jen při té představě jí naskočila husí kůže.

„Jen doufám, že přijdou. Ložnice nahoře potřebují samozřejmě vymalovat a trochu zmodernizovat.“ Oči se jí zamlžily, když se zabrala do úvah. „Nové nátery, tapety. Nové koberečky. Vodovodní vedení přímo volá po instalatérovi. Vlastně bychom potřebovaly zbrusu novou koupelnu, ale myslím, že toaleta na konci haly v patře prozatím postačí. Vedle kuchyně zřídíme malé apartmá pro matku – aby měla svůj klid. Trochu bych vylepšila zahrádku, vyvěším malý štít... Nic velkolepého, víš? Něco malého, vkusného a útulného.“

„Ty po tom toužíš, vid?“ zamumlala Maggie, když uviděla to světlo v sestřiných očích. „Ze ano?“

„Ano, moc to chci.“

„Tak to udělej.“ Maggie ji popadla za ruce. „Udělej to, Brie. Vymaluj pokoje, zavolej instalatéra. Vyvěs hezký štít. Táta by ti to moc přál.“

„Asi ano. Smál se, když jsem s ním o tom mluvila, smál se tím svým bohatýrským smíchem...“

„Ano, uměl se báječně smát.“

„Dal mi pusy a dobíral si mě, že prý jsem vnučka hospodského a chci jít v rodinných šlépějích. Kdybych začala v malém, mohla bych otevřít už letos v létě. Sem, do západních končin, jezdí turisté hlavně v létě a hledají nějaké hezké, útulné místočko, kde by mohli přenocovat. Mohla bych...“ Brianna zavřela oči. „Proboha, já tady žvatlám, a zítra pohřbíváme tátu!“

„Přesně to by určitě rád slyšel.“ Maggie byla schopna opět se usmívat. „Takový ohromný plán, určitě by tě povzbuzoval!“

„My Concannonovi...“ Brianna potřásla hlavou, „jsme na plány náramní kadeti.“

„Brianno, ten den na útesu... mluvil o tobě. Nazval tě svou růží. Určitě by si přál, abys rozkvetla.“

A já byla jeho hvězda, pomyslela si Maggie. Byla odhodlána udělat vše, aby zářila.

Kapitola třetí

i

Byla sama – tak to měla nejradši. Ze dveří své chaloupky pozorovala, jak déšť bičuje pole Muiphyho Muldoona, divoce šlehá do trávy a kamenů, zatímco mezi mraky tu a tam probleskne sluneční paprsek – nadějně a umíněně..Jednotlivé vrstvy oblohy nabízely hned několik druhů počasí – prchavých a nestálých. To bylo Irsko.

Ale Margaret Maiy Concannonová měla déšť ráda, možná dokonce radši než šikmé paprsky slunce a jasnou záři modrého nebe bez oblak. Déšť byl měkkou šedou záclonou, za kterou se mohla ukrýt a která ji uměla báječně odříznout od světa, ležícího za vyhlídkou na kopce a pole a ulízané strakaté krávy.

Farma, kamenné zídky a zelená tráva za chomáčem fuchsii už sice nepatřily Maggii ani její rodině, ale toto místočko s malou divokou zahrádkou a vlhkým jarním vzduchem bylo jen její.

Ano, byla farmářovou dcerou, ale farmařit neuměla. Za těch pět roků, jež uplynuly od otcovy smrti, se snažila vybudovat si vlastní hnízdečko a někam to dotáhnout, jak ji o to žádal. Stopa, kterou se pokoušela za sebou zanechat, sice zatím nebyla příliš hluboká, ale dařilo se jí prodávat vše, co vyrobila – v Galwayi, Corku i Ennisu.

Nepotřebovala víc, než měla. Chtěla víc, to možná, ale věděla, že touhami, jakkoliv silnými a lákavými, se nedají zaplatit účty. Také věděla, že některé ambice lze uskutečnit jen za vysokou cenu.

Jestli ji čas od času přepadla tíseň či neklid, stačilo jen připomenput si, že je tam, kde potřebuje být, a dělá to, co si zvolila.

Ale dnešního rána, kdy spolu válčily dešť a slunce, myslela na tátů a na sny, které se mu nikdy nesplnily.

Zemřel bez bohatství, bez úspěchu a bez farmy, kterou obdělávaly a z ní sklízely úrodu celé generace Concannonů.

Nevadilo jí, že tak velký kus dědictví vzal zaslé na daních a dlužích a tátových pošetilých iluzích. Tu a tam možná pocítila sentimentální lítost a stesk po kopečcích a polích, po nichž se kdysi proháněla s elánem a nevinností mládí. Ale to byla minulost. A vůbec – netoužila po vší té dřině, po všech těch starostech. Ani zdaleka neměla takovou lásku k pěstování jako Brianna. Ano, měla ráda svou zahrádku, ty velké, vyzývavé květiny a vůně, jež se z nich linuly. Ale ony rostly, i když jim nevěnovala příliš velkou péči.

Měla své místo; nic, co leželo za hranicemi jejího hájemství, ji nelákalo ani nezajímalo. Maggie nejraději nepotřebovala nikoho a nic, co si neuměla obstarat sama.

Věděla, že závislost a touha mít pořád víc vedou ke všemu možnému, jen ne ke štěstí a spokojenosti. V tom měla zárný příklad ve svých rodičích.

Stála na prahu otevřených dveří, těsně před clonou studeného deště, a vdechovala vlhký, nasládlý vzduch, okořeněný jarem z rozkvetlých trnkových keřů, jež tvořily živý plot na východní straně, a raných růží v počátečním rozpuku na západní straně. Byla malá a měla hezkou postavu, jejíž vnady nedokázaly skrýt ani volné džínsy a flanelová košile. Ohnivé vlasy, které jí splývaly na ramena, měla přikryté kloboukem se sklopenou stříškou – stejně šedým jako dešť. Oči pod ním byly zelené jako moře – náladové a tajuplné.

Dešť jí smáčel tvář, bradu i široké melancholické rty. Orosil hebkou porcelánovou pleť, typickou pro rusovlásky, a pokropil zlatavé pihy na hřbetě nosu.

Ze skleněného hrnku vlastní výroby popíjela silný, sladký čaj a nevšímalá si telefonu, který naléhavě vyzváněl v kuchyni. Ignorovat příkazy bylo její krédo i zvyk, zejména když se v duchu pohroužila do své práce. V jejích představách se začal rýsovat výtvar – průhledný jako dešťová kapka, čistý a hladký, v jehož středu budou do sebe vtékat jednotlivé vrstvy skla.

Magnetické síle té představy se nedalo odolat. Nad zvoněním telefonu mávla rukou a přešla v dešti do své dílny, vstříc uklidňujícímu hukotu sklářské pece.

Rogan Sweeney seděl ve své kanceláři v Dublinu, naslouchal vyzvánění telefonu ve sluchátku na druhém konci drátu a tiše klel. Byl příliš zaneprázdněný, než aby ztrácel čas s jednou neomalenou a náládovou umělkyní, která odmítala otevřít, když jí na dveře klepala skvělá příležitost.

Měl na starosti spoustu obchodů a služebních telefonátů, jež bylo potřeba vyřídit, spisů, jež bylo potřeba přečíst, cifer, jež bylo potřeba zkontrolovat. Měl by sejít do galerie, dokud je ještě takhle brzo, a dohlédnout na vybalení nejnovější zásilky. Vystavit díla původních obyvatel Ameriky byl koneckonců jeho nápad, a celé měsíce hledal a vybíral to nejlepší z nejlepšího.

Tento úkol měl ovšem už za sebou. Chystanou výstavou chtěl opět dokázat, že Světová galerie je vskutku špičkovým stánkem umění na mezinárodní úrovni. Mezitím se mu do myšlenek vtírala ta žena – ta zatracená, umíněná ženská z Clare. I když ji dosud osobně nepoznal, ona a její génius neopouštěly jeho mysl.

Nové zásilce pochopitelně hodlal věnovat tolik umu, úsilí a času, kolik si zasloužila. Ale dílo nové, neznámé umělkyně, jež tolik uchvátilo jeho fantazii, ho lákalo a vzrušovalo. Nadšení z objevu bylo pro Rogana stejně důležité jako pečlivý rozvoj, marketing a prodej uměleckých děl.

Chtěl získat díla Concannonové výlučně pro sebe a pro všechny pobočky Světové galerie. Věděl, že jako u většiny přání, jež pokládal vesměs za docela rozumná, ani tady nebude mít pokoj, dokud se mu nesplní.

Byl vychován, aby v životě uspěl – třetí generace zámožných obchodníků, kteří uměli nalézt chytré způsoby, jak proměňovat pence v libry. Obchod, jež před šedesáti lety založil jeho dědeček, pod Roganovým vedením jen vzkvétal, neboť Rogan Sweeney odmítal považovat slůvko „ne“ za odpověď. Byl odhodlán dosáhnout cíle potem, šarmem, výdrží či jakýmkoliv jiným prostředkem, který se mu v danou chvíli zdál příhodný.

Margaret Maiy Concannonová a její nespoutaný talent byly jeho nejnovějším a zoufale rozčilujícím cílem.

Podle vlastního mínění nebyl nerozumný, a jistě by ho vyděsilo a urazilo, kdyby zjistil, že ho za takového pokládají mnozí lidé v nejbližším okolí. Jestliže od svých zaměstnanců vyžadoval práci přesčas a usilovnou dřinu, vyžadoval totéž od sebe sama. Elán a oddanost práci považoval nikoliv za ctnost, nýbrž za samozřejmou potřebu.

Přitom mohl kdykoliv předat otěže Světové galerie do rukou nějakého ředitele a pohodlně si žít z výnosů. Pak by mohl cestovat – nikoliv služebně, nýbrž jen tak, pro radost, těšit se z plodů svého dědictví a nedřít při jejich sklizni.

Ano, mohl by, ale zdědil také odpovědnost a neuhasitelnou tížádost.

M. M. Concannonová, umělecká sklářka, poustevnice a excentrická osůbka, se stala jeho nejnovější posedlostí.

Měl v úmyslu provést jisté změny ve Světových galeriích – změny, jež by odrážely jeho lásku a úctu k rodné zemi. Prvním krokem v realizaci toho plánu byla M. M. Concannonová, a to by v tom byl čert, kdyby mu v tom měla zabránit její umíněnost.

Nevěděla – neboť odmítala naslouchat, pomyslel si Rogan zachmuřeně – že z ní hodlá udělat první irskou hvězdu Světové galerie. V minulosti, kdy galerii řídili jeho otec a dědeček, se specializovali na mezinárodní umění. Rogan neměl v úmyslu zúžit rozsah exponátů, spíš zamýšlel přesunout jejich těžiště a nabídnout světu to nejlepší ze země, v níž se narodil.

Věděl, že tím bude riskovat peníze i pověst.

Jestliže se jeho první umělkyně úspěšně prosadí – a on byl odhodlán učinit pro to vše – investice se mu štědře vrátí, potvrdí se správnost jeho instinktu, a jeho sen – nová galerie vystavující díla výlučně irských umělců – se stane skutečností.

Pro začátek k tomu potřeboval Margaret Mary Concannonovou.

Rozmrzele vstal od starožitného dubového stolu a přešel k oknu. Za ním leželo město s širokými ulicemi a zelenými náměstími, stříbrnou stužkou řeky a oblouky mostů nad ní.

Na hlavní třídě bylo rušno; auta jezdila sem a tam v nepřetržitém proudu, dělníci a turisté se míchali v pestrobarevném davu zalitém sluncem. Kráčeli v hloučcích nebo ve dvojicích a jemu náhle připadali velice vzdálení. Pozoroval mladý pár, jak se objímá, líbá a bere za ruce. Oba měli na zádech batohy a na tvářích výraz omámené blaženosti.

Odvrátil se; v hrudi ucítil divné bodnutí závisti.

Nebyl zvyklý na neklid, který jím teď zmítal. Na stole ho čekala práce, diář měl hustě popsaný dohodnutými schůzkami, ale nepustil se ani do jednoho, ani do druhého. Od útlého mládí byl zvyklý cílevědomě kráčet od studií k profesi, od plánů k cíli, od úspěchu k úspěchu – tak, jak se od něj očekávalo. Jak od sebe očekával on sám.

Před sedmi lety ztratil oba rodiče, když otec dostal za volantem srdeční záchvat a narazil do sloupu. Dosud si jasně vybavoval onu děsivou paniku, onu mlhavou neochotu uvěřit, jež ho obestřely během letu z Dublinu do Londýna, kam rodiče jezdili služebně, i ten hrozný, sterilní nemocniční pach.

Táta zemřel na místě, máma žila ještě asi hodinu. A tak byli oba mrtvi dříve, než tam stihl dojet, dříve, než byl schopen se s tím vyrovnat. Ale než je ztratil, naučili ho spoustě věcí – lásce k rodině i hrdosti na odkaz předků, lásce k umění i obchodu, jakož i způsobům, jak obě lásky skloubit.

V šestadvaceti se tedy ocitl v čele Světové galerie a všech jejích poboček – odpovědný za zaměstnance, za rozhodování, za umění. Sedm let pracoval nejen na tom, aby firmu rozšířil, ale i na tom, aby zazářila v plném lesku. Někdy to byl nadlidský úkol.

Věděl, z čeho pramení onen pocit neklidu, ona rozpolcenost: zmocnily se ho jednoho větrného zimního odpoledne, kdy poprvé spatřil dílo Maggie Concannonové.

Onen první kus, který náhodou zahlédl během povinného odpoledního čaje u babičky, byl začátkem jeho odysey za vlastnictvím – ne, pomyslel si v duchu, to není to pravé slovo. Za ovládnutím, opravil se, chtěl ovládnout osud takového mistrovství a získat kontrolu nad jeho autorkou. Od toho odpoledne se mu podařilo zakoupit pouze dvě její práce. Jednou z nich byl úzký, jako sen

křehký sloup, lehounký, nadýchaný, posetý lesklými duhami a sotva větší než dlaň od zápěstí po konečky prstů.

Druhou prací, právě tou, která – jak byl v duchu ochoten si přiznat – ho okouzila a nedala mu spát, byla bouřlivá noční můra, vypálená vášnivým duchem do vířivé změti skla. Mělo by se to překlápět, napadlo ho, když si nyní dílko prohlížel na svém stole. Mělo by to být ohavné – celá ta válka barev a tvarů, ty úponky chamtivě se sápagící a chňapající kolem ze široké základny.

Místo toho to bylo fascinující a znepokojivě erotické. Vrtalo mu hlavou, jaká asi žena mohla vytvořit obě díla se stejnou zručností a silou.

Koupil je před necelými dvěma měsíci; od té doby se marně snažil navázat spojení s jejich autorkou a nabídnout jí patronaci nad jejím dílem.

Dvakrát ji zastihl telefonicky, ale stručnost jejich odpovědí hraničila s neomaleností. Nepotřebuje prý žádného ochránce, a už vůbec ne dublinského podnikatele, co má spoustu titulů a vkusu ani za mák.

To bodnutí bolelo. Moc.

Vystačí si prý naprosto sama, sdělovala mu svým zpěvným hlasem s místním přízvukem, chce tvořit vlastním tempem a prodávat své dílo, kdy a kde se jí zlíbí. Nepotřebuje jeho kontrakty, netouží po někom, kdo jí bude diktovat, co se kdy musí prodat. Je to koneckonců její dílo, ne? Tak proč se nevrátí ke svým účetním knihám, kterých má jistě pěknou hromadu, a nenechá ji na pokoji?

Nána jedna drzá, pomyslel si; opět jím začínal cloumat hněv. On jí tady nabízí pomocnou ruku, které by se s radostí chopilo tolik jiných umělců – a ona na ni vycení zoubky.

Měl bych ji v tom nechat, přemítal Rogan. Nechat ji, ať si jen tvoří v anonymitě. Je nabíledni, že ji nepotřebuje ani on, ani Světová galerie.

Ale ksakru s tím, on ji chce!

Z náhlého popudu zvedl sluchátko a zmáčkl bzučák ke své sekretářce. „Eileen, zrušte na pár dní všechny mé domluvené schůzky. Jedu na výlet.“

Rogan jen zřídka kdy vyjížděl služebně do západních končin. Z dětství si maně vzpomínal na jednu rodinnou dovolenou. Rodiče nejradši jezdili do Paříže či Milána, anebo si dopřávali pár dní volna ve své vile u středomořského pobřeží ve Francii. Pak zde byly výlety, na nichž se práce snoubila se zábavou: New York, Londýn, Bonn, Benátky, Boston. Ale jednou, když mu bylo tak devět, deset let, si vyjeli do shannonských končin, aby se pokochali nádhernou, divokou přírodou západu. Vybavoval si vše jen útržkovitě – vyhlídku z mohrských útesů, z níž ho jímala závrat', oslňující panorama zelených hor a údolí, modrých jezírek, tichých vesniček a nekonečné zeleně polí.

Krásné to tedy bylo, avšak také dost nepohodlné. Rogan začínal litovat svého impulsivního rozhodnutí vyjet si sem, zejména poté, co ho pokyny z poslední vesnice zavedly na politováníhodnou náhražku za silnici. Jeho aston martin to zatím zvládal bravurně, i když se udusaná hlína pod nápořem nepřetržitých proudů deště měnila v bláto. Měl pocit, že se s dírami v cestě umí vypořádat mnohem hůř než jeho vůz.

Jen umíněnost mu bránila vzdát to, otočit se a jet zpátky. Proboha, ta ženská přece musí poslechnout rozumné argumenty – o to se postará. Jestli se chce zažíva pohřbít za hlohovými ploty, je to její věc. Ale její umění patří jemu – lépe řečeno bude patřit.

Podle instrukcí, které mu poskytli na místní poště, projel kolem malého penzionu Trnková chaloupka s nádhernou zahradou a modrými okenicemi. O kus dál míjel kamenné chatrče, stáje, stodolu se senem, kůlnu se šikmou střechou, v níž nějaký chlap opravoval traktor.

Muž zvedl ruku na pozdrav a vrátil se ke své práci; Rogan manévřoval vůz úzkou zatáčkou. Kromě dobytka byl ten farmář prvním znamením života, které Rogan zahlédl od chvíle, kdy vyjel z vesnice.

Nechápal, jak někdo může žít v tomto bohem zapomenutém kraji. Dal by nevímco za přeplněné ulice a vymoženosti Dublinu před tím vytrvalým deštěm a nekonečnými poli sedm dní v týdnu. Scénérie mu může být ukradená.

Ukryla se moc dobře, napadlo ho. Málem přehlédln zahradní branku a obílené zdi chaloupky skrz převislé keře ptačího zobu a fuchsií.

Přibrzdil, i když se beztak plazil hlemýždím tempem. Na krátké příjezdové cestičce stálo vybledlé, napůl zrezivělé modré nákladní auto. Za ním zaparkoval svůj oslnivě bílý aston a vystoupil.

Prošel brankou a vydal se po chodníčku lemovaném květy zářivých barev, jejichž těžké hlavy se pohupovaly v dešti. Třikrát rázně zaklepal na dveře natřené křiklavou červenou barvou, poté ještě jednou; pak netrpělivě přešel k nejbližšímu oknu a nahlédl dovnitř.

Za krbovou mřížkou plál malý ohýnek; u krbu stálo křeslo. Proležely gauč, na něm přehoz s divokým květinovým vzorem, který ladil s chomáči rudé, modré a fialové, pohozenými v rohu. Byl by přísahal, že si spletl dům, nebýt jejích prací, vystavených v malém pokoji. Sochy a sošky, vazy a vázičky a mísy nejrůznějších tvarů stály, seděly či nakláněly se na každém volném kousíčku pokoje.

Rogan utřel zamlženou tabuli a upřel pohled na mnohoramenný lustr, zavěšený přesně uprostřed dřevěné desky nad krbovou římsoou. Byl ze skla tak průzračného, tak čistého, jako by to byla zamrzlá voda. Ramena lustru se zvedala v plavném oblouku, základnu tvořil vodopád. Zmocnilo se ho uchvácené vzrušení, jež mu potvrzovalo, že je na správném místě.

Ó ano, našel ji.

Ted' jen aby přišla otevřít, zatraceně!

Vpředu to vzdal a mokrou trávou obešel dům. Opět záplava květin, rostoucích divoce jako plevel. Nebo spíš, opravil se v duchu, rostoucích divoce spolu s plevelem. Slečna Concannonová zřejmě nemámila čas pletím záhonků.

U dveří stál přístavek, pod nímž byly naskládány cihly borky. Vedle bylo opřeno stařícké kolo s propíchnutou pneumatikou a pár vysokých gumových holínek, zablácených až po kolena.

Chtěl znovu zaklepat, když za sebou zaslechl zvuk, který ho přiměl vydat se ke kůlnám. Temný, monotónní hukot zněl jako*rozbouřené moře. Z nízkého stavení čněl k olověné obloze vysoký komín.

Okna byla navzdory vlhku a chladu dokořán. Nepochybně její dílna, napadlo Rogana a vykročil ke stavení, potěšen, že ji konečně našel a plný optimismu nad výsledkem jejich setkání.

Zaklepal, a když se nedočkal odpovědi, rozrazil dveře. V jediném okamžiku zaregistroval závan horka, ostré pachy a drobnou ženu; seděla na velké dřevěné židli a v rukou držela dlouhou píšťalu.

Pomyslel na víly a magická kouzla.

„Zavřete ty dveře, sakra, je průvan!“

Automaticky poslechl, dotčen ostrým tónem v jejím hlase. „Máte přece otevřená okna.“

„Ventilace. Průvan. Idiot.“ Neřekla už ani slovo a nevěnovala mu jediný pohled. Přiložila si píšťalu k ústům a začala foukat.

Pozoroval tvořící se bublinu, mimoděk uchvácen tou podívanou. Jak jednoduchá metoda, pomyslel si – jen dech a roztavené sklo. Prsty se jí na píšťale jen míhaly, točily s ní, zápasíce se zemskou přitažlivostí, dokud nebyla spokojena s tvarem.

Nevšíkala si ho, jako by tam nebyl, a pokračovala v soustředěné práci. Bublinu zařezala a pomocí speciálních nůžek do ní na konci píšťaly vytlačila mělkou rýhu. Čekaly ji ještě desítky kroků k vytouženému cíli, ale ona už měla před očima hotové dílo stejně jasně, jako by je vychladlé a ztuhlé držela v rukou.

Přešla k peci, ponořila bublinu pod hladinu roztaveného skla a nabrala sklovinu na píšťalu. Vrátila se ke stolu a převalovala sklovinu na podvalovacím dřevě, aby ji ochladila a vytvořila „plášť“. Celou tu dobu se píšťala pohybovala rovnoměrně a přesně, podle jemných pokynů jejích dlaní –stejně, jako úvodní kroky řídil její dech.

Opakovala tentýž postup znovu a znovu, nekonečně trpělivě, zcela zabraná do práce. Rogan stál u dveří a díval se. Jak bublina nabývala na objemu, žena používala k tvarování stále větších podvalovacích dřev. Čas ubíhal a ona neřekla jediné slůvko; sundal si mokrý kabát a čekal.

Z pece sálal žár a v místnosti bylo horko k zalknutí. Měl pocit, že mu z obleku vystupují obláčky páry. Ale zdálo se, že ona si toho vůbec nevšímá; soustředila se na práci, tu a tam sáhla po nějakém nástroji a druhou rukou neustále otáčela píšťalou.

Židle, na níž seděla, byla zcela očividně domácí výroby; měla hluboké sedadlo a dlouhá opěradla s háčky, na nichž bylo pověšeno nářadí. Vedle stály kbelíky naplněné vodou, pískem nebo horkým voskem.

Vzala nástroj, jenž Roganovi připadal jako kleště s ostrými hroty, a přiložila ho k okraji nádoby, kterou vyráběla. Zdálo se, že kleště projedou nádobou skrz naskrz, tak byly její stěny tenké a průhledné, ale žena se směle pustila do úpravy tvarů – tu něco prodloužila, tam zkrátila.

Když opět vstala, chtěl něco říct, ale ona na něj jen zavrčela; tázavě zvedl obočí a zmlkl.

Tak dobrá, pomyslel si. Uměl být trpělivý. Hodinu nebo dvě – ať to trvá, jak dlouho chce. Jestliže ten pekelný žár dokáže snést tohle drobné stvoření, tak ho přísambůh snesu taky, umínil si.

Ale ona ho vůbec nevnímala, tak byla zahloubaná do díla. Na stěnu nádoby přiložila další náběr roztaveného skla. Když horká sklovina změkčila stěnu nádoby, vsunula do ní ostrý pilník potažený voskem.

Jemně, něžně.

Pod rukou jí vyšlehly plameny, když se vosk vznítil. Nyní musela pracovat rychle, aby se jí nástroj nepřilepil na sklo.

Tlak musela odhadnout zcela přesně, aby dosáhla kýženého efektu. Vnitřní stěna se dotkla vnější, splynula s ní a vytvořila oblouk. –

Sklo ve skle, průhledné a tekuté.

Bezmála se usmála.

Opatrně foukla do formy, pak zploštila dno dřevěnou lopatkou a upevnila nádobu na horké nabírací želízko. Ponořila pilník do kbelíku s vodou a pokapala jím rýhu u hrdla nádoby. Pak – úderem, při němž sebou Rogan mimoděk trhl – uhodila pilníkem do foukací píšťaly. Nádobu, kterou nyní podpíralo nabírací želízko, vsunula do pece, aby nahřála okraj. Cestou k temperovací peci klepla pilníkem prudce o tyč, aby ulomila zatavený nálep.

Na číselníku nastavila čas a teplotu, pak přešla k malé ledničce.

Lednička stála na zemi a žena se k ní musela shýbnout. Rogan naklonil hlavu a zaujatěji pozoroval. Pytlovité džínsy začínaly být na

několika zajímavých místech prošoupané. Vzpřímila se, otočila a hodila mu jednu ze dvou plechovek, které vyndala z lednice.

Rogan zachytil tu řízenou střelu slepým instinktem těsně u nosu.

„Ještě jste tady?“ Promáčkla víko na plechovce a žíznivě se napila. „V tom obleku se usmažíte.“ Teď, když mohla pustit práci z hlavy a vize díla jí už nestínila oči, si ho důkladně prohlédla.

Vysoký, štíhlý, snědý. Znovu se napila. Dobře ostříhané vlasy černé jako havraní křídlo a oči modré jako jezero Kerry. Není marný, přemítala a prstem ťukala do plechovky, zatímco na sebe mlčky civěli. Měl hezké, jemně vykrojené a plné rty, ale nezdálo se jí, že by se příliš často usmíval. Přesvědčovaly ji o tom jeho oči – sice nebesky modré a poutavé, ale zároveň chladné, vypočítavé a sebevědomé.

Ostře řezaný obličej s výraznými lícními kostmi. Dobré kosti, dobrý původ, říkávala její babička. A tomuto muži, pokud se zásadně nemýlila, kolovala v žilách modrá krev.

Oblek byl šitý na míru, patrně anglický. Diskrétní kravata. Manžetové knoflíky se zlatavě leskly. Stál vzpřímeně jako voják – takový, co si vysloužil spoustu metálů a prýmků.

Usmála se na něj; teď, když se jí práce tak vydařila, blahosklonně nasadila přátelský tón. „Zabloudil jste?“

„Ne.“ Když se usmívala, připomínala divoženku, schopnou nejrůznějších kouzel a čar. Radši na ní viděl ten zakaboněný výraz, když byla pohroužená do práce. „Jedu za vámi z velké dálky, slečno Concannonová, abych si s vámi promluvil. Jsem Rogan Sweeney.“

Její úsměv se zkřivil do úšklebku. Tak Sweeney, pomyslela si. Ten chlap, co chce ovládnout její práci. „No, jste pěkně umíněný, pane Sweeney, jen co je pravda. Doufám, že jste měl příjemnou cestu, takže jste nejel úplně zbytečně.“

„Byla to mizerná cesta.“

„Škoda.“

„Ale přesto věřím, že jsem sem nejel zbytečně.“ I když by si byl raději dal šálek silného čaje, otevřel plechovku s nápojem. „Máte to tady zajímavě zařízené.“

Přešel pohledem po místnosti s hučící pecí, kamny a lavicemi, hromadami kovového a dřevěného nářadí, dráty, píšťalami a policemi a skříňkami, v nichž byly patrně uloženy její chemikálie.

„Daří se mi dobře, jak jsem vám už řekla po telefonu.“

„Ten kus, na kterém jste pracovala, když jsem vešel... Je nádherný.“ Přistoupil ke stolu zavalenému náčrtníky, tužkami, uhly a křídami. Vybral skici skleněné skulptury, která se právě vypalovala. Tahy byly jemné, plynulé.

„Prodáváte své náčrty?“

„Jsem umělecká sklářka, pane Sweeney, ne malířka.“

Šlehl po ní pohledem, pak skici položil zpátky. „Kdybyste mi ji podepsala, mohl bych za ni dostat i sto liber.“

Nevěřicně odfrkla a hodila prázdnou plechovku do koše.

„A ten kus, co jste právě dokončila? Kolik byste si za něj řekla?“

„A co vám je vůbec po tom?“

„Možná bych si to rád koupil.“

Zamyslela se nad tím; dřepala si na okraj lavice a pohupovala nohama. Nikdo neuměl vyčíslit hodnotu jejího díla, ani ona sama. Ale cena – ta se dala a musela určit, to věděla moc dobře. Umělkyně neumělkyně – jíst musela.

Její vzorec na výpočet ceny se neřídil žádnými přísně vymezenými pravidly. Na rozdíl od vzorců na výrobu skla a míchání barev měl pramálo společného s vědou. Zahrnula do něj čas, který jí zabrala výroba jednoho kusu, její pocity vůči němu a nakonec názor na kupce.

Její názor na Rogana Sweeneyho ho měl přijít draho.

„Dvě stě padesát liber,“ rozhodla. Stovka šla na vrub zlatých manžetových knoflíčků.

„Vypíšu vám šek.“ Pak se usmál a Maggie byla náhle vděčná, že se pan Sweeney neusmívá příliš často. Je to vražedná zbraň, pomyslela si, když pozorovala, jak se mu zvlínily rty a potemněly oči. Sršel z něj šarm a vznášel se kolem něj jako lehký obláček. „I když jej zařadím do své osobní sbírky – řekněme ze sentimentálnosti – ve své galerii bych ho snadno prodal za dvojnásobek.“

„Divím se, že vás ještě nezavřeli, pane Sweeney, když takhle bezostyšně okrádáte.“

„Podceňujete se, slečno Concannonová.“ Přešel k ní jako by vytyšil, že se náhle stal pánem situace. Počkal, až zakloní hlavu, aby mu mohla pohlédnout do očí. „Právě proto mě potřebujete.“

„Já přesně vím, co dělám.“

„Tady.“ Pohybem paže obsáhl celou místnost. „To jsem docela dramaticky viděl na vlastní oči. Ale svět obchoduje něco jiného.“

„Obchod mě nezajímá.“

„No právě,“ řekl a opět se usmál, jako by mu právě odpověděla na obzvláště zapeklitou otázku. „Mě naopak fascinuje.“

Byla v nevýhodě, když seděla na lavici a on se nad ní tyčil jako věž. Nelíbilo se jí to. „Nechci, aby se mi někdo pletl do práce, pane Sweeney. Dělám, co se mi líbí a kdy se mi líbí, a vedu si docela slušně.“

„Děláte, co se vám líbí, kdy se vám líbí.“ Zvedl z lavice dřevěnou formu, jako by chtěl obdivovat povrchovou strukturu. „A děláte to moc dobře. Ale kdyby si někdo s vaším nadáním vedl pouze docela slušně, byla by to věčná škoda! Co se týče... strkání nosu do vaší práce, to rozhodně nemám v úmyslu, třebaže pozorovat vás při práci bylo rozhodně zajímavé.“ Sjel pohledem ze šablony zpátky na ni tak rychle, až sebou trhla. „Velice zajímavé.“

Vyskočila z lavice; bude lepší, když bude stát na vlastních nohou. Aby získala potřebný prostor, odstrčila ho. „Nechci žádného manažera.“

„No jo, ale potřebujete ho, Margaret Mary, a to dost naléhavě.“

„Starou belu víte, co potřebuju,“ zamumlala a začala se procházet sem a tam. „Dublinský frajírek s parádními lakýrkami!“

Dvakrát tolik... v mysli jí vytanula jeho předešlá slova. Dvakrát víc, než si řekla. Bylo zapotřebí postarat se o matku, zaplatit účty... a ty pátky za chemikálie!

„Potřebuju klid a ticho. A prostor.“ Prudce se k němu otočila. Jeho přítomnost v dílně ji stíšňovala. „Prostor. Nepotřebuju, aby mi sem vpadl někdo jako vy a oznámil mi, že na příští týden potřebujeme tři vázy nebo dvacet těžítek či snad půl tuctu sklenek s růžovými stopkami. Já nejsem výrobní linka, pane Sweeney. Jsem umělkyně.“

S ledovým klidem vytáhl z kapsy notes a zlaté pero a pustil se do psaní. „Co to děláte?“

„Poznamenávám si, že si u vás nemám objednávat vázy, těžítka a sklenky s růžovými stopkami.“

Ústy jí zacukalo, než je ovládla. „Prostě nemůžu pracovat na objednávku, to je vše.“

Upřel na ni pohled. „Myslím, že to se rozumí samo sebou. Jsem majitelem několika továren, slečno Concannonová, a poznám rozdíl mezi výrobní linkou a uměním. Náhodou mě živí obojí.“

„To máte prima zařízení.“ Rozmáchla se, pak dala ruce v bok. „Blahopřeju. K čemu byste tedy potřeboval mě?“

„Nepotřebuji.“ Strčil notes a pero zpátky do kapsy. „Ale chci vás.“

Vzdorovitě zvedla bradu. „Zato já nechci vás.“

„Ne, ale potřebujete mě. Právě v tom se budeme báječně doplňovat. Udělám z vás bohatou ženu, slečno Concannonová. A co víc, i slavnou.“

Postřehl v jejích očích záblesk. Á, pomyslel si, ctižádost. Rozhodl se kout železo, dokud bylo žhavé. „Cožpak tvoříte jen proto, abyste ukřývala svůj talent na vlastních policích a ve vlastních skříňkách? Abyste tu a tam něco prodala, jen abyste neumřela hlady, a zbytek nechala zapadnout prachem? Anebo si přejete, aby bylo vaše dílo uznáváno, obdivováno, aby mu lidé tleskali?“ Náhle změnil hlas; přidal mu ironický nádech tak jemný, že bodl, aby to nekrvácelo. „Anebo... se snad bojíte, že tomu tak nebude?“

Oči se jí zamlžily; ťal do živého. „Nebojím se. Moje dílo obstojí. Tři roky jsem se učila v jedné benátské sklárně, dřela jsem, i když jsem jen podávala nabírací želízka. Vyučila jsem se tam řemeslu, ale ne umění. Umění je totiž ve mně.“ Bouchla se pěstí do hrudi. „Je ve mně, a já je vdechují do skla. A komu se moje dílo nelíbí, může táhnout ke všem čertům.“

„Čestná a upřímná slova. Udělám vám výstavu ve své galerii, a uvidíme, kolik návštěvníků potáhne k čertu.“

To byla výzva, do háje s ním. Nebyla na ni připravena. „Aby banda uměleckých snobů mohla čmuchat kolem mých děl a srkat přitom šampaňské, že?“

„Tak přece se bojíte.“

Zasyčela na něj skrz sevřené zuby a vyřítla se ke dveřím. „Jděte pryč. Jděte a dejte mi čas na rozmyšlenou. Nemyslí mi to, když jste tady.“

„Promluvíme si zítra ráno.“ Zvedl kabát. „Snad byste mi mohla doporučit, kde bych mohl přenocovat. Někde poblíž.“

„Penzion Trnková chaloupka, na konci silnice.“

„Ano, zahlédl jsem ho.“ Vklouzl do kabátu. „Krásná zahrádka, pečlivě udržovaná.“

„Ano, jako ze škatulky. Postele tam mají měkké a jídlo výtečné. Vede jej moje sestra, která má praktickou, domácky založenou duši.“

Nad jejím tónem povytáhl obočí, ale neřekl nic. „Takže strávím noc pohodlně a příjemně.“

„Jen už jděte.“ Otevřela dveře do deště. „Zavolám vám do penzionu, jestli si s vámi budu chtít znovu promluvit.“

„Bylo mi potěšením poznat vás, slečno Concannonová.“ Vzal ji za ruku, i když mu ji nepodala, a držel ji, zatímco se jí díval do očí. „A ještě větším vidět vás při práci.“ Z náhlého popudu, jenž je oba překvapil, zvedl její dlaň ke rtům a chvíli se kochal vůní její pokožky. „Zítra se vrátím.“

Kapitola čtvrtá

i

V Trnkové chaloupce měli vždycky teplé koláčky, čerstvé květiny a konvici plnou vařící vody. I když bylo na první hosty ještě brzo, Brianna Concannonová věnovala Roganovi nenápadnou, po všech stránkách dokonalou péči – tak jako i ostatním hostům, které přivítala ve svém penzionu od onoho prvního léta po otcově smrti.

Prostřela k čaji v úhledném, uklizeném salonu, kde vesele praskal oheň a voněla kytice kosatců.

„Večeři podávám v sedm. Vyhovuje vám to, pane Sweeney?“ Už přemýšlela, jak upravit kuře, které se zrovna chystala upéct, aby nasytilo o jednoho víc.

„Zcela, slečno Concannonová.“ Popíjel čaj a vychutnával jeho dokonalou chuť; něco úplně jiného než ten studený, přeslazený nápoj v plechovce, který po něm hodila Maggie. „Máte to tady moc hezké.“

„Díky.“ Byla to její jediná pýcha, rozhodně její jediná radost. „Když budete cokoli potřebovat, stačí říct.“

„Můžu si od vás zavolat?“

„Jistě.“ Chtěla odejít, aby mu dopřála soukromí, když ji zadržel velitelským gestem ruky.

„Ta váza na tom stole – práce vaší sestry?“

Dala-li najevo, že ji otázka překvapila, pak pouze tím, že se jí na okamžik rozšířily oči. „Ano. Vy znáte Maggiiny práce?“

„Znám. Mám dva kusy. A právě jsem koupil další, hned poté, co ho dokončila.“ Znovu se napil čaje a nenápadně si prohlížel Briannu. Byla úplně jiná než Maggie – stejně odlišná jako Maggiina díla. Možná si o to víc budou podobné povahou a charakterem, usoudil. „Právě jdu z její dílny.“

„Vy jste byl v Maggiině dílně?“ Jen skutečný šok mohl dohnat Briannu k tak nevěřícnému tónu vůči hostovi. „Uvnitř?“

„Copak je to tak nebezpečné?“

Po tváři jí kmitl záblesk úsměvu a prozářil její rysy. „Zdá se, že jste to přežil ve zdraví.“

„Vcelku ano. Vaše sestra je nesmírně talentovaná žena.“

„To tedy je.“

Rogan v jejím tónu postřehl stejnou směs pýchy a rozmrzelosti, jaký se objevil u Maggie, když mluvila o sestře. „Máte od ní ještě další díla?“

„Ano, pár. Když má chuť, občas sem něco přinese. Jestli ode mne už nic nepotřebujete, pane Sweeney, půjdu připravit večeři.“

Když Rogan osaměl, pohodlně se usadil a vychutnával výtečný čaj. Zajímavá dvojice, přemítal, tyhle sestry Concannonovy. Brianna byla vyšší, útlejší a rozhodně půvabnější než Maggie. Její vlasy připomínaly růžové zlato, nikoliv ohnivé plameny, a padaly jí na ramena v něžných vlnách. Měla velké, světle zelené, téměř průhledné oči. Tichá, snad trochu příliš rezervovaná. Měla jemnější rysy, měkčí údy a voněla polními květy, a ne kouřem a potem.

Úhrnně vzato byla mnohem víc typem ženy, který se mu zamlouval.

Přesto se přistihl, jak v myšlenkách bloudí zpátky k Maggii s jejím pevným tělem, náladovými očima a výbušnou povahou. Umělci, přemítal, s těmi svými náladami a nejistotami, potřebují vedení, pevnou ruku. Pohledem skouzl po růžové váze se skleněnými víry ode dna až po hrdlo. Už se nemohl dočkat, až začne vést Maggii Concannonovou.

„Tak co, je tady?“ Maggie vklouzla z deště do teplé, voňavé kuchyně.

Brianna dál loupala brambory. Očekávala tuhle návštěvu. „Kdo?“

„Sweeney.“ Maggie přešla ke stolu, popadla očištěnou mrkev a zakousla se do ní. „Vysoký, tmavý, hezký a nechutně bohatý. Nemůžeš ho přehlédnout.“

„V salonu. Můžeš si vzít šálek a dát si s ním čaj.“

„Nechci s ním mluvit.“ Maggie se vyšvihla na kuchyňskou linku a zkrřížila kotníky. „Od tebe chci jediné, zlato: abys mi řekla, co si o něm myslíš.“

„Je zdvořilý a uctivý.“

Maggie obrátila oči v sloup. „To je i ministrant v kostele!“

„Je to host v mém domě...“

„Který za to taky zaplatí.“

„A já rozhodně nemám v úmyslu,“ pokračovala Brianna bez přerušení, „kvetit o něm za jeho zády.“

„Svatá Brianna.“ Maggie chroupala mrkev, pak ji zabodla do vzduchu. „Co kdybych ti řekla, že se chce stát mým manažerem?“

„Manažerem?“ Brianniny ruce na okamžik ustaly v práci, pak v ní pokračovaly v nezměněném rytmu. Slupky z brambor padaly na noviny, které rozprostřela na linku. „V jakém smyslu?“

„Hlavně finančním. Chce vystavovat moje díla ve svých galeriích a přemlouvat zazobance, aby si je koupili za hříšné peníze.“ Zamávala zbytkem mrkve, pak ji dojedla. „Ten chlap je schopen myslet jediné na to, jak vydělat balík.“

„Galerie,“ zopakovala Brianna. „On vlastní galerie?“

„V Dublinu a Corku. Spolupracuje také s dalšími v Londýně a New Yorku. Myslím, že i v Paříži. Možná i v Římě. Celý umělecký svět zná Rogana Sweeneyho.“

Umělecký svět byl Brianně vzdálený stejně jako Měsíc. Ale pocítila náhlou hrdost nad tím, že by ho mohla dobýt její sestra. „A projevil zájem o tvou práci.“

„Jo, strká do ní svůj aristokratický nosánek,“ zavrčela Maggie. „Uhání mě po telefonu, posílá mi dopisy a málem požaduje práva na všechno, co vytvořím. A dnes se zčistajasna objeví na mém prahu a vykládá mi, že ho potřebuju. Ha!“

„Ty ho samozřejmě nepotřebuješ.“

„Já nepotřebuju nikoho.“

„Ne, ty ne.“ Brianna odnesla zeleninu do dřezu, aby ji opláchla. „Ty nikdy, Margaret Mary.“

„Hele, nesnáším tenhle tvůj studený a povýšenecký tón. Zníš úplně jako máma.“ Seskočila z linky a přešla k lednici. „Daří se nám docela slušně,“ dodala: když si z ní brala pivo. „Účty jsou zaplacené,

máme co jíst a máme střechu nad hlavou.“ Upřela pohled na sestřina strnulá záda a netrpělivě zvolala: „Už to nemůže být takové jako kdysi, Brie.“

„Myslíš, že to nevím?“ Do Briannina melodického hlasu se vplížil podrážděný tón. „Ty si myslíš, že musím mít víc? Že neumím být spokojena s tím, co mám?“ Náhle ji zaplavil nesnesitelný smutek; nevidomě civěla z okna na pole. „Taková přece nejsem, Maggie. Nejsem taková.“

Maggie se zamračila na pivo, které držela v ruce. Nejvíc ze všech trpěla Brianna, to Maggie věděla. Brianna, která se pokaždé ocitla mezi dvěma mlýnskými kameny. Teď, pomyslela si Maggie, mám šanci to změnit; stačí prodat kousek vlastní duše.

„Už si zase stěžovala.“

„Ne.“ Brianna si uhladila vlasy a zastrčila uvolněný pramen do uzlu v zátylku. „Ani ne.“

„Poznám ti na tváři, že zas měla tu svou náladu a vylévala si zlost na tobě.“ Než Brianna stihla promluvit, Maggie mávla rukou. „Nikdy nebude šťastná, Brianno. Nemůžeš ji učinit šťastnou. Pánbůh ví, že ani já to nedokážu. Nikdy tátovi neodpustí, že byl takový, jaký byl.“

„A jaký vlastně byl?“ zeptala se Brianna a otočila se k ní. „Jaký vlastně byl náš otec, Maggie?“

„Lidský. S chybami.“ Postavila pivo na stůl a přistoupila k sestře. „Báječný. Vzpomínáš, Brie, jak tenkrát koupil toho mezka a myslel si, že vydělá jmění na turistech, kteří si budou chtít toho mezka vyfotit? Chtěl mu dát na hlavu kšiltovku a na hřbet posadit našeho starého psa!“

„Vzpomínám.“ Brie se chtěla odvrátit, ale Maggie ji popadla za ruce. „A taky si vzpomínám, že jen na krmení pro toho proklatého nerudného mezka prodělal víc než na všech ostatních báječných nápadech dohromady.“ / „Ach, ale byla to legrace! Vyšli jsme si k mohrským útesům, byl zářivý letní den, všude plno turistů, hrála hudba... A táta tam stál a držel toho pitomého mezka, kterého se náš pes Joe bál víc než řvoucího lva!“

Brianna proti své vůli zjihla. „Chudák Joe seděl na mezkově hřbetě a klepal se strachy. Pak přišel ten Němec a chtěl se vyfotit s Joem a mezkem.“

„A mezek ho kopl.“ Maggie se ušklíbala a zvedla pivo k přípitku. „A ten Němec řval ve třech různých jazycích a poskakoval na jedné noze. Vyděšený Joe seskočil a přistál rovnou na pultě stánku s krajkami, a mezek začal utíkat a turisté před ním prchali. Ach, to ti byla podívaná! Lidé křičeli a utíkali, ženské ječely... Byl tam i nějaký šumař, vzpomínáš? Dokolečka hrál jakousi odrhovačku, jako kdybychom se měli každou chvíli pustit do tance!“

„A ten hodný kluk z Killarney chytil mezka za ohlávku a dovlekl ho zpátky. Táta mu nabídl, že mu toho mezka hned na místě prodá.“

„A málem se mu to podařilo. Je to hezká vzpomínka, Brie.“

„Máme na něj spoustu veselých vzpomínek. Ale jen smíchem se člověk neužívá.“

„Ovšem bez něj se taky nedá žít. Táta to neuměl. Byl plný života. Ted' mi někdy připadá, že tahle rodina je víc mrtvá než on.“

„Matka je nemocná,“ řekla Brianna úsečně.

„Ano, to je už víc než dvacet let. A zůstane nemocná, dokud bude mít tebe, abys ji obskakovala.“

Byla to pravda, ale ani vědomí pravdy nedokázalo změnit Briannino srdce. „Je to naše matka.“

„To je.“ Maggie dopila poslední doušek piva a odložila ho. Jeho nahořklá chuť se jí míchala s trpkostí na jazyku. „Prodala jsem další kus. Koncem měsíce budu pro tebe mít peníze.“

„Jsem ti za to vděčná. Ona taky.“

„Ta určitě!“ Maggie pohlédla do sestřiných očí se vší vášnivostí, bolestí i hněvem, které v ní vřely. „Nedělám to pro ni. Když bude dost peněz, najmeme ošetřovatelku a nastěhujeme ji do jejího vlastního domku.“

„To není nutné...“

„Je,“ přerušila ji Maggie. „Tak zněla dohoda, Brie. Nebudu stát a koukat se, jak tancuješ podle její noty až do konce života. Ošetřovatelka a domek ve vesnici.“

„Jestli si to bude přát...“

„Bude to mít.“ Maggie naklonila hlavu. „Že tě nenechala v noci spát, vid'?“

„Byla neklidná.“ Briannu uvádělo toto téma do rozpaků. Otočila se k Maggie zády a pustila se do přípravy kuřete. „Zas ji bolela hlava.“

„No bodejt’.“ Maggie si vzpomněla na matčiny bolesti hlavy i na to, jak je dovedla výtečně načasovat. Hádka, kterou prohrávala – okamžitá bolest hlavy. Rodinný výlet, s nímž nesouhlasila – okamžité bušení ve spáncích.

„Vím, jaká je, Maggie.“ Briannu začínala bolet hlava. „Ale pořád je to moje matka.“

Svatá Brianna, pomyslela si opět Maggie, ale s něhou. Briannia byla sice o rok mladší než Maggie – bylo jí sedmadvacet – ale tíhu odpovědnosti nesla vždy ona. „Ty se taky nemůžeš změnit, Brie.“ Maggie ji vroucně objala. „Táta vždycky říkal, že ty jsi ten andílek, já ta d’áblice. Alespoň v něčem měl pravdu.“ Na okamžik zavřela oči. „Řekni panu Sweeneymu, ať se u mě zítra zastaví. Promluví s ním.“

„Dovolíš mu tedy, aby se stal tvým manažerem?“

Maggie se zalekla ostrosti té formulace. „Promluví s ním,“ opakovala a vyběhla ven, do deště.

Měla-li Maggie nějakou slabost, pak to byla rodina. Tato slabost jí nedala dlouho spát a probudila ji do mrazivého, chmurného svítání. Navenek raději předstírala, že odpovídá pouze za sebe a za své umění, ale pod touto fasádou se skrývala velká oddanost rodině a vleklé, často hořké závazky, jež z ní vyplývaly.

Rogana Sweeneyho chtěla odmítnout – hlavně ze zásady. Umění a obchod se podle jejího mínění neměly míchat. Pak ho taky chtěla odmítnout proto, že ji dráždil jako typ – bohatý, sebevědomý aristokrat. Za třetí – a to především – ho chtěla odmítnout proto, že jinak by byla nucena přiznat si, že není schopna spravovat své záležitosti vlastními silami.

Tato hořká pilulka jí uvízla v hrdle a ona ji nemohla spolknout.

Neodmítne ho. Někdy uprostřed dlouhé, neklidné noci se rozhodla, že dovolí Roganovi Sweeneymu, aby z ní udělal bohatou ženu.

Nebylo to tím, že by se neuměla postarat sama o sebe. Dařilo se jí to už více než pět let, a to docela slušně. Briannin penzion si vedl natolik dobře, že držet dvě domácnosti nebylo tak těžkým břemenem. Ale nemohly si dovolit třetí.

Maggiiným toužebným přáním a cílem bylo umožnit matce dožít odděleně, v jejím vlastním domku. Jestli jí Rogan pomůže ulehčit cestu k tomuto cíli, naváže s ním obchodní styky. Navázala by je i se samotným d'áblem.

Jen aby d'ábel té úmluvy trpce nelitoval.

Maggie si v kuchyni vařila čaj a kula plány; venku padal tichý, vytrvalý déšť.

S Roganem Sweeneyem musí jednat opatrně a chytře, přemítala – s tou správnou dávkou uměleckého pohrdání a ženských lichotek. Pohrdání jí půjde lehce, zato s lichotkami budou problémy.

Představila si Briannu, jak vaří a peče, obdělává zahrádku, čte si u krbu – bez naříkavého, panovačného hlasu jejich matky, který tu idylku vždycky pokazí. Brianna se jednou vdá a bude mít děti; Maggie věděla, že tento sen má její sestra uzamčený hluboko v srdci. Sen zůstane pod zámkem, dokud se bude Brianna starat o chronického hypochondra.

Třebaže Maggie nedokázala pochopit sestřinu touhu uvázat si na krk chlapa a mít kupu dětí, byla odhodlána udělat vše, aby se Brianně tento sen vyplnil.

Bylo možné, docela možné, že by Rogan Sweeney mohl sehrát roli pohádkového kmotra.

Klepání na dveře chalupy bylo energické a netrpělivé. Tento pohádkový kmotřík, pomyslela si Maggie, když šla ke dveřím, rozhodně nevstoupí za hlaholu andělských zvonků a záře barevných světýlek.

Když otevřela, pousmála se. Byl zmáčený stejně jako včera, a stejně elegantně oblečený. Napadlo ji, jestli v obleku a kravatě také nespí.

„Dobré ráno, pane Sweeney.“

„I vám, slečno Concannonová.“ Vešel dovnitř, pryč z deště a cárů mlhy.

„Můžu vám vzít kabát? Ať se trochu usuší u krbu.“

„Děkuju.“ Sundal si svrchník a sledoval ji, jak jej přehazuje přes židli u ohně. Je dnes jiná, napadlo ho. Příjemná. Ta změna ho přiměla být ve střehu. „Řekněte mi, to tady v Clare pořád jen prší?“

„Na jaře tady míváme hezky a slunečno. Nemějte strach, pane Sweeney. Dokonce ani Dubliňan by se neměl rozpustit v západních přeháňkách.“ Oblažila ho rychlým, okouzlejícím úsměvem, ale v očích jí tančily šibalské ohýnky. „Vařím čaj. Dáte si taky?“

„Rád.“ Než mohla odejít do kuchyně, zastavil ji; položil jí ruku na rameno. Pozornost ovšem nevěnoval jí, nýbrž sošce na stole vedle nich. Byla to dlouhá, vlnitá křivka v tmavé, ledové modři – barvě polárního jezera. Sklo přiléhalo ke sklu ve vlnách a padalo dolů jako tekoucí led.

„Zajímavý kousek,“ poznamenal.

„Myslíte?“ Maggie přemohla nutkání setřást jeho ruku z ramene. Držel ji zlehka, se zdrženlivým sebeovládáním, které ji bůhvíproč zneklidňovalo. Cítila jeho vůni – jemnou lesní kolínskou, kterou použil po holení, s podtóny mýdla ze sprchování. Když ukazovákem přešel po křivce skla, potlačila záchvěv, který jí projel tělem jako šlehnutí. Na jeden bláznivý okamžik se jí zdálo, jako by se dotkl jí – přešel jí prsty od hrdla až ke klínu.

„Je v ní tolik ženskosti,“ zamumlal. I když pohledem spočívalna sošce, intenzivně vnímal její blízkost. Cítil schoulené napětí v jejím rameni, zachvění, které se pokusila skrýt, i temnou, divokou vůni jejích vlasů. „Silné. Žena chystající se oddat mužské náruči.“

Zmátlo ji to, protože to dokonale vystihl. „Může se žena oddat, a přitom zůstat silná?“

Podíval se na ni; jeho hluboké modré oči se jí vpíjely do tváře. Rukou se pořád zlehka dotýkal jejího ramene. „Nic není silnější než žena ve chvíli, kdy se chce oddat muži.“ Opět pohládl sošku. „Nepochybně jste si toho vědoma.“

„A co muž?“

Jeho rty se zvlhnuly v náznaku úsměvu. Dotek na rameni jako by se proměnil v něžné pohlazení. Žádost. Očima jí pobaveně, se zájmem bloudil po tváři. „To, Margaret Mary, záleží na ženě.“

Ani se nehnula; vstřebala ten smyslný úder a přiznala jej lehkým kývnutím. „Inu, alespoň v něčem se shodneme. Sex a síla obecně závisí na ženě.“

„To jsem neřekl, ani jsem to tak nemyslel. Co vás nutí tvořit něco takového?“

„Je těžké vysvětlovat umění někomu, kdo je založen obchodně.“

Když chtěla poodstoupit, pevněji jí stiskl paži. „Zkuste to.“

Rostla v ní podrážděnost. „Prostě mě to napadne. Nic není dopředu promyšleno ani naplánováno. Souvisí to spíš s emocemi a vášněmi než s praktickými důsledky nebo ziskem. To bych přece vyráběla malé skleněné labutě pro obchody se suvenýry. Br, hrozná představa.“

Zeširoka se usmál. „Příšerná. Naštěstí nemám zájem o malé skleněné labutě. Ale rád bych si dal ten čaj.“

„Dáme si ho v kuchyni.“ Vykročila, ale prsty na její paži ji opět zastavily. Z očí jí vyšlehl hněv jako blesk. „Bráníte mi v odchodu, pane Sweeney.“

„Ani bych neřekl. Ale hned to napravím.“ Pustil ji a šel za ní mlčky do kuchyně.

Její domek se lišil od domácké útulnosti Trnkové chaloupky jako noc a den. Ve vzduchu se nevznášely libé vůně pečených dobrot, nikde ani stopa po načechráných polštářcích či naleštěném dřevě. Domek byl zařízen spartánsky, striktně užítkově a vládl v něm nepořádek. O to víc v něm vynikaly její umělecké výtvary, nedbale pohozené na nejrůznějších místech.

Napadlo ho, kde asi spí a zdaje její postel stejně měkká a lákavá jako ta, v níž strávil minulou noc. A taky ho na

padlo, jestli v ní někdy bude ležet s ní. Ne, ne jestli, opravil se. Kdy.

Maggie postavila na stůl konvici s čajem a dva hrnky z hrubé kameniny. „Jak se vám líbilo v Trnkové chaloupce?“ zeptala se, když mu nalávala.

„Moc. Vaše sestra je okouzlující a její kulinářské schopnosti jsou pozoruhodné.“

Maggie zjihla; do čaje si nasypala tři vrchovaté lžičky cukru. „Brie umí vytvořit kouzlo domova jako nikdo jiný. Udělala vám dnes ráno své pověstné rozinkové rohlíčky?“

„Měl jsem dva.“

Maggie se uvolněně zasmála a opřela si jednu nohu o koleno. „Táta říkával, že Brie má v sobě samé zlato a já samou mosaz. U mě se bohužel nedočkáte žádných domácích rohlíčků, pane Sweeney, ale možná bych někde vystrachala krabici sušenek.“

„Není třeba.“

„Tak abychom raději přešli k věci.“ Maggie, držíc hrnek oběma rukama, se předklonila. „Co kdybych vám teď hned na rovinku řekla, že nemám zájem o vaši nabídku?“

Rogan se na chvíli zamyslel, usrkáváje silný černý čaj. „Musel bych vás nazvat lhářkou, Maggie.“ Ušklíbl se, když jí v očích zahlédl oheň. „Totiž kdybyste neměla zájem, už byste se přece nechtěla se mnou sejít. A já bych určitě nepopíjel čaj ve vaší kuchyni.“ Než stihla promluvit, zadržel ji pohybem ruky. „Snad se ovšem shodneme na tom, že nechcete mít zájem.“

Pálí mu to, přemítala, jen zčásti obměkčená. Chytří muži jsou nebezpeční. „Netoužím po tom, aby mi někdo dělal manažera a vedl mě za ručičku.“

„Málokdy toužíme po tom, co potřebujeme.“ Pozoroval ji nad okrajem hrnku a chladně uvažoval; přitom však vychutnával pohled na jemnou červeň, která jí zalila tváře; pleť jí tím zhedvábněla, zeleň očí potemněla. „Ale abych se vyjádřil jasněji: vaše umění je vaší doménou. Nemám v úmyslu zasahovat vám do toho, co děláte ve své dílně. Jen si tvořte, co vám našeptá vaše inspirace a kdykoliv vás kopne múza.“

„A co když moje výtvary nebudou vyhovovat vašemu vkusu?“

„Už jsem vystavoval a prodal celou řadu děl, která bych nechtěl mít doma. To je obchod, Maggie. Já se vám nebudu plést do umění a vy se mi nebudete plést do obchodu.“

„Nebudu moct mluvit do toho, kdo kupuje má díla?“

„Ani v nejmenším,“ řekl prostě. „Pokud budete mít k nějakému dílu citovou vazbu, budete ji muset překonat, anebo si je ponecháte pro sebe. Jakmile je dostanu do rukou já, bude mé.“

Pevně stiskla čelisti. „A leckdo si ho bude moct koupit jen proto, že na to bude mít.“

„Přesně tak.“

Maggie tiskla hrnkem o stůl, vyskočila a začala nervózně přecházet sem a tam. Pohybovala při tom celým tělem, což Rogan obdivoval. Nohy, ruce, ramena splývaly v jeden rytmický, zlostný pohyb. Dopil čaj, pohodlně se opřel a pobaveně sledoval tu podívanou.

„Vydám ze sebe kus vlastní duše, něco stvořím, něco hmotného, hmatatelného, a pak si přijde nějaký blbec z Kerry nebo Dublinu, či nedejbože z Londýna a koupí to své drahé polovičce k narozeninám, aniž by měl ponětí, co to je, co to znamená?“

„Navazujete osobní vztah s každým, kdo si od vás něco koupí?“

„Alespoň vím, kam to jde, kdo si to koupí.“ Obvykle, dodala v duchu.

„Musím vám připomenout, že jsem koupil dvě vaše díla dřív, než jsme se potkali.“

„Ano. A podívejte, jak to dopadlo.“

Temperament, pomyslel si s povzdechem. Za celou dobu, co pracoval s umělci, to nedokázal pochopit. „Maggie,“ spustil, pokoušeje se o ten nejrozzurnější tón. „Manažera přece potřebujete zejména proto, abyste snížila riziko těchto potíží. Nebudete se muset starat o prodej, nýbrž jen o tvorbu samotnou. Ano, jestliže do jedné z mých galerií přijde někdo z Kerry nebo Dublinu, či nedejbože z Londýna a projeví zájem o některé vaše dílo, má je mít – pokud zaplatí požadovanou sumu. Není zapotřebí žádných posudků či doporučení. Koncem roku z vás bude, s mým přispěním, bohatá žena.“

„Myslíte, že toužím jen po tom?“ Rozzurně se k němu otočila, uražená na nejvyšší míru. „Myslíte si, Rogane Sweeney, že každý den zvedám foukací píšťalu s jedinou myšlenkou – kolik zisku mi vytane z jejího konce?“

„Ne, to si nemyslím. Právě to bude moje starost. Jste výjimečná umělkyně, Maggie. Musím přiznat – i když tím riskuji, že vaše titánské ego dočista praskne – že jsem byl vaším dílem od prvního okamžiku zcela uchvácen.“

„Máte patrně dobrý vkus,“ řekla a rozmrzele pokrčila rameny.

„Říká se to o mně. Jde mi o to, že vaše dílo si zaslouží víc, než mu dopřáváte vy. Vy si taky zasloužíte víc, než si dopřáváte.“

Opřela se o linku a přimhouřila oči. „A vy mi jen tak, z dobroty srdce, chcete pomoci, aby se mi dostávalo víc.“

„Moje srdce s tím nemá nic společného. Chci vám pomoci, protože vaše dílo zvýší prestiž mých galerií.“

„A objem vaší peněženky.“

„Jednoho dne mi budete muset vysvětlit, kde se ve vás bere to pohrdání penězi. Mezitím vám ale vystydne čaj.“

Maggie dlouze vydechla. Lichotky mi moc nejdu, připomněla si v duchu a vrátila se ke stolu. „Rogane.“ Přiměla se k úsměvu. „Jsem si jistá, že jste na slovo vzatý odborník. Vaše galerie se těší výborné pověsti pro svou kvalitu a integritu, což je nepochybně vaše dílo a vaše zásluha.“

Je dobrá, přemítal. Moc dobrá. „Rád si to myslím.“

„Každý umělec, o kterého projevíte zájem, se nepochybně rozplývá blahem. Ale já jsem zvyklá jednat sama za sebe a řídit všechny aspekty své práce – od vyfoukání skla až po prodej hotového kusu, anebo jej alespoň dám do rukou někomu, koho znám a komu důvěřuji, aby to prodal. Vás ale neznám.“

„Ani mi nedůvěřujete?“

Zvedla ruku, pak ji nechala klesnout. „Byla bych blázen, kdybych nedůvěřovala Světovým galeriím. Ale je těžké představit si obchod takových rozměrů. Jsem jen prostá žena.“

Jeho náhlý, sytý smích ji vyvedl z míry. Než se stihla vzpamatovat, předklonil se a vzal jí ruku do dlaní. „Ale jděte, Margaret Mary! Jste všechno možné, jen ne prostá žena. Bystrá, umíněná, oslnivá, nerudná a krásná – to ano. Ale prostá? Ani náhodou.“

„A přece jsem.“ Vytrhla se mu; měla co dělat, aby nepodlehla jeho kouzlu. „Znám se přece líp, než mě znáte vy.“

„Pokaždé, když dokončíte nějaké dílo, křičíte na celý svět – tohle jsem já! Alespoň prozatím. V tom tkví pravdivost umění.“

Nemohla se s ním přít. Takovou poznámku by nečekala od muže jeho původu. Člověk, který vydělává peníze prodejem umění, mu ještě nemusí rozumět. Rogan Sweeney podle všeho ano.

„Jsem prostá žena,“ řekla znovu a zpražila ho pohledem, aby se jí neopovážil odporovat. „A ráda bych jí i zůstala. Pokud svolím k tomu, abyste mi dělal manažera, udělám tak jen za jistých podmínek a pravidel. Svých.“

Dostal ji a věděl to. Ale moudrý vyjednávač není nikdy domýšlivý. „Jakých?“ zeptal se.

„Nezúčastním se žádných reklamních akcí, pokud mi to nebude vyhovovat. A můžu vás ujistit, že nebude.“

„Dodá vám to na záhadnosti, vidíte?“

Málem se pobaveně ušklíbla, ale včas se vzpamatovala. „A pokud vůbec přijdu, tak ze sebe nehodlám dělat vyfintěnou dámičku.“

Tentokrát měl co dělat on, aby nevyprskl smíchy. „Jsem si jist, že váš smysl pro styl bude odrážet vaši uměleckou náтуру.“

Mohla to být urážka, ale nebyla si jistá. „A nebudu k lidem milá, pokud nebudu chtít.“

„Temperament, typický pro umělce.“ Pozvedl k ní hrnek s čajem na znamení přípitku. „To by mělo zvýšit prodej.“

I když ji to pobavilo, zachovala kamennou tvář; sedla si a založila ruce na hrudi. „Nikdy, nikdy neudělám duplikáty svých děl ani nic na objednávku.“

Zamračil se a potřásl hlavou. „To by mohla být vážná překážka. Měl jsem představu jednorozce, s nádechem zlatého listí na rohu a kopytech. Velice vkusné.“

Zachichotala se, pak to vzdala a zasmála se od plic. „Dobrá, Rogane. Možná se stane zázrak a my dva budeme dobře vycházet. Jaký bude další postup?“

„Nechám udělat návrh smlouvy. Světová galerie bude žádat výlučná práva na vaše dílo.“

Trhla sebou. Připadalo jí, jako by se vzdávala části své bytosti. Možná té nejlepší. „Výlučná práva na ty kusy, které se rozhodnu prodat.“

„Samozřejmě.“

Zahleděla se za něj, na pole za oknem. Kdysi dávno jí ta pole, stejně jako její umění, připadala jako část jejího já. Nyní byla jen součástí hezké vyhlídky. „Co ještě?“

Zaváhal. Vypadala téměř nesnesitelně smutně. „Na vaší práci to nic nezmění. Nezmění to ani vás, věřte mi.“

„Mýlíte se,“ zašeptala. S velkým úsilím ze sebe setřásla tu náladu a opět mu pohlédla do tváře. „Pokračujte. Co ještě?“

„Do dvou měsíců chci v dublinské galerii uspořádat výstavu vašich prací. Přirozeně, budu chtít vidět, co už máte hotové a zařídit odvoz. Potřebuji také, abyste mě v nejbližších týdnech informovala o všem, co dokončíte. Určíme ceny jednotlivých kusů a veškerý inventář, který po výstavě zbude, se stane součástí stálé expozice v Dublinu a našich dalších galeriích.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Byla bych vám vděčná, kdybyste o mé práci nemluvil jako o inventáři. Alespoň v mé přítomnosti ne.“

„Platí.“ Spojil konečky prstů do špičky. „Pošleme vám, samozřejmě, souhrnný seznam všech prodaných kusů. Budete-li chtít, můžete nám poradit při výběru děl, která vyfotografujeme a zařadíme do katalogu. Anebo to můžete nechat na nás.“

„Jak a kdy dostanu zapláceno?“ chtěla vědět.

„Můžu ty kusy koupit předem. Nemám proti tomu námitky, jelikož mám ve vaší práci bezvýhradnou důvěru.“

Vzpomněla si, co jí řekl minulý večer, že by mohl za dílo, které vytvořila před jeho očima, dostat dvakrát víc, než jí zaplatil. Neměla sice obchodního ducha, ale taková naivka přece jen nebyla.

„Jak to řešíte jinak?“

„Vyplácením provizí. Vezmeme od autora dílo, a když ho prodáme, odečteme si z utržené částky určité procento.“

Ještě větší hazard, přemítala. Hazard se jí zamlouval víc. „Jaké procento berete?“

Neuhnul pohledem v naději, že zareaguje. „Pětatřicet procent.“

Přiškrceně vyjekla. „Pětatřicet procent? Vy zloději. Vy raubíři!“ Odstrčila se od stolu a vstala. „Jste sup, Rogane Sweeney. Táhněte k čertu i s vašimi pětatřiceti procenty.“

„Beru na sebe všechna rizika, všechny výdaje.“ Rozmáchl se, pak opět spojil prsty do špičky. „Vy musíte pouze tvořit.“

„Á, jako kdyby stačilo jen sedět na zadku a čekat, až se na mě snese inspirace a zasype mě jako déšť, že? Nic, zhola nic o tom nevíte.“ Začala přecházet sem a tam, víříc vzduch kolem sebe. „Dovolte, abych vás upozornila, že beze mě byste neměl co prodávat. A je to moje práce, můj pot a moje krev, za co budou platit ty horentní sumy. Dostanete patnáct procent.“

„Třicet.“

„Vem vás d'as, Rogane, jste zloděj. Dvacet.“

„Pěťadvacet.“ Zvedl se a postavil se jí tváří v tvář. „Světová galerie vydělá čtvrtinu vašeho potu a vaší krve, Maggie, slibuji!“

„Čtvrtina,“ zasyčela skrz zaťaté zuby. „To jste celí vy, obchodníci, tyjete z umění!“

„A finančně zajišťujeme umělce. Jen považte, Maggie – vaše dílo uvidí v New Yorku, Římě a Paříži. A každý, kdo je jednou spatří, na ně už nezapomene.“

„Á, jste mazaný, Rogane, takhle rychle přehodit výhybku z peněz na slávu!“ Zamračila se na něj, pak napřáhla ruku. „K čertu s tím i s vámi, budete mít svých pětadvacet procent.“

Přesně tolik měl od začátku v úmyslu. Vzal ji za ruku a podržel ji. „Budeme spolu dobře vycházet, Maggie.“

Dobrá, jen když budu moct přestěhovat matku do vesnice, někam daleko od Trnkové chaloupky. „Pokud ne, Rogane, postarám se, abyste za to draze zaplatil.“

Vzpomněl si na vůni její pokožky a přitiskl si její dlaň ke rtům. „Risknu to.“

Jeho rty se dotýkaly její dlaně dost dlouho, a jí se zrychlil puls. „Jestli jste mě chtěl svést, měl jste být chytřejší a udělat to před uzavřením dohody.“

Ta slova ho překvapila a podráždila. „Zásadně nesměšuji profesi s osobními věcmi.“

„Další rozdíl mezi námi dvěma.“ Měla radost, že se jí podařilo narušit tu zdánlivě dokonalou, zdvořilou fasádu. „U mě osobní život a profese splývají v jedno. Když mám náladu a chuť, plnými doušky

užívám obojího.“ S úsměvem mu vyklouzla z dlaní. „Zatím jsem ji nedostala – myslím tím osobně. Až to přijde, dám vám vědět.“

„Dobíráte si mě, Maggie?“

Zarazila se, jako by si to chtěla důkladně rozmyslet. „Ne, jen se vám to snažím vysvětlit. Teď vás zavedu do dílny, abyste si mohl vybrat, co chcete poslat do Dublinu.“ Otočila se a z věšáku u dveří si vzala bundu. „Radši si vezměte kabát. Byla by škoda nechat zmoknout takový parádní oblek.“

Chvilku na ni koukal a v duchu se divil, proč se ho ta ironicky pronesená slova tak hluboce dotkla. Mlčky se otočil na podpatku a odešel do obývacího pokoje pro kabát.

Maggie využila příležitost a vyšla ven, aby si na studeném dešti zchladila zpěněnou krev. Směšné, říkala si v duchu, nechat se tak zmást a vzrušit obyčejným polibkem ruky. Rogan Sweeney je uhlazený, až moc uhlazený. Ještě štěstí, že žije na opačném konci země. Ještě větší štěstí, že není můj typ. Ani trochu.

Kapitola pátá

i

Vysoká tráva vedle zříceniny opatství byla krásným místem posledního odpočinku. Maggie svedla tuhý boj, aby otce pohřbili tady, a ne do studené hlíny poblíž vesnického kostela. Chtěla otci dopřát ten klid i ten nádech vznešenosti. Nejvíc jí tenkrát odporovala Brianna; až nakonec jejich matka trucovitě zavřela ústa a umyla si ruce nad všemi dalšími záležitostmi.

Maggie tam chodila jen dvakrát do roka – jednou v den tátových narozenin, podruhé v den svých – aby mu poděkovala za dar života. V den výročí jeho smrti tam nechodila, ani si nepřipouštěla smutek v soukromí.

Ani teď netruchlila – sedla si na travu vedle něj, přitáhla si kolena k bradě a objala je rukama. Slunce se prodíralo vrstvami mraků, aby pozlatilo hroby; foukal svěží vítr a voněl polním kvítím.

Nepřinesla na hrob kytky – neměla to ve zvyku. Brianna na něm vysadila záhonek, a jen co jaro zahřálo půdu, zaskvěl se barvami a krásou.

Na prvosenkách se právě začínala tvořit poupata. Světlé hlavy orlíčku se jemně pohupovaly mezi něžnými výhonky straček a petúnií. Nad náhrobní kámen vyletěla straka a zamířila k polím. Jedna na smutek, napadlo ji a marně vyhlížela druhou, která by jí, podle starého přísloví, přinesla radost.

Poblíž se vznášeli motýli a tiše třepetali tenkými křídly. Chvilku je pozorovala a kochala se jejich barevností a ladností pohybu. Poblíž moře nebylo místo, kam by jej mohli pohřbít, ale tenhle kousek země by ho určitě potěšil, přemítala.

Z boku se pohodlně opřela o náhrobní kámen a zavřela oči.

Škoda, že už tady nejsi, napadlo ji v duchu, abych ti mohla vyprávět, co dělám. Nechtěla bych, abys mi radil, stejně bych tě neposlechla; jen bych ráda slyšela, co tomu říkáš.

Jestli Rogan Sweeney umí dostát svému slovu – a nevidím jediný důvod, proč by neměl – bude ze mě zámožná žena. Určitě bys měl obrovskou radost. Konečně by sis mohl otevřít hospodu, jak sis vždycky přál. Byl jsi mizerný farmář, drahousku. Ale ten nejlepší táta. Nejlepší.

Dělala vše, aby dodržela slib, který mu dala. Starala se o matku i o sestru a kráčela za svým snem. „Maggie.“

Otevřela oči, zaklonila hlavu a uviděla Briannu. Jako ze škatulky, napadlo ji v duchu, když si ji prohlížela. Krásné vlasy stočené do bezvadného uzlu, nažehlené šaty. „Vypadáš jako učitelka,“ řekla Maggie a zasmála se, když uviděla Briannin výraz. „Působná učitelka.“

„A ty zas jako hadráčka,“ opáčila Brianna a zamračila se na Maggiiny rozedrané džínsy a otrhaný svetr. „Působná hadráčka.“

Brianna poklekla vedle sestry a sepjala ruce. Nechtěla se modlit, ale slušelo se to.

Seděly chvíli mlčky, zatímco vítr rozvlnil trávu a proháněl se mezi povalenými kameny.

„Nádherný den na posezení u hrobu,“ poznamenala Maggie. Dnes by mu bylo jedenasedmdesát, pomyslela si. „Květiny na hrobě krásně rozkvétají.“

„Je třeba je vyplít.“ Brianna se pustila do práce. „Dnes ráno jsem našla v kuchyni ty peníze, Maggie. Je to zbytečně moc.“

„Byl to mimořádně povedený prodej. Něco si odlož stranou.“

„Byla bych radši, kdyby sis to užila ty.“

„Taky že užívám, když vím, že jsi o kousek blíž, abys ji dostala z baráku.“

Brianna vzdychla. „Není pro mě přítěží.“ Postřehla Maggiin výraz a pokrčila rameny. „Ne takovou, jak si myslíš. Jen když se necítí dobře.“

„Což je vlastně pořád. Brie, mám tě moc ráda.“

„Já vím.“

„Ty peníze jsou nejlepším způsobem, jak ti to dát najevo. Táta si přál, abych ti s ní pomáhala. Pánbůh ví, že bych s ní nemohla žít jako ty. Dohnala by mě do blázince, anebo bych se sama dohnala do vězení, protože bych ji zavraždila ve spánku.“

„Tenhle obchod s Roganem Sweeneyem – to jsi udělala pro ni, vid’?“

„Ne.“ Maggie se naježila při té myšlence. „Snad kvůli ní, což je něco zcela jiného. Jen co se někde usadí, a ty budeš moct znovu začít žít, vdáš se a obdaruješ mě hromadou synovců a neteří.“

„Mohla bys mít vlastní děti.“

„Nechci se vdávat.“ Maggie opět zavřela oči. „Ne, rozhodně ne. Radši přijdu a odejdu, jak mi bude vyhovovat, a nikomu nebudu za nic odpovídat. Tvoje děti budu rozmazlovat – příběhnou za tetičkou Maggie vždycky, když na ně budeš moc přísná.“ Otevřela jedno oko. „Mohla by sis vzít Murphyho.“

Briannin zvonivý smích se nesl nad vysokou trávou. „Ten by se vyděsil, kdyby to slyšel!“

„Byl k tobě vždycky milý.“

„Ano, když mi bylo třináct. Ne, je to báječný muž a já ho mám ráda, jako by to byl můj bratr. Ale postrádá to, co já hledám u manžela.“

„Máš to tedy všechno naplánováno?“

„Nemám nic naplánováno,“ řekla Brianna upjatě, „a odbočujeme od tématu. Nechci, abys spolupracovala s panem Sweeneyem jen proto, že se mi cítíš zavázána. Můžu se sice domnívat, že je to to nejlepší, co můžeš udělat pro svou práci, ale nedopustím, abys byla nešťastná jen kvůli mně. Já přece nejsem nešťastná.“

„Kolikrát jsi jí tenhle měsíc musela odnést jídlo do postele?“

„Nepočítám to...“

„Měla bys,“ přerušila ji Maggie. „Ať už tak nebo tak, všechno je ujednáno. Před týdnem jsem podepsala smlouvu. Spadám teď pod správu Rogana Sweeneyho a Světové galerie. Za dva týdny budu mít v dublinské galerii prodejní výstavu.“

„Dva týdny. Jde na to rychle.“

„Zdá se, že nepatří mezi muže, kteří plýtvají časem. Pojed’ se mnou, Brianno.“ Maggie vzala sestru za ruce. „Sweeney nám zaplatí

přepychový hotel, budeme chodit do restaurací a koupíme si nějakou krásnou zbytečnost.“

Obchody. Jídlo, které by nemusela připravovat sama. Postel, kterou by nemusela ustýlat. Briannu to lákalo, ale jen na chvílku. „Moc ráda bych tam s tebou byla, Maggie. Ale nemůžu ji nechat jen tak.“

„Proč bys nemohla, sakra? Proboha, vždyť si na pár dní může vystačit sama!“

„Nemůžu.“ Brianna zaváhala, pak si unaveně sedla na trávku. „Minulý týden upadla.“

„Ublížila si?“ Maggiiny prsty se jí zabořily do dlaně. „Zatraceně, Brie, proč jsi mi to neřekla? Jak se to stalo?“

„Neřekla jsem ti to, protože se ukázalo, že to není nic vážného. Vyšla si sama ven, zatímco jsem nahoře uklízela pokoje. Podle všeho ztratila rovnováhu. Narazila si kyčel a rameno.“

„Zavolala jsi doktora Hogana?“

„Samozřejmě. Řekl, že nemám proč si dělat starosti. Prostě se jí zamotala hlava. A kdyby se prý víc hýbala, lépe jedla a tak dál, byla by silnější.“

„Jako bychom to už dávno nevěděly.“ K čertu s tou ženskou, pomyslela si Maggie. A k čertu s tím neutuchajícím, trvalým pocitem viny, který jí drásl srdce. „Takže se vsadím, že zalezla zpátky do postele a už z ní nevylezla.“

Brianniny rty se zavlnily v trpkém úsměvu. „Nejsem schopna ji přemluvit. Tvrdí, že má poruchu vnitřního ucha a chce za nějakým specialistou do Corku.“

„Ha!“ Maggie zvrátila hlavu a upřela nahněvaný pohled na nebe. „Typické. Neznám člověka, který by si stěžoval víc než Maeve Concannonová. Má tě omotanou kolem prstu, holčičko.“ Ukázala prstem na Briannu.

„To nepopírám, ale nemám to srdce se tomu vzepřít.“

„Zato já ano.“ Maggie vstala a oprášila si kolena. „Odpovědi jsou peníze, Brie. Vždycky po nich toužila. Jen Bůh ví, jak mu ztrpčovala život jen proto, že on je uměl spíš rozkutálet, než vydělat.“ V ochranném gestu položila Maggie ruku na tátův náhrobek.

„To ano, ale on jí to taky uměl osladit, jen co je pravda. V životě jsem neviděla dva lidi, kteří by se k sobě hodili míň. Manželství není vždycky jen nebem či peklem. Někdy prostě uvízne v očistci.“

„A někdy je lidé nejsou schopni opustit – ať už z pošetilosti, nebo z přílišné poctivosti.“ Pohládla kámen, pak jí ruka klesla k boku. „Mám radši pošetilce než mučedníky. Jen si ty peníze odlož, Brie. Brzo přijdou další. O to se postarám v Dublinu.“

„Půjdeš za ní, než odjedeš?“

„Ano,“ přikývla Maggie ponuře.

„Myslím, že se ti bude zamlouvat.“ Rogan namočil šáteček do husté smetany a usmál se na svou babičku. „Je to zajímavá žena.“

„Zajímavá, říkáš?“ Christine Rogan Sweeneyová povytáhla ostré bílé obočí. Zнала svého vnuka jako svou dlaň, uměla si vyložit každý odstín jeho tónu a výrazu. O Maggie Concannonové však mluvil v hádankách. „V jakém směru?“

To nevěděl přesně ani on sám; začal míchat čaj, aby získal čas. „Je to vynikající umělkyně; má mimořádnou uměleckou invenci. Přesto bydlí v Clare, v chaloupce, jejíž zařízení je všechno možné, jen ne esteticky vytríbené. Na svou práci je vášnivě hrdá, ale zdráhá se ji ukazovat. Je střídavě okouzlující a nerudná – a obojí zřejmě patří k její povaze.“

„Rozporuplná žena.“

„Velcome.“ Pohodlně se opřel o brokátové čalounění židle ve stylu královny Anny, se šálkem z vzácného ševreského porcelánu v ruce. V krbu tiše plál oheň; ve vázách voněly čerstvé květiny.

Měl moc rád tato občasná odpolední posezení u čaje s babičkou, stejně jako ona. Klid a pořádek jejího domova na něj působily jako balzám; stejně blahodárný vliv na něj měla i její důstojnost a jemně vybledlá, ušlechtilá krása.

Věděl, že je jí třiasedmdesát a byl hrdý na to, že vypadá o deset let mladší. Měla světlou, jako alabastr hebkou pleť – sice zbrázděnou vráskami, ale tyto známky stárí jí jen dodávaly na moudrosti a vyrovnanosti. Oči měla zářivě modré, vlasy jemné a bílé jako první sníh.

Měla bystrého ducha, nepopíratelný vkus, štědré srdce a suchý, občas lehce uštěpačný humor. Byla to, jak ji Rogan s oblibou ujišťoval, jeho ideální žena.

Tento cit Christine lichotil, ale zároveň ji zneklidňoval.

Zatím ji zklamal pouze v jediném ohledu: nenašel si osobní uspokojení, jež by se rovnalo jeho radosti z práce.

„Jak pokračují přípravy na výstavu?“ zeptala se.

„Velice dobře. Ale všechno by šlo mnohem snáz, kdyby naše umělkyně zvedala ten svůj zatracený telefon.“ Jen s úsilím potlačil podrážděnost. „Kusy, které jsme už přivezli, jsou však nádherné. Musíš přijít do galerie a prohlédnout si je.“

„Možná se stavím.“ Ale víc ji zajímala umělkyně, než její umění.

„Říkal jsi, že je to mladá žena?“

„Hmmm?“

„Maggie Concannonová. Zmínil ses o tom, že je mladá?“

„Ach, hádám, že jí je tak kolem pětadvaceti. Rozhodně mladá, když vezmeme v úvahu, co už vytvořila.“

Panebože, je to, jako když někomu vytahují zuby. „A hezká, vid’? Jako třeba... bože, jak se jen jmenovala... Miranda Whitfieldová-Fryová, co dělala ty kovové skulptury a nosila ty těžké šperky a barevné šály?“

„Není vůbec jako Miranda.“ Díkybohu. Při vzpomínce, jak neúnavně ho ta žena uháněla a přiváděla do trapných situací, se otrásl odporem. „Maggie je spíš typ, co nosí holínky a bavlněné košile. Její vlasy vypadají, jako kdyby na ně prudce zaútočila kuchyňskými nůžkami.“

„Čili není atraktivní.“

„Kdepak, je atraktivní – ale neobvyklým způsobem.“

„Mužatka?“

„Ne.“ Mimoděk si vybavil tu silnou tělesnou přitažlivost, její smyslnou vůni, to náhlé, bezděčné zachvění pod jeho rukou. „Právě naopak.“

No vida, pomyslela si Christine. Rozhodně si najde čas, aby se osobně sešla se ženou, která dokáže na Roganově tváři vykouzlit takový výraz. „Zaujala tě.“

„Jistěže, jinak bych s ní neuzavřel smlouvu.“ Zachytil Christinin pohled a stejně jako ona povytáhl obočí. „Je to obchod, babi. Čistě jen obchod.“

„To víš, že jo.“ Potutelně se usmála a nalila mu čaj. „Povídej, co dalšího máš v plánu?“

J j j j

Rogan vstoupil do galerie příští ráno v osm. Večer předtím si zašel do divadla a na pozdní večeři se ženou, která mu občas dělávala společnost. Patricia byla jako vždycky okouzlující a roztomilá. Tuto vdovu po dávném příteli bral spíš jako vzdálenou příbuznou, než jako potenciální vážnou známost. Dali si lososa a šampaňské, popovídali si o hře Eugena O’Neilla a těsně po půlnoci se rozloučili platonickým polibkem.

Pak celou noc nezamhouřil oko.

Ale nebyl to Patriciin lehký smích, ani její decentní parfém, jež mu nedaly spát.

Maggie Concannonová, pomyslel si. Bylo jen přirozené, že mu zaměstnávala mysl, vždyť většinu času a úsilí věnoval přípravě výstavy jejích děl. Nebylo tedy divu, že na ni myslel – zejména když uvážil, že bylo prakticky nemožné s ní mluvit.

Její averze k telefonu ho přiměla uchýlit se k telegramům, jež odesílal do Clare s naléhavou pravidelností.

Její jediná odpověď byla stručná a věcná: PŘESTAŇTE OTRAVOVAT.

Jen považte, pomyslel si Rogan, když odemykal elegantní skleněné dveře galerie. Tak ona mě nařkne, že otravuji – jako nějaké rozmazlené, ukňourané děcko. Vždyť on je proboha obchodník, podnikatel, který chce významně podpořit její kariéru, a ona se ani neobtěžuje zvednout ten ztracený telefon a vést rozumnou konverzaci!

Byl zvyklý na rozmary umělců. Bůhví, že se dokázal vypořádat s jejich výstřednostmi a nejistotami, s jejich namnoze dětinskými požadavky. Patřilo to k jeho práci a on se dosud domníval, že tuto

její součást zvládá dokonale. Ale Maggie Concannonová nyní zkoušela jeho odbornost i trpělivost.

Opět za sebou zamkl a vdechl příjemnou vůni galerie. Budova, kterou postavil jeho dědeček, byla vznešená a majestátní – skvostný chrám umění s pseudogotickými zdmi a zdobnými balustrádami.

Interiér sestával z desítek větších i menších místností, z nichž jedna přecházela v druhou širokými oblouky. Točité, vyřezávané schodiště vedlo do druhého patra, kde byla rozlehlá místnost, velká jako taneční sál; po stranách se vcházelo do útulných salonků, vybavených starožitnými lenoškami.

Právě zde chtěl vystavovat Maggiina díla. V tanečním sále bude hrát malý orchestr, hosté se budou kochat hudbou, šampaňským a jednohubkami a při tom se budou procházet kolem jejích strategicky rozmístěných děl. Speciálním osvětlením podtrhne ty větší, odvážnější kusy, menší skulptury vystaví v intimnějším aranžmá.

Zahloubán do těchto úvah přešel dolní galerii směrem ke kanceláři a skladům.

V malé kuchyňce našel správce galerie Josepha Donahoea, jak si nalévá kávu.

„Dnes jdeš nějak brzo,“ usmál se Joseph a mezi rty mu zasvítíl jeden zlatý zub. „Kafe?“

„Ano. Chtěl jsem se podívat, jak to nahoře pokračuje, než půjdu do kanceláře.“

„Všechno běží jako na drátkách,“ ujistil ho Joseph. I když byli oba muži stejně staří, Josephovi začínaly vlasy na temeni trochu řídnout. Kompenzoval tuto ztrátu tím, že si zbylé vlasy nechal narůst a nosil je svázané do ohonu. Nos mu kdysi zlomila zbloudilá pálka při hře póla, proto mu nepatrně uhýbal doleva. Výsledkem byl vzhled piráta v obleku od Diora.

Ženy ho zbožňovaly.

„Vypadáš trochu zničeně.“

„Nespavost,“ řekl Rogan a vzal si černou kávu. „Už jste rozbalili včerejší zásilku?“

Joseph sebou trhl. „Bál jsem se, že se na to zeptáš.“ Zvedl šálek k ústům a zamumlal do něj: „Ještě nedorazila.“

„Cože?“

Joseph obrátil oči v sloup. Pracoval pro Rogana už více než deset let a ten tón důvěrně znal. „Včera ji nepřivezli. Jsem si jist, že dorazí dnes. Proto jsem dnes přišel tak brzo.“

„Co to ta ženská vyvádí? Dostala přece naprosto konkrétní a jednoduché instrukce! Do včerejška měla dodat poslední kusy.“

„Je to umělkyně, Rogane. Asi se nechala unést inspirací a zapomněla to poslat. Máme přece dost času.“

„Mám už po krk těch jejích průtahů!“ Popuzeně popadl telefon v kuchyňce. Maggiino číslo nemusel hledat ve svém adresáři, už je znal nazpaměť. Rychle je vytůkal a poslouchal, jak v dálce zvoní. A zvoní. „Ženská jedna potrhlá, nezodpovědná!“ Praštil sluchátkem.

Joseph vyndal z pouzdra cigaretu. „Vždyť máme přes třicet kusů,“ řekl konejšivě a škrtl emailovým zapalovačem. „To je víc než dost, i bez poslední zásilky. A jakých, Rogane! I takový ostrýlený veterán jako já je oslněn!“

„O to přece nejde, ne?“

Joseph vyfoukl kouř a našpulil rty. „Myslím, že jde.“

„Dohodli jsme se na čtyřiceti kusech, ne pětatřiceti, ani šestatřiceti. Čtyřiceti. A to by v tom byl čert, aby jich nebylo čtyřicet.“

„Rogane – kam jdeš?“ zvolal Joseph, když se Rogan vyřítil z kuchyňky. „Do Clare, krucinál!“

Joseph potáhl z cigarety a zvedl šálek s kávou k přípitku. „Šťastnou cestu.“

Během krátkého letu neměl Rogan dost času, aby se uklidnil. Nic na tom nezměnilo ani zářivě modré nebe a vlahý vzduch. Když zaklapl dvířka pronajatého auta a vyjel ze shannonského letiště, pořád ještě Maggii proklínal.

Když dorazil k jejímu domku, byl v plném varu.

Co si to ta ženská dovoluje, hřímal v duchu, když se blížil k vchodovým dveřím. Takhle mě zdržovat od práce a povinností! Cožpak si myslí, že je jedinou umělkyní, kterou zastupují?

Zabušil na dveře, až ho zabořila pěst. Kašlu na slušné vychování, pomyslel si a rozrazil dveře dokořán. „Maggie!“ zvolal a rázoval rychlými kroky z obývacího pokoje do kuchyně. „Ksaku s ní.“ Zamířil rovnou k zadním dveřím, otevřel je a vykročil k dílně.

Mohl se dovтіpit, že bude tam.

Zvedla hlavu od pracovního stolu a hory cárů papíru. „Prima, potřebuju píchnout.“

„Proč sakra nezvedáte ten zatracený telefon? K čemu vám je, když ho ignorujete?“

„Tu otázku si často kladu i já. Podejte mi to kladivo, prosím vás.“

Zvedl je z lavice a na chvíli je potěžkal v ruce; před očima mu vytanula příjemná představa, jak ji jím praští po hlavě. „Kde je moje zásilka, co?“

„Právě tady.“ Prohrábla si rozčuchané vlasy a vzala si od něj kladivo. „Zrovna ji balím.“

„Už včera měla být v Dublinu.“

„No, to nemohla, protože jsem ji ještě neposlala.“ Rychlými, zručnými pohyby začala do bedny na podlaze zatloukat hřebíky. „A jestli jste se obtěžoval takovou dálku, jen abyste si to zjistil, tak musím říct, že asi nemáte do čeho píchnout, když takhle mrháte časem.“

Zvedl ji a posadil ji na lavici. Kladivo zadunělo o podlahu a těsně minulo jeho nohu. Než se stihla nadechnout k přívalu výčitek, chytil ji za bradu a zvedl ji hlavu.

„Nevím, kam dřív skočit,“ řekl vyrovnaně. „A dohlížet na jednu nezodpovědnou, roztržitou ženskou jak na malé děcko mi narušuje beztak přeplněný rozvrh. V galerii mám zaměstnance s důkladně vypracovaným časovým plánem, který je nabitý do poslední minuty. Vy jste neměla na práci nic jiného, než se řídit pokyny a včas poslat zbylé kusy.“

Prudce odstrčila jeho ruku. „Vaše rozvrhy a časové plány mi můžou být ukradené! Podepsal jste smlouvu s umělcem, Sweeney, a ne s nějakým pitomým úředníčkem!“

„A jakýpak umělecký rozlet vám stál v cestě, že jste nemohla uposlechnout jednoduché instrukce?“

Vycenila zuby, na okamžik zatoužila dát mu pěstí, pak ukázala prstem. „Tamhleto.“

Pohlédl tím směrem a ztuhl. Jen v zaslepenosti hněvu mohl přehlédnout něco takového, jinak by hned ve dveřích musel oněmět úžasem.

Skulptura stála v opačném rohu místnosti, vysoká dobrého půl druhého metru, hýřící barvami a pokroucenými, smyslnými tvary. Splet' paží a nohou, napadlo ho, nestydatě erotických a nádherně lidských. Přesl k ní a studoval ji z jiného úhlu.

Téměř mohl rozeznat tváře, ale jen téměř. Překrývaly se, splývaly s fantazií a zanechávaly za sebou jen pocit absolutního naplnění. Nedalo se poznat, kde jeden tvar začíná a jiný končí, tak úplně a dokonale se překrývaly.

Byla to oslava lidského ducha i zvířecí smyslnosti.

„Jak jste to pojmenovala?“

„Podlehnutí.“ Usmála se. „Zdá se, že jste mě inspiroval, Rogane.“ Odstrčila lavici, poháněna náhlým přívalem energie. Točila se jí hlava a cítila se báječně. „Trvalo celou věčnost, než se mi podařilo získat ty správné odstíny. Neumíte si představit, kolikrát jsem je namíchala a co všechno jsem zahodila. Ale v duchu jsem je viděla jako živé, a tak musely být přesné.“ Zasmála se, popadla kladivo a zatloukla další hřebík. „Ani nevím, kdy jsem naposledy spala. Předevčírem, možná před třemi dny.“ Opět se zasmála a prohrábla si rozcuchané vlasy. „Ale nejsem unavená. Cítím se neuvěřitelně svěží a plná zoufalé energie. Neumím se zastavit.“

„Je to nádherné, Maggie.“

„Je to zatím můj nejlepší výtvar.“ Otočila se a zkoumavě si ho přeměřila; kladivem si poklepala po dlani. „Možná se mi už nic lepšího nepovede.“

„Pošlu pořádnou bednu.“ Vrhla na ni pohled přes rameno. Byla voskově bílá tělesným vyčerpáním, jež rozbouřený mozek zatím odmítal registrovat. „A osobně budu dohlížet na zásilku.“

„Chtěla jsem stlouct bednu. Nepotrvá to dlouho.“

„Vám se nedá věřit.“

„Ale samozřejmě že dá.“ Byla v tak povznesené náladě, že se ani neurazila. „A bude rychlejší, když ji stluču já, než kdybyste ji měl posílat. Znáám už rozměry.“

„Za jak dlouho?“

„Za hodinu.“

Přikývl. „Jdu objednat náklad'ák. Předpokládám, že vám funguje telefon.“

Zachichotala se a přistoupila k němu. „Sarkasmus vám náramně sluší. I tahle neposkvrněně dokonalá vázanka.“

Než oběma dopřála čas na rozmyšlenou, popadla vázanku a přitáhla ho k sobě. Teplými rty se přisála na jeho ústa a omráčila ho natolik, že nebyl schopen pohybu. Druhou rukou mu zajela do vlasů, zatahala za ně a přitiskla se k němu celým tělem. Polibek syčel, jiskřil a doutnal. Vtom ho Maggie přerušila stejně náhle, jako jej vyvolala.

„Pouhý vrtoch,“ řekla a usmála se na něj. Srdce jí v hrudi pádilo jako splašený zajíc, ale o tom bude přemýšlet až později. „Přičtěte to na vrub nevyspání a přemíře energie. A teď...“

Uchopil ji za paži, než se k němu stihla otočit zády. Tohle jí jen tak snadno neprojde, pomyslel si, aby ho v jednu chvíli zcela ochromila, a pak z toho beztrestně vycouvala.

„Já mám také své vrtochy,“ zamumlal. Když jí položil dlaň na zátylek, aby ji objal, v očích se jí mihl obezřelý údiv. Nevzpírala se. Zdálo se mu, že jí na tváři postřehl pobavený úsměv, než se přisál k jejím rtům.

Pobavení se rychle vytratilo. Tento polibek byl něžný, sladký, přepychový. Nečekaný jako plátky růže v žáru pece, chladil a konejšil a zároveň vzrušoval. Zdálo se jí, že zaslechla nějaký zvuk – něco mezi vzlykem a vzdechem. Když si uvědomila, že vyklouzl z jejího rozpáleného hrdla, užasla.

Ale neodtáhla se, ani když zazněl znovu – tiše, bezmocně a zmámeně. Ne, neodtáhla se. Jeho rty byly příliš obratné, příliš něžně přesvědčivé. Otevřela se jim a hltavě z nich sála.

Zdálo se mu, že mu roztává pod rukama – pomalu, stupeň po stupni. První horký zášleh se ztišil v poklidný, doutnavý plamínek. Zapomněl na hněv i škádlení, věděl jen, že je naživu.

Chutnala temně, nebezpečně a měl jí plná ústa. Hlavou mu míhaly tékavé myšlenky o dobývání a plenění. Jeho civilizované já, vychované k dodržování přísného mravního kodexu, zděšeně couvlo.

Točila se jí hlava a podlamovala se jí kolena; dlaní se opřela o lavici, aby získala rovnováhu. Párkrát se zhluboka nadechla, aby přestala vidět rozmazaně. Pak ho uviděla, jak na ni zírá a v očích se mu střídá hlad a šok.

„No,“ podařilo se jí vydechnout, „to je rozhodně námět k přemýšlení.“

Je pošetilé omlouvat se za vlastní myšlenky, řekl si Rogan v duchu. Směšné vyčítat si, že mu v představách vytanuly erotické a živé obrazy, jak ji povaluje na podlahu a strhává z ní košili a džínsy. Vždyť je neuposlechl. Jen ji políbil.

Ale zdálo se mu, že je možné, dokonce žádoucí, svalit vinu na ni.

„Máme čistě obchodní vztah,“ spustil úsečně. „Bylo by nemoudré a patrně i zkázonosné, kdybychom jej v této fázi narušili něčím takovým.“

Vzpřímila se a pohupovala se na podpatcích. „A kdybychom se spolu vyspali, vneslo by to do něj zmatek, co?“

Do horoucích pekel, ona si z něj takhle střílí. Do horoucích pekel s ní, že je z ní tak roztrásený a hrozně nadřžený. „Teď bychom se měli zaměřit na zdárné uskutečnění vaší výstavy.“

„Hmmm.“ Otočila se k němu zády pod záminkou, že poklidí na pracovním stole. Ve skutečnosti se potřebovala vzpamatovat. Nestřídala milence za milencem a rozhodně neměla ve zvyku skončit v posteli s každým mužem, který ji přitahoval. Nicméně se pokládala za natolik nezávislou, rovnoprávnou a bystrou, aby si své milence vybírala pečlivě.

Nyní si uvědomila, že si vybrala Rogana Sweeneyho. „Proč jste mě políbil?“

„Protože jste mě naštvala.“

Její široké, smyslné rty se zvlhly v úsměvu. „Jelikož tak podle všeho činím pravidelně, prolíbáme spolu spoustu času.“

„Je to otázka sebeovládání.“ Věděl, že mluví upjatě a škrobeně a nenáviděl ji za to.

„Jsem si jistá, že vy ho máte na rozdávání. Já ne.“ Pohodila hlavou a zkřížila ruce na hrudi. „Jestliže se rozhodnu, že vás chci, co s tím uděláte? Zaženete mě?“

„Pochybuji, že to dojde tak daleko.“ Ta představa v něm vyvolala veselí i zoufalství zároveň. „Oba se potřebujeme soustředit na obchodní úkol, který je před námi. Tohle by mohl být obrat ve vaší kariéře.“

„Ano.“ Nebylo by od věci čas od času si to připomenout, pomyslela si. „Takže se profesionálně využijeme.“

„Profesionálně jeden druhého pozvedneme,“ opravil ji. Kristepane, potřeboval na vzduch. „Jdu objednat ten náklad'ák.“

„Rogane.“ Počkala, až došel ke dveřím a otočil se k ní. „Ráda bych jela s vámi.“

„Do Dublinu? Dnes?“

„Ano. Můžu se sbalit a být hotová dřív, než dorazí ten náklad'ák. Jen se cestou potřebuju zastavit u sestry.“

Dodržela slovo. Nákladní vůz s naloženou zásilkou ještě nestihl zmizet v oblaku výfukových plynů, a už házela kufr na zadní sedadlo Roganova pronajatého auta.

„Dejte mi pár minut,“ poprosila ho, když se rozjel po úzké cestě. „Brie vám určitě nabídne čaj nebo kávu.“

„Dobrá.“ Zastavil vůz před Trnkovou chaloupkou a vykročil s Maggií po chodníku.

Bez zaklepání otevřela dveře a zamířila rovnou do kuchyně. Stála v ní Brianna v bílé našasené zástěře, ruce obalené moukou.

„Ach, pane Sweeney! Ahoj, Maggie. Omluvte ten nepořádek. Máme hosty a zadělávám těsto na závin.“

„Odjíždím do Dublinu.“

„Tak brzo?“ Brianna si utřela ruce do utěrky. „Já myslela, že výstava je až příští týden!“

„Taky je. Jedu tam trochu dřív. Je matka ve svém pokoji?“

Briannin zdvořilý úsměv v koutcích úst poněkud zplihl. „Ano. Mám jí říct, že jsi tady?“

„Řeknu jí to sama. Nabídni zatím Roganovi kávu.“

„Samozřejmě.“ Ustaraně sledovala, jak Maggie vychází z kuchyně a vstupuje do vedlejšího pokoje. „Jestliže si uděláte pohodlí v salonu, pane Sweeney, přinesu vám hned kávu.“

„Neobtěžujte se.“ Zmocnila se ho zvědavost. „Dám si ji klidně tady, pokud vám nebudu překážet.“ Přidal lehký úsměv. „A prosím vás, říkejte mi Rogan.“

„Pokud si dobře vzpomínám, pijete ji bez mléka.“

„Máte výtečnou paměť.“ A jsi uzlíček nervů, dodal v duchu, když pozoroval, jak se Brianna natahuje pro šálek a talířek.

„Snažím se zapamatovat si, co mají moji hosté rádi. Nedáte si kousek čokoládového dortu? Pekla jsem ho včera.“

„Když si vzpomenu na vaši výtečnou stravu, nemůžu odmítnout.“ Posadil se na vydrhnutou dřevěnou židli. „To všechno připravujete sama?“

„Ano, já...“ Zaslechla první zvýšení hlasu a zmlkla. „Ano. V salonu je zatopeno. Tam byste si určitě poseděl ve větším pohodlí!“

Srážka hlasů z vedlejšího pokoje sílila a vehnala Brianně do tváře rozpačitý ruměnec. Rogan jen zvedl šálek k ústům. „Na koho to řve tentokrát?“

Brianna se nucené usmála. „Na matku. Nevycházejí spolu příliš dobře.“

„Copak Maggie vůbec s někým vychází?“

„Jen když se jí to hodí. Ale má dobré srdce – báječné a štědré. Jen ho bohužel přísně hlídá,“ povzddechla Brianna. Jestliže ten křik nepřivádí do rozpaků Rogana, nebude se trápit ani ona. „Ukrojím vám ten dort.“

„Nikdy se nezměníš,“ prohlásila Maeve a měřila si svou starší dceru zpod přivřených víček. „Jsi stejná jako tvůj otec.“

„Jestli si myslíš, že mě tím urážíš, tak se mýlíš.“

Maeve jen opovržlivě ohrnula nos a uhladila si krajkové manžety na županu. Léta a věčná nespokojenost duše ji oloupily o někdejší krásu. Měla napuchlý, bledý obličej, našpulené rty lemovaly hluboké brázdy. Vlasy, kdysi zlaté jako sluneční záře, jí vybledly a prošedivěly; měla je stažené do přísného drdolu.

Byla opřená o horu polštářů, u jedné ruky bibli, u druhé bonboniéru. Proti posteli tlumeně šuměla televize.

„Takže prý jedeš do Dublinu. Brianna mi řekla, že se tam chystáš. Nejspíš abys rozhazovala peníze v drahých hotelích, co?“

„Jsou to moje peníze.“

„Á, však ty mi to budeš neustále otloukat o hlavu.“ Vzplála v ní hořkost; vztyčila se na posteli. Celý život držel peněženku v ruce někdo jiný – rodiče, manžel, a nyní dcera, což bylo nejvíc ponižující.

„Když pomyslím, kolik peněz na tebe utratil, jak ti kupoval to sklo, poslal tě do té cizí země...! A k čemu? Aby sis mohla hrát na umělkyni a vytahovat se na nás!“

„Nepromrhal ani halíř. Dal mi šanci něčemu se naučit.“

„Zatímco já jsem se dřela na poli jako mezek.“

„Tys nepracovala ani jediný den ve svém životě. Všechno za tebe udělala Brianna, a ty jsi jen ležela v posteli, protože ti pořád něco bylo.“

„Myslíš, že mě to těší, že mám tak křehké zdraví?“

„Ach ano,“ řekla Maggie s gustem. „Přímo si v tom libuješ.“

„Je mi souzeno nést ten kříž.“ Maeve vzala bibli a přitiskla si ji k hrudi jako štít. Zaplatila jsem za svůj hřích, pomyslela si. Stokrát jsem za něj zaplatila. Avšak jestli se jí dostalo odpuštění, nepocítila útěchu. „A ještě jeden – nevděčné dítě.“

„Za co ti mám být vděčná? Za to, že si pořád jen stěžuješ? Že jsi každým slovem, každým pohledem neustále dávala najevo svou nespokojenost se mnou i s otcem?“

„Porodila jsem tě!“ vykřikla Maeve. „Málem jsem při tom umřela! A jelikož jsem tě nosila v lůně, provdala jsem se za muže, kterého jsem nemilovala a který nemiloval mne. Všechno jsem kvůli tobě obětovala!“

„Obětovala?“ zvolala Maggie znechuceně. „Co jsi obětovala?“

Maeve se zahalila trpkým hněvem a uraženou pýchou. „Víc, než můžeš tušit. A odměnou mi byly děti, které ke mně necítí žádnou lásku.“

„To mám přehlížet všechno, co jsi udělala, jen proto, že jsi otěhotněla a provdala se, abys mi mohla dát jméno?“

Všechno, co jsi neudělala?“ Třeba žes mě ani trochu neměla ráda, pomyslela si Maggie a bezohledně potlačila bolest z té vzpomínky. „Způsobila sis to sama, matko –hezky ha zádech. Já byla jen následek, nikoliv příčina.“

„Jak se opovažuješ takhle se mnou mluvit?“ Maeve zrudla a prsty zabořila do příkrývky. „Nikdy jsi neměla ani špetku úcty, laskavosti, soucitu.“

„Ne.“ Protože ji pálily oči, byl Maggiin hlas ostrý jako šlehnutí biče. „Právě tyhle nedostatky jsem zdědila po tobě. Dnes jsem tě jen

přišla varovat – ne abys chudinku Brie honila a štvála jako zvěř, až budu pryč. Nebo ode mě neuvidíš už ani libru.“

„To bys byla schopna odtrhnout mi jídlo od úst?“

Maggie se předklonila a poklepala na bonboniéru. „Ano. Bud’ si jistá, že ano.“

„Cti otce svého a matku svou.“ Maeve pevně objala bibli. „Porušuješ prikázání, Margaret Mary, a tvoje duše půjde za to do pekla.“

„Radši se vzdám místa v nebi, než abych na zemi žila v pokrytectví.“

„Margaret Mary!“ zvolala Maeve, když Maggie došla ke dveřím. „Nikdy to nikam nedotáhneš. Jsi jako on. Leží na tobě Boží prokletí, Maggie, za to, že jsi byla počata mimo posvátný svazek manželství.“

„Jakživa jsem pod rodnou střechou neviděla žádný posvátný svazek manželství,“ vmetla jí Maggie do tváře. „Jen to utrpení z něj. A pokud bylo mé početí hříchem, nespáchala jsem ho já.“

Zabouchla za sebou dveře, pak se o ně opřela, aby se uklidnila.

Je to pořád totéž, přemítala. Nemohly být ani na chvíli v jednom pokoji, aniž by se častovaly urážkami. Už od dvanácti let věděla, proč ji matka tolik nemá ráda, proč ji zatracuje. Její existence byla důvodem, proč se Maevin život proměnil ze snu v krutou realitu.

Manželství bez lásky, dítě narozené po sedmi měsících, pole bez farmáře.

Tohle jí matka vmetla do tváře, když Maggie začala dospívat.

Právě tohle si nikdy nemohly odpustit.

Vzpřímila se a vešla do kuchyně. Nevěděla, že jí oči pořád ještě jiskří hněvem a je pobledlá. Přistoupila k sestře a vtiskla jí lehký polibek na tvář. „Zavolám ti z Dublinu.“

„Maggie.“ Brianna jí toho chtěla tolik říct, a přesto nebylo co. Stiskla jí ruce. „Škoda, že tam nebudu s tebou.“

„Mohla bys, kdyby sis to skutečně přála. Rogane, jste připraven?“

„Ano.“ Vstal. „Na shledanou, Brianno. Děkuji.“

„Doprovodím vás...“ Brianna zmlkla, když zaslechla matčino volání.

„Běž za ní,“ řekla Maggie a rychle vyšla z domu. Brala za kliku Roganova auta, když jí položil ruku na rameno.

„Jste v pořádku?“

„Ne, ale nechci o tom mluvit.“ Ještě jednou vzala za kliku, s trhnutím otevřela dvířka a vlezla dovnitř.

Spěšně obešel kapotu a vklouzl za volant. „Maggie...“

„Nic neříkejte. Vůbec nic. Ať řeknete nebo uděláte cokoli, nic nezměníte na tom, co je mezi mnou a matkou, odjakživa. Jen jed'te a nechte mne na pokoji. Udělal byste mi tím velkou laskavost.“ Najednou se rozvzlykala – vášnivě, trpce, zatímco on zápasil s nutkáním utěšovat ji a snahou vyhovět jejímu přání.

Nakonec neřekl nic, jen jel a držel ji za ruku. Když se blížili k letišti, její vzlyky se utišily a ztuhlé prsty mu ochably v dlani. Pohlédl na ni a viděl, že spí.

Nevzbudila se, ani když ji odnesl v náručí do svého firemního letounu a položil ji na sedadlo. Nevzbudila se ani během letu, zatímco ji pozoroval a hlavou se mu honily myšlenky.

Kapitola šestá

i

Maggie se probudila do tmy. V prvních rozespalých minutách věděla jistě jen jedno: že není ve své posteli. Prostěradla voněla jinak a byla na pohmat z jiné látky. Nemusela pravidelně spát na jemné lněné tkanině, aby poznala ten rozdíl; když zabořila tvář do polštáře, ucítila slabou, uklidňující vůni verbeny.

V myslí jí náhle vytanula mlhavá, nepříjemná vzpomínka; opatrně napřáhla ruku, aby se ujistila, že je v posteli sama. Matrace pod ní se rozvlnila jako jezero hladkých prostěradel a příjemných příkrývek. Prázdné jezero, díkybohu, pomyslela si a překulila se do středu postele.

Poslední, co si pamatovala jasně, byl její dlouhý, bezútěšný pláč v Roganově autě i onen pocit prázdnoty, který ji unášel jako zlomenou třtinu rozvodněným proudem.

Dobrá očista, usoudila, neboť se cítila nesrovnatelně lépe – vyrovnaná, odpočatá a čistá.

Lákalo ji rozkošnický se rozvalovat v té měkké tmě na měkkých příkrývkách s jemnými vůněmi. Ale napadlo ji, že by měla zjistit, kde je a jak se sem dostala. Přesunula se na okraj postele a nahmatala hladké dřevo nočního stolku; prsty přejížděla po jeho povrchu, až našla lampičku a vypínač.

Světlo bylo decentně tlumené a vydávalo teplou zlatavou záři; ze tmy vystoupila velká ložnice s kazetovým stropem, vkusnými starorůžovými tapetami a samotným lůžkem – mohutnou postelí s nebesy.

Vskutku královské lože, pomyslela si s úsměvem. Škoda, že byla tak unavená a nemohla si je vychutnat.

Krb na protější straně pokoje nehořel, zato se leskl čistotou jako nová mince a byl připraven k podpálení. Červené růže na dlouhých stoncích, čerstvé jako letní ráno, stály ve starožitné váze na majestátním toaletním stolku vedle sady stříbrných kartáčů a rozkošných barevných lahviček s ozdobnými uzávěry.

V zrcadle nad stolem se odrážela rozzcuchaná, rozespálá Maggie mezi prostěradly.

Příliš se sem nehodíš, holčičko, řekla svému obrazu; s úšklebkem zatahala za rukáv bavlněné noční košile. Někdo měl podle všeho dost rozumu, aby ji převlékl a teprve pak uložil do královského lože.

Možná služka, možná samotný Rogan. Teď už na tom nesejde, usoudila prakticky; už se stalo, a ona z toho měla rozhodně užitek i požitek. Vyřezávanou skříň z růžového dřeva zdobily s největší pravděpodobností její svršky. Nehodí se tam, stejně jako se nehodím já do tohoto skvostného jezera hladkých příkrývek, napadlo ji a uchichtla se.

Pokud byla v hotelu, pak v tom nejlepším, jaký kdy navštívila. Slezla z postele a dopotácela se k nejbližším dveřím; nohy se jí bořily do hlubokého, měkkého peršanu.

Koupelna byla stejně přepychová jako ložnice; byla obložená růžovými a slonovinově žlutými dlaždicemi, měla obrovskou vanu a oddělený sprchový kout, který tvořil jednolitý kvádr z vlnitého skla. S rozkošnickým povzdechem vyklouzla z noční kosila a otočila kohoutkem.

Bylo to božské; horká voda ji šlehala do zátylku a ramen jako hbité prsty zručné masérky. Vůbec se to nedalo srovnat s tenkým pramínkem, který crčel z její sprchy doma. Mýdlo vonělo citronem a klouzalo jí po kůži jako hedvábí.

Pobaveně postřehla, že někdo rozložil její ubohé toaletní potřeby na velkou polici u růžového umyvadla ve tvaru mušle. Její župan visel na mosazném věšáku u dveří.

Inu, někdo o mě pečuje, uvědomila si; v té chvíli nemohla najít důvod ke stížnostem.

Po patnácti minutách v páře pod proudem horké vody sáhla po tlustém ručníku, přehozeném přes nahřívací mřížku. Byl dost velký, aby se do něj mohla zabalit od prsou až po lýtku.

Sčesala si mokré vlasy z tváře, natřela se krémem v křišťálové nádobce, pak vyměnila ručník za svůj ošoupaný flanelový župan.

Bosky a plná zvědavosti se vydala na průzkum.

Její pokoj ústil do dlouhé, široké chodby. Tlumená světla vrhala stíny na lesklou podlahu a elegantní červený běhoun. Všude panovalo naprosté ticho; přistoupila k točitému schodišti, jež tvořilo majestátní oblouk nahoru i dolů, do dalších pater. Zvolila cestu dolů a prsty přejížděla po naleštěném zábradlí.

Začínalo jí docházet, že není hostem v luxusním hotelu, nýbrž v soukromém domě. U Rogana, usoudila a vrhla závistivý pohled na umělecké předměty, zdobící vstupní halu a hlavní sál. Proboha, vždyť ten chlap má van Gogha a Matisse, uvědomila si a ohromeně polkla.

Prošla přijímacím salonem se širokými okny otevřenými do vlahé noci, obývacím pokojem s křesly a pohovkami uspořádanými do konverzačních skupinek. Na druhé straně chodby byl pokoj, který, jak usoudila, sloužil jako hudební salonek, neboť mu vévodily koncertní křídlo a pozlacená harfa.

Množství a krása uměleckých předmětů by za jiných okolností uchvacovaly Maggii celé dny, ale v této chvíli ji zajímalo něco jiného.

Kladla si otázku, jak dlouho bude ještě muset bloumat, než najde kuchyň.

Upoutalo ji světlo vycházející zpod prahu jedněch dveří. Když nakoukla dovnitř, uviděla Rogana; seděl u psacího stolu a před sebou měl rozložené úhledně srovnané stohy papíru. Byl to dvouúrovňový pokoj; v nižší části stál pracovní stůl, několik schodů vedlo k malému posezení. Zdi lemovaly řady knih.

Jsou jich celé kilometry, pomyslela si; pokoj voněl kůží a včelím voskem. Byl zařízen v karmínových barvách a obložen tmavým táflováním; k přítomnému muži se hodil stejně dokonale jako k literatuře.

Pozorovala ho, jak si prohlíží list papíru před sebou a dělá na něj rychlé, energické poznámky. Poprvé ho viděla bez saka a kravaty. Asi je před chvílí sundal, přemítala; límec košile měl rozepnutý a rukávy vyhrnuté k lokti.

Vlasy mu temně zářily ve světle lampy; měl je trochu rozčuchané, jako by si je během práce tu a tam netrpělivě prohrábl. I teď, když ho pozorovala, si opět zajel prsty do vlasů a soustředěně se mračil.

Ať už pracoval na čemkoliv, byl do toho zcela pohroužen; pracoval ve stálém, nerušeném rytmu, který ji zvláštním způsobem fascinoval.

Rozhodně nepatří mezi ty, co dovolí, aby se jim myšlenky rozutekly bůhvíkam, přemítala. Vše, pro co se rozhodl, dělal naprosto soustředěně a precizně.

Vzpomněla si, jak ji políbil. Vskutku soustředěně a precizně.

Rogan si přečetl další větu v návrhu smlouvy a zamračil se. Formulace nebyla zcela přesná. Musí ji pozměnit... Zamyslel se, přeškrtl větu a opravil ji. Rozšíření továrny v Limericku hrálo v jeho odvážném plánu klíčovou roli a muselo se uskutečnit ještě do konce roku.

Vytvoří se tak stovky pracovních příležitostí, a stavbou skromných bytových jednotek, které plánovala pobočka Světové galerie, získají domov stovky rodin.

Jedno odvětví firmy se přímo napojí na další, pomyslel si. Bude to malý, ale významný příspěvek k udržení Irů – bohužel největšího vývozního artiklu jeho země – v Irsku.

Chtěl se zahloubat do další věty, ale nějak se na ni nemohl soustředit. Něco ho rozptylovalo, vtíralo se mu do myšlenek a odvádělo jeho pozornost od práce. Zvedl hlavu, pohlédl ke dveřím a zjistil, že to není něco, nýbrž někdo.

Musel vycítit, že tam stojí, bosá a rozespalá, v ošoupaném šedém županu. Hladce zčesané vlasy jí žhnuly rudými plameny; nenápadný účes však nepůsobil stroze a usedle, nýbrž výrazně podtrhoval její krásu.

Čistý, vydrhnutý obličej beze stopy líčidel byl jako slonovina s jemným růžovým nádechem. Na řasách, jež lemovaly ospalé oči, se třpytily kapky vody.

Jeho reakce byla rychlá, brutální a lidská. Okamžitě a nelítostně potlačil nával horka, který ho polil.

„Promiňte, že ruším.“ Vrhla na něj rychlý, rošťácký úsměv, který ještě víc roznítil jeho beztak pálivou touhu. „Hledám kuchyň. Umírám hladu.“

„Není divu.“ Slova mu uvízla v hrdle; musel si odkašlat. Její hlas zněl zastřeně a byl stejně ospalý a sexy jako její oči. „Kdy jste jedla naposledy?“

„To nevím jistě.“ Opřela se líně o rám dveří a zívla. „Asi včera. Mám to všechno trochu popletené.“

„Ne, včera jste spala. Prospala jste celý včerejšek – od okamžiku, co jsme odjeli od vaší sestry – a celý dnešek.“

„Aha.“ Pokrčila rameny. „Kolik je hodin?“

„Něco po osmé – úterý.“

„Dobrá.“ Vešla do pokoje a stočila se do klubíčka ve velkém koženém křesle proti jeho stolu, jako by mu tam dělala společnost už léta.

„Často spíte v jednom kuse třicet hodin i víc?“

„Jen když dlouho ponocuji.“ Natáhla paže vysoko nad hlavu, aby rozehnala křeče, které v nich začínala cítit. „Někdy vás nějaký kus popadne za hrdlo a nepustí, dokud ho nedokončíte.“

Rezolutně odtrhl pohled od míst, jež odhalil rozevřený župan, a slepě se zahleděl do papírů rozložených na stole. Vyděsilo ho, že reaguje jako nějaký hormony pronásledovaný puberták. „Je to nebezpečné, při vaší práci.“

„Ne, protože při ní nejsem unavena. Naopak, jsem téměř nesnesitelně čilá. Když vy pracujete příliš dlouho, ztratíte schopnost soustředění a musíte přestat a odpočinout si. U mě je to něco jiného. Musím to dodělat, a když jsem hotová, padnu vyčerpáním a spím, dokud to nedoženu.“ Opět se usmála. „Co ta kuchyň, Rogane? Mám hlad jako vlk.“

Místo odpovědi sáhl po telefonu a vytřukal nějaké číslo. „Slečna Concannonová je vzhůru,“ řekl. „Dala by si něco na zub. Přineste nám to do knihovny, prosím.“

„To je sice ohromné,“ řekla, když položil sluchátko, „ale mohla jsem si umíchat pár vajíček a nemusela jsem obtěžovat váš personál.“

„Jsou za to placeni.“

„Jistěže.“ Hlas měla náhle suchý jako prach. „Musíte být pěkný snob, když máte kolem sebe služebnictvo čtyřadvacet hodin denně!“ Chtěl něco říct, ale zadržela ho pohybem ruky. „Ale radši se do toho nepouštějme s prázdným žaludkem. Řekněte mi, Rogane, jak jsem se ocitla v té velké posteli nahoře?“

„Já jsem vás do ní uložil.“

„Vážně?“ Jestli doufal, že se začervená nebo začne koktat, čekalo ho zklamání. „Musím vám tedy poděkovat.“

„Spala jste jako zabitá. Vjednu chvíli jsem vám už chtěl přiložit ke rtům zrcátko, abych se přesvědčil, že žijete.“ Zato teď životem přímo kypěla. „Nedáte si brandy?“

„Před jídlem radši ne.“

Vstal, přistoupil k servírovacímu stolku a nalil si panáka z karafy. „Když jsme odjížděli, byla jste rozrušená.“

Naklonila hlavu na stranu. „No, to jste řekl velice hezky a diplomaticky.“ Ten záchvat pláče ji nepřiváděl do rozpaků. Byla to prostě emoce, prudké rozrušení – stejně skutečné a lidské jako smích či touha. Ale vzpomněla si, jak ji držel za ruku a nepokoušel se zastavit ten příval zbytečnými slovy. „Omlouvám se, jestli vám to bylo nepříjemné.“

Bylo, a velice, ale mávl nad tím rukou. „Nechtěla jste o tom mluvit.“

„Ano, a nechci ani teď.“ Tiše se nadechla, když zaslechla, jakým ostrým tónem ta slova pronesla. Nezaslouží si, aby k němu byla hrubá, když k ní byl tak laskavý. „S vámi to nemá nic společného, Rogane, jsou to jen takové odvěké rodinné trampoty. A jelikož mám prima náladu, řeknu vám, že mi bylo velkou útěchou, že jste mě držel za ruku. Nevěděla jsem, že jste typ, který ji dokáže nabídnout.“

Vrhl na ni zkoumavý pohled. „Zdá se mi, že my dva se neznáme tak dobře, abychom mohli pronášet tyhle obecné soudy.“

„Odkáživa jsem se pokládala za rychlého a přesného odhadce lidských duší, ale možná máte pravdu. Takže povězte mi,“ zabořila loket do opěradla a podepřela si bradu dlaní, „co jste zač, Rogane Sweeney?“

Ulevilo se mu, když přinesli večeři a oddálili tak jeho odpověď. Vstoupila úhledná služebná v uniformě a s podnosem v ruce; prostřela hbitě a tiše, bez cinkání talířů a příborů. Když jí Maggie poděkovala, uklonila se a vytratila se, jakmile jí Rogan řekl, že už nemá žádné další přání.

„Á, to je ale vůně!“ Maggie se pustila nejdřív do polévky, hustého, silného vývaru s kusy zeleniny. „Nedáte si taky?“

„Ne, já už jsem jedl.“ Nevrátil se ke stolu, místo toho si sedl na židli vedle ní. Uvědomil si, jak mu vyhovuje sedět s ní; zatímco ona s chutí jedla, celý dům náhle jako by zútulněl. „Jelikož jste zpátky mezi živými, možná byste ráno chtěla zajít do galerie.“

„Umm.“ Přikývla s pusou plnou křupavého rohlíku. „Kdy?“

„V osm. Dopoledne mám nějaká jednání, ale mohu vás tam zavést a nechat vám k dispozici vůz.“

„Ó, budu mít k dispozici vůz.“ Pobaveně si přitiskla dlaň k ústům a vyprskla smíchy. „Na to bych si mohla náramně rychle zvyknout. A co bych s tím autem asi tak dělala?“

„Co budete chtít.“ Její reakce ho bůhvíproč zamrzela. „Anebo můžete radši bloumat po Dublinu pěšky.“

„Jsme dnes večer kapku nedůtkliví, co?“ Dojedla polévku a ochutnala hlavní chod – kuře na medu. „Váš kuchař je poklad, Rogane. Myslíte, že z něj dokážu vymámit tenhle recept pro Brie? Anebo je to žena?“

„Muž,“ odpověděl Rogan. „Klidně to zkuste. Je to Francouz a drzý a domýšlivý vztekloun.“

„Tak to jsme až na národnost úplně stejní. Řekněte, mám se zítra přestěhovat do hotelu?“

Už o tom hodně přemýšlel. Bylo by pro něj rozhodně pohodlnější, kdyby ji uložil v hezkém apartmá ve Westbury. Mnohem pohodlnější, pomyslel si, a mnohem nudnější. „Budu rád, když zůstanete v pokoji pro hosty, pokud vám vyhovuje.“

„Vyhovuje – do posledního detailu.“ Nabodla na vidličku miniaturní nový brambůrek a přitom po očku pozorovala Rogana. Vypadá uvolněně, napadlo ji. Připomínal jí navýsost spokojeného pána hradu. „Bydlíte v tom velkém domě jen vy sám?“

„Ano.“ Povyτάhl obočí. „Zneklidňuje vás to?“

„Proč by mě to mělo zneklidňovat? Á, myslíte tím; že byste mohl jedné vášněplné noci přijít a bušit mi na dveře?“ Zachichotala se, což ho rozzuřilo. „Jsem schopna říct ano i ne, Rogane, stejně jako vy, kdybych zaklepala na dveře já vám. Ptám se jen proto, že mi to na jednoho člověka připadá snad až příliš velké.“

„Je to můj rodinný dům,“ řekl upjatě. „Bydlím tady celý život.“

„Je to krásné hnízdečko.“ Odstrčila podnos, vstala a přešla k servírovacímu stolku. Zvedla víko jedné z karaf a přičichla. Ovanula ji jemná vůně irské whisky; labužnický si povzdechla. Nalila si, sedla si zpátky do křesla a strčila nohy pod sebe. „Sláinte,“ řekla a vypila obsah jediným douškem. Whisky jí v útrobach zažehla dobrý, silný oheň.

„Dáte si ještě?“

„Ne, jedna sklenka stačí. Jedna zahřeje duši, dvě zahřejou mozek, říkával můj tatínek. A já chci mít jasnou hlavu.“ Postavila prázdnou sklenku na podnos. Zavrtěla se, aby si udělala větší pohodlí. Roztřepený lem flanelového županu se rozevřel a odhalil křivku kolena. „Ještě jste mi neodpověděl na otázku.“

„A jakou?“

„Co jste zač?“

„Jsem podnikatel, jak mi s oblibou pravidelně připomínáte.“ Opřel se a vyvinul energické úsilí, aby netěkal pohledem či myšlenkami na její holé nohy. „Třetí generace. Narozen a vychován v Dublinu; od kolébky mi byly vštěpovány láska a úcta k umění.“

„A tuto lásku a úctu k umění znásobovala skutečnost, že na něm lze zbohatnout.“

„Přesně tak.“ Zakroužil sklenkou s brandy a napil se; jeho vzhled i výraz byly v dokonalém souladu s tím, čím byl – mužem s bohatou, dobře zajištěnou existencí, spokojeným se životem. „Třebaže zisk přináší pocit uspokojení, je zde i jiné, duchovnější uspokojení, které pramení z podpory a propagace nového umělce, zejména když v něj vášnivě věříte.“

Maggie se špičkou jazyka dotkla horního rtu. Je až příliš sebevědomý, usoudila, až příliš jistý sám sebou a svým místem na slunci. Všechna ta uhlazená sebejistota přímo volala po tom, aby jí někdo malinko otrásl.

„Takže jsem tady od toho, abych vás uspokojila, Rogane?“

Jeho oči se střetly s jejím pobaveným pohledem. „Nepochybuji, že to tak nakonec dopadne, Maggie. Po všech stránkách.“

„Nakonec.“ Neměla v úmyslu zavést hovor na tento tenký led, ale neodolala; vybízelo ji k tomu její odpočaté tělo i bdělá mysl, když seděla tak blízko něj. „Takže vy si vyberete, kdy a kde k tomu dojde?“

„Řekl bych, že je tradičně na muži, aby rozhodl, kdy má ve vztahu k ženě postoupit o kruček dál.“

„Ha!“ Naježeně se předklonila a rýpla ho do hrudi. Veškeré romantické představy se v mžiku rozplynuly jako dým. „Strčte si ty svoje tradice pěkně za klobouk! Mně můžou být ukradené, neřídím se podle nich. Možná by vás mohlo zajímat, že s blížícím se jedenadvacátým stoletím si ženy radši vybírají samy. Vlastně to děláme od úsvitu věků, alespoň ty chytřejší z nás, a muži to od nás jen odkoukali.“ Opět se pohodlně opřela. „Vezmu si tě, drahý Rogane, kdy budu chtít a kde budu chtít.“

Lehkost, s jakou mu začala tykat, mu vyrazila dech; navíc ho zarazilo, jak ho to neuvěřitelné prohlášení silně vzrušilo a zároveň vykolejilo. „Tvůj otec měl s tou neomaleností pravdu, Maggie. Máš jí na rozdávání.“

„No a co? Ach, moc dobře znám muže tvého typu.“ Do hlasu se jí vloudilo pohrdání. „Chlapi jako ty mají rádi, když je ženská po ruce, když nenatropí moc hluku, oddává se snění a vyhoví všem jejich rozmarům. V hrudi jí tluče romantické srdíčko a jen doufá, že si jí všimnete. Na veřejnosti se chová slušně a mravně jako světice a její růžové rtíky nikdy nevypustí jediné hrubé slůvko. Pak ovšem, když vy určíte místo a čas, od ní očekáváte, že se změní v učiněnou tygřici a uspokojí vaše nejchlípnější fantazie – ovšem jen do okamžiku, kdy se rozsvítí a ona se opět promění v puťku domácí.“

Rogan ukryl úsměv za brandy. „To jsi vystihla naprosto přesně.“

„Prevíte.“

„Fúrie,“ řekl sametově. „Nemáš chuť na zákusek?“

V hrdle ji polechtal smích, a tak mu nechala volný průběh. Kdo by si byl pomyslel, že jí bude nakonec docela sympatický? „Ne,

sakra. Nechci tu chudinku služebnou tahat od televize či láskování s vrchním sluhou, nebo s kým to tráví večery.“

„Mému sluhovi je šestasedmdesát, a na láskování se služebnou už nepomyslí ani v těch nejdivočejších snech!“

„Jen aby ses nedivil.“ Maggie opět vstala a přešla ke zdi obložené knihami. Byly uspořádány abecedně podle autorů. Maggie měla na jazyku jízlivou poznámku, ale spolkla ji; mohla to tušit. „Jak se jmenuje?“

„Kdo?“

„Ta služka přece.“

„Chceš vědět, jak se jmenuje moje služebná?“

Maggie pohládila hřbety Joyceových svazků. „Ne. Chci vědět, jestli to víš ty. Je to zkouška.“

Otevřel ústa a zase je zavřel; byl rád, že je Maggie k němu otočená zády. Co na tom záleží, jestli zná jméno jedné ze svých služebných? Colleen? Maureen? Krucinál! Domácí personál byl doménou jeho vrchního sluhy. Bridgit? Ne, sakra, jak se jen jmenuje...

„Nancy.“ Byl si tím téměř jist. „Je poměrně nová. Myslím, že je u mě asi pět měsíců. Chceš, abych ji zavolaal a formálně ti ji představil?“

„Ne.“ Maggie přešla ležérně od Joyce ke Keatsovi. „Byla jsem jen zvědavá, to je vše. Řekni mi, Rogane, máš tady i něco jiného než klasiky? Víš, nějakou dobrou detektivku, se kterou by mi příjemně uběhl čas?“

Jeho knihovna prvních vydání je považována za jednu z nejcennějších v zemi, a ona ji kritizuje, protože v ní chybí brak. S námahou ovládl hněv i hlas. „Myslím, že bys mohla najít něco od paní Agathy.“

„Britové.“ Ohrnula nos. „Nejsou pro mě dost krvežízniví – pokud ovšem neplení hrady, jako ti zatracení Cromwellovi přívrženci. Co je tohle?“ Shýbla se a přimhouřila oči. „Tenhle Dante je v italštině.“

„Myslím, že ano.“

„Umíš si to přečíst, nebo to tady máš jen pro parádu?“

„Dokážu se tím docela slušně prolouskat.“

Přešla kousek dál v naději, že objeví něco současnějšího. „V Benátkách jsem z italštiny nepochytila tolik, kolik bych měla. Spousta slangu, málo společensky únosných výrazů.“ Ohlédla se přes rameno a ušklíbla se. „Umělci tvoří pestrou chásku v každé zemi.“

„Ano, všiml jsem si.“ Vstal a přistoupil k další polici. „Tohle by mohl být žánr, který nejspíš hledáš.“ Podal jí exemplář **Červeného draka** od Thomase Harrise. „Myslím, že je tam pár lidí zavražděno různými příšernými způsoby.“;

„Úžasné!“ Strčila si knížku pod paži. „Takže ti teď popřeji dobrou noc, aby ses mohl vrátit ke své práci. Jsem ti vděčná za postel i za báječné jídlo.“

„Rádo se stalo.“ Sedl si znovu za stůl, uchopil pero a upřel na Maggii chladný pohled. „Rád bych vyjel přesně v osm. Jídelna je na konci chodby vlevo. Snídaně se podává od šesti.“

„Můžu tě ujistit, že mně se v tu hodinu podávat nebude, ale v osm budu připravena.“ Z náhlého popudu k němu přistoupila, opřela se o opěradlo židle a naklonila se k němu. „Víš, Rogane, my dva máme přesně ty vlastnosti, které u toho druhého nepotřebujeme nebo nechceme – po oSobV ní stránce.“

„Bezvýhradně souhlasím. Po osobní stránce.“ Flanel na hrdle se poodhrnul a její hebká bílá pokožka zavoněla jako hřích.

„A právě proto mezi námi může podle mého soudu vzniknout tak báječný vztah. Sotva nějaká společná půda, co říkáš?“

„Ani co by se za nehet vešlo.“ Pohledem zabloudil k jejím rtům, pak se jí podíval do očí. „A taky pěkně vratká.“

„Mám ráda nebezpečné výstupy.“ Předklonila se ještě víc a zuby mu jemně stiskla spodní ret.

Hořící šíp se mu zabodl přímo do beder. „Já mám pod nohama radši pevnou půdu.“

„Já vím.“ Vzpřímila se a nechala ho s palčivou trýzní na rtech a žárem v útrobách. „Nejdřív to zkusíme po tvém. Dobrou noc.“

Vyšla z pokoje a ani se neohlédla. Rogan počkal, dokud si nebyl jistý, že je dostatečně daleko, pak zvedl ruce a přešel si dlaněmi tvář.

Panebože, zaúpěl v duchu, ta ženská mě svazuje do uzlíků – kluzkých zamotaných uzlíků čistého chťíce. Už dávno nejednal pouze

na popud chťiče – rozhodně ne od své puberty. Je přece civilizovaný muž s vytříbeným vkusem a dobrým vychováním.

Ženy uznával a obdivoval. Zažil již několik známostí, které vyvrcholily v posteli, ale vždycky se snažil počkat, až se mezi ním a dotyčnou ženou vyvine vztah, než se s ní pomiloval. Rozumně, diskrétně, k oboustranné spokojenosti. Není přece zvíře, aby byl poháněn pouze pudy.

Nebyl si dokonce ani jist, zda se mu Maggie Concannonová jako člověk zamlouvá. Co by to tedy byl za mužského, kdyby uposlechl tu palčivou touhu, která mu spalovala útroby, vyběhl po schodech, rozrazil dveře její ložnice a zmocnil se jí?

Ukojený mužský, odpověděl si s černým humorem.

Alespoň do rána, kdy by se jí i sobě musel postavit tváří v tvář a věnovat se práci, kterou měli společně dokončit.

Bude určitě těžší, když na to půjdou oklikou. Rogan bude asi típět, s čímž počítala, tím si byl zatraceně jist. Ale až dozraje čas, aby ji odnesl do postele, bude to on, kdo bude diktovat podmínky.

To rozhodně stálo za trochu námahy.

Dokonce i za další mizernou, bezesnou noc, pomyslel si a mrzutě odstrčil papíry.

Maggie spala jako mimino. Navzdory představám vyvolaným románem, který jí půjčil Rogan, usnula těsně po půlnoci tvrdým, bezesným spánkem a probudila se před sedmou.

Plná energie a očekávání se vydala hledat jídelnu; zaradovala se, když spatřila, jak se na servírovacím stolku ohřívá bohatá irská snídáně.

„Dobré ráno, slečno.“ Z kuchyně přicupitala tatáž služebná, která ji obsluhovala minulý večer. „Můžu vám nějak posloužit?“

„Není třeba, díky. Obsloužím se sama.“ Maggie vzala ze stolu talíř a přistoupila k lákavým vůním na servírovacím stolku.

„Dáte si kávu nebo čaj, slečno?“

„Čaj by byl prima.“ Maggie zvedla víko na stříbrném ohřívači a uznale vdechla vůni tlustých plátků slaniny. „Jmenujete se Nancy, vidíte?“

„Ne, slečno. Noreen.“

U zkoušky jste tedy propadl, velectěný pane Sweeney, ušklíbla se Maggie v duchu. „Noreen, vyřídila byste, prosím, kuchaři, že jsem v životě nejedla nic lepšího, než byla včerejší večeře?“

„S radostí, slečno.“

Maggie přecházela od podnosu k podnosu a vrchovatě si nabírala na talíř. Často úplně zapomínala jíst, tak lhostejněji bylo vaření. Ale když bylo k máni v takovém množství a v takové kvalitě, uměla si to vynahradit.

„Posnídá pan Sweeney se mnou?“ zeptala se, když si odnášela talíř ke stolu.

„Už snídal, slečno. Pan Sweeney snídá každý den přesně v půl sedmé.“

„Má rád své návyky, vidíte?“ Maggie zamrkala na služebnou a namazala si teplou topinku tlustou vrstvou džemu.

„Ach, to ano,“ odpověděla Noreen a začervenala se. „Mám vám připomenout, slečno, že bude v osm připraven k odchodu.“

„Díky, Noreen. Budu na to pamatovat.“

„Když budete cokoliv potřebovat, stačí zazvonit.“

Tiše jako myška se Noreen vytratila zpátky do kuchyně. Maggie se chutí pustila do snídaně, která by uspokojila i královnu, a prolistovala vydání *Irish Times*, jež ležely úhledně složené vedle talíře.

Příjemný život, přemítala; když je člověk obklopen služebnictvem, stačí jen lusknout prsty... Ale nepřivádí to Rogana k šílenství, když ví, že jsou pořád v domě? Že není nikdy sám?

Při té představě jí naskočila husí kůže. Já bych určitě zešílela, pomyslela si, kdybych neměla svou samotou. Prohlédla si skvostně zařízený pokoj s tmavým, matně lesklým táflováním, třpytem dvou křišťálových lustrů, starožitným příborníkem, září porcelánu a waterfordského skla.

Ano, i v tomto přepychovém prostředí by dočista a nadobro zešílela.

Vychutnala si druhý šálek čaje, přečetla noviny od začátku do poslední strany a z talíře posbírala každý drobek. Někde v domě odbily hodiny celou. Chvilku zápasila s touhou dát si ještě kousek slaniny, nazvala se nenasytným žroutem a odolala.

Ještě okamžik se zdržela studiem umění na stěnách. Zaujal ji zejména jeden akvarel. Pomalu, beze spěchu obešla celou místnost a pak zamířila ven, do chodby.

Rogan stál v přijímacím salonu; měl na sobě šedý oblek s tmavomodrou kravatou a byl jako ze škatulky. Pohlédl na ni, pak na hodinky. „Jdeš pozdě.“

„Vážně?“

„O osm minut.“

Tázavě zvedla obočí, viděla, že to myslí vážně a poslušně potlačila smích. „Měla bych dostat nařezáno.“

Sklouzl po ní pohledem – od kotníčkových bot a tmavých elastických kalhot k bílé košili pánského střihu, která jí sahala do půlky stehů a byla sepnuta dvěma koženými pásky. V uších se jí houpaly třpytivé průhledné kameny, dokonce se i decentně nalíčila. Zato s hodinkami se očividně nezatěžovala.

„Jestli nenosíš hodinky, jak můžeš přijít včas?“

„Na tom něco je. Možná právě proto chodím pozdě.“

Aniž uhnul pohledem, vyndal z kapsy notes a pero.

„Co to děláš?“

„Zaznamenávám si, že tě musíme vybavit hodinkami, jakož i telefonickým záznamníkem a kalendářem.“

„To je od tebe velice šlechetné, Rogane.“ Vyčkala, až otevřel a pokynul jí. „Proč?“

„Hodinky, abys chodila včas. Záznamník, abych ti mohl alespoň nechat vzkaz, když už ignoruješ ten svůj pitomý telefon, a kalendář, abys věděla, co je za den, když po tobě budu chtít nějakou zásilku.“

Poslední slovo ukousl, jako by to byl kus šlachovitého masa, pomyslela si Maggie. „Jelikož máš dnes ráno tak báječnou a veselou náladu, risknu to a řeknu ti, že ani jedna z těch věcí mě ani za mák nezmění. Jsem nezodpovědná, Rogane. Jen se zeptej příbuzných, kteří v mé rodině zbyli.“ Otočila se, nevšímajíc si jeho netrpělivého sykotu, a začala si prohlížet průčelí jeho domu.

Stál proti krásné, stinné zeleni – parku svatého Štěpána, jak se dozvěděla později – a tyčil se hrdě a majestátně k zasněžené modrému nebi.

I když byl kámen zvětralý, měl křivky stejně ladné jako tělo mladé ženy. Byla to kombinace důstojnosti a elegance, kterou, jak věděla, si mohli dovolit jen boháči. Každé z mnoha oken na slunci zářilo a třpytilo se jako dýmánek. Hladký zelený trávník ustupoval překrásné přední zahrádce, pečlivě udržované a formální jako kostel.

„Hezký domeček, Rogane. Cestou dovnitř jsem si ho, jak jistě víš, nemohla prohlédnout.“

„Jsem si toho vědom. Ale na prohlídku s průvodcem si budeš muset počkat, Margaret Mary. Hrozně nerad chodím pozdě.“ Vzal ji pod paži a doslova ji dovlekl k čekajícímu autu.

„Copak ti srážejí mzdu za pozdní příchody?“ Zasmála se, když na to nic neřekl, a pohodlně se uvelebila na sedadle. „To jsi od přírody po ránu takhle mrzutý, Rogane?“

„Nejsem mrzutý,“ odsekl. Anebo bych určitě nebyl, pomyslel si, kdybych mohl v noci alespoň na hodinku usnout. Odpovědnost za to, k čertu se všemi ženskými, padala výlučně na její hlavu. „Dnes mám spoustu práce.“

„Ach, jistěže. Budování říší, získávání pohádkových zisků...“

To byla poslední kapka. Nevěděl proč, ale lehký podtón opovržení v jejím hlase v něm přetrhl poslední nitku sebeovládání. Prudce stočil volant k chodníku; řidič za ním zuřivě zatroubil. Rogan popadl Maggii za límec, nadzvedl ji ze sedadla a přísál se jí na rty.

Takovou reakci věru nečekala, což ovšem neznamenalo, že si to nehodlala vychutnat. Mohla se s ním utkat v rovném boji, když se tolik neovládal a nebyl takovým pánem situace. Hlava se jí sice zatočila, ale pocit moci v ní přetrvával. Žádné svádění, jen syrové potřeby, dva páry rtů, jež se o sebe třely jako dráty nabitě elektřinou, hrozící vzplanutím.

Vjel jí do vlasů, zaklonil jí hlavu a plenil jí ústa. Jen jednou, sliboval si v duchu. Jen jednou, aby trochu ulevil tomu sžíravému napětí, jež v něm leželo svinuté jako had.

Ale to nepolevilo ani líbáním. Její spontánní a dychtivá reakce, plná nervy a elánu, to napětí jen zvýšila, až nemohl popadnout dech.

Na okamžik měl pocit, že je vtahován do nějakého hedvábného, dusného tunelu. Vyděsilo ho, když si uvědomil, že už možná nikdy nezatouží po světle, ani ho nebude potřebovat.

Násilím se od ní odtrhl a přilepil ruce na volant jako na skřípec. Zařadil se do proudu aut jako opilec, který se pokouší přejít rovnou čáru!

„Předpokládám, že to byla odpověď na něco.“ Její hlas zněl nepřírozeně tiše. Z míry ji nevyvedl ani tak polibek jako způsob, jakým ho přerušil.

„Jinak bych tě musel uškrtit.“

„Mám radši, když mě líbají než škrtí. Přesto bych uvítala, kdyby tě tolik neštvalo, že po mně toužíš.“

Byl už klidnější, soustředil se na řízení a doháněl drahocenné minuty, o které ho za celé ráno obrala. „Už jsem ti to jednou vysvětlil. Přichází to v nevhodnou dobu.“

„V nevhodnou dobu. A kdo určuje, co je kdy vhodné?“

„Mám rád, když vím, s kým spím. Když k sobě cítíme náklonnost a úctu.“

Přimhouřila oči. „Mezi tím, když se dva líbají a když si to rozdají v posteli, je propastný rozdíl, Sweeney. Dovol, abych tě upozornila, že nemám ve zvyku lézt někomu do postele okamžitě, jak na mě zamrká.“

„Nikdy jsem neřekl...“

„Ne? Vážně ne?“ Byla o to víc uražena, o co víc si uvědomovala, jak rychle by s ním do té postele vlezla. „Jak se zdá, dospěl jsi k závěru, že jsem dívka povětrná a volných mravů. Inu, nebudu ti vykládat, co už mám za sebou. A co se týče náklonnosti a úcty, ty si budeš muset teprve vysloužit, hošánku.“

„Prima. Jsme dohodnutí.“

„Jsme dohodnutí, že můžeš jít rovnou do horoucích pekel. A tvoje služebná se jmenuje Noreen.“

To ho upoutalo natolik, že odtrhl oči od silnice a vytřeštil na ni oči. „Cože?“

„Tvoje služebná, ty ignorante, ty úzkoprsý aristokrate! Nejmenuje se Nancy, nýbrž Noreen.“ Maggie zkřížila ruce na hrudi a strnule koukala z bočního okénka.

Roganjen potřásl hlavou. „Jsem ti nesmírně zavázán, žes mi to objasnila. Bůh ví, jaký by to byl trapas, kdybych ji měl představit sousedům.“

„Aristokratický snob,“ zamumlala.

„Jedovatá zmije.“

Po zbytek jízdy oba uraženě mlčeli.

Kapitola sedmá

i

Kouzlu dublinské Světové galerie se nedalo odolat. Za prohlídku stála už samotná architektura impozantní stavby. Nebylo tedy divu, že její fotografie se objevovaly v desítkách časopisů a v knihách o umění po celém světě jako zářný příklad georgiánského slohu, který tvořil významnou součást architektonického dědictví Dublinu.

I když Maggie znala její podobu ze stránek časopisů, pohled na její velkolepou trojrozměrnou krásu jí vyrazil dech.

Během studií v Benátkách využila každé volné chvíle k návštěvám galerií. Ale nádherou se té Roganově nevyrovnala žádná z nich.

Přesto neřekla ani slůvko, když Rogan odemykal impozantní vchodové dveře a pokynul jí, aby vstoupila.

Měla sto chutí pokleknout, tak silně na ni zapůsobily kostelní ticho v hlavní síni, hra světél a vzduch prosycený vůněmi. Bylo v ní vystaveno užité umění původních obyvatel Ameriky – kameninové mísy, nádherné pletené koše, rituální masky, chřestidla šamanů a předměty z korálků. Na zdech visely kresby primitivní a zároveň nesmírně vyspělé a důmyslné. Maggiinu pozornost a obdiv upoutal oděv z jelenice krémové barvy, ozdobený korálky a hladkými, světlými kamínky. Rogan nařídil, aby jej vyvěsili jako tapiserii. Maggii svědily prsty touhou dotknout se jej.

„Impozantní,“ shrnula své dojmy jediným slovem.

„Mám radost, že se ti to líbí.“

„Umění amerických Indiánů jsem dosud znala jen z knížek.“ Naklonila se nad nádobou na vodu.

„Právě proto jsem chtěl uspořádat jejich výstavu v Irsku. Jsme často až příliš zaměřeni na evropské dějiny a evropskou kulturu, a přitom zapomínáme na zbytek světa.“

„Ani se člověku nechce věřit, že lidé, kteří dokázali vytvořit takovou krásu, jsou oni divoši, jež vidáme v kovbojkách s Johnem Waynem. Ale na druhou stranu...“ usmála se a vzpřímila, „... byli mí předkové taky pěkní divoši, když se svlékli donaha, natřeli se modrou barvou a pak vyrazili s bojovým pokřikem do bitvy. Z nich pocházím.“ Naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si ho prohlédla – dokonale uhlazeného obchodníka. „My oba.“

„Dalo by se říct, že podobné sklony se během staletí u někoho vytrácejí silněji, u někoho méně. Už léta jsem nepocítil nutkání natřít se namodro.“

Zasmála se, ale on už se znovu díval na hodinky.

„Pro tvá díla chceme využít druhé patro.“ Vykročil ke schodišti.

„Z nějakého zvláštního důvodu?“

„Z několika zvláštních důvodů.“ Netrpělivost v něm doutnala jako jiskry těsně před vzplanutím. Zůstal stát a počkal, až ho dojde na úpatí schodů. „Chci, aby taková výstava měla nádech společenské události. Lidé mají sklon oceňovat umění, nebo jim připadá přístupnější, když jsou uvolnění a dobře se baví.“ Zastavil se na hořejším schodě a když uviděl její výraz, udiveně povytáhl obočí. „Tobě to vadí?“

„Byla bych radši, kdyby lidé mé umění brali vážně, a ne jako součást prima večírku.“

„Ujišťuji tě, že je budou brát vážně.“ Zejména vzhledem k cenám, jež za ně hodlal žádat, a strategii, kterou chtěl uplatnit. „Oblast marketingu tvých děl je koneckonců moje doména.“ Otočil se, rozevřel těžké dvoukřídlé dveře a ustoupil stranou, aby mohla vstoupit.

Oněměla úžasem. Ohromná, obrovská místnost se koupala v záplavě světla, jež dovnitř proudilo ze střešního okna v kupoli. Odráželo se v oslepujících záblescích od tmavé naleštěné podlahy a vrhalo oslnivou zář na kusy, které Rogan vybral pro výstavu.

Ani v nejdováděnějších snech a nejtajnějších přáních si nepředstavovala, že její dílo bude rozmístěno a vystaveno tak citlivě, vkusně a přitom v tak velkém stylu.

Po stranách stály roztroušené tlusté podstavce z krémově bílého mramoru, které zvedaly výtvary ze skla na úroveň očí. Rogan vybral pouze dvanáct kusů, jež zdobily celý ten vznosný prostor. Je to promyšlený tah, uvědomila si, jelikož každý kus o to víc vynikl a působil o to jedinečnějším dojmem. Dominantu expozice tvořilo Maggiino Podlehnutí; stálo uprostřed a lesklo se a třpytilo jako led rozehrátý plamenem.

Při pohledu na ně se Maggii sevřelo srdce bolestí. Někdo si to koupí, věděla to. Za pár dnů někdo zaplatí cenu, kterou za něj bude žádat Rogan, a definitivně jí ho ukradne ze života.

Člověk pyká za to, že chce víc, ztrátou toho, co už má, dumala. Nebo toho, čím je.

Neřekla nic a prošla kolem všech exponátů; síní se rozléhala ozvěna jejích podpatků. Rogan si strčil ruce do kapes. „Menší kusy jsme umístili do místností, kterým říkáme horní obývací pokoje. Je to tam trochu intimnější.“ Odmlčel se a čekal na odpověď. Když se jí nedočkal, jen zasyčel skrz sevřené čelisti. Ksaku s tou ženskou, hřímal v duchu. Co vlastně chce? „Při vernisáži tu bude hrát orchestr. Smyčcový. A přirozeně se bude podávat šampaňské a obložené chlebíčky.“

„Přirozeně,“ podařilo se Maggii vypravit z hrdla. Stála k němu zády a lámala si hlavu, proč je jí do breku, když je obklopená takovou nádherou.

„Chci, aby ses účastnila slavnostního zahájení, alespoň na chvilku. Nemusíš říkat ani dělat nic, co by zkompromitovalo tvou uměleckou integritu.“

Srdce jí tlouklo tak hlasitě, že přeslechla rozmrzelý tón, který zazníval v jeho hlase. „Vypadá to...“ V hlavě měla prázdnost; nenapadal ji žádný výstižný výraz. „Hezky,“ dodala chabě. „Všechno to vypadá moc hezky.“

„Hezky?“

„Ano.“ Otočila se k němu; oči měla suché, zato poprvé, až kam jí sahala paměť, cítila, že se jí zmocňuje panický strach. „Máš dobré estetické cítění.“

„Dobré estetické cítění,“ opakoval, šokován její vlažnou odpovědí. „Nuže, Margaret Mary, jsem ti hluboce zavázán. Vždyť to zabralo pouhé tři neuvěřitelně namáhavé týdny a spojené úsilí více než tuctu vysoce kvalifikovaných lidí, aby to tady vypadalo ‚hezky‘.“

Roztřesenou rukou si prohrábla vlasy. Cožpak nevidí, že ztratila řeč, že se náhle ocitla zcela mimo své království a je vyděšená jako králík během honu? „Co ode mě chceš slyšet? Odvedla jsem svou práci a odevzdala jsem ti umění. Ty jsi odvedl svou a vyždímal z něj, co se dalo. Je namístě blahopřát nám oběma, Rogane. Teď bych si ráda prohlédla ty tvé intimnější pokoje.“

Vykročil a zastoupil jí cestu, když zamířila ke dveřím. Vztek, který jím cloumal, byl tak horký, tak intenzivní, až se divil, že se pod jeho nápořem netaví sklo a nerozlévá se do zářivých, pestrobarevných louží.

„Jsi obyčejná a nevděčná venkovanka!“

„Tak já jsem venkovanka, co?“ Zmítaly jí protichůdné emoce, jež ji děsily. „Tak to máš tedy pravdu, Sweeney. A jestliže jsem nevděčná, protože ti nepadám k nohám a nelíbám ti boty, tak nevděčná taky zůstanu. Nechci, a ani od tebe nečekám víc, než co se píše v těch tvých prokletých smlouvách se všemi idiotskými doložkami o výlučných právech, a ty ode mne taky nedostaneš víc!“

Cítila, jak se jí do očí derou pálivé slzy. Měla dojem, že když co nejrychleji neodejde, sesype se jako domek z karet. V zoufalé snaze uniknout do něj strčila.

„Tak já ti povím, co očekávám!“ Popadl ji za paži aprudce ji otočil k sobě. „A co taky budu mít!“

„Promiňte,“ ozval se Joseph od dveří. „Zdá se, že ruším.“

Dosud nikdy nesledoval s větším pobavením a fascinovaným zaujetím, jak jeho chladnokrevný šéf dští oheň a síru na malou, drobnou žínku s nebezpečnými očima, která už už zvedala pěsti, jako by chtěla udeřit.

„Ale vůbec ne.“ S obrovským vypětím vůle pustil Rogan Maggiinu paži a ustoupil. V jediném mžiku vyměnil zuřivý vztek za

ledový klid. „Jen jsme se slečnou Concannonovou rozebírali podmínky naší smlouvy. Joseph Donahoe, správce této galerie, Maggie Concannonová.“

„Těší mě.“ Joseph přistoupil a jako ztělesněný šarm se sklonil nad Maggiinou rukou. I když se trochu chvěla, vtiskl na ni dlouhý, švihácký polibek a v oslnivém úsměvu na ni blýskl zlatým zubem. „Je mi velikou ctí, slečno Concannonová, že se mohu osobně seznámit s ženou tak úžasného génia.“

„Je mi potěšením, pane Donahoe, že se mohu seznámit s mužem tak citlivým k umění i k jeho tvůrkyni.“

„Přenechávám Maggii ve tvých kompetentních rukou, Joseph. Mám dojednané schůzky.“

„Bude mi ctí a národním svátkem, Rogane.“ Josephovi se zajiskřilo v očích, zatímco pořád zlehka držel Maggiinu ruku ve své.

Roganovi to gesto neuniklo, ani fakt, že Maggie se vůbec nepokoušela přerušit ten dotek. Ba co víc, koketně se na Josepha usmívala.

„Stačí říct Josephovi, až budeš potřebovat vůz,“ řekl Rogan stroze. „Řidič je ti k dispozici.“

„Díky, Rogane,“ řekla, aniž mu věnovala jediný pohled. „Ale jsem si jistá, že Joseph mě dokáže na chvíli rozptýlit.“

„Neumím si představit hezčí způsob, jak bych chtěl strávit dnešní den,“ vložil se Joseph rychle do hovoru. „Už jste byla v obývacích pokojích, slečno Concannonová?“

„Ještě ne. Doufám, že mi budete říkat Maggie.“

„Rád.“ Joseph ji táhl ke dveřím. „Jsem přesvědčen, že oceníte naši práci. Jelikož se blíží den otevření výstavy, rádi bychom se ujistili, že jste se vším spokojena. Uvítáme každý váš návrh.“

„To bude příjemná změna.“ Maggie zůstala stát a ohlédla se přes rameno na Rogana, který se ještě nehnul z místa. „Nenech se zdržovat od práce, Rogane. Umím si představit, jak je naléhavá.“ Pohodila hlavou a oblažila Josepha oslnivým úsměvem. „Znám jistého Francise Donahoea, bydlí kousek od Ennisu. Je to kupec a má stejný výraz kolem očí jako vy. Nejste náhodou příbuzní?“

„V Clare mám bratrance z otcovy i matčiny strany, jmenují se Ryanovi.“

„Znám spoustu Ryanů. Ach!“ Zůstala stát a užasle vydechla, když klenutým průchodem vstoupila do malého, útulného pokojíku se vším, co k němu patří – včetně krbu a lenošky. Starožitné stolky zdobilo pár jejích menších prací spolu s kusem, které od ní Rogan koupil během jejich prvního setkání.

„Vskutku elegantní prostředí.“ Joseph vešel dovnitř a rozsvítil světla ukrytá ve výklencích. Pod jejich paprsky sklo oživilo a jako by začalo pulsovat. „Velká místnost vyrazí člověku dech. Tato působí křehkým, uklidňujícím dojmem.“

„Ano.“ Opět si povzdechla. „Nevadilo by vám, kdybych se na chvilku posadila, Josephe? Abych řekla pravdu, vyrazilo mi to dech.“ Klesla do lenošky a zavřela oči. „Jednou, když jsem byla malá holka, koupil náš táta kozla; měl v úmyslu rozšířit chov či co. Jednou ráno jsem s ním –s tím kozlem – byla na louce a vůbec jsem si ho nevšímalá; náhle ho popadl vztek a začal do mě trkat, až mě vymrštil do vzduchu. Přesně tak jsem se cítila, když jsem vešla do té druhé místnosti. Jako kdyby do mě někdo trknul a vymrštil mě do vzduchu.“

„Jste nervózní, že jo?“

Otevřela oči; Joseph na ni hleděl chápavě a s porozuměním. „Jsem k smrti vyděšená. A ať se propadnu, jestli to dám před ním najevo. Je tak zatraceně sebejistý, vidíte?“

„Rozhodně mu neschází sebevědomí, našemu Roganovi. Ale právem. Má úžasný smysl pro nákup těch správných kusů či pro patronaci nad tím správným umělcem.“ Joseph byl od přírody zvědavý a miloval drby. Proto se teď posadil vedle ní, natáhl nohy a zkřížil je v kotnících; tato póza měla navozovat uvolnění a důvěru. „Všiml jsem si, že vy dva jste se taky trkali, abych tak řekl, když jsem vstoupil.“

„Zdá se, že nemáme příliš mnoho společného.“ Maggie se pousmála. „Je tvrdohlavý a neústupný, ten náš Rogan.“

„To je pravda, ale obvykle to dělá tak nenápadně, že to nikdo ani nepostřehne.“

„Se mnou se věru nemazlil,“ procedila Maggie skrz sevřené rty.

„Všiml jsem si. Zajímavé. Víte, Maggie, snad teď neprozradím žádné firemní tajemství, když vám řeknu, že Rogan byl odhodlán

získat vás smluvně pro Světovou galerii. Pracuju s ním už více než deset let, ale dosud jsem ho neviděl tak umíněně zaměřeného, tak posedlého někým, jako byl vámi.“

„Patrně bych se měla cítit polichocena.“ Vzdechla a opět zavřela oči. „Taky že jsem, téměř pořád – až na chvíle, kdy mnou cloumá vztek nad jeho panovačnými manýrami. Chová se ke mně povýšenecky, jako princ ke své poddané.“

„Je zvyklý, že se svět točí kolem něho.“

„Nuže, já se tomu zvyku nepodřídím.“ Otevřela oči a vstala.

„Provedete mě ostatními místnostmi galerie?“

„S radostí. A vy mi za to budete vyprávět svůj životní příběh.“

Maggie sklonila hlavu na stranu a zkoumavě si ho prohlédla. Musí se dostávat do průšvihů, s těma zasněnými očima a s tím svým pirátským vzhledem. Vždycky měla ráda přátele,⁴ kteří se dostávali do průšvihů. „Tak dobrá,“ řekla a vzala ho pod paží, když vykročili do dalšího klenutého průchodu. „Byl jednou jeden sedlák, který toužil být básníkem...“

V Dublinu bylo na Maggiin vkus příliš mnoho lidí. Sotva člověk udělal krok, už do někoho vrazil. Bylo to hezké město, to nemohla popřít, s kouzelným zálivem a bezpočtem vysokých, štíhlých věží a věžiček. Obdivovala velkolepost jeho architektury, jejímž základem byla červená cihla a šedý kámen, jakož i kouzlo barevných obchůdků a krámků.

Její řidič Brian Duggin jí vyprávěl, že první obyvatelé Dublinu měli smysl pro pořádek a krásu vytříbený stejně silně jako smysl pro zisk. A tak, pomyslela si, se město hodí k Roganovi a on k němu.

Pohodlně se usadila v tichém voze a kochala se výhledem na oslňující zahrádky a měděné kupole, stinnou zeleň a rušnou řeku Liffey, která rozdělovala město na dvě části.

Cítila, jak se jí zrychluje puls při pohledu na všechn ten shon a ruch. Ale vzrušení rychle opadlo. Když na O’Connellově třídě zahlédla ty davы uspěchaných a uštvaných lidí, zastesklo se jí po líných, klidných cestičkách západu.

Přesto ji dočista uchvátil výhled z O’Connellova mostu na lodě kotvící v přístavištích a na majestátní budovu Čtyř dvorů, ozářenou

sluncem. Řidič rád vyhověl jejím přáním, aby jen tak jezdil dokola, nebo aby zastavil a počkal, zatímco ona se procházela po parcích a náměstích.

Zastavila se na Graftonově třídě plné luxusních obchodů a koupila Brianně brož – prostý stříbrný půlměsíc s vnitřní křivkou posázenou granáty. Určitě bude vyhovovat jejímu konzervativnímu vkusu, pomyslela si Maggie, když ukládala krabičku do kabelky.

Pak se na chvilku zasnila nad náušnicemi pro sebe – nad dlouhými spirálami ze zlata, stříbra a mědi, nahoře a dole zvýrazněnými ohnivými opály. Neměla by utrácet hříšné peníze za tak frivolní tretky. Rozhodně bych neměla, upomínala se v duchu, zejména když nevěděla jistě, kdy prodá další dílo.

A tak si ty náušnice přirozeně koupila a rozpočet poslala do horoucích pekel.

Aby byly zážitky toho dne úplné, navštívila muzea, bloumala kolem řeky a dala si čaj v malém obchůdku u FitzWilliamova náměstí. Poslední hodinu strávila pozorováním slunce a jeho odrazů, stála na Půlpencovém mostě a dělala si náčrtky do skicáře, který si koupila v jednom starožitnictví.

Bylo po sedmé, když se vrátila do Roganova domu. Vyšel z přijímacího salonu a zastavil ji, když chtěla vykročit ke schodům. ‘

„Už jsem si myslel, že jsi Duggina přemluvila, aby tě odvezl do Clare.“

„A víš, že mě to párkrát napadlo?“ Odhrnula si z čela rozčuchanou kšticí. „Je to už hezká řádka let, co jsem byla naposledy v Dublinu.“ Vzpomněla si na žongléra, kterého tenkrát zahlédla, a samozřejmě na tátu. „Zapomněla jsem, že je tak hlučný.“

„Předpokládám, že jsi nic nejedla.“

„Ne, nejedla.“ Pokud nepočítala sušenku, kterou si dala k čaji.

„Večeře je objednána na půl osmou, ale můžu ji odložit na osmou, kdyby sis s námi chtěla dát koktejl.“

„S námi?“

„Je tady moje babička. Chce tě poznat.“

„Aha.“ Maggii to vzalo náladu. Netoužila po nové tváři, po seznamování, společenské konverzaci... „Nerada bych rušila.“

„Ale vůbec, ne. Jestli se chceš převléknout, budeme v salonu.“

„Převléknout? Do čeho?“ Rezignovaně mávla rukou. „Bohužel jsem všechnen společenský oděv nechala doma. Ale jestli ti můj vzhled vadí, můžu se navečeřet ve svém pokoji.“

„Nevkládej mi slova do úst, Maggie.“ Rogan jí pevně stiskl paži a zamířil s ní do salonu. „Babičko,“ oslovil ženu, která seděla vznosně na brokátové židli s vysokým opěradlem. „Dovol, abych ti představil Margaret Mary Concannonovou. Maggie, Christine Sweeneyová.“

„Moc ráda vás poznávám.“ Christine jí podala útlou ruku s třpytivým safírem. Stejně drahokamy jí zdobily uši. „Je to zcela a jen moje zásluha, že jste tady, má drahá, neboť to já jsem koupila vaše první dílo, které Rogana tak zaujalo.“

„Děkuji vám. Jste tedy sběratelka?“

„Máme to v krvi. Posad'te se prosím. Rogane, přines slečně něco k pití.“

Rogan přešel ke křišťálovým karafám. „Co si dáš, Maggie?“

„Cokoliv, třeba co pijete vy.“ Maggie se odevzdaně smířila s vyhlídkou na několik hodin zdvořilé konverzace a odložila skicář a kabelku.

„Musí být vzrušující připravovat se na první velkou výstavu,“ spustila Christine. Ta dívka je přece úchvatná, pomyslela si. Sametová pleť, ohnivé vlasy, a v košili a kalhotách upoutává stejně jako tucty dalších žen, které se o to pokoušejí démanty a hedvábím.

„Abych byla upřímná, paní Sweeneyová, ani si to neumím představit.“ Rogan jí podal sklenku; doufala, že její obsah jí pomůže překlenout večer plný nudných frází.

„Povězte mi, co říkáte galerii?“

„Je nádherná. Opravdový svatostánek umění.“

„Ach.“ Christine se napřáhla a stiskla Maggie ruku. „Můj Michael by byl náramně pyšný, kdyby slyšel taková slova. Právě po něčem takovém toužil. Víte, on byl totiž zneuznaný umělec.“

„Ne.“ Maggie koukla po očku na Rogana. „To jsem nevěděla.“

„Chtěl malovat. Vizi měl, ale chyběla mu zručnost. A tak vytvořil atmosféru i prostředky na oslavu těch, kteří měli oboje.“ Christinin kouřový hedvábný kostým zašustěl, když se pohodlně opřela. „Byl to báječný muž. Rogan po něm zdědil vzhled i povahu.“

„Jste na to jistě moc pyšná.“

„To jsem. Stejně pyšná musí být i vaše rodina na vás – na to, co už jste v životě dokázala.“

„Nevím, zda pyšná je to správné slovo.“ Maggie se napila; zjistila, že Rogan jí nalil sherry, a měla co dělat, aby se neotřásla odporem. Naštěstí se ve dveřích objevil vrchní sluha a oznámil, že se podává večeře.

„Ta mi přijde vhod.“ Maggie vděčně odložila sklenku. „Umírám hladu.“

„Pak tedy půjdeme rovnou ke stolu.“ Rogan nabídl babičce rámě. „Julien měl obrovskou radost, že ti chutná jeho kuchyně.“

„Ach, je to výborný kuchař, to je pravda. Nemám to srdce mu vykládat, že já jsem kuchařka tak mizerná, že s ním cokoli, co si nemusím připravovat sama.“

„Neprozradíme mu to.“ Rogan nabídl židli Christine, pak Maggii.

„To nesmíme,“ přikývla Maggie. „Rozhodla jsem se totiž, že se pokusím vyměnit pár jeho receptů za Brianniny.“

„Brie je Maggiina sestra,“ vysvětloval Rogan, když se nalévala polévka. „Vede v Clare malý penzion, a z vlastní zkušenosti můžu potvrdit, že její kuchyně je vynikající.“

„Vaše sestra je tedy umělkyně spíš v kuchyni než v ateliéru.“

„To tedy je,“ souhlasila Maggie; ve společnosti Christiny Sweeneyové se cítila mnohem příjemněji, než očekávala. „Co se týče tepla domova, rodinného krbu, umí Brianna doslova kouzlit.“

„V Clare, říkáte.“ Christine přikývla, když jí Rogan nabídl víno. „Znám to tam moc dobře. Pocházím totiž z Galwaye.“

„Opravdu?“ Na Maggiině tváři kmitl záblesk překvapení i radosti. To jí znovu připomnělo, jak moc se jí stýská po domově. „Z které části?“

„Galway City. Můj otec dělal do loděřství. S Michaellem jsem se seznámila díky jeho obchodním stykům s otcem.“

„Moje babička – z matčiny strany – taky pocházela z Galwaye.“ I když by za jiných okolností mnohem radši jedla než povídala, dnes jí nevadila kombinace skvělých pokrmů a zajímavé konverzace. „Žila tam, dokud se nevdala. To bylo asi před šedesáti lety. Byla dcerou jednoho kupce.“

„Skutečně? A jak se jmenovala?“

„Za svobodna Sharon Feeneyová.“

„Sharon Feeneyová!“ Christinininy oči se rozzářily a svítily jako její safíry. „Dcera Colina a Mary Feeneyových?“

„Ano. Vy jste ji znala?“

„Ach, jakpak by ne. Bydlely jsme kousek od sebe. Byla jsem o něco mladší než ona, ale trávily jsme spolu hodně času.“ Christine zamrkala na Maggii, pak pohlédla na Rogana, aby ho zapojila do hovoru. „Byla jsem bláznivě zamilovaná do Maggiina prastrýce Nialla, a Sharon jsem nestydatě zneužívala k tomu, abych mu mohla být nablízku.“

„Ty jsi přece nemusela nikoho zneužívat, aby si tě muži všímali,“ poznamenal Rogan.

„Ach, máš medový jazýček!“ Christine se zasmála a poplácala Rogana po ruce. „Mějte se před ním na pozoru, Maggie!“

„Na mě sladkými řečmi příliš neplýtvá.“

„Ty se okamžitě rozpustíš v octě,“ opáčil Rogan pohotově tím nejpříjemnějším tónem.

Maggie se rozhodla, že si ho nebude všímat, a obrátila se zpátky na Christinu. „Strýčka jsem už neviděla léta, ale slyšela jsem, že v mládí to byl velký fešák a se ženami to náramně uměl.“

„Ano, to je pravda.“ Christine se opět zasmála; její smích zněl mladě a svěže. „Jako mladá holka jsem strávila nejednu bezesnou noc a snila jsem o Niallu Feeneym. Fakt je ten...“ upřela na Rogana rozzářené oči, plné mladistvého elánu, jenž Maggie obdivovala, „... že nebýt Michaela, který mi úplně popletl hlavu, byla bych se prala na život a na smrt o to, abych se mohla provdat za Nialla. Zajímavé, vidíte? Vy dva jste mohli být bratranec a sestřenice, kdyby se bylo vše vyvinulo jinak.“

Rogan pohlédl na Maggii a pozvedl vinnou číši. Příšerná představa, napadlo ho. Absolutně příšerná.

Maggie se ušklíbla a dojedla polévku. „Niall Feeney se nikdy neoženil a žije jako starý mládenec někde v Galwayi. Možná jste mu, paní Sweeneyová, zlomila srdce.“

„Ráda bych tomu věřila.“ Krásu Christinina obličej podtrhl jemný ruměnec. „Ale smutná pravda je taková, že Niall si mě ani nevšiml.“

„Copak byl slepý?“ zeptal se Rogan a vysloužil si za to od babičky zářivý úsměv.

„Nebyl slepý.“ Maggie labužnický nasála vůni ryb, které jí zrovna kladli na talíř. „Nýbrž jen ještě pošetilejší než většina ostatních.“

„A nikdy se neoženil, říkáte?“ Christininu vyptávání je snad až příliš nenucené, uvědomil si Rogan a zakabonil se.

„Věru nikdy. Moje sestra si s ním dopisuje.“ V Maggiiných očích vzplál šelmovský ohýnek. „Řeknu jí, aby se

O vás zmínila v příštím dopise. Uvidíme, zda je jeho paměť lepší než váš úsudek z mládí.“

Christine se sice zasněně usmívala, nicméně potřásla hlavou. „Už je to pětapadesát let, co jsem odjela z Galwaye do Dublinu za Michaellem. Panebože!“

Myšlenka na míjející léta v ní vyvolala příjemnou nostalgii – podobnou, jakou člověk cítí, když sleduje, jak loď vyplouvá z přístavu. Pořád se jí stýskalo po manželovi,

1 když zemřel už před dvanácti lety. Položila dlaň na Roganovu ruku; Maggie to mechanické gesto připadalo dojemné.

„Sharon se provdala za hoteliéra, že?“

„Ano; ovdověla deset let před svou smrtí.“

„To je mi líto. Ale měla přece dceru, která ji mohla utěšovat.“

„Mou matku. Ale nevím, jestli jí byla velkou útěchou.“ Výtečná chuť pstruha jí náhle zhořkla v ústech. Spláchla to vínem.

„Když se Sharon vdala, ještě jsme si pár let psaly. Byla na svou holčičku moc hrdá. Maeve, vidíte?“

„Ano.“ Maggie se marně pokoušela představit si matku jako holčičku.

„Krásné dítě, jak mi Sharon psala, s nádhernými zlatými vlasy. Tvrdila o ní, že má sice d'ábelský temperament, zato ale andělský hlásek.“

Maggie prudce polkla a zalapala po dechu. „Andělský hlásek? Moje matka?“

„Ale ovšem. Sharon mi psala, že její dcerka zpívá jako bohyně a chce se tomu věnovat profesionálně. Taky že to dělala, alespoň nějaký čas.“ Christine se odmlčela, zabrána do svých myšlenek;

Maggie jen zírala. „Ano, vím to jistě. Jednou dokonce přijela zpívat i do Gortu, ale něco mi do toho přišlo a nemohla jsem si ji poslechnout. Sharon mi posílala i výstřižky, to už musí být takových třicet let.“ Usmála se a vrhla na Maggiei zvědavý pohled. „Takže už nezpívá?“

„Ne.“ Maggie pomalu vydechla; byla zcela konsternovaná. Za celý život neslyšela matku pozvednout hlas k něčemu jinému než ke stížnostem a kritizování. Zpěvačka? Profesionální zpěvačka s hlasem jako anděl? Ne, to musí být nějaký omyl, to musí být někdo jiný.

„Inu,“ pokračovala Christine, „dovedu si představit, že byla šťastná, když pak založila vlastní rodinu.“

Šťastná? To byla rozhodně jiná Maeve Feeney Concannonová, co ji vychovávala. „Myslím,“ řekla Maggie pomalu, „že to byla její volba.“

„Jako nás všech. Sharon si taky vybrala, když se provdala a odstěhovala z Galwaye. Musím říct, že mi moc chyběla, ale tolik milovala svého Johnnyho a ten svůj hotel.“

Maggii se s vypětím vůle podařilo potlačit myšlenky na matku. Bude si je muset probrat později, a to důkladně. „Vzpomínám si z dětství na babiččin hotel. Jedno léto jsme tam dokonce pracovaly, Brie a já, jako holky. Uklízely jsme a obsluhovaly. Mně to nic neříkalo.“

„Naštěstí pro umělecký svět.“

Maggie kývnutím ocenila Roganovu poklonu. „Možná. Rozhodně se mi ulevilo, když jsme odjely.“

„Ještě jsem se tě nezeptal, jak ses vlastně začala zajímat o umělecké sklářství.“

„Moje babička z otcovy strany měla vázu – benátský porcelán, byla vysoká, úzká, matně zelená. Barvou mi připomínala poupata listů. Zdálo se mi, že je to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděla. Babička mi řekla, že vázu vyrobili pomocí dechu a ohně.“ Maggie se při té vzpomínce usmála; na okamžik se do ní ponořila a oči se jí zamžily; náhle připomínaly vázu, kterou právě popisovala. „Mým uším to znělo jako pohádka. Fascinovalo mě, že pomocí dechu a ohně lze vytvořit něco, co pak můžete držet v ruce... A tak mi koupila knížku, kde byly obrázky sklárny, sklářů, píšťal, pecí.

Myslím, že od té chvíle jsem netoužila po ničem jiném, než „abych jednou mohla mít vlastní...“

„Rogan byl stejný,“ zamumlala Christine. „Už od útlého mládí zcela přesně věděl, čím chce být a kam se bude ubírat jeho život.“ Sklouzla pohledem z Maggie na vnuka a zpátky. „A teď jste se tedy našli.“

„Zdá se, že ano,“ přikývl Rogan a zazvonil, aby přinesli další chod.

Kapitola osmá

i

Maggii to pořád táhlo do galerie. Cítila se tam dobře. Joseph i ostatní zaměstnanci ji rádi viděli, dokonce se jí tu a tam ptali na její názor na umístění některých exponátů.

Jenže na Roganově smyslu pro detail a dokonalém aranžmá nebylo co vylepšovat, třebaže by to udělala s náramnou chutí. A tak nechala personál, aby plnil jeho příkazy, a sama se nenápadně vytratila ke sbírkám domorodých obyvatel Ameriky.

Fascinovaly ji koše i čelenky, dokonalost předmětů z korálků, magické kouzlo rituálních masek. Hlavou se jí míhaly myšlenky a nápady, poskakovaly a plavně se vznášely jako gazely, a ona je horečně zachytávala na papíře.

V těch dnech se ze všeho nejraději oddávala práci. Kdykoliv měla dost času na přemýšlení, zatoulala se v myšlenkách k tomu, co jí Christine vyprávěla o Maeve. Kolik se toho skrývá pod povrchem života jejich rodičů, přemítala, o čem dosud neměla zdání? Matčina slibná kariéra, otec zamilovaný do jiné... Oba kvůli ní polapení a uvízlí ve vězení, jež jim odepřelo jejich nejnějnější touhy.

Potřebovala zjistit víc, a přece měla strach, že to, co se dozví, jí jen potvrdí, jak málo zná ty, kteří ji počali – že je vlastně dosud vůbec neznala.

Proto odsunula tuto potřebu stranou a utíkala před ní do galerie.

Když nikdo nic nenamítal, využívala občas Roganovy kanceláře jako provizorního ateliéru. Světlo tam bylo dobré, a jelikož byla místnost zastrčená v zadním traktu budovy, nikdo ji tam hevyrušoval. Jediné, co místnosti scházelo, byl prostor. Rogan se podle všeho

rozhodl využít každického volného místa k tomu, aby mohl vystavovat umění.

Proti takovému předsevzetí ovšem nemohla nic namítat.

Přikryla proto lesklou desku jeho stolu z ořechového dřeva ubrusem z umělé hmoty a tlustou vrstvou novin. Skici, které načrtla uhlem a perem, byly teprve začátek. Nyní je chtěla vybarvit. V krámku nedaleko galerie koupila pár akrylových barev, ale často s nimi nebyla spokojená, a tak netrpělivě sahala po všem, co měla po ruce: namáčela štětec tu do kávové sedliny, tu do navlhčeného popela, nebo přidávala odvážné tahy rtěnkou či tužkou na obočí.

Hotové skici pak pokládala pouze za první krok. Třebaže se považovala za docela ucházející kreslířku, nikdy by se nemohla označit za mistra štětce a barvy. Tohle byl pouze způsob, jak zhmotnit a udržet naživu vizi od prvního nápadu až po realizaci sklářského výtvaru. Rogan sice dal několik skic podlepit lepenkou a pověsil je jako doplněk výstavy, ale to ji ani tak netěšilo, jako spíš přivádělo do rozpaků.

Přesto si musela neustále připomínat, že lidé jsou ochotni koupit ledacos, když se podaří přesvědčit je o kvalitě a hodnotě nabízeného zboží.

Stává se ze mě pěkný cynik, napadlo ji; přimhouřila oči a prohlížela si kresbu. A taky pěkný hamoun, když myslím na zisk dřív, než se vůbec něco prodá. Pánbůh se mnou a zlé pryč, napadlo ji – uvízla jsem v pavučině snu, který spřádá Rogan. Nenáviděla ho za to, ale uvědomovala si, že ještě víc bude nenávidět sama sebe, až výstava skončí nezdarem^ ona se bude vracet domů zlomená a nešťastná.

Cožpak máme nezdar v krvi? přemítala. Zdalipak bude jako její otec a nepodaří se jí dosáhnout cíle, na němž jí tolik záleží? Byla tak zahloubaná do práce i do chmurných myšlenek, že když se otevřely dveře, překvapeně a otráveně zasyčela: „Ven! Ven! Copak se tady musím zamykat?“

„Čteš mi myšlenky.“ Rogan za sebou zavřel dveře. „Co tady ksakru děláš?“

„Experiment z jaderné fyziky,“ vyštěkla. „Co myslíš, co asi?“ Rozmrzele zahнала chmury z očí a zpražila ho pohledem. „Co ty tady děláš?“

„Myslím, že tahle galerie, což zahrnuje i tuhle kancelář, patří mně.“

„Na to mi nedáš ani na vteřinu zapomenout.“ Maggie namáčela štětec ve směsi barev, kterou si umíchala na starém prkně. „Nikdo tady nemluví o ničem jiném, než že pan Sweeney tohle a pan Sweeney tamhleto...“ Inspirována tímto slovním výpadem nanasila barvu na silný papír, který připevnila na další prkno.

Rogan sklouzl pohledem z její tváře na ruce, a na okamžik zkameněl. „Co to tady proboha vyvádíš?“ Zděšeně se vrhl ke stolu. Jeho drahocenný a milovaný psací stůl byl pokrytý novinami zacákanými barvami, plechovkami se štětci, tužkami a – pokud se nepletl v tom ostrém pachu –láhvemi terpentýnu. „Ty ses dočista zbláznila! Víš, že ten stůl pochází z období Jiřího II.“

„Je to bytelný kus nábytku,“ odpověděla bez špetky úcty k mrtvému anglickému králi. „Začláníš mi.“ Před nosem mu zamávala rukou potřísněnou barvami. Instinktivně uhnul. „A taky dobře chráněný. Pod novinami je kus igelitu.“

„Pak je vše v naprostém pořádku.“ Popadl ji za vlasy a nemilosrdně zatahal. „Kdybys mi řekla, že potřebuješ stojan,“ řekl, když se jejich tváře téměř dotýkaly, „byl bych ti ho opatřil.“

„Nepotřebuju žádný stojan, jen kousek soukromí. Takže kdyby ses ráčil vypařit, jak se ti ostatně skvěle dařilo poslední dva dny...“ Odstrčila ho. Oba zůstali zírat na výrazné červené šmouhy, které svítily na úzkém proužku jeho klopy.

„Pardon,“ řekla.

„Náno jedna pitomá!“ Oči se mu zúžily do nebezpečných kobaltových štěrbin, když se zahihňala.

„Moc mě to mrzí. Vážně.“ Ale omluva se rozplynula v přiškrceném smíchu. „Když pracuju, všude hrozně nadělám, a zapomněla jsem na ruce. Ale podle toho, co jsem viděla, máš obleků hotové skladiště. Určitě ho nebudeš postrádat.“

„Tak ty myslíš, že ne.“ Mrštne jako úhoř si namočil prsty do barvy a přešel jimi po její tváři. Její vyděšený výkřik mu zněl jako rajská hudba. „Ta barva ti moc sluší.“

Hřbetem dlaně si přejela po tváři a rozetřela si barvu po celém obličejí. „Tak ty si chceš hrát, co?“ Se smíchem popadla tubu kanárkové žluti.

„Jen se opovaž,“ zavrčel a v duchu zápasil mezi vztekem a veselím. „A přinutím tě ji sníst, i s tou tubou.“

„Jako správná Concannonová nemůžu takové výzvě odolat.“ Zeširoka se usmívala a chystala se zmáchnout. Odvetnou akci na obou stranách přerušilo otevření dveří.

„Rogane, doufám, že tě ne-...“ Elegantní žena v kostýmu od Chanelové zmlkla a světle modré oči se jí rozšířily údivem. „Promiňte.“ Očividně zmateně si uhladila měkký pramen sobolích vlasů. „Nevěděla jsem, že máš... práci.“

„Přicházíš právě včas.“ Rogan, náhle klidný jako jarní vánek, popadl kus novin a setřel si jimi barvu z prstů. „Scházelo málo a byli bychom ze sebe udělali pěkné pitomce.“

Možná, pomyslela si Maggie a s podivným pocitem lítosti odložila tubu s barvou. Ale byla by to určitě legrace.

„Patricie Hennessyová, seznam se s Margaret Mary Concannonovou, naší význačnou umělkyní.“

Cože? Tohle? pomyslela si Patricie, i když její křehké rysy nedaly najevo nic kromě zdvořilého zájmu. Tahle divoženka umolousaná od barvy že je M. M. Concannonová? „Těší mě, že vás poznávám.“

„I mě těší, slečno Hennessyová.“

„Paní,“ opravila ji Patricie s jemným náznakem úsměvu. „Ale prosím vás, říkejte mi Patricie.“

Jako jediná růže za sklem, pomyslela si Maggie; Patricie Hennessyová byla krásná, křehká a dokonalá. A taky, přemítala, když zkoumala její elegantní oválný obličej, nešťastná. „Hned vypadnu. Předpokládám, že si chcete promluvit s Roganem o samotě.“

„Prosím vás, nespěchejte kvůli mně.“ Patriciiny rty zvlínil úsměv, ale k očím nedošel. „Právě jsem byla nahoře s Josephem a obdivovala jsem vaše výtvary. Máte neuvěřitelný talent.“

„Děkuji.“ Maggie vytrhla Roganovi z náprsní kapsy kapesník.

„Ne...“ Výkřik mu uvízl na rtech, když viděl, jak namáčí irské plátno do terpentýnu. Zlostně zavrčel, vyšklubl jí ho z ruky a setřel si z rukou zbytek barvy. „Zdá se, že moje kancelář se dočasně proměnila v uměleckou mansardu.“

„No ovšem, a přitom jsem v mansardě v životě nepracovala,“ prohlásila Maggie se záměrně zveličeným irským přízvukem. „Moc jsem ho naštvala, protože jsem si dovolila znesvětit posvátnou půdu jeho kanceláře, víte? Ale jestli znáte Rogana už dost dlouho, nemusím vám vykládat, jaký je to pedant.“

„Nejsem pedant,“ procedil skrz zuby.

„Ale ovšemže ne!“ Maggie obrátila oči v sloup. „Je to prudký muž, a nevyzpytatelný jako barvy při východu slunce.“

„Smysl pro organizaci a sebeovládání se obecně nepovažují za nedostatek. Zato jejich naprostá absence obvykle ano.“

Obrátili se opět proti sobě a zcela – byť neúmyslně – tak vyloučili Patricii ze svého středu. Nemohla nepostřehnout to napětí, které v ovzduší malé místnůstky panovalo. Mimoděk si vzpomněla na časy, kdy po ní vášnivě toužil. Nemohla na ně zapomenout, neboť byla do Rogana Sweeneyho zamilovaná.

„Omlouvám se, že jsem sem vtrhla tak nevhod.“ Přičilo se jí, jak formálně a upjatě zní její hlas.

„Ale vůbec ne.“ Roganův zamračený výraz se v mžiku rozplynul do okouzujícího úsměvu, když se k ní otočil. „Víš přece, jak rád tě vždycky vidím.“

„Stavila jsem se tady, protože jsem si myslela, že už jsi pro dnešek skončil s prací. Carneyovi mě pozvali na skleničku, tak jsem doufala, že se k nám přidáš.“

„Je mi líto, Patricie.“ Rogan se podíval na zničený kapesník a hodil ho na rozprostřené noviny. „Zítra zahajujeme výstavu, musím ještě dohlédnout na tisíc maličkostí.“

„Nesmysl.“ Maggie se na Rogana široce usmála. „Nerada bych ti zkazila společenské povyražení.“

„To není tvoje vina – mám zkrátka jiné závazky. Omluv mě u Marion a George.“

„Dobrá.“ Patricie nastavila Roganovi tvář, aby ji mohl políbit. Zápach terpentýnu se srazil s decentní vůní jejího květinového parfému, aby ji vzápětí vítězně přehlušil. „Jsem ráda, že jsem vás poznala, slečno Concannonová. Už se těším na zítřejší večer.“

„Říkejte mi Maggie,“ řekla s vřelostí, která vycházela z niterného ženského pochopení. „A děkuji vám. Doufejme, že to dobře dopadne. Na shledanou, Patricie.“ Maggie si pobrukovala, když uklízela a čistila štetce. „Je krásná,“ poznamenala, když Patricie odešla. „Stará známa?“

„Správně.“

„Stará vdaná známa.“

Jen povytáhl obočí nad tou narážkou. „Stará ovdovělá známa.“

„Aha.“

„Velice významná odpověď.“ Z důvodů, které mu nebyly zcela jasné, zaujal obranný postoj. „Znám Patricii už více než patnáct let.“

„Páni, tobě to ale pomalu zapaluje, Sweeney!“ Opřela se bokem o stůl a poklepala si tužkou na rty. „Krásná žena očividně vybraného vkusu – navíc žena z tvých kruhů, a za patnáct let jsi neudělal jediný krok.“

„Krok?“ Jeho tón studil jako led na skle. „Mimořádně nepovedená fráze, ale když teď na chvíli pomenu tvou nemístnou poznámku, jak víš, že jsem ho neudělal?“

„Takové věci se poznají.“ Maggie pokrčila rameny a poodstoupila od stolu. „Intimní vztahy vysílají zcela jiné signály než vztahy platonické.“ Tvář jí zjihla. Vždyť je to koneckonců jen mužský. „Vsadím se, že si myslíš, že vy dva jste náramně dobří kamarádi.“

„Přirozeně!“

„Blbečku.“ Pocítila k Patricii soucit. „Vždyť je do tebe tak trochu zamilovaná!“

Ta myšlenka i nedbale důvěrný tón, jakým ji Maggie předložila, ho zarazily. „To je absurdní.“

• „Absurdní je na tom pouze to, že o tom nemáš ani páru.“ Svižně začala sbírat své pomůcky. „Paní Hennessyové je mi líto – tak

trochu. Nemůžu na ni vyplýtvat všechen svůj soucit, když i já sama mám o tebe zájem, a rozhodně se mi nezamlouvá představa, jak lezeš do mé postele rovnou z její.“

Je to ta nejzatracenější ženská, pomyslel si podrážděně. „Tohle je směšná konverzace, a já mám ještě spoustu práce.“

Bylo roztomilé, jak rychle dokázal nasadit ten okázale formální tón. „A to kvůli mně, takže tě nebudu zdržovat. Rozložím ty kresby v kuchyni, aby uschly, pokud ti to nevadí.“

„Hlavně ať se mi klidí z cesty.“ A jejich autorka s nimi, dodal v duchu. Mimoděk se na ně podíval a zamračil se. „Cos tady vlastně dělala?“

„Hlavně nepořádek, jak už jsi zdůraznil, ale rychle to uklidím.“

Beze slova vzal jednu kresbu za okraje a zvedl ji. Bylo zřejmé, co ji inspirovalo – hodlala uplatnit umění domorodých obyvatel Ameriky a proměnit je v něco odvážně a jedinečně svého.

Ať už ho dráždila a provokovala, jak často chtěla, její talent ho pokaždé znovu uchvacoval.

„Koukám, že jsi nezahléla.“

„To je jedna z těch mála věcí, co máme společné. Chceš mi říct, co si o tom myslíš?“

„Že dobře rozumíš hrdosti a kráse.“

„Dobrá poklona, Rogane.“ Usmála se nad tím. „Velmi dobrá.“

„Tvoje dílo tě odhaluje, Maggie, a zároveň zamlžuje, činí tě o to víc matoucí. Citlivá i arogantní, soucitná i nelítostná. Smyslná i netečná.“

„Jestli tím chceš říct, že jsem náladová, nebudu ti odporovat.“ Náhle ji zaplavila vlna lítosti. Napadlo ji, jestli se dočká chvíle, kdy se na ni podívá tak, jako se nyní díval na její dílo. A co mezi nimi vznikne, pokud se tak stane. „Já to za nedostatek nepokládám.“

„Jen to ztěžuje soužití s tebou.“

„Nikdo se mnou nemusí žít, jen já sama.“ Zvedla ruku a pohladila ho po tváři; vyvedlo ho to z míry. „Mám v úmyslu vyspat se s tebou, Rogane, a víme to oba. Ale já nejsem tvoje způsobná paní Hennessyová, která hledá manžela, aby ji vedl životem.“

Sevřel prsty kolem jejího zápěstí; mile ho překvapilo, když jí puls nerovnoměrně poskočil. „A co hledáš ty?“

Měla tu odpověď znát. Měla ji mít na jazyku – ale ztratila ji někde mezi otázkou a prudkým, rychlým tlukotem srdce. „Dám ti vědět, až to zjistím.“ Stoupla si na špičky a lehce se ústy dotkla jeho rtů. „Tohle prozatím postačí.“

Vzala mu kresbu z ruky a posbírala všechny ostatní.

„Margaret Mary,“ ozval se, když zamířila ke dveřím. „Být sebou, tak si z tváře umyju tu barvu.“

Svraštila nos a zašilhala na červenou šmouhu. „Kašlu na ni,“ zamumlala a praskla dveřmi.

Ta poslední slova ho sice pobavila a otupila ostří jeho uražené pýchy, ale pořád nebyl ve své kůži; vadilo mu, jak snadno a dokonale ho dokázala vyvést z míry. Nebyl teď prostě čas na všechny ty komplikace, ke kterým by mohlo dojít v jejich osobním životě. Kdyby měl čas, jednoduše by ji zatáhl někam, kde by je nikdo nerušil, a vylil by do ní všechnu frustraci, všechen chtíč a hlad, které ho doháněly k šílenství, dokud by se od nich dokonale neočistil.

Jakmile získá nadvládu nad ní nebo alespoň nad situací, nepochybně opět získá ztracenou rovnováhu.

Důležité byly jiné závazky: prvořadý význam pro něj mělo její umění – diktovala mu to právní smlouva i jeho smysl pro povinnost.

Opět se zahleděl na jednu z kreseb, které u něj zapomněla. Zdálo se, že ji udělala ve spěchu; ledabylé tahy byly přesto brilantní a odvážné barvy si přímo vynucovaly pozornost.

Stejně jako jejich autorka, přemítal, ta taky odmítá být přehlížena.

Úmyslně se ke kresbě otočil zády a vykročil ke dveřím. Ale její obraz v něm přetrvával a škádlivě mu tančil před očima, stejně jako v něm přetrvávala chuť Maggie a dobírala si jeho smysly.

„Pane Sweeney.“

Rogan zůstal stát v hlavní síni a potlačil vzdech. Toho hubeného, popelavého muže, který tam stál a tiskl k sobě ošoupané desky, dobře znal.

„Aimane.“ Pozdravil toho otrhaného muže stejně zdvořile jako zákazníka oděného do hedvábí. „Už jste se tady dlouho neukázal.“

„Pracoval jsem.“ Aimanovým levým okem nervózně škubalo. „Mám spoustu nové práce, pane Sweeney.“

Možná opravdu pracoval, přemítal Rogan. Zcela nepochybně pil. Potvrzovaly to brunátné tváře, zarudlé oči, roztřesené ruce. Aimanovi ještě nebylo třicet, ale alkohol z něj udělal vetchého, zoufalého starce.

Stál těsně u dveří, trochu stranou, aby nerušil návštěvníky galerie. Jeho oči žebrały a žadonily. Prsty, v nichž držel staré lepenkové desky, se neustále křečovitě svíraly a natahovaly.

„Doufal jsem, že si najdete chvilku času a kouknete se, pane Sweeney.“

„Zítra mám vernisáž, Aiman, velkou vernisáž.“

„Já vím, zahlídl jsem to v novinách.“ Nervózně si olízl rty. Poslední peníze, které vydělal prodejem na chodníku, propil minulou noc v hospodě. Věděl, že je to bláznovství. A co hůř, věděl, že je to hloupost. Nyní zoufale potřeboval sto liber na nájemné, jinak skončí do týdne na ulici.

„Mohl bych vám je tady nechat, pane Sweeney, a přišel bych třeba v pondělí. Já... podařilo se mi pár slušných prací. Chtěl jsem, abyste je viděl jako první.“

Rogan se ho nezeptal, zda mu došly peníze. Odpověď byla nabíledni a Aimana by ta otázka jen ponížila. Kdysi se projevil jeho slibný talent – než jej utopil v úzkostech a ve whisky.

„V mé kanceláři je teď trochu nepořádek,“ řekl Rogan laskavě. „Pojďte nahoru a ukažte mi, co jste udělal.“

„Děkuju.“ Aimanovy krví podlité oči se rozzářily radostí a nadějí – nadějí stejně dojmavou jako slzy. „Děkuju vám, pane Sweeney. Nezdržím vás dlouho, slibuju.“

„Zrovna jsem si chtěl dát šálek čaje.“ Rogan ho nevtíravě vzal pod paží, aby ho přidržel, když se vydali po schodech nahoru. „Dáte si se mnou, zatímco si budeme prohlížet vaše práce?“

„Moc rád, pane Sweeney.“

Maggie couvla, aby ji Rogan neviděl, když zahýbal ke schodům. Zpočátku si byla jistá, absolutně jistá, že Rogan toho otrhaného staříka vykopne ze dveří. Anebo že si na tu špinavou práci zavolá některého ze svých podřízených. Místo toho ho pozval na čaj a odvedl ho nahoru jako vítaného hosta.

Kdo by si byl pomyslel, že Rogan Sweeney má v sobě tolik laskavosti?

Určitě od něj pár maleb taky koupí, napadlo ji. Právě tolik, aby si umělec mohl zachovat hrdost a párkrát se dosyta najedl. To gesto na ni udělalo větší dojem a bylo pro ni mnohem důležitější než desítky příspěvků a dotací, jež nepochybně každoročně vyplácela Světová galerie.

Rogan měl úctu k člověku. To vědomí ji zahanbilo a zároveň potěšilo. Měl stejnou úctu k lidským rukám, jež vytvářely umění, jako k umění samotnému.

Vrátila se do jeho kanceláře, aby tam poklidila a pokusila se sladit tento nový rys Roganovy povahy s ostatními.

O čtyřiaadvacet hodin později seděla Maggie na okraji postele v Roganově pokoji pro hosty. Hlavu tlačila mezi kolena a proklínala se, že je jí tak hrozně špatně. Bylo ponižující přiznat, dokonce i sobě samé, že nervy mohou získat převahu nad pevnou vůlí. Ale nebylo o tom pochyb –v ústech cítila hořkou pachut' nevolnosti a trásla se na celém těle pod jejími dalšími nápor.

Je mi to jedno, opakovala si znovu a znovu. Je mi úplně fuk, co si kdo myslí. Záleží jen na tom, co si myslím já.

Ach, bože můj, proč jsem se jen nechala do tohoto zatáhnout?

Několikrát se opatrně, pomalu nadechla a zvedla hlavu. Opět se jí udělalo nevolno; pevně svírala čelisti, aby přemohla ten nápor. Ve vysokém zrcadle proti posteli se na ni zašklebil její vlastní obraz.

Její plet' až děsivě kontrastovala s černou krajkou spodního prádla, které měla na sobě. V obličeji byla bílá jako křída, oči měla opuchlé a zarudlé. Z úst se jí vydral drásavý sten – honem zase sklonila hlavu.

Vypadá náramně, jen co je pravda. Ztrapní se, bude to pěkná ostuda, jinak to nemůže dopadnout. V Clare si dosud žila šťastně a spokojeně, nebo ne? Tam patřila – sama, nikým a ničím nespoutaná. Jen ona a její sklo, tichá pole a ranní mlhy. Tam by taky byla zůstala, nebýt Rogana Sweeneyho a těch jeho sladkých řečiček, kterými ji odtamtud vylákal.

Je to ďábel, usoudila a šťastně zapomněla, že o něm právě začínala mít lepší mínění. Netvor je to, který jen vysává umělce pro vlastní chamtivé choutky. Vyždímá ji a pak ji zahodí jako prázdnou tubu od barvy.

Měla sto chutí ho zavraždit, jen kdyby měla sílu vstát.

Když se ozvalo jemné klepání na dveře, zavřela oči a pevně stiskla víčka. Jdi pryč, vykřikla v duchu. Jdi pryč a nech mě v klidu umřít.

Klepání se ozvalo znovu, po něm klidný hlas: „Maggie, drahoušku, už jsi hotová?“

Paní Sweeneyová. Maggie si přitiskla bříska palců na rozbolavěle oči; musela se kousnout do rtu, aby nezačala ječet. „Ne, nejsem.“ Přemáhala se, aby její hlas zněl energicky a rozhodně, ale z hrdla se jí vydralo jen zakňourání. „Já tam nejdu.“

Zašustilo hedvábí a do pokoje vklouzla Christine. „Ach, drahoušku!“ Přiběhla k Maggie a mateřsky ji objala kolem ramen. „To nic není, drahoušku. Jsou to jen nervy.“

„Je mi dobře.“ Ale zahodila hrdost a zabořila jí obličej do ramene. „Prostě nikam nejdu.“

„Ale to víš, že jdeš!“ Christine vzala Maggiin obličej do dlaní. Přesně věděla, na jakou strunu má uhodit, a bez milosti tak učinila. „Nechceš, aby si mysleli, že máš strach, že ne?“

„Já strach nemám.“ Maggie zvedla bradu, ale nevolnost se jí převalovala v žaludku jako těžký olej. „Jen nemám zájem.“

Christine se usmála, pohladila ji po vlasech a čekala.

„Já to nezvládnu, paní Sweeneyová!“ vyhrkla Maggie. „Prostě to nejde. Bude to blamáž, a tu já nesnesu! To se radši oběsím!“

„Naprosto tě chápu, ale neboj, nebudeš se blamovat.“ Vzala Maggiiny ledové ruce do svých. „Jistě, tou výstavou neseš svou kůži na trh, to je pravda. V tom tkví pošetilost světa umění. Budou na tebe zvědaví, budou o tobě mluvit, budeš jim vrtat hlavou. Tak ať si.“

„Ne, o to ani tak nejde – i když částečně taky. Nejsem zvyklá, aby o mně lidé spekulovali, a myslím, že se mi to nebude příliš zamlouvat, ale jde o moje dílo...“ Stiskla rty. „Je to to nejlepší ze mne, paní Sweeneyová. Jestli se nebude líbit, jestli nebude dost dobré...“

„Rogan si myslí, že je.“

„Ten toho ví,“ zamumlala Maggie.

„To je pravda. Ale spoustu toho ví doopravdy.“ Christine se na ni zkoumavě zahleděla. To dítě potřebuje trochu mateřské péče, usoudila nakonec. A mateřská péče nebývá vždycky laskavá. „Mám jít dolů a říct mu, že se bojíš a nemáš odvalu účastnit se zahájení?“

„Ne!“ Maggie si bezmocně zakryla tvář dlaněmi. „Má mě v hrsti. Ten úlisný had, ten zatracený chamtivý... promiňte.“ Maggie ztuhla a ruce jí ochable klesly dolů.

Christine měla co dělat, aby nevypřskla smíchy. „Nic se neděje,“ řekla věcně. „Počkej tady. Já seběhnu dolů a řeknu Roganovi, aby odjel bez nás. Jistě už na chodbě vyšlapal hluboký příkop!“

„V životě jsem neviděla člověka, který by byl posedlejší časem než on.“

„To mají Sweeneyovi v krvi. Michael mě tím občas přiváděl k šílenství. Bůh mu žehnej.“ Povzbudivě ji po

klepala po ruce. „Hned jsem zpátky a pomůžu ti s oblékáním.“

„Paní Sweeneyová!“ Maggie ji zatahala za rukáv, celá zoufalá. „Co kdybyste mu prostě řekla, že jsem umřela? Vernisáž by posloužila jako docela prima smuteční oslava. A navíc – mrtví umělci zpravidla vynášejí víc než živí.“

„No tak, vitiáš?“ Christine uvolnila Maggiiny křečovité sevřené prsty. „Už se cítíš líp. Teď běž a opláchni si obličej.“

„Ale...“

„Dnes večer budu zastupovat tvou babičku,“ řekla Christine neoblomně. „Myslím, že Sharon by si to určitě přála. A já jsem řekla, aby sis šla opláchnout obličej, Margaret Mary.“

„Ano, madam. Paní Sweeneyová?“ Maggie se nejistě postavila na roztřesené nohy; nebylo úniku. „Vidíte, že mu neřeknete... Totiž, byla bych vám vděčná, kdybyste se před Roganem nezmiňovala, že jsem...“

„Žena má právo věnovat víc času své toaletě, když se chystá na jeden z nejdůležitějších večerů ve svém životě.“

„Asi ano.“ Kolem Maggiiných rtů začal pohrávat přízračný úsměv. „Sice budu vypadat jako povrchní fintilka, ale je to pořád lepší než... to druhé.“

„Nech už Rogana na starosti mně.“

„Ještě jedna věc.“ Maggie to už dlouho odkládala. Snad to zvládne teď, když je jí mizerně jako snad ještě nikdy. „Myslíte, že byste mohla najít ty výstřižky, o kterých jste mluvila? Ty o mé matce?“

„Domnívám se, že ano. Měla jsem na to myslet. Jistěže, vždyť by sis je určitě ráda přečetla.“

„Ano. Byla bych vám moc vděčná.“

„Poohlédnu se po nich. Teď se běž upravit, já to zatím vyžehlím u Rogana.“ Vrhla na Maggie povzbudivý úsměv a vyklouzla ven.

Našla Rogana, jak v chodbě zuřivě přechází sem a tam. „Tak kde je, proboha?“ zvolal, jen co ji uviděl. „Už se tam strojí dvě hodiny!“

„Ale ovšem, proč ne?“ Christine rozhodila ruce ve velkorysém gestu. „Musí přece udělat ten nejlepší dojem, ne?“

„Jistě, to je důležité.“ Kdyby Maggie ten dojem zkazila, jeho sny by se zhroutily spolu s jejími. Potřeboval ji tam teď hned, a připravenou oslňovat. „Ale proč jí to trvá celou věčnost? Má si přece jen hodit něco na sebe a hrábnout do vlasů!“

„Jsi svobodný mládenec už příliš dlouho, jestliže vážně věříš takovému nesmyslu.“ V návalu něžnosti mu Christine narovнала už tak bezchybnou kravatu. „Ve smokingu ti to náramně sluší!“

„Babi, chceš jen získat čas, vid’?“

„Ale kdepak.“ Zářivě se na něj usmála a smetla mu z klopý pomyslné smítko. „Jen jsem ti přišla říct, abys vyrazil bez nás. My za tebou přijedeme, jen co bude Maggie hotová.“

„Měla být hotová už dávno.“

„Ale není. Kromě toho – nebude mnohem efektnější, když se malinko zpozdí? O to víc na sebe při příchodu upozorní! Ty přece umíš ocenit podobné divadýlko při takových příležitostech, Rogane!“

Na tom něco bylo. „Tak dobrá.“ Podíval se na hodinky a tiše zaklel. Jestli do minuty nevyrazí, přijde určitě pozdě. Je za všechno odpovědný, musí tam být včas, napomenul se v duchu. Musí dohlédnout na poslední úpravy, přestože by si bůhvíjak přál počkat a odvést Maggie do galerie sám. „Nechávám ji tedy ve tvých schopných rukou – spoléhám na tebe. Jen co vystoupím před galerií,

pošlu vůz zpátky pro vás. Prosím tě, dohlédni, aby tam do hodiny byla, ano?“

„Můžeš se spolehnout, drahoušku.“

„Jako vždycky.“ Políbil ji na tváře a ustoupil. „Mimochodem, paní Sweeneyová, ještě jsem vám neřekl, že jste dnes mimořádně okouzlující.“

„Věru neřekl, a to mi dočista pokazilo náladu.“

„Budeš jako vždycky tou nejúchvatnější dámou ze všech.“

„To jsi řekl moc hezky. Tak, a teď už běž a nech Maggii na mně.“

„S radostí.“ Když zamířil ke dveřím, vrhl na schodiště jediný pohled. Nebyl příjemný. „Přeji ti s ní hodně štěstí.“

Když se za ním zabouchly dveře, Christine si ulehčené vydechla. Ano, bude potřebovat všechno štěstí na světě a ještě něco navíc.

Kapitola devátá

i

Opomenuta nezůstala ani nejmenší maličkost. Osvětlení bylo dokonalé; poskakovalo a odráželo se od křivek a oblouků skla. Výstavní síní se nesly tóny něžné hudby; právě hráli valčík. Šumící sklenky se šampaňským se vznášely na stříbrných podnosech, jež plavně roznášeli livrejovaní číšníci. Zvuk cinkajícího křišťálu a změk tlumených hlasů tvořily důstojný kontrast tklivým tónům houslí.

Všechno bylo zkrátka dokonalé, nescházel ani ten nejnepatrnější detail. Až na samotnou umělkyni, pomyslel si Rogan zachmuřeně.

„Je to nádherné, Rogane!“ Vedle něj stála Patricie, elegantní v přiléhavých bílých šatech, zdobených třpytivými černými korálky. „Je to závratný úspěch.“

„Zdá se, že ano.“ Otočil se k ní a usmál se na ni.

Jeho oči na ní spočinuly déle a zkoumavěji než obvykle; vyvedlo ji to z míry. „Copak je? Mám snad umazaný nos?“

„Ne, ne.“ Zvedl rychle sklenku a v duchu proklínal Maggii za to, že mu nasadila do hlavy toho brouka; teď aby se měl na pozoru před jednou ze svých nejlepších kamarádek.

Zamilovaná? Do něj? Absurdní.

„Promiň. Jen jsem se trochu zamyslel. Neumím si představit, kde ta Maggie vězí.“

„Určitě přijde každou chvíli.“ Patricie mu položila ruku na rameno. „A hosté ji zatím ani nepostrádají – jsou oslněni vaším společným úsilím.“

„Ano, máme kliku. Všude chodí pozdě,“ dodal polohlasem. „Nemá smysl pro čas ani co by se za nehet vešlo.“

„Rogane, drahoušku, tady tě mám. Koukám, že moje Patricie si tě už našla!“

„Dobrý večer, paní Connellyová.“ Rogan stiskl drobnou ruku Patriciiny matky. „Jsem moc rád, že vás vidím. Žádná výstava se nemůže vydařit bez vaší přítomnosti.“

„Ach, ty lichotníku!“ zvolala potěšené a přehodila si kolem ramen norkovou štolu. Anna Connellyová lpěla na své kráse stejně umíněně jako na své marnivosti. Podle jejího názoru bylo jednou ze základních povinností ženy udržovat pěstěný vzhled; přikládala tomu stejný význam jako vedení domácnosti a výchově dětí. Nikdy nezanedbávala své povinnosti; výsledkem byla svěží pleť a mladistvá postava. Nelítostnou bitvu s věkem sváděla už půl století a dosud z ní vycházela vítězně.

„A co váš manžel?“ pokračoval Rogan. „Je tady s vámi i Dennis?“

„No ovšem, i když mi už někam zmizel; určitě někde bafá doutník a přetřásá finance.“ Usmála se, když Rogan zamával na číšníka a nabídl jí sklenku šampaňského. „Má tě sice moc rád, ale ani jeho náklonnost k tobě nedokáže změnit jeho lhostejnost vůči umění. Tohle je úchvatné dílo.“ Pokynula ke sově vedle nich – explozi barev tryskajících z pokroucené základny. „Rozkošné a zároveň zneklidňující. Patricie mi říkala, že se s umělkyní včera krátce potkala. Já už se jí nemůžu dočkat!“

„Má teprve přijít.“ Rogan bez námahy skryl vlastní netrpělivost. „Myslím, že vám slečna Concannonová bude připadat stejně rozporuplná a zajímavá jako její dílo.“

„A nepochybně stejně úchvatná. V poslední době tě tak málo vidáme, Rogane! Neustále připomínám Patricii, aby tě k nám přivedla.“ Vrhla na dceru výmluvný pohled.

Rozbal to na něj, děvče, říkal. Nenech ho proklouznout mezi prsty.

„Byl jsem bohužel natolik zaneprázdněný přípravou téhle výstavy, že jsem zanedbával všechny své známé.“

„Odpustím ti, jestli nám slíbíš, že s námi někdy tento týden povečeříš.“

„Přijdu hrozně rád.“ Rogan zachytil Josephův pohled. „Omluvte mě na okamžik, prosím!“

„Proč tak nápadně, mami?“ zamumlala Patricie, zakrývající si ústa sklenkou vína, jen co se Rogan ztratil v davu.

„Někdo musí být nápadný. Milosrdný bože, holka, vždyť on se k tobě chová, jako bys mu byla sestrou!“ Anna vrhla zářivý úsměv na nějakou známou v davu a pokračovala polohlasně: „Žádný mužský si nevezme ženskou, kterou vnímá jako svou sestru, prokristapána! Auž je nejvyšší čas, aby ses znovu vdala. Lepší partii si nemůžeš přát. Když se budeš moc dlouho rozmýšlet, vyfoukne ti ho jiná rovnou před nosem. Ted' se koukej usmívat! Musíš se pořád tvářit, jako bys měla smutek?“

Patricie poslušně roztáhla rty do úsměvu.

„Mluvil jsi s nimi?“ zeptal se Rogan, jen co přistoupil k Josephovi.

„Po telefonu v autě.“ Josephův pohled klouzal po místnosti, zavadil o Patricii, zarazil se, pak klouzal dál. „Budou tu co nevidět.“

„Více než hodinové zpoždění. Typické.“

„Ať tak či onak, určitě tě potěší, že už jsme prodali deset kusů, a nejméně tolik nabídek jsme dostali na Podlehnutí.“

„Ten kus není na prodej.“ Rogan vrhl zkoumavý pohled na nápadné, barvami hýřící dílo, jež stálo uprostřed síně. „Nejdřív s ním objedeme naše galerie v Římě, Paříži a New

Yorku, ale spolu s ostatními kusy, které jsme vybrali, není na prodej.“

„Inu, jak myslíš, je to tvoje rozhodnutí,“ poznamenal Joseph nenuceně „Ale měl bych ti říct, že generál Fitzsimmons nám za něj nabídl pětadvacet tisíc liber.“

„Vážně? Postarej se, aby se to rozkřiklo, ano?“

„Spolehni se. Mezitím jsem se bavil s několika uměleckými kritiky. Myslím, že bys měl...“ Joseph zmlkl, když postřehl, jak Roganovi potemněly oči a upřeně zírání na něco za jeho zády. Joseph se otočil, zahlédl předmět šéfova pohledu a tiše hvízdal. „Jde sice pozdě, ale rozhodně je na co koukat.“

Joseph vrhl zkoumavý pohled na Patricii a z jejího výrazu vyčetl, že ani jí neunikla Roganova reakce. Srdce mu krvácelo pro tu ženu. Věděl z osobní zkušenosti, jaká je to mizérie, když člověk miluje někoho, kdo ho pokládá za pouhého přítele.

„Mám ji uvést?“ zeptal se Joseph. /

„Co? Ne... ne. Postarám se o ni sám.“

Rogana by ani ve snu nenapadlo, že by Maggie mohla někdy vypadat takhle – elegantní, oslnivě krásná a smyslná jako hřích. Rozhodla se pro černou, bez ozdob a příkras. Šaty přesně kopírovaly tělo v přiléhavém střihu a obepínaly je v ladné křivce od hrdla až po kotníky. Sotvakdo by je ovšem mohl nazvat usedlé: středem šatů vedla odshora dolů řada lesklých černých knoflíků, jež byly vyzývavě odepnuté od krku po nadra a zdola až do půlky štíhlých stehů.

Její vlasy tvořily rozčuchanou plamennou korunu, která jí v nedbalých vlnách lemovala tvář. Když přistoupil blíž, viděl, že očima téká po místnosti, vstřebává a hodnotí každý detail.

Tvářila se nebojácně, odhodlaně a naprosto vyrovnaně. A taky že byla... teď. Za tu neurózu se hluboce styděla a potlačila ji silou vůle.

Byla tady. A měla v úmyslu uspět.

„Jdeš nemožně pozdě.“ Ta stížnost byla poslední obrannou linií, pronesena téměř šeptem, když ji vzal za ruku a přiložil si ji ke rtům. Jejich oči se setkaly. „A jsi neuvěřitelně krásná.“

„Schvaluješ ty šaty?“

„Nezvolil bych zrovna tenhle výraz, ale ano, schvaluji.“

Usmála se. „Bál ses, abych nepřišla v holínkách a roztrhaných džínách, co?“

„Pokud na to dohlíží moje babička, tak určitě ne.“

„Je to ta nejbáječnější žena na světě. Závídím ti ji; máš velké štěstí.“

Rogan na ni vrhl udivený pohled; spíš než samotná slova ho zaujala hloubka citu, s jakým je pronesla. „Jsem si toho moc dobře vědom.“

„O tom pochybuji. Nemůžeš být, protože jsi v životě nepoznal nic jiného.“ Zhluboka se nadechla. „Takže...“ Cítila na sobě desítky zvědavých očí. „Vrhne se rovnou do jámy lvové, co říkáš?“

Nemusíš se bát,“ dodala, než stihl něco říct. „Budu se chovat slušně a mravně. Závisí na tom přece moje budoucnost.“

„Tohle je teprve začátek, Margaret Mary.“

Když ji vedl do místnosti plné krouživého světla a barev, měla nepříjemný pocit, že mu musí dát za pravdu.

Ale chovala se vskutku příkladně. Vše probíhalo hladce a v souladu se společenskými pravidly – podávala lidem ruku, přijímala poklony, odpovídala na otázky. První hodina uplynula jako ve snách, v oparu šumivého vína, cinkotu skleniček a třpytu šperků. Proplouvat jím bylo tak snadné – Maggie si připadala odtržená od reality všedního dne a cítila se jako divák a zároveň herec v nějaké přepychově zinscenované hře.

„Tohle, á, tohle!“ komentoval jedno z děl muž s pleší, povislým knírem a pedantským britským přízvukem. Bylo to několik modrých šípů uvízlých v průhledné skleněné kouli. „Nazvala jste to Uvěznění. Vaše tvůrčí schopnosti, vaše sexualita, jež se derou ven, na svobodu. Inu, to je koneckonců věčný zápas člověka. Je to triumfální, a přitom melancholické.“

„Je to šest krajů,“ řekla Maggie prostě.

Holohlavý muž překvapeně zamrkal. „Prosím?“

„Šest irských krajů,“ zopakovala a v očích jí blýsklo čtverácké rebelantství. „Uvězněných.“

„Aha.“

Joseph, který stál vedle toho rádobykritika, potlačil smích. „Použití barev mi zde připadá obzvlášť úchvatné, lorde Whitfielde. Ta průhlednost vytváří nevyřešené napětí mezi křehkostí a odvážností celého díla.“

„Přesně tak.“ Lord Whitfield přikývl a odkašlal si. „Zcela mimořádné. Omluvte mě.“

Maggie se zeširoka usmívala a pozorovala, jak lord Whitfield vyklízí pole. „No, myslím, že teď už ani ve snu nezatouží koupit si je a vystavit je ve svém doupěti, co říkáte, Joseph?“

„Jste mazaná ženská, Maggie Concannonová!“

„Jsem Irka, Josephe.“ Spiklenecky na něj mrkla. „Ať žijou rebelové!“

Od plic se zasmál, vzal ji kolem pasu a vedl ji místností. „Á, paní Connellyová.“ Joseph nenápadně stiskl Maggie, aby jí dal signál. „Vypadáte ohromně jako vždycky.“

„Joseph, vy mi lichotíte jako vždycky. A tohle...“ Anna Connellyová přenesla pozornost z Josepha, kterého pokládala za děvečku pro všechno, na Maggie. „Tohle je ta tvůrčí síla. Jsem nesmírně ráda, že vás poznávám, má drahá. Jsem Anna Connellyová a mám dojem, že jste se včera potkala s mou dcerou, Patricií.“

„Ach ano.“ Annin stisk ruky byl křehký a jemný jako dotek saténu.

„Musí se někde potulovat i s Roganem. Ti dva tvoří rozkošný párek, vidíte?“

„Ó, rozhodně.“ Maggie povytáhla obočí. V těch slovech zazněl varovný tón, který jí nemohl uniknout. „Bydlíte v Dublinu, paní Connellyová?“

„Ano. Jen pár domů od rezidence Sweeneyových. Moje rodina tvoří již celé generace nedílnou součást dub-linské společnosti. A ve jste odněkud ze západních končin?“

„Ano, z Clare.“

„Úchvatná krajina. Všechny ty malebné vesničky, domky s doškovou střechou... Prý pocházíte z rodiny farmářů?“ Anna se očividně bavila.

„Ano, bývalých.“

„Tohle musí být pro vás úžasně vzrušující, zejména když jste vyrůstala na venkově! Nepochybují, že v Dublinu se vám moc líbilo. Vracíte se brzo zpátky?“

„Ano, velmi brzo.“

„Určitě se vám musí stýskat po tom božském klidu venkova. Dublin může být pro někoho, kdo není zvyklý na městský život, hrozně matoucí a hektický. Skoro jako cizí země.“

„Ještě že alespoň rozumím řeči,“ pronesla Maggie vyrovnaně. „Přeji vám příjemný večer, paní Connellyová. Teď mě prosím omluvte.“

Jestli Rogan prodá téhle ženské jediný kus z mého díla, tak ho uškrtním, přemítala na odchodu. Výhradní práva si může strčit za klobouk. Rozbije každíčký kus na maděru, než by jej měla vidět v

rukou Anny Connellyové. Takhle s ní mluvit, jako by byla nějaká slabomyslná dojička, které čouhá sláma z bot!

S vypětím vůle se ovládla; vyšla z hlavní síně a zamířila k jednomu z malých obývacích pokojů. V každém byly davy lidí, kteří seděli, smáli se, bavili se, rozebírali ji. V hlavě jí začalo bušit, když scházela dolů po schodech. Půjde do kuchyně a dá si pivo, rozhodla se, a dopřeje si pár minut klidu.

Vtrhla dovnitř a ve dveřích zůstala zaraženě stát; seděl tam statný muž, bafal doutník a popíjel pivo.

„Přistižen,“ řekl a rozpačitě se usmál.

„Tak to už jsme dva. Já jsem si taky chtěla dát pivo a být na chvíli sama.“

„Hned vám ho přinesu.“ Galantně vysoukal mohutné tělo zpoza stolu a z lednice vyndal láhev. „Že nechcete, abych ten doutník típnul, vidíte že ne?“

Ta úpěnlivá prosba ji rozesmála. „Ovšemže ne. Můj táta kouřil dýmku a cpal do ní ten nejsmradlavější tabák. Já to zbožňovala.“

„To jste moje holka!“ Podal jí pivo i sklenku. „Já tyhle akce nesnáším.“ Ukázal palcem ke stropu. „To moje paní, tahá mě všude s sebou.“

„Já je taky nesnáším.“

„Docela slušná sbírka, řekl bych,“ poznamenal a napil se. „Ty barvy a tvary a tak. Ne že bych o tom něco věděl. Na to je kadet moje paní. Ale líbilo se mi to, a to by mělo stačit, co myslíte?“

„Rozhodně.“

„Na těchhle stupidních akcích se každě snaží mluvit učeně a zasvěceně o umění – co jako měl umělec na mysli, co tím chtěl říct a tak. Symbolismus.“ Převaloval to slovo na jazyku, jako by to bylo nějaké nechutné sousto, jež se zdráhá spolknout. „Zaboha nepochopím, o čem to plácají.“

Maggie usoudila, že ten pán má špičku a že jí je náramně sympatický. „Však oni taky ne.“

„Moje řeč!“ Přiložil sklenku k ústům a dal si pořádný doušek. „Oni taky ne. Jen se vytahují. Ale kdybych něco takovýho řekl před Annou – to je moje žena – tak by se vám na mě koukla tak, jak to umí jen ona – asi takhle.“

Primhouřil oči, stáhl obočí a zakabonil se. Maggie vybuchla smíchy.

„Ale co na tom, co si kdo myslí!“ Maggie se opřela lokty o stůl a podepřela si pěstí bradu. „Jako by na tom závisel něčí život!“ Kromě mého, pomyslela si, a honem tu myšlenku zaplašila. „Nemyslíte, že takovéhle akce slouží jen jako záminka, aby se lidé mohli hodit do gala a tvářit se důležitě?“

„Naprosto souhlasím.“ Aby podtrhl sílu svého souhlasu, energicky bouchl sklenkou do její. „Co se mě týče, víte, co jsem chtěl dnes večer dělat?“

„Co?“

„Hověť si v křesle, nohy mít hezky vyložené, v ruce objímat frťánka irský a koukat na televizi.“ Lítostivě si povzdechl. „Ale nemohl jsem zklamat Annu – a když na to přijde, tak ani Rogana.“

„Vy tedy znáte Rogana?“

„Jako svého vlastního syna. Vyrosl z něj fajnovej mužskej. Poprvý jsem ho viděl, když mu ještě nebylo dvacet. S jeho tátou jsme měli nějaký obchodní jednání, a ten kluk byl celej žhavěj, aby mohl být u toho.“ Neurčitě se rozmáchl a jediným gestem zahrnul celou galerii. „Chytřej jak opice.“

„A v jaké branži pracujete?“

„Bankovníctví.“

„Promiňte,“ vyrušil je ženský hlas. Ve dveřích stála Patricie, ruce měla způsobně složené před sebou. „Á, tady je moje láska.“

Zatímco Maggie jen nechápavě přihlížela, muž se vymrštil ze židle a sevřel Patricii v objetí, jež by porazilo i mezka. Patricie se krátce, zvonivě zasmála – ani stopy po strohém odmítnutí či chladném odporu.

„Tati, vždyť mě rozpůlíš!“

Táta? přemítala horečně Maggie. Táta? Tatínek Patricie Hennessyové? Annin manžel? Tenhle báječný muž má za ženu tu... ledovou zrůdu? To jen potvrzovalo, že slova dokud nás smrt nerozdělí jsou tou nejpošetilejší frází, jakou kdy bylo lidstvo nuceno vyslovovat.

„Seznamte se s mou holčičkou.“ Dennis Connolly s očividnou pýchou táhl Patricii k Maggii. „Krasavice, vidíte? Moje Patricie.“ v

„Ano, skutečně.“ Maggie vstala a ušklíbala se. „Jsem ráda, že vás opět potkávám.“

„Já taky. Blahopřeji vám k ohromnému úspěchu vaší výstavy.“

„Vaší výstavy?“ zvolal Dennis nechápavě.

„Ani jsme se nestačili představit.“ Maggie přistoupila k Dennisovi a se smíchem mu podala ruku. „Jsem Maggie Concannonová, pane Connelly.“

„Aha.“ Chvilku zaraženě mlčel, jen horečně přemýšlel, jestli neřekl něco urážlivého. „Těší mě,“ vypravil ze sebe nakonec, když mu mozek vypověděl službu.

„Mě taky, a moc. Děkuji vám za nejlepších deset minut, které jsem tady prožila od chvíle, co jsem do téhle budovy vešla.“

Dennis se usmál. Ta žena mu připadala na umělkyni báječně lidská. „Mně se vážně moc líbí ty barvy a ty tvary,“ ujišťoval ji s nadějí v hlase.

„To je ta nejhezčí poklona, jaké se mi za celý večer dostalo.“

„Tati, máma tě všude hledá.“ Patricie mu smetla z klopky popel. Maggie v tom gestu – mechanickém a láskyplném – náhle viděla sebe a svého tátu; vzpomínka na něj se jí zabodla do srdce jako šíp.

„Tak už ji radši nechám, aby mě našla.“ Podíval se na Maggie, a když se na něj vesele ušklíbala, opětoval to. „Doufám, že se ještě někdy setkáme, slečno Concannonová.“

„Já taky.“

„Nepůjdete s námi nahoru?“ zeptala se Patricie.

„Ne, ještě ne,“ odpověděla Maggie; neměla náladu na další slovní přestřelku s její matkou.

Jakmile odezněly jejich kroky na vyleštěné podlaze, veselý výraz se jí z tváře vytratil. Posadila se; byla úplně sama ve světle zalité kuchyni. Bylo tu takové ticho, že si málem dokázala namluvit, že je celá budova prázdná, že v ní kromě ní není ani živáčka.

Chtěla uvěřit, že je sama. Taky chtěla uvěřit, že smutek, který na ni náhle dolehl, je pouze steskem po samotě jejích zelených políček a zvlněných pahorků, po nekonečných hodinách ticha, jež narušuje pouze hukot vypalovací pece a ji žene dopředu pouze její fantazie.

Ale nebylo to jen tím. Toho večera, toho nejzářivějšího večera svého života byla úplně sama. Nikdo v tom užvatlaném, rozjásaném

davu nahoře ji neznal, nerozuměl jí, nikomu na ní nezáleželo. Tam nahoře na Maggii Concannonovou nikdo nečekal.

Vždyť mám sebe, pomyslela si a zvedla se. To jí musí stačit, jako každému jinému. Její dílo bylo přijato velmi dobře. Nebylo tak těžké prokousat se všemi těmi sladkými a okázalými řečičkami až k jádru. Roganovým lidem se její práce líbily, a to byl první krok.

Jsem na správné cestě, řekla si a vyběhla z kuchyně. Řítla se vstříc slávě a bohatství po cestě, která Concannonům unikala již dvě generace. A dokáže to úplně sama.

Světlo a hudba zalévaly schodiště a vznášely se třpytivě jako hvězdný prach v ohybu duhy. Chvilku stála na úpatí schodiště, rukou svírala zábradlí, s nohou na prvním schodě. Pak pohodila hlavou, otočila se a vyběhla ven, do tmy.

Když hodiny odbily jednu, Rogan si povolil elegantní černou kravatu a zaklel. Ta ženská, hřímal v duchu, přecházejí sem a tam v tlumeně osvětleném salonu, by si zasloužila zavraždit, nic jiného. Vypaří se jako dým uprostřed velkého večírku uspořádaného na její počest a klidně ho nechá, aby si vymýšlel průhledné omluvy, vzpomněl si rozezleně.

Měl vědět, že ženě s takovým temperaments nelze věřit, že se bude chovat rozumně. Rozhodně si to měl pořádně rozmyslet, než jí ve svých ambiciózních plánech a nadějích do budoucnosti přiřkne tak prominentní místo.

Jak mohl ksakru doufat, že vybuduje galerii irského umění, když první irský umělec, kterého osobně vybere, vypiplá a vystaví, si z vernisáže uteče jako nezodpovědné děcko? v

Ted' je hluboká noc a on nemá ponětí, kde by mohla být. Skvělý úspěch výstavy i jeho spokojenost s povedeným dílem zaclonily černé mraky stejně dokonale jako její předražené západoirské nebe. Nezbyvalo mu nic jiného, než čekat.

A trápit se.

Neznala Dublin. Přes všechnu krásu a kouzlo v něm byla místa pro osamělou ženu nebezpečná. A taky se nedalo vyloučit, že se jí něco stalo – pomyšlení na úraz či nehodu mu rozbušilo krev ve spáncích a způsobilo prudkou, pulsující bolest na temeni hlavy.

Udělal dva dlouhé kroky k telefonu, aby obvolal nemocnice, když se ozvalo cvaknutí vchodových dveří. Otočil se kolem své osy a vyřítit se na chodbu.

Byla živá a zdravá, jak viděl ve světle dopadajícím ze salonu. V rozbolavělé hlavě se mu opět vyrojily myšlenky na vraždu.

„Kde jsi u všech čertů byla?“

Doufala, že si Rogan bude v nějakém snobáckém klubu připíjet s přáteli. Ale jelikož byl tady, nabídla mu úsměv a pokrčení ramen.

„Ach, tak různě. Ten tvůj Dublin je v noci kouzelné město.“

Zpražil ji pohledem a sevřel dlaně v pěst. „Chceš mi namluvit, že sis do jedné hodiny v noci prohlížela pamětihodnosti Dublinu?“

„To už je tak pozdě? Asi jsem ztratila pojem o čase. Nuže, přeju ti dobrou noc.“

„Tak to teda ne.“ Přistoupil o krok blíž. „Nejdřív mi vysvětlíš své chování.“

„To nemusím vysvětlovat nikomu, ale když se vyjádříš přesněji, možná udělám výjimku.“

„Dnes večer se na tvou počest shromáždilo téměř dvě stě lidí. Zachovala ses k nim nanejvýš neomaleně.“

, Ani v nejmenším.“ Maggie byla náhle unavenější, než si byla ochotná připustit; prošla kolem něj do salonu, shodila nepohodlné střevíce na vysokém podpatku a položila si unavené nohy na nízký taburet. „Pravda je taková, že jsem byla tak zdvořilá, až jsem z toho měla křeče v lícních svalech. Modlím se k pánubohu, abych se alespoň měsíc nemusela usmát na živou duši. Dala bych si teď doušek té tvé brandy, Rogane. Venku je v tuto noční hodinu dost chladno.“

Teprve nyní si všiml, že má na sobě jen ty tenké černé šaty. „Kde máš přehoz?“

„Žádný nemám. Měl by sis to poznamenat do toho svého notesu. Opatřit Maggi vhodný večerní přehoz.“ Vzala si od něj plnou skleničku.

„Krucinál, ruce máš jako led. Máš ty zdravý rozum?“

„Ty se rychle zahřejou.“ Když viděla, jak přechází ke krbu a chystá se zapálit v něm oheň, udiveně zvedla obočí. „Copak, ty nemáš služebnictvo?“

„Zavři zobák. Jediné, co ti dnes večer nehodlám tolerovat, je sarkasmus. Už jsem si dnes vybral víc než štědrou dávku.“

V krbu poskočily plamínky a nenasytně se zakously do suchého dřeva. V mihotavém světle viděla, že Rogan má obličej stažený hněvem. Nejlepší způsob, jak čelit hněvu, je oplatit jej, to byla vždycky její zásada.

„Nevím, na co narážíš.“ Ustrkla brandy a byla by blaženě vzdychla nad teplem, jež se jí rozlilo v útrokách, nebýt toho, že právě uzemňovala Rogana pohledem. „Šla jsem přece na tu tvou výstavu, nebo ne? Ve slušných šatech, se slušným, byť idiotským úsměvem na tváři.“

„Byla to tvoje výstava!“ opáčil. „Chovala ses jako nevďěčný, sobecký, bezohledný spratek!“

I když byla k smrti unavená, tohle mu nemohlo jen tak projít. Strnule vstala a přistoupila k němu. „Nebudu ti odporovat. Jsem glesně taková, jak říkáš, odjakživa to o mně tvrdí většina lidí. Naštěstí pro nás oba tě může zajímat jen moje dílo, nic víc.“

„Máš vůbec ponětí, co to stálo času, námahy i peněz, dát dohromady takovou výstavu?“

„To je tvoje parketa,“ pronesla upjatě. „Ty mi to vždycky rád připomeneš. A byla jsem tam, zůstala jsem více než dvě hodiny a podávala si ruce s cizími lidmi.“

„Měla by ses naučit, že zákazník není nikdy cizí člověk a že hrubost není přitažlivá.“

Klidný, vyrovnaný tón jeho hlasu prorazil její obranné brnění jako meč. „Nikdy jsem přece nesvolila, že zůstanu celý večer. Potřebovala jsem být sama, to je vše.“

„A bloumat celou noc po ulicích? Dokud jsi tady, jsem za tebe odpovědný, Maggie! Proboha, vždyť já už málem volal policii!“

„Nejsi za mě odpovědný. Odpovídám sama za sebe.“ Pochopila však, že má oči potmělé nejen hněvem, ale i starostí. „Jestli jsi o mne měl strach, omlouvám se. Prostě jsem si vyšla na procházku.“

„Jen tak sis vyšla ven a vykašlala ses na svou první velkou výstavu?“

„Ano.“ Sklenka jí vyletěla z ruky a řítila se vstříc kamennému krbu, než se stačila vzpamatovat. Sklo se roztránilo a přeložilo jako

kulky z pistole. „Musela jsem vypadnout! Nemohla jsem dýchat. Už jsem to nesnesla ani minutu. Všichni na mě zírali, okukovali moje dílo, do toho ta hudba, ta světla... Všechno tak krásné, tak dokonalé! Nevěděla jsem, že mě to tak vyleká. Myslela jsem, že už to mám za sebou, od toho prvního dne, cos mi ukázal tu síň a v ní moje výtvary, vystavené jako v nějakém snu...“

„Byla jsi vyplašená.“

„Ano, ano, krucinál! Máš z toho radost? Byla jsem vyděšená, když jsi otevřel ty dveře a já nakoukla dovnitř a viděla, co jsi udělal. Nebyla jsem schopna slova. To jsi mi udělal,“ zvolala rozlíceně. „Otevřel jsi Pandořinu skříňku a vypustil z ní všechny mé naděje, mé obavy, mé potřeby. Neumíš si představit, jaké to je, když v sobě náhle objevíš potřeby, o kterých si myslíš, že bys je neměl mít!“

Zkoumavě na ni hleděl, na tu slonovinu a oheň v přiléhavých černých šatech. „Ale ano, umím,“ řekl tiše a hlas mu zjhl. „Mělas mi to říct, Maggie.“ Vykročil k ní.

Zvedla obě ruce, aby ho zarazila. „Ne, nedělej to. Teď bych nesnesla, abys na mě byl hodný. Zejména když vím, že si to nezasloužím. Neměla jsem jen tak odejít, nebylo to správné. Bylo to sobecké a nevděčné.“ Ruce jí bezmocně visely podél těla. „Ale když tam nahoře na těch schodech na mě nikdo nečekal, nikdo mě nevyhlížel... Zlomilo mi to srdce.“

Náhle mu připadala tak křehká, že ji poslechl a nesáhl na ni. Báł se, že kdyby se jí dotkl, byť jen zlehýnka, rozpadla by se mu pod rukama. „Kdyby ses mi svěřila, jak ti na tom záleží, Maggie, byl bych zařídil, abys tady měla svou rodinu.“

„U Brianny bys beztak nepochodil. A bůh ví, že tátu mi vrátit nemůžeš.“ Hlas se jí náhle zlomil; zastyděla se za to. Když se jí z hrdla vydral příškrčený sten, přitiskla si dlaň na ústa. „Jsem přetažená, to je všechno.“ Sváděla urputný boj, aby ovládla hlas. „Příliš mnoho dojmů, příliš velké vzrušení... Dlužím ti omluvu za ten odchod, i vděčnost za všechnu tu práci, kterou jsi pro mě odvedl.“

Měl radši, když zuřila nebo brečela, než když nasadila ten afektovaně zdvořilý tón. Nemohl než odpovědět ve stejném duchu. „Důležité je, že se vernisáž podařila.“

„Ano.“ Oči se jí leskly v záři plamenů. „To je nejdůležitější. Teď mě omluv, půjdu si lehnout.“

„Samozřejmě. Maggie? Ještě něco.“

Otočila se k němu. Stál před krbem, plameny za ním probleskovaly zlatavou září. „Ano?“

„Nahore, u těch schodů, jsem stál já, a byl jsem ti k dispozici. Možná si příště vzpomeneš a budeš klidná.“

Neodpověděla. Slyšel jen šustění jejích šatů, jak spěchala chodbou a nahoru po schodech, pak cvaknutí kliky u dveří její ložnice.

Civěl do ohně, pozoroval, jak se rozpadá jedno poleno, jak jej rozřezává plamen a záře. Vyšel obláček kouře, rozvlněný větrem. Proti mřížce vystřelila sprška jisker, dopadla na dlažbu a pomalu vyhasla.

Ona je stejně rozmarná, náladová a oslnivá jako ten oheň, napadlo ho. Stejně nebezpečná a stejně živelná.

A on je do ní zoufale zamilován.

Kapitola desátá

i

„Jak to myslíš, že je pryč?“ Rogan, který seděl u psacího stolu, vyskočil, odstrčil židli a zpražil Josepha rozzuřeným pohledem. „To snad ne!“

„Ale ano. Asi před hodinou se zastavila v galerii, aby se rozloučila.“ Joseph sáhl do kapsy a vyndal z ní obálku. „Poprosila mě, abych ti předal tohle.“

Rogan vzal obálku a hodil ji na stůl. „Chceš snad říct, že odjela do Clare? Ráno po vernisáži?“

„Ano, a měla šíleně naspěch. Ani jsem jí nestihl ukázat články v novinách.“ Joseph si začal pohrávat s malým zlatým kroužkem v uchu. „Zamluvila si let do Shannonu. Vyhrkla na mě, že má jen minutku, aby se se mnou rozloučila – dala mi ten vzkaz pro tebe, políbila mě a v tu ránu byla pryč.“ Usmál se. „Měl jsem tak trochu dojem, jako by do mě bušilo malé tornádo.“ Pokrčil rameny. „Omlouvám se, Rogane, kdybych byl věděl, že chceš, aby zůstala, pokusil bych se ji zadržet. Patrně by mě převálcovala, ale zkusil bych to.“

„Na tom nesejde.“ Pomalu se sesul na židli. „Jak vypadala?“

„Byla netrpělivá, úspěchaná, rozrušená. Celkem jako obvykle. Chce prý být co nejdřív doma, aby se znovu mohla pustit do práce – víc mi neřekla. Nebyl jsem si jist, jestli to víš, tak jsem usoudil, že se radši stavím a oznámím ti to.“

Mám schůzku s generálem Fitzsimmonsem, a mám to při cestě.“

„To je od tebe hezké. Měl bych být do čtyř v galerii. Pozdravuj ode mne generála.“

„Půjde o kšeft,“ řekl Joseph se zářivým úsměvem. „Mimochodem, na Podlehnutí přihodil dalších pět tisíc.“

„Není na prodej.“

Když se za Josephem zavřely dveře, Rogan vzal ze stolu obálku od Maggie a rozřízl ji nožem na dopisy. Krémový papír z jeho pokoje pro hosty byl popsán Maggiiným horečným, krásným písmem.

Milý Rogane,

umím si představit, jak budeš otrávený, až zjistíš, že jsem tak náhle odjela, ale nedá se nic dělat. Potřebuju být zpátky doma a pracovat, a za to se omlouvat nehodlám. Jsem si jista, že mě začneš bombardovat telegramy, ale dopředu tě upozorňuji, že je budu ignorovat, alespoň po jistou dobu. Prosím, moc ode mne pozdravuj babičku. Nebudu se zlobit, když si na mě tu a tam vzpomeneš.

Maggie

Ach, ještě něco. Možná tě bude zajímat, že si odvážím pár receptů oáJuliena – tak se jmenuje tvůj kuchař, pokud to nevíš. Myslí si, že jsem okouzlující.

Rogan prolétl dopis ještě jednou a pak se zamyslel. Bude to tak nejlepší, usoudil. Budou oba šťastnější a k většímu užitku, když je bude dělit celé Irsko. Určitě to platí alespoň o něm. Těžko může být k užitku, když je do ní zamilován a když ona ho na každém kroku dohání k zoufalství.

Při troše štěstí postupně odezní city, jež se v něm tak náhle probudily; všechno definitivně vyřeší čas a vzdálenost.

Takže... Složil dopis a odsunul jej. Byl rád, že odjela, spokojen, že tak úspěšně završili první etapu plánů na její kariéru, šťastný, že mu mimoděk poskytla čas, aby si mohl utřídit své zmatené emoce.

Do háje, pomyslel si. Už teď se mu po ní stýská.

Nebe mělo barvu drozdího vejce a bylo čisté a průzračné jako horský potůček. Maggie seděla na malých schůdkách před

vchodovými dveřmi, lokty se opírala o kolena a zhluboka vdechovala svěží vzduch. Za zahradní brankou a pásem rozkvetlých fuchsií viděla sytou zeleň kopců a údolí. V dálce mohla za tak jasného dne rozeznat obrysy tmavých pohoří.

V jejím zorném poli se mihla straka; vyletěla z živého plotu a zamířila kolmo vzhůru jako šíp. Zmizela jí z dohledu a záhy se v trávě ztratil i její stín.

Zabučela jedna z Murphyho krav a dostala odpověď od další. Maggie zaslechla slabý hluk, který vydával nejspíš jeho traktor, i naléhavější hukot svých pecí, jež zapálila okamžitě po příjezdu; doléhal k nijako mořský příboj.

Její květinový záhon na slunci zářil a hýřil barvami. Svěží rudé begonie se proplétaly s pozdními tulipány a křehkými výhonky straček. Cítila vůni rozmarýnu a tymiánu a silný parfém divokých růží, jež se houpaly jako tanečnice v mírném, sladkém vánku.

Nad hlavou jí melodicky cinkala zvonkohra, kterou vyrobila z odřezků skla.

Dublin s rušnými ulicemi jí náhle připadal hrozně daleko.

Na stužce silnice dole v údolí se objevil červený nákladák, drobounký a svítivý jako hračka. Zabočil na polní cestu a začal se šplhat k jedné z chalup.

Jede domů na svačinu, pomyslela si a dlouze, spokojeně vydechla.

Nejdřív zaslechla psa, ozvěnu ostrého štěkotu, pak zašustění v kravinách, podle kterého poznala, že vyplašil ptáka. Pak se k ní donesl sestřin pobavený, shovívavý hlas.

„Nech toho chudáka na pokoji, Cone, ty jeden otravo!“

Pes opět zaštěkal a vzápětí vyskočil na zahradní branku. Když spatřil Maggii, radostně vyplázl jazyk.

„Slez odtamtud,“ poručila mu Brianna. „Chceš, aby přišla domů a našla zbouranou branku? Tak... Ach.“ Zůstala stát, když uviděla sestru, a položila ruku na vlčákovu mohutnou hlavu. „Nevěděla jsem, že už jsi doma.“ Usmála se a otevřela branku.

„Zrovna jsem dorazila.“ Na několik minut se Maggie oddala bouřlivým uvítacím projevům Concobara, zápasila s ním a nechala se od něj olizovat, dokud neposlechl Briannin příkaz. Posadil se a

přední Úapy položil na Maggiiny nohy, jako by se chtěl ujistit, že už nikam neodejde.

„Měla jsem chvilku čas,“ spustila Brianna. „Tak jsem si řekla, že k tobě zajdu a trochu ti dám do pořádku zahradu.“

„Mně se líbí, jak je.“

„To říkáš pořád. Přinesla jsem ti chleba, co jsem pekla dnes ráno. Chtěla jsem ti ho dát do lednice.“ Brianna jí podala košík; měla podivný pocit, že něco nehraje. Že za tou klidnou fasádou v sestřiných očích se něco skrývá. „Jaké to bylo v Dublinu?“

„Všude davy lidí.“ Maggie odložila košík na schůdky. Vůně pod ubrouskem byla tak lákavá, že neodolala, odhrnula ho a ulomila si kus teplého hnědého chleba. „Plno rámusu.“ Ulomila další kousek a hodila ho psovi. Concobar po něm chňapl, celý ho spolkl a ušklíbl se. „Pěkně nenasytný, co?“ Hodila mu ještě kousek a vstala. „Něco pro tebe mám.“

Vešla do domu, Brianna zůstala stát na cestičce. Když se Maggie vrátila, podala Brianně krabičku a tlustou obálku.

„Nemusela jsi mi nic...“ začala Brianna, pak zmlkla. Uvědomila si, že se cítí provinile, a měla pocit, že právem. Otevřela krabičku. „Ach, Maggie, to je krása! Ta nejkrásnější věcicka, jakou jsem kdy dostala.“ Zvedla brož proti slunci a pozorovala, jak se třpytí. „Nemělas utrácet.“

„Jsou to moje peníze,“ řekla Maggie úsečně. „A doufám, že ji budeš nosit taky na něčem jiném než na zástěře.“

„Zástěru nenosím všude,“ řekla klidně Brianna. Opatrně uložila brož do krabičky a strčila si ji do kapsy. „Děkuji. Maggie, moc mě mrzí, že...“

„Ještě ses nekoukla do té obálky.“ Maggie věděla, co sestru mrzí a neměla chuť to poslouchat. Teď se už dalo sotvaco změnit na lítosti, že nebyla v Dublinu na výstavě.

Brianna zkoumala sestřin obličej a nenašla v něm ani stopu obměkčení. „Tak dobrá.“ Otevřela obálku a vyndala z ní arch papíru. „Ach! Panečku!“ Brož byla sice krásná, ale tomuhle se nemohla vyrovnat. To věděly obě. „Recepty! A tolik! Suflé! A zákusky! A – ach, tohle kuře, to musí být lahůdka!“

„Taky že je.“ Maggie potřásla hlavou nad Brianninou reakcí a potlačila vzdech. „Sama jsem je ochutnala. A tahle polévka – její tajemství prý spočívá v těch bylinkách.“

„Odkud je máš?“ Brianna skousla spodní ret a prohlížela si ručně popsané stránky, jako by to byly staré vzácné dokumenty.

„Od Roganova kuchaře. Je to Francouz.“

„Recepty od francouzského šéfkuchaře,“ pronesla Brianna s nábožnou úctou.

„Slíbila jsem mu, že mu za ně pošleš pár svých.“

„Mých?“ Brianna zamrkala, jako by se probouzela ze snu. „Prosím tě, k čemu by mu byly?“

„Představ si, že je chce. Vychválila jsem mu do nebe tvůj irský hovězí guláš a borůvkový koláč. Dala jsem mu čestné slovo, že mu je pošleš.“

„Ale samozřejmě že mu je pošlu, i když si neumím přestavit... díky, Maggie. Je to nádherný dárek.“ Brianna ji objala, ale hned se stáhla, když vycítila Maggiin chlad. „Neřekneš mi, jak to dopadlo? Myslela jsem na tebe, pokoušela jsem se představit si to všechno, ale nešlo to.“

„Dopadlo to docela dobře. Byla tam spousta lidí – Rogan podle všeho ví, jak v nich probudit zájem. Hrál tam orchestr, číšníci v bílých oblecích roznášeli šampaňské ve vysokých sklenkách a stříbrné podnosy s všelijakými dobrotami.“

„Muselo to být nádherné. Jsem na tebe tak hrdá!“ Maggiin pohled zchladl. „Opravdu?“

„Ty víš, že ano.“

„Já jen vím, že jsem tě tam potřebovala. Kruci, Brie, moc jsem tě tam potřebovala.“

Con zakňučel, když zaslechl ten zvýšený hlas a hleděl nejistě z Maggie na svou paní.

„Kdybych mohla, určitě bych tam byla jela.“

„Nic ti nebránilo, jen ona. Jediný večer tvého života – nic víc jsem od tebe nechtěla. Jediný. Neměla jsem tam nikoho, žádné příbuzné, žádné přátele, nikoho, kdo by mě měl rád. Protože ty jsi dala přednost jí, tak jako vždycky – přede mnou, před tátou, dokonce i před sebou!“

„Neměla jsem na vybranou.“

„Ale měla, člověk má vždycky na vybranou,“ řekla Maggie odměřeně. „Dovolila jsi jí, aby ti zničila srdce, Brianno, stejně jako ho zničila jemu.“

„To je kruté, Maggie.“

„Ano, je. Ona by byla první, kdo by tě ujišťoval, že jsem ztělesnění krutosti. Krutá, poznamenaná hříchem a odsouzená do horoucích pekel. No co, já jsem ráda, že jsem špatná. Bez rozmyšlení bych zvolila peklo, než abych klečela v popelu a tiše trpěla jako ty.“ Maggie couvla a křečovitými prsty objala kliku. „Takže jsem strávila ten svůj slavný večer bez tebe či někoho jiného a proběhlo to docela dobře. Hádám, že se z toho něco prodá. Za pár týdnů budu mít pro tebe peníze.“

„Mrzí mě, že jsem ti ublížila, Maggie.“ Hrdost jí stáhla hrdlo a hlas jí zněl škrobeně. „Na penězích mi nezáleží.“

„Zato mně ano,“ řekla Maggie a zavřela dveře.

Tři dny ji nikdo nerušil. Nezazvonil telefon, nikdo nezaklepal na dveře. Ale nevadilo jí to – telefon by stejně nezvedala a nikomu by neotvírala. Celé dny i dlouhé večery trávila v dílně a proměňovala obrazy v představách i ve skicách ve sklo – upravovala, zdokonalovala, předělávala.

Nedbala Roganových tvrzení o umělecké hodnotě náčrtků a věšela je kolíčky na šňůru nebo upevňovala magnety na tabuli, takže jeden kout v dílně se začínal podobat temné komoře, kde se suší vyvolané snímky.

Dvakrát se ve spěchu popálila, jednou natolik vážně, že si zranění sama ošetřila, i když povrchně a ledabyly. Nyní seděla v dílně a pokoušela se proměnit skici apačského náprsníku ve sklářský výtvar – pomalu, pečlivě, krůček za krůčkem.

Bylo to pracné, namáhavé dílo, jež vyžadovalo mimořádnou přesnost. Při zapouštění barvy do barvy, tvaru do tvaru přesně podle představ musela nescetněkrát dojít k vyhřívací pídce a zpět.

Ale zde dokázala být nekonečně trpělivá.

Doběla rozžhavené plameny vystrkovaly jazyky z otevřených dvířek a sálalo z nich úmorné vedro. Sací ventilátor hučel a udržoval duhový odstín unikajících plynů, jež obalovaly sklo.

Dva dny pracovala s chemikáliemi, míchala je a experimentovala jako nějaký potrhlý alchymista, dokud se jí nepodařilo dosáhnout kýžených odstínů. Měď na tmavě tyrkysovou, železo na sytou zlatavou žlut, mangan na královskou modravě purpurovou. Zabrat jí dal i rubínový odstín, který umí potrápít každého skláře. Právě teď s ním pracovala, vkládajíc plást rubínové skloviny mezi dvě vrstvy průhledného skla. Opět použila měď a do roztaveného skla přidala redukční činidlo. Zvolila kyanid sodný, třebaže byl jedovatý a i za přísně kontrolovaných podmínek mohl být nebezpečný.

Přesto však bylo ochranného pláště čistého skla zapotřebí, aby červeň neztmavla.

Nabrala na píšťalu sklovinu na další část náprsníku, vyfoukla ji, stočila* pak opatrně upevnila na nabírací želízko. Pomocí dlouhé pinzety vytvarovala roztavené sklo podobné karamele do křehké, nadýchané formy.

Pot jí stékal do bavlněného šátku, který měla uvázaný kolem čela; nabrala další sklovinu a zopakovala tentýž postup.

Znovu a znovu přecházela k pícce, aby sklo opět nahřála, a zabránila tak tepelnému pnutí vznikajícímu při tuhnutí skloviny, jež by vedlo k popraskání skla a mohlo by tak zničit celé dílo.

Aby si nespálila ruce, polévala píšťalu vodou. Jen její konec musel být horký.

Chtěla, aby byl náprsník tak tenký, aby jím mohlo pronikat světlo a lámat se v něm. To vyžadovalo další pochůzky k peci, další zahřívání a trpělivou, mravenčí práci s nástroji, jež sklo zplošťovaly a ohýbaly do nepatrného oblouku, jaký nosila v představách.

Dlouhé hodiny poté, co vyfoukla první sklovinu, vsunula dílo do temperovací pece a přesným úderem je oddělila od nabíracího želízka.

Teprve když na peci nastavila teplotu a čas, pocítila v rukou křeče a ztuhlost v ramenou i šíji.

A prázdnotu v žaludku.

Dnes večer nebude vyškrabávat žádnou konzervu, rozhodla se. Oslaví dílo dobrou večeří a půllitrem piva v hospůdce.

Maggie si nekladla otázku, proč teď vyhledává společnost, když předtím tolik toužila po samotě. Už tři dny byla zavřená ,doma a mluvila pouze s Briannou, a to jen krátce a v hněvu.

Nyní ji to trápilo; mrzelo ji, že se nesnažila víc vcítit do Brianniny situace. Její sestra vždycky všechno odskákala – nešťastné druhé dítě v nepovedeném manželství. Neměla jsem jí nic vyčítat, přemítala Maggie; měla jsem mávnout rukou nad její přepjatou péčí o matku. Napadlo ji, že jí taky měla říct, co se dozvěděla od Christiny Sweeneyové. Byla zvědavá, jak by se Brianna tvářila na tu novinu o matčině minulosti.

Ale to bude muset počkat. Teď zatoužila po nenáročném hodince s lidmi, které znala, po teplém jídle a studeném pivu. Pomůže jí to odpoutat myšlenky od práce, jež ji poháněla po dlouhé dny, a také od dotěrných úvah, proč se jí dosud neozval Rogan.

Protože byl příjemný, vlahý večer a ona chtěla rozhýbat své ztuhlé tělo, nasedla na kolo a vydala se na pětikilometrovou jízdu do vesnice.

Nastaly dlouhé letní dny. Slunce páliło a proteplovalo zemi i vzduch, a tak se farmáři plahočili na polích ještě dlouho po večeri. Křivolakou úzkou silničku lemoval po obou stranách živý plot; Maggie měla pocit, že sjíždí dlouhým, sladce vonícím tunelem. Proti ní vyjelo auto; zamávala řidiči a když se míjeli, cítila, jak jí proud vzduchu ovívá džínsy.

Usilovně šlapala – jen tak, pro radost z pohybu, vždyť nikam nespěchala; když vyjela z tunelu živého plotu, náhle se před ní otevřelo údolí ve vší velkolepé, dech vyrážející kráse.

Od plechové střechy stodoly odskočil sluneční paprsek a oslepil ji. Silnice byla teď hladší, i když stejně úzká, ale Maggie přesto zpomalila, jen aby se pokochala večerním vánkem a sluncem, otálejícím nad obzorem.

Zachytila vůni zimolezu, sena, čerstvě posečené trávy. Cítila, jak ji opouští neklid a roztěkanost posledních dní a v duši se jí rozlévá mír.

Míjela domky s prádlem rozvěšeným na šňůrách a s dětmi, jež si hrály na dvorech, i majestátní šedé zdi zřícenin, opředených

legendami o strašidlech, jež zde stály jako němý důkaz způsobu života, který se ani po staletích nezměnil.

Vyjela ze zatáčky, zachytila jasný záblesk říčky klikatící se vysokou trávou, a odbočila od ní směrem do vesnice.

Domků přibývalo, stály nyní těsněji u sebe. Nad některými novějšími vilkami jen zklamaně povzdechla. Jejím uměleckému oku připadaly hranaté, fádní a barevně nevýrazné. Před ošklivostí je zachraňovaly pouze zahrádky s bujnou, svěží vegetací.

Poslední dlouhá zatáčka ji vyvedla do samotné vesnice. Projela kolem řeznictví, lékárny, O’Ryanova malého koloniálu i úhledného hotýlku, který kdysi patřil dědečkovi.

Na okamžik se zastavila a prohlížela si dům; snažila se představit si v něm svou matku jako mladé děvče – podle vyprávění Christiny Sweeneyové krásnou holku s andělským hláskem.

Jestli to byla pravda, jak to, že v jejich domě znělo tak málo hudby? A proč se nikdo ani slůvkem nezmínil o Maevině nadání?

Poptá se na to; a nebylo k tomu vhodnějšího místa než O’Malleyova hospůdka.

Když zabrzdila u chodníku, všimla si rodinky turistů, jak bloumají ulicí, natáčejí si vše kamerou a jsou náramně spokojeni, že budou mít trvalou památku na malebnou irskou vesničku.

Žena třímala malou videokameru a smála se, když v hledáčku zaostříla na manžela a dvě děti. Maggie jí zřejmě vstoupila do zorného pole, protože žena najednou zvedla ruku a zamávala.

„Dobrý večer, slečno!“

„I vám!“

Maggie nahnula brvou, když žena zašeptala manželovi: „Nemá nádherný přízvuk? Hele, poptej se jí na jídlo, John. Chci si nahrát, jak mluví.“

„Ehm... promiňte...“

Turistický ruch může vsi jen prospět, usoudila Maggie a přistoupila na jejich hru. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Kdybyste byla tak laskavá... Rádi bychom tady někde povečeřeli. Nemůžete nám něco doporučit?“

„Ale ovšem!“ Jelikož se tvářili tak nadšeně, protkala další věty výrazy z místního nářečí a zesílila přízvuk: „No, jestli máte na mysli

něco fajnovějšího, tak uděláte nejlíp, když pojedete po této silnici takových... patnáct minut a můžete pojít přímo královsky v hradu Dromoland. Je to sice velký nápor na peněženku, zato vaše jazýčky se ocitnou v sedmém nebi.“

„Nejsme na to dost nóbl oblečení,“ vložila se do hovoru žena. „Vlastně jsme doufali, že si dáme něco obyčejného přímo tady, ve vesnici.“

„Jestli máte chuť a náladu na pravou hospodskou baštu,“ řekla a mrkla na obě děti, které na ni třeštily oči, jako by právě sestoupila ze světélkujícího létajícího talíře, „určitě budete spokojeni u O'Malleyho. Jeho hranolky jsou stejně dobré jako všude jinde.“

„To znamená smažené brambůrky, víte?“ překládala žena. „My jsme přijeli teprve dnes ráno, z Ameriky,“ světila se Maggie. „Bohužel se moc nevyznáme v místních zvycích. Můžou do hospody i děti?“

„Jste v Irsku. Děti jsou vítané všude, naprosto všude. Tamhle je O'Malleyho hospoda.“ Ukázala na nízký omítnutý domek s tmavým trámovím. „Já tam jdu taky. Budou určitě rádi, když budou moct pohostit celou rodinku.“

„Děkuji.“ Muž se na ni zářivě usmál, děti jen koukaly a žena se pořád čínala s kamerou. „Zkusíme to.“

„Takže vám přeji dobrou chuť, a ať se vám u nás líbí!“ Maggie se otočila a volným krokem se vydala k O'Malleymu. Uvnitř vládlo zakouřené přítmí a voněla tam smažená cibule a pivo.

„Tak jak se vede, Time?“ zeptala se, když se usadila u barového pultu.

„Ale koukejme, to jsou k nám hosti!“ Tim se ušklíbl a dotočil půllitr černého guinnessu. „Jak se máš ty, Maggie?“

„Prima, a mám hlad jako vlk.“ Vyměnila si pozdravy s dvojicí u stolku za sebou i se dvěma muži, kteří popíjeli pivo u bani. „Dala bych si ten tvůj vynikající steakový sendvič a k němu hromadu hranolků, Time. A než se dočkám, natoč mi půllitr světlého ležáku.“

Hospodský se přitočil ke dveřím za barem a hlasitě oznámil Maggiinu objednávku. „Tak povídej, jak ses měla v Dublinu?“ vyzvídal, zatímco jí točil pivo.

„To ti musím vyprávět.“ Opřela se lokty o pult a začala Timovi i hostům u baru líčit své zážitky. Mezitím vešla dovnitř americká rodinka a posadila se ke stolu.

„Šampaňský a husí jatýrka?“ Tim potřásl hlavou. „No není to úžasný? A všichni tam přišli jen kvůli tvému sklu. Tvůj táta by na tebe byl pyšnej, Maggie, holčičko! Pyšnej jako páv.“

„To doufám.“ Vtahovala vůni z talíře, který před ní Tim postavil. „Ale fakt je, že si dám radši tvůj steakový sendvič než půl kila husích jater.“

Srdečně se zasmál. „To je naše holka!“

„Představ si, že jsem zjistila, že babička pána, co mi dělá manažera, se kdysi kamarádila s mou babičkou, O'Reillyovou.“

„No neříkej!“ vydechl Tim užasle a pohladil si mohutné břicho. „Ten svět je ale fakticky malej!“

„To je,“ přikývla Maggie a nasadila nenučený tón. „Pochází z Galwaye a znala mou babičku ještě zamlada. A když se babička přestěhovala sem, dlouhá léta si psaly“

„To je hezký. Inu, není nad starýho přítele.“

„Babička jí psávala o hotelu a tak vůbec, o rodině. Prý se taky zmiňovala o tom, jak moje matka krásně zpívala.“

„Ach, to už je tak dávno.“ Tim se zasníl a začal leštit sklenici. „Dřív, než ses narodila ty, to je jasný. Když tak o tom přemejšlím, tak si vzpomínám, že zpívala taky tady, v tyhle hospodě, těsně předtím, než toho nechala.“

„Tady? Tys ji slyšel zpívat tady?“

„Ale ovšem! Měla sladkej hlásek, ta naše Maeve. Jezdila po celičké zemi! Takovejch deset let se tady skoro neukázala. Pak se vrátila a chvilku tady pobyla. Mám dojem, že paní O'Reillyová stonala. Tak jsem Maeve požádal, jestli by u mě nechtěla pár večerů zpívat – i když vím, že to není taková sláva jako v Dublinu či Corku nebo Donnegalu, kde vystupovala.“

„Ona vystupovala? Deset let?“

„No, nevím, jestli to trvalo tak dlouho, ale vím, že ji to pořád táhlo pryč – byla vždycky větroplach a neposeda. Ustýlat ve venkovském hotýlku ji nebavilo a všem to dávala nepokrytě najevo.“ Zamrkal, aby otupil ostří svých slov. „Ale když se vrátila a zpívala

tady, to už se jí dařilo náramně. Pak ona a Tom... no, měli oči jen pro sebe, od chvíle, co vešel a uslyšel ji zpívat.“

„A když se vzali,“ řekla Maggie opatrně, „to už nezpívala?“

„Nechtěla. A nechtěla o tom ani mluvit. Vidiš, je to tak dávno – nebejt toho, že ses o tom zmínila, už dávno bych zapomněl.“

Matka však nezapomněla – nemohla zapomenout, o tom Maggie nepochybovala. Jak by mi asi bylo, napadlo ji, kdybych se kvůli nějakému osudovému zvratu v životě musela vzdát svého umění? Měla bych vztek a byla bych zármutkem bez sebe. Pohlédla na ruce a přemítala, jaké by to bylo, kdyby je už nemohla použít. Jak by se asi změnila, kdyby jí náhle všechno vzali – právě teď, když se hodlala prosadit?

I když násilně přerušená kariéra nemohla být omluvou pro tipka léta, jež museli s matkou prožít, byl to alespoň vážný důvod.

Maggie potřebovala čas, aby se v tom mohla orientovat, promluvit si o tom s Briannou. Zamyšleně si pohrávala s püllitrem a v duchu začínala srovnávat útržkovité zprávy o ženě, jíž kdysi matka bývala, s její nynější podobou.

Co z obou těchto podob odevzdala Maeve dceři?

„Hele, vten sendvič je tady od toho, abys ho snědla, ne abys ho studovala,“ ozval se Tim přísně a přistrčil jinému hostovi další pivo.

„To je fakt.“ Aby se mu zavděčila, s chutí se zakousla do sendviče. V hospodě bylo teplo a útulně. Času dost, usoudila, i zítra může oprášit dávné sny a poodhalit roušku jejich tajemství. „Načepuješ mi ještě jedno pivo, Time?“

„Hned to bude,“ řekl a vzápětí zvedl ruku na pozdrav, když se otevřely dveře hospody. „No ne, dnes večer k nám jdou samý vzácný hosti. Murphy, tebe jsem neviděl, ani nepamatuju! Kde se touláš?“

„Tak různě, ale stejskalo se mi po tobě, chlapče!“ Zahlédl Maggii, usmál se a sedl si vedle ní. „Doufám, že si můžu sednout vedle slavný hvězdy!“

„Myslím, že ti to můžu dovolit,“ přikývla blahosklonně. „Ale jen pro jednu. Tak co, Murphy, kdy si začneš namlouvat mou sestru?“

Byl to starý, otřepaný žert, ale hosté v hospodě se mu pokaždé vděčně zasmáli. Murphy upil z Maggiiny sklenice a vzdychl. „Ale

kočičko, jako bys nevěděla, že v mém srdíčku je místo jen a jen pro tebe!“

„Vím jen, že jsi nenapravitelný rošťák.“ Vzala si zpátky pivo.

Byl to hezký muž, takovým zvláštním, divokým způsobem, zdatný a silný a ošlehaný od slunce a větru jako dub. Tmavé vlasy mu v hustých vlnách sahaly až k límci a padaly mu do čela; oči měl stejně kobaltově modré jako její láhev v dílně.

Není uhlazený jako Rogan, pomyslela si. Drsný jako cikán je Muiphy, zato srdce má měkké a široké jako to údolí, které miluje. Maggie neměla bratra, ale Murphy k němu měl nejbliž.

„Oženil bych se s tebou klidně hned zítra,“ prohlásil, což v hospodě vyvolalo salvu smíchu; jen Američané naslouchali s otevřenými ústy. „Tedy kdybys mě chtěla.“

„Tak to můžeš klidně spát, s páskem jako jsi ty nechci mít nic společného! Ale aby ti to nebylo líto, tak ti dám pusu.“

Vtiskla mu na rty dlouhý, vášnivý polibek; pak se od sebe odtrhli a vesele se ušklíbli. „Tak co, stejskalo se ti po mně?“ zeptala se Maggie.

„Ani náhodou. Dám si pintu guinnessu, Time, a k jídlu to samý co tuhle naše slavná Maggie.“ Ukradl jí hranolek. „Slyšel jsem, že ses vrátila.“

„Ach.“ Hlas jí poněkud ochladí. „Tys potkal Brie?“

„Ne, já slyšel, že ses vrátila,“ opakoval. „Tvoje pec.“

„Aha.“

„Sestra mi poslala pár výstřižků, z Corku.“

„Hm. Jak se má Mary Ellen?“

„Prima. Drew a děti taky.“ Murphy sáhl do kapsy, zamračil se, pak osahal druhou. „Á, tady.“ Vyndal dva složené novinové výstřižky. „Žena z Clare dobývá Dublin“, četl. „Margaret Mary Concannonová ohromila v neděli večer umělecký svět výstavou svých děl v dublinské Světové galerii.“

„Ukaž!“ Maggie mu vytrhla výstřižek z ruky. „Slečna Concannonová, umělecká sklářka, si od návštěvníků výstavy vysloužila chválu a slova uznání svými odvážnými, složitými sochami a kresbami. Umělkyně sama je drobná...‘ Drobná, ha!“ zasmála se Maggie.

„Dej mi to zpátky!“ Murphy jí vzal výstřížek a četl dál: „...drobná mladá dáma výjimečného talentu a mimořádné krásy‘ Ha!“ napodobil ji Murphy a zazubil se na ni. „Rusovláška se zelenýma očima, broskvovou pletí a neodolatelným šarmem byla stejně úchvatná jako její dílo. Světová galerie, jedna z nejproslulejších výstavních síní na světě, si pokládá za velkou čest, že může vystavovat díla slečny Concannonové.

»Myslím, že umělkyně stojí teprve na prahu svého tvůrčího rozletu,« prohlásil Rogan Sweeney, ředitel Světové galerie. »Je Yni velkou ctí, že mohu takto upoutat pozornost světa k dílu slečny Concannonové.«.

„To že řekl?“ Napřáhla se, aby mu mohla výstřížek opět vzít, ale Murphy jej držel z dosahu.

„Ano. Je to tady černé na bílém. Nech mě, ať to můžu dočíst. Lidi to chtějí slyšet.“

A vskutku, celá hospoda zmlkla. Všechny oči se upíraly na Murphyho, který dočetl článek.

„Světová galerie má v plánu obeslat několika pracemi slečny Concannonové své pobočky i další galerie; ostatní díla, osobně vybraná umělkyní a panem Sweeneyem, zůstanou součástí trvalé výstavy v Dublinu.“ Spokojený Murphy položil výstřížek na barový pult; okamžitě se nad ním sklonil Tim.

, A mám i obrázky,“ dodal Murphy a rozložil druhý výstřížek. „Maggie se svou broskvovou pletí a pár kousků toho jejího parádního skla. Tak co, Maggie, co na to říkáš?“

Dlouze se nadechla a vjela si dlaní do vlasů. „Na to můžu říct asi jediné: Time, nalej všem mým známým! Tuhle rundu platím já!“

„Seš nějaká zamlklá, Maggie Mae.“

Maggie se usmála nad tou přezdívkou, kterou ji oslovoval táta. Cítila se pohodlně v Murphyho nákladáku; její kolo bylo naložené na korbě a motor si předl jako spokojené kotě.

„Myslím, že jsem malinko lízla, Murphy.“ Protáhla se a zívla. „Ale řeknu ti, že se mi to náramně líbí.“

„No, vždyť sis to zasloužila.“ Byla víc než jen trochu lízla, proto naložil její kolo na auťák dřív, než si to mohla rozmyslet. „Jsme na

tebe všichni moc pyšní, a co se mě týče, tak tý láhve, cos pro mě udělala, ty si budu ode dneška mnohem víc považovat.“

„Je to květináč, ne láhev, už jsem ti to říkala. Dej si do něj hezké větvičky nebo polní kytky.“

Proč by si měl někdo do domu tahat větvičky, ať už hezké nebo ne, to nechápal. „Takže se vracíš do Dublinu?“

„Nevím, asi ne – alespoň nějakou dobu ne. Tam nemůžu pracovat, a to je teď jediný, po čem toužím.“ Zamračila se na hlodašový keř postříbřený vycházejícím měsícem. „Nikdy se netvářil, že je to pro něj čest, víš?“

„Nerozumím.“

„Ne, ne, spíš to bylo vždycky naopak – já bych se měla cítit poctěná, že si vůbec všiml mé práce. Veliký, mocný Sweeney dává chudíčké, živořící umělkyni šanci na slávu a bohatství. No, copak jsem někdy někoho prosila o slávu a bohatství, Murphy? Řekni sám! Prosila jsem se o to někdy?“

Znal ten uražený, dotčený tón a opatrně volil slova. „To nemůžu říct, Maggie. Ale copak po tom netoužíš?“

„Ale ovšemže! Nejsem přece padlá na hlavu! Ale doprošovat se o to? Nikdy. Ani jedinkrát jsem ho o nic nežádala, o nic neprosila – jen na začátku, aby mě nechal na pokoji. A nechal? Ha!“ Zkřížila si ruce na hrudi. „Ani ho nenapadlo. Lákal mě a mámil, Murphy, samotný ďábel by nedokázal být mazanější a dotěrnější. Teď v tom lítám a už to nejde vzít zpět.“

Murphy našpulil rty, jemně přibrzdil a zůstal stát před její brankou. „No a chceš se vrátit?“

„Ne. A to je na tom nejhorší. Chci přesně to, co podle něj můžu mít, toužím po tom tak, až mě z toho bolí srdce. Ale zároveň nechci, aby se změnil můj život, a to je to peklo. Chci, aby mě všichni nechali na pokoji, abych mohla pracovat, přemýšlet, prostě být. Nevím, jestli můžu mít obojí.“

„Ty můžeš mít, co chceš, Maggie. Seš až moc umíněná, než aby ses spokojila s málem.“

Zahihňala sq, předklonila a vtiskla mu na tvář vlhký polibek. „Achs já tě zbožňuju, Murphy. Co kdybychom si teď vyšli na pole a zatančili si ve světle měsíčku?“

Ušklíbl se a rozčuchal jí vlasy. „Co kdybych ti uklidil kolo a tebe uložil do postýlky?“

„To zvládnou sama.“ Slezla z nákladáku, ale on byl rychlejší. Sundal jí z korby kolo a postavil ho na silnici. „Díky, že jste mě doprovodil domů, pane Muldoone.“

„Potěšení bylo na mé straně, slečno Concannonová. A teď běžte spát.“

Protlačila kolo brankou; vtom si Murphy začal zpívat. Maggie zůstala stát uprostřed cestičky a naslouchala, jak se nočním tichem nese jeho silný, sytý tenor a postupně umlká v dálce.

„Sám, tak sám na břehu šlehaném příbojem, sám, tak sám v síni plné lidí. Síň je plná veselí, vlny příboje mohutné, ale mé srdce tam není, ach, není...“

Pousmála se a v duchu to dozpívala. Odlétá daleko, letí dnem i nocí, k dobám a radostem, jež se už nevrátí.

Zнала tu baladu, jmenovala se „Slievenamon“ – Žena z hor. Inu, nestála sice na hoře, ale zdálo se jí, že rozumí náladě i duši té melodie. Síň v Dublinu byla plná veselí, a ona měla přesto prázdné srdce. Byla tam sama. Úplně sama.

Dotlačila kolo dozadu, ale dovnitř nešla; místo toho zamířila ven. V hlavě cítila zvláštní lehkost a nohy ji příliš neposlouchaly, ale nechtěla takovou noc promrhat v posteli. Úplně sama.

Opilá či střízlivá, ve dne nebo v noci, znala každý kousíček půdy, která jí kdysi patřila.

Zaslechla houkání sovy; ve vysoké trávě před ní něco zašustilo, nějaký dravec na lovu nebo naopak kořist, která se tam ukrývala před dravcem. Měsíc nad její hlavou právě začínal ubývat; zářil jako jasný maják v plovoucím moři hvězd. Noc kolem ní tajemně šuměla a šeptala. V odpověď jí zabublal potůček kousek opodál.

To vše bylo nedílnou součástí toho, co chtěla, po čem toužila. Blaženost samoty potřebovala stejně jako vzduch, který dýchala. Chtěla mít kolem sebe nedozírné lány polí, postříbřené světlem měsíce a svitem hvězd a v dálce vidět slabou zář lampy v Murphyho kuchyni.

Vzpomněla si, jak se tudy jednou procházela s tátou a svou dětskou ručku měla schovanou v jeho teplé dlani. Nemluvil o sázení či orání, nýbrž o snech. Pořád mluvil

0 snech.

Nikdy se mu nepodařilo najít ten svůj.

Začínala chápat, že její matka ho našla, jen aby ho vzápětí ztratila, a to ji rozesmutnilo.

Jaké by asi bylo, přemítala, kdyby člověk měl to, po čem touží, na dosah ruky, a pak mu to vyklouzlo? Navždy?

A zдалipak se právě toho nebojí nejvíc?

Lehla si na trávu; hlava se jí točila z přemíry pití

1 z vlastních snů. Hvězdy se točily a vlnily v andělském tanci a měsíc, lesklý jako stříbrná mince, na ni shlížel z nebeské výšiny. Vzduch zesládl tklivou písni slavíka. A noc patřila jen jí.

Usmála se, zavřela oči a usnula.

Kapitola jedenáctá

i

Probudila ji kráva. Obrovské kulaté oči pozorovaly spící postavičku, schoulenou na pastvině. V kravské hlavě se sotva honí myšlenky na něco jiného než na šťavnatou travičku a na to, že je čas na dojení. Očichala jednou, dvakrát Maggiinu tvář, pak začala spásat trávu.

„Proboha, mějte slitování, lidi, co znamená ten rámus?“

Maggie se překulila, narazila do kravské nohy a otevřela zakalené, krví podlité oči; v hlavě jí bušilo, jako by to byl buben, do něhož někdo vši silou tříská.

„Dobrý bože!“ Vlastní výkřik se jí v hlavě rozezvučel jako gong; přitiskla si dlaně k uším a začala se ploužit pryč. Kráva, stejně vyděšená jako Maggie, zabučela a obrátila oči v sloup. „Co tady děláš?“ Maggie sevřela hlavu oběma rukama a podařilo se jí zvednout se na kolena. „Co tady dělám?“ Sedla si na paty a upřela na krávu pochybovačný pohled; kráva ho opětovala. „Asi jsem usnula. Au!“ Přitiskla si dlaně na oči, jež měla jako vysypané pískem, v žalostné snaze ubránit se zuřivému bušení v hlavě. „Ach, proč musím tak krutě pykat za jedinou skleničku přes míru? Jen se tady na chvíličku posadím, jestli ti to nevadí, než seberu sílu vstát.“

Kráva ještě jednou obrátila oči v sloup a dál se nevzrušeně pásala.

Ráno bylo jasné a teplé a plné zvuků. Drnění traktoru, štěkot psa i veselý ptačí zpěv se jí v bolavé hlavě převalovaly jako dunící příboj. V ústech měla pachůť, jako by si celou noc pochutnávala na rašeliništi, šaty měla nasáklé ranní rosou.

„To je pěkná ostuda, takhle zkamenět na poli jako nějaký nalitý vandrák.“

Opatrně se napřímila, zavrávorala a z úst se jí vydral sten. Kráva švihala ocasem, snad jí tím projevovala soucit. Maggie se opatrně protáhla. Když se jí pod tím nápořem nezbortily kosti, setřásla několika pohyby ztuhlost z údů a rozhlédla se po poli.

Pásly se na něm další krávy, které nezajímala jejich lidská návštěvnice. Na dalším poli se tyčil kruh vztyčených, jako vzduch prastarých kamenů, jimž místní přezdívali Znamení druidů. Vzpomněla si, jak Murphyho políbila na dobrou noc, jak jí v hlavě doznívala píseň, kterou zpíval, jak se procházela za stříbrného svitu měsíce.

Sen, který se jí pod ním zdál, se jí vybavil tak živě a mocně, že zapoměla na pulsování v hlavě i na ztuhlost v údech.

Měsíc zaplavený světlem, pulsující jako tlukot srdce. Zaplavoval nebe i zemi studeným bílým světlem. Poté začal hořet – žhavý jako pochodně vybuchoval barvami, krvácel modře a rudě a zlatě, a byla to tak úchvatná podívaná, že ji i ve spánku dojala k slzám.

Natahovala po něm ruku, stále výš a výš, až na něj dosáhla. Když ho vzala do dlaní, byl hladký, tvrdý a studený. Tam, v té kouli, také uviděla sebe samu, a hluboko, někde hluboko v těch plovoucích barvách tlouklo její srdce.

Ta vize, jež jí vířila hlavou, nakonec zvítězila nad kocovinou. Maggie, poháněná její silou a barevností, se rozeběhla po poli a v mžiku zapoměla na krávy, ráno i ptačí zpěv.

Za hodinu už byla v dílně; nezajímalo ji nic jiného než co nejrychlejší proměna vize ve skutečnost. Nepotřebovala žádnou skicu; obraz měla jasně a do posledního detailu před očima. Nic, nejedla – nepotřebovala jíst. Vzrušení z objevu se nad ní vznášelo jako třpytivý plášť; roztřeseně nabrala na píšťalu první roztavenou sklovinu.

Na mramorové desce ji uhladila a zchladila. Pak do ní začala foukat.

Když byla bublina opět nahřátá a tekutá, vyválela ji v práškových barvivech. Poté ji opět vsunula do pece, dokud se barva neztavila na stěně nádoby.

Opakovala tento postup znovu a znovu, přidávajíc sklo, oheň, dech, barvu. Otáčela píšťalou doleva i doprava a uhlazovala žhoucí kouli podvalovacím žlábkem, aby udržela její tvar.

Poté přeložila kouli z píšťaly na nabírací želízko a prudce ji zahřála ve vyhřívací pícce. Měla v úmyslu použít mokrou násadu a přidržet ji těsně u hrdla koule, aby tlak páry zvětšil její objem.

Soustředovala na to všechnu energii. Věděla, že voda na násadě se rychle vypaří a stěny nádoby se tlakem napnou. Hodil by se jí teď další pár rukou – nějaký pomocník, který by jí podával nástroje a další náběry ski oviny, ale prozatím na tyto práce nikoho nenajala.

Ted' si to v duchu vyčítala, protože byla nucena absolvovat všechny kroky sama – od pece zpět k uhlazovací desce, od ní k židli.

Slunce stoupalo, proudilo dovnitř okny a korunovalo ji aureolou světla.

Tak ji viděl Rogan, když otevřel dveře. Seděla na židli, obkroužená světelnými paprsky a skloněná nad koulí roztavených barev.

Věnovala mu jediný ostrý pohled. „Koukej si sundat sako a kravatu. Potřebuju tvoje ruce.“

„Cože?“

„Krucinál, potřebuju tvoje ruce! Dělej, co ti říkám a neodmlouvej!“

. Měl pocit, že se mu to jen zdá. Nestávalo se mu často, že by byl natolik vyveden z míry, aby ztratil řeč, ale v té chvíli mu – ozářená rozpálenou výhní a zaplavená sluncem – připadala jako nějaká divoká, plamenná bohyně, tvořící nové světy. Odložil kufřík a svlékl si sako.

„Tohle budeš držet,“ řekla mu, když sklouzla ze židle. „A budeš otáčet nabíracím želízkiem, jako to dělám já. Vidiš? Pomalu, rovnoměrně. Žádné trhavé pohyby, žádné zastavování, jinak tě uškrtím. Potřebuju další naber.“

Byl tak ohromen, že mu svěruje svou práci, že si beze slova sedl na její židli. Píšťala byla teplá a těžší, než čekal. Maggie mu ji přidržovala, dokud si nebyla jistá, že získal správný rytmus.

„Nesmíš polevit,“ varovala ho. „Věř mi, že na tom závisí tvůj život.“

Nepochyboval o tom. Přešla k peci, nabrala další sklovinu a vrátila se.

„Vidíš, jak jsem to udělala? Nic na tom není. Příště to uděláš za mě.“ Jen co stěna změkla, Maggie vzala vpichovací sídlo a vmáčkla je do skla.

„Teď to udělej ty.“ Vzala od něj píšťalu. „Když nabereš moc, ustříhnu to.“

Žár z pece mu vyrazil dech. Podle Maggiiných strohých pokynů vnořil píšťalu do pece a otáčivým pohybem nabíral sklovinu. Pozoroval, jak se nabaluje a přilnává; připomínalo mu to horké slzy.

„Podáš mi to zezadu zprava.“ Popadla kleště a převzala od něj nabírací želízko, jen co ji nad ní sklonil.

Celý postup zopakovala; od vosku odskakovaly jiskry, sklo splývalo se sklem, barva s barvou. Když byla s vnitřním provedením spokojena, nádobu opět nafoukla do tvaru koule a vdechla jí konečný tvar.

Rogan uviděl dokonalou kouli velikosti fotbalového míče. Vnitřek průhledného skleněného kruhu vybuchoval barvami a tvary, tryskal z něj a rozechvíval jej. Při troše fantazie se mohlo zdát, že sklo žije a dýchá. Barvy uprostřed kroužily a vířily v ostrých, zářivých odstínech, směrem ke stěhě se rozlévaly a rozplývaly do teplých duhových tónů.

Sny, pomyslel si. Je to kruh snů.

„Podej mi ten pilník,“ vyštěkla.

„Prosím?“

„Ten pilník, hrome!“ Vykročila k lavici přikryté ohnivzdornou podložkou ze skelné vaty. Upevnila nabírací želízko do dřevěného svěráku a napřáhla ruku jako chirurg čekající na skalpel. Rogan jí do ní vložil pilník.

Maggie zadržela dech a udeřila pilníkem do skleněné vazby. Pak bouchla do nabíracího želízka a míč se odkutálel na podložku. „Rukavice,“ nařídila. „Ty těžké, na židli. Dělej.“

S očima upřenýma na kouli si natáhla rukavice. Ach, jak ji toužila držet – podpírat holými dlaněmi jako v tom snu! Popadla kovovou vidlici obalenou azbestem a odnesla kouli do temperovací pece.

Nastavila čas, pak chvíli stála a nepřítomně hleděla do prostoru.

„Je to měsíc, abys věděl,“ řekla tiše. „Vývolává příliv a odliv, na moři i v nás. Podle něj lovíme, sklízíme úrodu, spíme. A když máme štěstí, můžeme jej podržet v rukou a snít s ním.“

„Jak to nazveš?“

„Nedám tomu jméno. Ať v tom každý vidí, co chce.“ Pohládila si čelo, jako by se probouzela ze snu. „Jsem unavená.“ Doklopýtala k židli, klesla na ni a zaklonila hlavu.

Byla mléčně bílá, jako by z ní náhle vyprchala všechna barva, která jí pokrývala tváře, když pracovala. „Tys opět pracovala celou noc?“

„Ne, v noci jsem spala.“ Usmála se. „Na Murphyho poli, pod jasným úplňkem.“

„Ty jsi spala na poli?“

„Byla jsem opilá.“ Zívla, pak se zasmála a otevřela oči. „Trochu. A včera byla tak nádherná noc!“

„A kdo je Murphy?“ zeptal se Rogan a vykročil k ní.

„Jeden známý. Asi by se divil, kdyby mě našel spát na své pastvině. Podal bys mi něco k pití?“ Když zvedl obočí, zasmála se. „Nějakou limonádu. Z tamhleté lednice. A dej si taky něco,“ vybídla ho, když ji obsloužil.

„Je z vás docela ucházející sklářský pomocník, pane Sweeney,“ řekla místo poděkování.

„Rádo se stalo.“

Zatímco hltavě pila z plechovky, kterou jí podal, rozhlédl se po dílně. Rozhodně nezahálela, usoudil. Jeho pohled padl na několik nových kusů – jejích interpretací domorodého amerického umění. Prohlížel si mělkou mísu se širokými okraji, provedenou v tmavých, matných odstínech.

„Překrásné.“

„Mmm. Pokus, který docela vyšel. Kombinovala jsem matné a průhledné sklo.“ Opět široce zívla. „Pak jsem stěny skla pokovila cínem.“

„Pokovila cínem? Nech toho,“ řekl, když viděl, že se nadechuje k složitému vysvětlování. „Stejně bych nerozuměl, o čem to mluvíš. Chemie nikdy nepatřila k mým silným stránkám. Mně stačí potěšení z hotového výrobku.“

„Máš říct, že je to stejně úchvatné jako umělkyně sama.“

Vrhl na ni zkoumavý pohled, pak mu zacukalo v koutcích úst. „Koukám, žes už četla recenze. Ať nám pánbůh pomáhá. Poslyš, proč si trochu neodpočineš? Promluvíme si později. Vezmu tě na večeři.“

„Určitě nejedeš takovou dálku jen proto, abys mě vzal na večeři.“

„Přesto to udělám rád.“

Něco se změnilo, napadlo ji. Ty jeho nádherné oči na ni koukají trochu jinak. Ale ať už je to cokoliv, má to pod kontrolou. Pár hodin s ní by to mělo spravit, usoudila Maggie a usmála se na něho.

„Půjdeme ke mně, dáme si čaj a něco na zub, a ty mi povíš, proč jsi přijel.“

„Jednak abych tě viděl.“

Něco v jeho tónu ji přimělo zbystřit. „Tak už jsi mě viděl.“

„To ano.“ Zvedl kufřík a otevřel dveře. „Mám chuť na ten čaj.“

„Dobrá, tak si ho uvař.“ Vyšla ven a přes rameno na něj vrhla ostrý pohled. „Jestli to svedeš.“

„Myslím, že ano. Máš hezkou zahrádku.“

„Brie o ni pečovala, když jsem byla pryč. Co je tohle?“ Nohou se dotkla kartónové krabice u zadních dveří.

„Pár věcí, které jsem přivezl. Například tvoje boty. Nechala jsi je v salonu.“

Podal jí svůj kufřík a odnesl krabici do kuchyně. Postavil ji na stůl a rozhlédl se po kuchyni.

„Kde máš čaj?“

„Ve skřínce nad sporákem.“

Zatímco připravoval čaj, otevřela krabici. Vzápětí si musela sednout; smála se, až se za břicho popadala.

„To jsi celý ty, Rogane, nikdy na nic nezapomeneš! Ale řekni mi, jestliže nezvedám telefon, proč bych měla poslouchat idiotské vzkazy na záznamníku?“

„Protože tě jinak zavraždím.“

„Tak jo.“ Opět vstala a z krabice vyndala nástěnný kalendář. „Francouzští impresionisté,“ zamumlala a prohlížela si obrazy u každého měsíce. „No co, aspoň je to hezké.“

„Použivej ho,“ řekl suše a postavil konvici na sporák. „A taky záznamník, a taky tohle.“ Hrál do krabice a vytáhl dlouhé sametové pouzdro. Bez okolků je otevřel a vyndal z něj zlaté náramkové hodinky s jantarovým ciferníkem osázeným démanty.

„Proboha, to přece nemůžu nosit! Jsou pro dámu! Zapomenu, že je mám na ruce, a vlezu do sprchy!“

„Jsou vodotěsné.“

„Rozbiju je.“

„Tak ti koupím další.“ Vzal ji za ruku a začal jí rozepínat rukáv košile. „Co je to, hrome?“ zvolal, když spatřil obvaz. „Co jsi vyváděla?“

„To je popálenina.“ Nespouštěla oči z hodinek, a tak neviděla ten úlek v jeho očích. „Byla jsem trochu neopatrná.“

„Krucinál, Maggie! Nesmíš být neopatrná, slyšíš? To se mám strachovat, že se jednou podpálíš?“

„Nebud' směšný. Vyvádíš, jako bych si usekla ruku.“ Chtěla se mu vytrhnout, ale on ji sevřel pevněji. „Rogane, prokristapána, je přece normální, že sklár se tu a tam popálí. Není to smrtelný úraz!“

„Jistě,“ přikývl upjatě. S vypětím vůle potlačil hněv nad její lehkovážností a připjal jí hodinky na zápěstí. „Nerad slyším, že jsi byla neopatrná.“ Pustil ji a strčil ruce do kapes. „Takže to není nic vážného?“

„Ne.“ Ostražitě ho pozorovala, jak vypíná pískající konvici. „Mám udělat nějaké sendviče?“

„Jak chceš.“

„Neřekl jsi, jak dlouho se zdržíš.“

„Vracím se ještě dnes večer. Chtěl jsem s tebou mluvit osobně. Už se ani nepokouším zastihnout tě telefonicky.“ Opět se dokonale ovládal; čajové lístky přelil vařící vodou a přinesl konvici ke stolu. „Nesu ti taky ty výstřižky, cos chtěla od babičky.“

„Á, výstřižky.“ Maggie upřela pohled na kufřík. „Ano, to je od ní hezké. Přečtu si je později.“ Až bude sama.

„Dobrá. A ještě něco jsem ti chtěl předat osobně.“

„Ještě něco?“ Zabořila nůž do Briannina pecnu chleba. „Den plný dárků!“

„Tohle se dá stěží označit jako dar.“ Rogan otevřel kufřík a vyndal z něj obálku. „Otevři to radši hned.“

„Tak dobrá.“ Oprášila si ruce a roztrhla obálku. Když si přečetla Částku na šeku, musela se chytit opěradla židle, aby neupadla. „Panenko Maria!“

„Prodali jsme všechny kusy, které jsme dali do prodeje.“ Pozoroval, jak bezvládně klesá na židli, navýsost spokojen s její reakcí. „Řekl bych, že se výstava docela povedla.“

„Všechny kusy,“ opakovala jako ozvěna. „Za takový balík!“

Myslela na měsíc, na sny, na změny. Zesláble si položila hlavu na stůl.

„Nemůžu dýchat. Plíce mi vypověděly službu.“ Mohla sotva promluvit. „Nemůžu popadnout dech.“

„Ale můžeš!“ Přistoupil k ní a začal jí masírovat ramena. „Nádech, výdech! Dopřej mu chvilku, aby se zas chytil.“

„Je to skoro dvě stě tisíc liber!“

„Ano, necelých. Když uvažíme úroky, které získáme z vystavování děl v dalších galeriích i to, že k prodeji nabídneme jenom část, zvedneme cenu.“ Maggii se z hrdla vydral přidušený vzlyk. Rogan vybuchl smíchy. „No tak, nádech, výdech, drahoušku! Vytlač vzduch a pak ho zas naber! Zařídím odvoz prací, které jsi dokončila. Putovní výstavy naplánujeme už na podzim, když vidím, kolik toho máš hotovo. Měla by sis vzít pár dní volna, užívat si. Jed' někam na dovolenou.“

„Dovolená.“ Vzpřímila se. „Teď o tom nemůžu přemýšlet. Nejsem vůbec schopna myslet.“

„Jen klid, času dost.“ Poplácal ji po ruce, pak ji obešel a začal nalévat čaj. „Tak co, půjdeš se mnou na večeři, abychom to oslavili?“

„Jo,“ zašeptala. „Nevím, co mám říct, Rogane. Nikdy jsem nevěřila, že se to... Zkrátka jsem tomu nevěřila.“ Přitiskla si ruce k ústům. Na okamžik se lekla, že začne vzlykat, ale z hrdla jí vytryskl smích – uvolněný, vítězný. „Jsem bohatá! Jsem bohatá, Rogane Sweeney!“ Vyskočila ze židle, políbila ho, pak odtančila pryč. „Ach, já vím, že pro tebe je to kapka v moři, ale pro mě – pro mě to znamená svobodu. Okovy jsou zpřetrhány, ať už se jí to líbí nebo ne!“

„O čem to mluvíš?“

Potřásla hlavou; myslela na Briannu. „O snech, Rogane – o nádherných snech! Ach, musím jí to říct! Teď hned!“ Popadla šek a impulsivně si ho strčila do zadní kapsy. „Prosím tě, zůstaň tady. Dej si čaj, udělej si něco k jídlu. Tamhle je telefon, který tolik miluješ, zavolej si. Dělej, co chceš.“

„Kam jdeš?“

„Nebudu pryč dlouho.“ Vznášela se kuchyní, jako by jí narostla křídla. Znovu ho políbila. Její rty ve spěchu minuly jeho a dotkly se brady. „Nechod' nikam.“ Vyběhla ze dveří a upalovala přes pole.

Když přelézala nízkou kamennou zídku, která ohraničovala Briannin pozemek, odfukovala jako parní stroj. Ale vždyť lapala po dechu, ještě než vyběhla. Málem pošlapala sestřiny macešky – za takový hřích by určitě draze zaplatila – a uklouzla na úzkém kamenném chodníčku, který se vinul mezi sametovými květinami.

Nadechla se a chtěla zavolat, ale vtom zahlédla Briannu na malém trávníku, jak věší prádlo.

S kolíčkem v puse a mokrým prostěradlem v ruce ustala v práci a koukala přes pokyvující hlavy orlíčků a narcisů na Maggie, jak si tiskne ruce k rozbušenému srdci. Pak beze slova máchla prostěradlem a začala je připínat na šňůru.

Ještě pořád se tváří dotčeně, postřehla Maggie. Zlobí se na mě. To vše pečlivě ukrývá pod maskou své speciální směsi hrdosti a sebeovládání. Vlčák radostně vyštěkl a vyřítil se vpřed; na Briannin tichý příkaz zůstal stát. Poslušně si sedl k nohám své paní a na Maggie vrhl lítostivý pohled. Brianna vzala z koše u nohou další kus ložního prádla, rozprostřela ho a pověsila ho na šňůru. „Ahoj, Maggie.“

„Ahoj, Brianno,“ pozdravila Maggie a strčila si ruce do kapes. „Máš hosty?“

„Jo, máme momentálně plno. Dva Američané, nějaká rodinka z Anglie a jeden mládenec z Belgie.“

„Opravdické Spojené národy.“ Hlasitě vtáhla vzduch. „Pečeš koláče?“

„Už jsou hotové a chladí se na okně.“ Jelikož neměla ráda konfrontaci, dál si hleděla své práce. „Přemýšlela jsem o tom, cos mi

řekla, Maggie, a chci ti říct, že mě to mrzí. Měla jsem tam být, abys tam měla někoho blízkého. Měla jsem to nějak vymyslet, abych se tam dostala.“

„Tak proč jsi to neudělala?“

Brianna rychle vydechla – to byla jediná známka jejího rozrušení.

„Ty to neumíš nikomu ulehčit, že?“

„Ne.“

„Mám své povinnosti – nejen vůči ní,“ řekla, než Maggie stihla promluvit. „Ale i k tomuto domu. Nejsi jediná, kdo má své ambice, své sny.“

Prudká slova, která se Maggii drala na jazyk, jí uvízla v hrdle. Otočila se a upřela zkoumavý pohled na zadní trakt domu. Omítka svítila novotou, okna otevřená do letního odpoledne se jen blýskala. Vlály v nich krajkové záclony, romantické jako nevěstin závoj. Květiny pokrývaly zem jako hustý koberec a vylévaly se z květináčů a plechových truhlíků.

„Odvedla jsi tady velký kus práce. Babička by tě pochválila.“

„Zato ty ne.“

„Mýlíš se.“ V omluvném gestu položila ruku na sestřino rameno. „Netvrdím, že rozumím tomu, co děláš, ani proč to děláš, ale do toho ti nemám co mluvit. Jestli je tohle místo tvým snem, Brie, je to vskutku zářivý, nablýskaný sen. Promiň, že jsem na tebe křičela.“

„Ach, na to jsem zvyklá.“ Třebaže jí hlas zněl rezignovaně, bylo patrné, že roztála. „Jestli počkáš, až to tady dodělám, postavím na čaj. Můžu ti k němu nabídnout piškotový dort.“

Maggiin prázdný žaludek bouřlivě zareagoval, ale potřásla hlavou. „Nemám čas. Nechala jsem doma Rogana.“

„Nechala? Měla jsi ho přivést s sebou! Jak můžeš takhle opustit hosta?“

„To není žádný host, on je... no, nevím, jak bych ho měla nazvat, ale na tom nesejde. Chci ti něco ukázat.“

I když Briannin smysl pro slušnost utrpěl vážnou ránu, nedala na sobě nic znát a vzala do ruky poslední povlak na polštář. „Tak dobrá, ukaž mi to, ale pak se vrať k Roganovi. Jestli mu nemáš co nabídnout k jídlu, přiveď ho ke mně. Ten člověk sem jede takovou dálku, až z Dublinu, a ty...“

„Přestaň si dělat starosti o Sweeneyho!“ přerušila ji Maggie netrpělivě a vyndala z kapsy šek. „Koukni na tohle!“

S rukou na šňůře vrhla Brianna letmý pohled na papír. Pak ohromeně otevřela ústa a kuliček jí vypadl z ruky. Povlak na polštář sklouzl za ním.

„Co je to?“

„Šek, copak jsi slepá? Velký, tlustý, nádherný šek. Představ si, on to všechno prodal, Brie. Všechno, co vystavil na prodej.“

„Za takový balík?“ Brianna jen třesla očima na všechny ty nuly. „Jak je to možné?“

„Jsem totiž geniální.“ Maggie popadla Briannu za ramena a otočila ji k sobě. „Copak ty nečeš recenze v novinách? Prý teprve stojím na prahu svého tvůrčího rozletu!“ Vyprskla smíchy, objala Briannu a začala s ní vesele hopsat a kroužit. „Jo, a ještě se tam píše o mé duši i mém sexy zevnějšku. Ještě to neumím nazpaměť.“

„Maggie, neblázni! Točí se mi hlava!“

„Jen ať! Jsme bohaté, cožpak to nechápeš?“ Svalily se na zem, Maggie pištěla smíchy a Con kolem nich skákal a lítal jako smyslů zbavený. „Můžu si konečně koupit tu sklářskou odstředivku, po které tolik toužím, a ty můžeš mít ten nový sporák, i když pořád tvrdíš, že ho nepotřebuješ. A pojedeme na dovolenou. Kamkoliv na celičském světě, kam nás jen napadne. A já si koupím novou postel.“ Svalila se na trávě a zápasila s Conem. „A ty můžeš k domu přistavět celé jedno křídlo, pokud budeš chtít.“

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit!“

„Najdeme pro ni dům.“ Maggie se probojovala nahoru a nasadila Conovi na krk pravý hák. „Jaký jen bude chtít. A najmeme někoho, kdo se o ni bude starat.“

Brianna zavřela oči a provinile potlačila první nával euforie. „Možná nebude chtít...“

„Ale bude. Poslouchej mě!“ Maggie popadla Briannu za ruce a stiskla je. „Půjde pryč, Brie. A bude o ni dobře postaráno. Bude mít, nač si jen vzpomene. Zítra pojedeme do Ennisu a promluvíme s Patem CSheaem – s tím chlákem z realitní kanceláře. Najdeme pro ni to nejlepší, a to co nejrychleji. Tátovi jsem slíbila, že pro vás dvě udělám, co bude v mých silách, a ten slib dodržím!“

„Cožpak nemáte ani špetku ohledu?“ Na zahradní cestičce stála Maeve a zimomřivě se choulila do šály, jako by vůbec nevnímala slunce a teplo. Šaty měla naškrobené a vyžehlené – Brianninou rukou, o tom Maggie nepochybovala. „Vykřikujete tady a pišíte a nedopřejete mi chvilku odpočinku!“ Přitáhla si šálu ke krku a ukázala prstem na mladší dceru. „Koukej vstát z té země! Co to do tebe vjelo? Chováš se jako uličnice, a přitom máme v domě hosty!“

Brianna strnule vstala a oprášila si kalhoty. „Je hezky. Mohla by sis chvilku posedět na sluníčku.“

„To bych mohla. Odezeň to divoké psisko!“

„Sedni, Cone!“ Brianna položila psovi ruku na hlavu, jako by ho chtěla chránit. „Mám ti přinést čaj?“

„Ano, a koukej ho pro jednou uvařit pořádně!“ Maeve se došourala k židli a stolku u zdi domu. „Ten kluk, ten Belgičan, dělá na schodech hrozný rámus, když jde do svého pokoje. Musíš ho upozornit, ať tolik nelítá a nedupe jak králík. To je tak, když rodiče dovolí dětem, aby se poflakovaly a jezdily si, kam se jim zlíbí.“

„Hned uvařím ten čaj. Zdržíš se, Maggie?“

„Čaj si nedám, ale promluvíím si s matkou.“ Vrhla na sestru ostrý pohled, aby umlčela její námitky. „Můžeš být připravená zítra v deset, Brie, abychom mohli vyrazit do Ennisu?“

„Já... ano, budu připravená.“

„Co to má znamenat?“ zvolala Maeve, když Brie vykročila ke dveřím. „Co máte vy dvě za lubem?“

„Plánujeme tvou budoucnost.“ Maggie se posadila na židli vedle matky a natáhla nohy. Původně měla v úmyslu chovat se k ní jinak. S vědomím toho, co se o matce dozvěděla, začínala doufat, že spolu najdou společnou řeč a zapomenou na staré bolesti a urážky. Ale teď v ní znovu vzkypěl starý hněv, ozvaly se staré křivdy. Vzpomněla si na noční měsíc i na své myšlenky o ztracených snech. „Máme v plánu koupit ti dům,“ pronesla klidně.

Maeve si znechuceně odfrkla a zatahala za lem šály. „Nesmysl. Jsem tady spokojená, Brie se o mě dobře stará.“

„O tom nepochybuji, ale to musí skončit. Taky ti najmu společníci. Neměj strach, že se budeš muset učit starat se sama o sebe. Ale už k tomu nebudeš zneužívat Brie.“

„Brianna ví, jaké má dítě povinnosti vůči matce.“

„Nejen to,“ přikývla Maggie. „Udělala vše, co je v jejích silách, abys byla spokojená, matko. Nestačilo to, a já to možná začínám chápat.“

„Nic nechápeš.“

„Možná, ale ráda bych to pochopila.“ Zhluboka se nadechla. I když se neuměla s matkou sblížit, hlas jí změkkl. „Opravdu moc ráda. Mrzí mě, čeho všeho ses musela vzdát. O tom zpívání jsem se dozvěděla teprve...“

„Nemluv o tom.“ Maevin hlas zněl ledově; její vosková plet' ještě víc zbledla, když si uvědomila tu bolest, na kterou nikdy nezapomněla, kterou nikdy neodpustila. „O těch dobách nesmíš nikdy mluvit.“

„Já jen chtěla říct, že je mi to líto.“

„Netoužím po tvojí lítosti.“ Maeve pevně stiskla rty a odvrátila se. Nesnesla, aby jí někdo takhle krutě připomínal minulost, aby ji litoval, protože zhřešila a ztratila to, na čem jí nejvíc záleželo. „Už o tom nechci slyšet ani slovo!“

„Dobrá.“ Maggie se předklonila a počkala, až se jejich pohledy zkřížily. „Řeknu ti tohle. Ty mě viníš z toho, co jsi ztratila, a i to je pro tebe možná malá útěcha. Nemůžu za to, že jsem se narodila, ale když už jsem tady, udělám, co budu moct. Budeš mít dům – hezký dům a slušnou, kompetentní ženu, která o tebe bude pečovat, která ti bude, doufejme, přítelkyní i společnicí. Tohle udělám – kvůli tátovi, kvůli Brie i kvůli tobě.“

„Celý život z tebe nemám nic než velké trápení.“

Takže nedorazí k žádnému sblížení, uvědomila si Maggie. Nenaleznou společnou řeč. „To už jsem slyšela, a mockrát. Najdeme ti něco nablízku, aby tě Brie mohla navštěvovat – určitě bude mít pocit, že je to její povinnost. Domek ti zařídíme, jak budeš chtít. Budeš dostávat měsíční příspěvek – na jídlo, oblečení, cokoli budeš potřebovat. Ale přísahám před Bohem, že nejpozději do měsíce budeš odsud pryč.“

„Vzdušné zámky!“ Vyznělo to drsně a pohrdavě, ale Maggie v podtónu vycítila mrazivý závan strachu. „Celý otec – máš v hlavě jen prázdné sny a jalové nápady.“

„Ani prázdné, ani jalové.“ Maggie znovu vyndala z kapsy šek. Když viděla, jak matce vylézají oči z důlků, pocítila velké zadostiučinění. „Neměj strach, není falešný a patří mně. Ty peníze jsem si vydělala vlastníma rukama, protože mi táta věřil a umožnil mi studovat a zkusit to.“

Maeve upřela na Maggii vypočítavý pohled. „To, co dal tobě, patřilo i mně.“

„Ano, peníze na Benátky, na vyučení a na to, abych měla střechu nad hlavou. Všechno ostatní, co mi dal, nemělo s tebou vůbec nic společného. Z tohoto dostaneš svůj podíl.“ Maggie strčila šek do kapsy. „Pak už ti nebudu dlužna vůbec nic.“

„Dlužíš mi za svůj život!“ vybuchla Maeve.

„Ten ti byl dočista ukradený. Možná vím, proč tomu tak bylo, ale to nic nemění na tom, jak mi je, když na to pomyslím. Abys mi dobře rozuměla: půjdeš odsud a nebudeš si stěžovat – nebudeš Brianně ztrpčovat poslední dny vašeho společného soužití.“

„Nikam nepůjdu.“ Maeve vytáhla z kapsy kapesník s krajkovou obrubou. „Matka přece potřebuje útěchu a povzbuzení, které jí dává její dítě!“

„Ty k Brianně necítíš o nic větší lásku než ke mně. Víme to obě, matko. Ona si možná namlouvá něco jiného, ale buďme alespoň jednou upřímné. Hrála jsi na její city, to je fakt, a Bůh ví, že si zaslouží veškerou lásku, kterou jsi schopna vyždímat z toho svého studeného srdce.“ Zhluboka se nadechla a vytáhla trumf, který pět let držela v ruce. „Chceš, abych jí řekla, proč Rory McAvery odjel do Ameriky a zlomil jí srdce?“

Maeviny ruce sebou prudce trhly. „Nevím, o čem mluvíš.“

„Ale víš! Vzala sis ho stranou, když jsi viděla, že to s námluvami myslí vážně. Řekla jsi mu, že bys jim nemohla dát požehnání s čistým svědomím, když víš, že ona už někomu nabídla své tělo. Namluvilas tomu ubohému klukovi, že Brianna se vyspala s Murphym.“

„To je lež!“ Maeve bojovně vystrčila bradu, ale v očích jí svítil strach. „Jsi zlá, prolhaná dcera, Margaret Mary!“

„Jestli je tady někdo lhář, tak jsi to ty, matko, a ještě něco mnohem horšího. Co je to za matku, která svou vlastní krev oloupí o

šťestí, protože sama je nikdy neměla? Dozvěděla jsem se to od Murphyho,“ řekla Maggie stroze, „poté, co se s Rorym porvali jako psi. Murphy se dušoval, že to není pravda, ale Rory mu nevěřil. Proč by taky měl, když mu tu báchorku nakuká Briannina vlastní matka, tonoucí v slzách?“

„Byla moc mladá na vdávání,“ drmolila Maeve horečně. „Nechtěla jsem, aby se dopustila stejné chyby jako já a zničila si život. Ten kluk se k ní nehodil, dej na má slova. Stejně by z něj nikdy nebylo nic pořádného.“

„Ona ho milovala!“

„Lásky se člověk nenají.“ Maeve sevřela dlaně v pěst a žmoulala v nich kapesník. „Proč jsi jí to neřekla?“

„Protože jsem věděla, že bych jí tím ještě víc ublížila. Poprosila jsem Murphyho, ať o tom taky mlčí, protože jsem znala Brianninu hrdost a věděla jsem, jak to s ní zamávalo. A možná taky proto, že jsem měla vztek na toho kluka, že ti uvěřil, že ji dost nemiloval, aby prohlédl tu lež. Ale teď jí to řeknu. Teď hned jdu za ní do kuchyně a povím jí to. A když bude třeba, přitáhnu sem chudáka Murphyho, aby mi to dosvědčil. Pak nebudeš mít nikoho.“

Netušila, že pomsta může chutnat tak trpce. Hořkost se jí rozlévala v ústech, když pokračovala: „Když mě poslechněš, neřeknu nic. A slibuju ti, že se o tebe budu starat, dokud budeš žít a vynasnažím se, abys byla spokojená. Nemůžu ti vrátit nic z toho, co jsi měla nebo po čem jsi toužila, než jsi mě počala. Ale můžu ti dát něco, co tě možná učiní šťastnější, než jsi byla dosud. Vlastní domov. Stačí jen souhlasit s mou nabídkou a budeš mít vše, po čem jsi vždycky toužila – peníze, hezký dům a někoho, kdo o tebe bude pečovat.“

Maeve pevně stiskla rty. Ach, jak ponižující, že s ní musí vyjednávat! „Jak mám vědět, jestli dodržíš slovo?“

„Protože ti ho dávám. Protože ti to můžu odpřisáhnout na tátovu památku.“ Maggie vstala. „To ti musí stačit. Vyříd' Brianně, že zítra v deset se pro ni stavím.“ S těmito slovy se Maggie otočila na podpatku a odešla.

Kapitola dvanáctá

i

Vracela se znovu přes pole, aby se vyhnula silnici. Kráčela pomalu a cestou trhala polní kytky – tavolník a valeriánu, jež se vyhřívaly na slunci mezi trávou. Opodál se pásly Murphyho vykrmené krávy; vemena měly nalitá a připravená k dojení. Nevšímalý si jí, když přelézala kamenné zídky, jež oddělovaly pastvinu od zoraného pole a pole od letního sena.

Pak zahlédla Murphyho; stál na korbě svého traktoru a vedle něj se činili mladý Brian O'Shay a Dougal Finnian. Pomáhali mu sklízet seno. V irštině tomu říkali comhair, ale Maggie věděla, že tady, na západě, to slovo znamená mnohem víc než jeho doslovný překlad „pomoc“. Znamenalo pospolitost. Ani jeden muž tady nebyl sám, když přišlo na sklizeň sena, těžbu rašeliny nebo jarní setbu.

Jestliže dnes O'Shay a Finnian pracovali na Murphyho půdě, zítra nebo pozítří bude on pracovat na jejich. Nikdo se nemusel doprošovat. Jednoduše se u toho či onoho objevil traktor, pluh nebo pár pilných rukou a silná záda, a soused odvedl svou práci.

Kamenné zídky sice oddělovaly políčka sousedů, ale všechny spojovala láska k půdě.

Zvedla ruku, aby odpověděla na pozdrav tří mužů, pak se shýbla a utrhla další kytku.

Nad hlavou jí s rozčileným křikem přeletěla kavka; Maggie pochopila proč – z kupky sena se k ní přirítíl Con a vesele na ni vyplazoval jazyk.

„Pomáháš Murphymu, co?“ Pohládila ho po huňaté srsti. „Je z tebe prima farmář, to víš, že jo! Tak, a teď běž zpátky!“

Con se sebevědomým štěkotem upaloval zpátky k traktoru. Maggie stála a kochala se pohledem na zlatavé stohy sena, zelenou pastvinu, líné krávy, slunce i stíny kruhu kamenů, jež tam stály od úsvitu věků a jichž se. nedotkly generace Concannonů ani Murphy. Vpíjela se pohledem do syté hnědi půdy, ze které právě vyorávali brambory. A nad tím vším nebe modré jako chrpa v plném květu.

V hrdle jí zabublal bláznivě šťastný smích a rozběhla se domů.

Cítila, jak jí v žilách koluje horká krev a buší jí ve spáncích; možná to způsobila ta ryzí radost ze dne, znásobená závratným vzrušením z prvního velkého úspěchu. Možná to byl tklivý, srdceryvný zpěv ptáků, nebo vůně květin, jež natrhala. Když však zůstala stát na vlastním prahu a nakoukla do kuchyně, byla zadýchaná nejen proto, že se proběhla po poli.

Seděl u stolu a v dokonale padnoucím obleku anglického střihu a botách šitých na zakázku vypadal jako ze škatulky. Měl otevřený kufřík a v ruce držel pero. Musela se usmát, když ho tam viděla pracovat – uprostřed toho harampádí, na hrubě tesaném stole, který by doma použil na podpal.

Okny a otevřenými dveřmi proudilo dovnitř slunce a odráželo se od jeho zlatého pera; psal něco svým úhledným rukopisem, pak na kalkulačce vytukal pár číslic, zarazil se, počítal znovu. Hleděla na jeho profil, na tenkou vrásku soustředění mezi hustým černým obočím, na pevnou křivku úst.

Sáhl po hrnku s čajem a popíjel ho, zatímco si prohlížel čísla. Pak hrnek odložil, začel se, něco psal.

Byl vskutku elegantní. A krásný, pomyslela si – onou jedinečnou mužskou krásou – a stejně schopný a přesný jako ten malý, šikovný přístroj, po němž přejížděl prsty. Takový muž netoužil po tom, aby se mohl proběhnout přes sluhcem zalitá pole nebo ležet a snít za svitu měsíce.

Ale bylo v něm víc, než se zprvu domnívala, mnohem víc; pochopila to až nyní.

Pocítila neodolatelné nutkání rozvázat mu ten pečlivý uzel na kravatě, rozepnout ten upjatý límec a najít pod ním muže.

Maggie zřídka kdy potlačovala své nutkavé touhy.

Vklouzla dovnitř. Její stín ani nestihl dopadnout na stůl, a už mu seděla na klíně a vpíjela se do jeho rtů.

Ohromení, radost a chtíč ho probodly jako trojhrot ostrého šípů, který přesně trefil cíl. Pero mu vypadlo z ruky a prsty jí zabořil do vlasů, než se stihl podruhé nadechnout. Omámeně, jako ve snu cítil, že ho tahá za kravatu.

„Co to...“ vydechl přiškrčeně. Ve snaze zachovat si poslední zbytky důstojnosti odkašlal a odstrčil ji. „Co to má znamenat?“

„Jako bys nevěděl...“ Zasypávala mu tvář lehkými polibky. Voněl exkluzivním mýdlem a naškrobeným lnem. „Kravata mi vždycky připadala jako pitomost – jako trest pro muže za to, že je muž. Neškrť tě?“

Jen když měl srdce až v krku. „Ne.“ Odstrčil jí ruce, ale její hbité prsty už dokonaly dílo zkázy. Kravatu měl rozvázanou, límec rozepnutý. „O co ti jde, Maggie?“

„To by mělo být zcela zřejmé – dokonce i Dubliňanovi.“ Zasmála se na něj a zelené oči jí šibalsky svítily. „Přinesla jsem ti kytku.“

Ta v té chvíli ležela vklíněná mezi jejich těly. Rogan sklonil hlavu a pohlédl na zplihlé, poničené květiny. „Moc hezké. Řekl bych, že by potřebovaly vodu.“

Zvrátila hlavu a vybuchla smíchy. „Logický jako vždycky, co, Rogane? Ale...“ významně se mu zavrtěla na klíně,

„mám takový dojem, že ti neleží na srdci jen to, abych došla pro vázu.“

Nemohl popřít tu zřejmou a zcela lidskou reakci. „Tohle bys dokázala udělat i mrtvole,“ zamumlal a pevně ji objal kolem boků, aby ji zvedl. Ale ona se k němu ještě víc přitiskla; pohyb jejích hýždí mu způsoboval mučivou trýzeň.

„To je opravdu moc hezký kompliment. Ale ty přece nejsi mrtvý, nebo jo?“ Znovu ho políbila a kousla ho do rtu, aby dokázala, že má pravdu. „Myslíš na nedokončenou práci, na to, že nesmíš mrhat časem?“

„Ne.“ Pořád ji držel za boky, ale teď se do nich zabořil prsty a začal je hníst. Voněla lučním kvítím a kouřem. Viděl jen její tvář, bílou pleť zruřovělou ruměncem, poprašek zlatých pih, zelenou

hloubku očí. Vyvinul nadlidské úsilí, aby ovládl hlas. „Ale myslím, že děláme chybu.“ Z hrdla se mu vydral sten, když se její rty přesunuly na ušní lalůčky. „Že všechno má svoje místo a svůj čas.“

„A že bys je měl určit ty,“ zamumlala; hbitými prsty mu rozeprala zbylé knoflíky na košili.

„Ano... ne.“ Dobrý bože, jak má muž v takové situaci myslet? „Že bychom je měli určit oba, když se dohodneme na určitých prioritách...“

„Já mám momentálně jedinou prioritu.“ Přejížděla mu dlaněmi po hrudi a vtírala mu okvětní lístky do kůže. „Chci tě mít teď hned, Rogane.“ Opět zazněl její smích, hluboký, vyzývavý, než se mu přisála na rty. „Tak dělej, zkus mě setřást!“

Nechtěl se jí dotknout. To byla jeho poslední souvislá myšlenka; pak mu ruce vyletěly vzhůru a nabraly do dlaní její prsa. Její hrdelní sten se mu rozlil do úst jako víno, silné a omamné.

Začal z ní stahovat košili a odstrkovat se od stolu. „K čertu s tím,“ zabručel do jejích nenasytných úst a zvedl ji.

Ovinula kolem něj paže a nohy jako hedvábnou smyčku; košile jí visela ze zápěstí, kde držela na posledním knoflíku. Pod ní měla prostý bavlněný nátlík, v jeho očích stejně erotický jako bělostná krajka.

Byla malá a lehká, ale krev, která mu bušila ve spáncích, v něm vyvolávala pocit, že by mohl přenášet hory. Její horlivé rty se ani na vteřinu nezastavily, jako o závod se hnaly z tváře na bradu a ucho a zpátky, a ona přitom vrněla a přidušeně vzlykala.

Vyběhl s ní z kuchyně, zakopl o shrnutý koberec a uhodil ji o rám dveří. Udýchaně se zasmála a pevněji mu obemkla nohy kolem pasu.

Zůstali opření o zeď a jejich rty opět splynuly v prudkém, horečném polibku. Pak se vymanil, sjel jí ústy na prsa a žádostivě se přisál na bavlno.

Tělem jí jako šíp projela rozkoš, temná a zničující. Krev jí kolotala v žilách a valila se jimi jako mohutná záplavová vlna. Tohle je víc, napadlo ji, víc, než čekala. Víc, než na co byla připravena. Ale už nebylo úniku.

Chvatně ji odtáhl od zdi.

„Honem,“ vypravila ze sebe, když zamířil ke schodům. „Honem.“

Její slova splývala s pulsováním jeho krve. Honem, honem. Tlukot v jeho hrudi se vracel ozvěnou jejího divoce rozbušeného srdce. Tiskla se k němu jako popínavý břečťan; schody doslova přeletěl, zanechávaje za sebou stopu polámaných květín.

Bez zaváhání zabočil doleva, do ložnice; slunce tam vlévalo zlato a něžný vánek si pohrával se záclonami v otevřeném okně. Padl s ní na rozestlanou postel.

Obou jako by se zmocnilo naprosté šílenství. Ani pomyšlení na něžná pohlazení, tichá slůvka či pomalé ruce. Drásali a trhali, bezmyšlenkovitě jako zvířata, rvali ze sebe šaty, tahali, škubali, skopávali boty a nepřestávali se přitom nenasytně krmit dravými polibky.

Její tělo bylo jako parní stroj poháněný na nejvyšší obrátky. Vzpínala se a svíjela a z úst jí ve spalujících závanec vycházel horký, přerývaný dech. Švy praskaly a trhaly se v explozi žádostivosti.

Jeho ruce by jindy možná klouzaly a laskaly. Ted' však svíraly, drtily a plenily a přiváděly ji do extáze, která ji protínala jako blesk temnělou oblohu. Znovu sevřel v dlaních její prs, nabral do úst ztuhlou bradavku a drsně po ní přešel jazykem a zuby.

Vykřikla – nikoliv bolestí, nýbrž jásavou rozkoší, když ji jako rána kladivem zasáhl první silný orgasmus.

Nečekala, že to přijde tak rychle a prudce, dosud nikdy nezažila tu naprostou bezmocnost, která ji zalila vzápětí po bouři. Ale neměla čas přemýšlet; někde v hlubinách v ní začaly klíčit nové touhy, ještě nenasytnější a omamnější.

Mluvila galsky, mumlala polozapomenutá slůvka, o kterých ani nevěděla, že je nosí v paměti srdce. Nikdy nevěřila, že ji může takhle pohltnout hlad a celou ji rozechvět. Ale chvěla se mu pod rukama, pod nesmlouvavými povely jeho rtů. Na další omámenou chvíli mu zůstala vydána napospas – zranitelná, ochablá a ochromená úderem vlastního vyvrcholení.

On však tu změnu nepostřehl. Věděl jen, že pod ním vibruje jako natažený luk. Byla mokrá a horká a nesnesitelně vzrušující. Její tělo bylo hladké, měkké, poddajné, všechny ty kouzelné křivky a prohlubně patřily jen jemu a on je zkoumal jednu po druhé. Byl

naplněn zoufalou touhou dobývat a vlastnit, a tak jen nenasytně hltal vůni její pokožky, až se mu zdálo, že celá její bytost se mu vlévá do žil a pádí jimi jako jeho vlastní krev.

Sevřel jí ochablou dlaň a dál pustošil a plenil, až opět vykřikla a jeho jméno zůstalo viset ve vzduchu jako vzlyk.

Pokoj kolem ní kroužil jako kolotoč; vytrhla se mu a zabořila mu prsty do vlasů. Touha a žádostivost z ní vytryskly jako rozžhavená láva. Prudce zvedla boky.

„Ted’!“ vydechla přerývaně. „Rogane, proboha...“

Ale on se už do ní vnořil – střemhlav a hluboko. Vypjala se do oblouku – nádherného, vítězného oblouku rozkoše, která z ní prýštila jako horký gejzír. Její tělo se mu zvedalo vstříc v dokonalém rytmu a sehraném tempu. Nehty mu drásala záda, ale on to necítil.

Díval se na ni a rozmazaně, jako v mlžném oparu pozoroval každý záchvěv, každé citové hnutí, které jí problesklo ve tváři. Nebude to stačit, pomyslel si omámeně. Ve chvíli, kdy lítost už už měla přehlušit vášeň, otevřela oči a opět vyslovila jeho jméno.

A tak se ponořil celý do toho zeleného jezera, zabořil si tvář do ohně jejích vlasů a kapituloval. V posledním záblesku úchvatné touhy se do ní vyprázdnil.

Každá válka přináší oběti. Nikdo, přemítala Maggie, nezná lesk i bídu válek lépe než Irové. A jestliže zůstane její tělo – jak se teď vážně obávala – do konce života ochromeno v důsledku této nádherné malé války, nebude to počítat jako ztrátu.

Venku pořád ještě svítilo slunce. Ted’, když se její zpěněná krev ztišila a srdce přestalo pádit jako splašený kuň, uslyšela cvrlikání ptáků, hukot vypalovací pece i bzukot včely na okně.

Ležela roztažená na posteli, hlavu měla mimo matraci a vši tíhou zvrácenou dozadu. Bolely ji paže. Snad proto, že jimi pořád ještě křečovitě svírala Rogana, který ležel na ní – tiše a nehybně jako smrt.

Když zadržela dech, slyšela rtuťovité pádění jeho srdce. Je to vlastně malý zázrak, napadlo ji, že jeden druhého nezabili. Vychutnávala tíhu jeho těla i šimrání ospalých pavučinek v mozku a pozorovala tanec slunce na stropě.

V Roganově hlavě se pomalu rozjasňovalo, rudý opar bledl a vytrácel se, až byl opět schopen zaostřit zrak a rozeznávat světlo a stíny a pod sebou vnímat malé, teplé tělo. Opět zavřel oči a ležel bez hnutí.

Jaká slova by teď měl vyslovit? přemítal. Kdyby se jí svěřil, že ke svému úžasu a zmatku zjistil, že ji miluje, proč by tomu měla uvěřit? Vyřknout tato slova nyní, když byli oba ukojeni a omámeni milováním – to by sotva potěšilo ženu jako Maggie, a už vůbec by nevěřila v jejich pravdivost.

Jaká slova jsou namísto poté, co muž povalí ženu a vydrancuje ji jako zvíře? Ach, neměl pochyb o tom, že se jí to líbilo, ale to nic neměnilo na tom, že se zcela přestal ovládat a ztratil kontrolu nad svou myslí, nad svým tělem a vším, co odděluje civilizovaného člověka od divocha.

Poprvé v životě se zmocnil ženy bez rafinovaných uskoků, bez péče a ohledů a – náhle ho s úlekem napadlo – bez pomyšlení na následky.

Neklidně se zavrtil, ale ona jen nesouhlasně zamumlala a sevřela ho v ještě těsnějším objetí.

„Nechod’ pryč.“

„Nejdu.“ Uvědomil si, že jí hlava visí dolů; podepřel ji a překulil se, aby sj vyměnili polohu – a málem se oba skutáleli z druhého konce postele. „Jak můžeš spát v takovéhle postýlce? Vždyť není dost velká ani pro kočku!“

„Ach, pro mě je akorát. Ale chci si teď koupit novou, když na to mám peníze. Pořádně velkou, jako máš ty v pokoji pro hosty.“

Představil si královské lože s nebesy v tom malém podkrovním kamrlíku a usmál se. Pak mu v hlavě vytanuly předešlé myšlenky a zvažněl. „Maggie.“ Tvář jí jen zářila, oči měla přivřené a tajemně se usmívala.

„Rogane,“ řekla stejně vážným tónem, pak vyprskla smíchy. „Ach, snad mi teď nechceš začít vykládat, jak tě mrzí, že jsi pošlapal mou čest nebo něco podobného? Jestli byla pošlapána něčí čest, pak tvoje, a mě to ani v nejmenším nemrzí.“

„Maggie,“ řekl opět a odhrnul jí z tváře rozčuchaný, zpocený pramen. Vzal ji za ruku a začal jí líbat prsty. „Co ty jsi za ženu! Je

těžké litovat, že jsem pošlapal nebo byl pošlapán, když...“ Odmlčel se. Pohledem zabloudil na tmavé skvrny na jejím předloktí a zděsil se. „Ublížil jsem ti.“

„Mmm. Teď, když o tom mluvíš, to začínám cítit.“ Zakroužila ramenem. „Musela jsem se o ten rám pořádně praštit. Ale cos to chtěl říct?“

Odtáhl se. „Hrozně mě to mrzí,“ řekl přiškrčeně. „Je to neomluvitelné. Omluvou se moje chování nedá smazat.“

Zaklonila hlavu a dlouze, zkoumavě se na něj zahleděla. To bude výchovou, usoudila. Jak jinak by mohl nahý chlap sedící na zmuchlané posteli vypadat tak důstojně? „Tvoje chování?“ řekla nakonec. „Spíš bych řekla, že to bylo naše chování, Rogane, a že jsme oba odvedli skvělou práci.“ Se smíchem se zvedla a objala ho kolem krku. „Snad si nemyslíš, že kvůli několika modřinám zvadnu jako růže, Rogane! Slibuji, že nezvadnu, zejména když jsem si je zasloužila.“

„Jde o to, že...“

„Jde o to, že jsme si to báječně rozdali. Tak se už konečně přestaň tvářit, jako bych byla křehká květinka, která se stydí přiznat, že si užila náramně uspokojivý, žhavý sex. Protože se mi to opravdu moc líbilo, stejně jako vám, vážený pane.“

Konečky prstů přejel po namodralých skvrnách nad jejím zápěstím. „Byl bych radši, kdybych tě takhle nepoznamenal.“

„No, není to žádné trvalé znamení!“

To ne, ale mohl by se jím stát jiný důsledek jeho nedbalosti. „Maggie, moc mi to nemyslelo, a když jsem dnes odjížděl z Dublinu, rozhodně jsem tohle neplánoval a netušil jsem, že to takhle dopadne... Teď je trochu pozdě myslet na odpovědnost.“ Rozčileně si prohrábl vlasy. „Co když jsi otěhotněla?“

Zamrkala a sedla si na paty. Dlouze vydechla. Zrozená z ohně. Vzpomněla si na tátova slova, že byla zrozená z ohně. Přesně tohle měl na mysli. „Ne,“ řekla dutě. Zaplavila ji vlna protichůdných, tékavých citů, které radši příliš nezkoumala. „Není na to ten správný den. A kromě toho jsem odpovědná sama za sebe, Rogane.“

„Měl jsem se o to postarat.“ Pohládl ji hřbetem ruky po tváři. „Okouzčila jsi mě, Maggie, když jsi mi seděla na klíně s těmi polními květinami. I teď mě okouzluješ.“

Poděkovala mu úsměvem, který jí nejdřív zazářil v očích, pak rozvlnil rty. „Vracela jsem se od sestry přes pole. Slunce svítilo, Murphy sklízel na poli seno a u nohou mi ležela záplava kytek. Tak šťastná jako v tu chvíli jsem nebyla dlouho – vlastně už pět let, co mi umřel táta. Pak jsem tě zahlédla v kuchyni, jak usilovně pracuješ. A možná jsem byla taky okouzlená.“

Vztyčila se na kolenou a opřela si hlavu o jeho rameno. „Musíš se vrátit do Dublinu ještě dnes večer, Rogane?“

Všechny podrobné a nudné detaily jeho nabitého rozvrhu mu proletěly hlavou jako dravá řeka. Vůně jejich těl se vznášela kolem jako mlha. „Něco můžu přehodit na zítřek.“

Zaklonila se. „A radši bych na večeri nikam nešla.“

„Zruším rezervace.“ Rozhlédl se po pokoji. „Copak nemáš tady nahoře telefon?“

„K čemu? Aby mi zvonil u ucha a budil mě?“

„Že se vůbec ptám.“ Odtáhl se a hrábl po zmuchlaných kalhotách. „Jdu dolů a vyřídím pár telefonátů.“ Ohlédl se zpátky, jak tam klečí uprostřed úzké, zvalené postele. „Velice rychlých telefonátů.“

„Mohly by počkat,“ volala za ním.

„Nechci být rušen až do rána!“ Seběhl dolů a cestou sentimentálně zvedl pošlapaný stolník.

Maggie nahoře čekala pět minut, pak dalších pět a pak slezla z postele. Protáhla se a mimoděk sebou trhla, když to zabolelo. Chvilku váhala nad županem, nedbale hozeným přes židli, pak sešla dolů bez něj a tiše si něco pobrukovala.

Ještě pořád telefonoval; sluchátko měl opřené o rameno a něco si zapisoval. Poslední sluneční paprsky mu zalévaly chodidla. „Přeložte to na jedenáctou. Ne, jedenáctou,“ opakoval. „Nejpozději v deset budu zpátky v kanceláři. Jo, Eileen, prosím vás, spojte se s Josephem. Řekněte mu, že z Clare posílám další zásilku. Ano, další práce slečny Concannonové, já...“

Zaslechl za sebou nějaký zvuk a otočil hlavu. Stála tam jako nějaká bohyně s plamennou korunou, samá alabastrová pleť, vlnadné

křivky a výmluvné oči. Hlas jeho sekretářky mu bzučel v uchu jako dotěrná moucha.

„Co? Cože?“ Jeho pohled, nejdřív omámený, pak žhavý, přejížděl Maggie po těle a pak uvízl na její tváři. „To zařídím, až se vrátím.“ Svaly na břiše se mu stáhly a roztráslly, když přistoupila blíž a zatáhla za zip na kalhotách. „Ne,“ řekl přiškrceně. „Dnes mě už nezastihnete. Jsem...“ Sípavě vydechl, když ho Maggie uchopila a sevřela ve svých dlouhých uměleckých prstech. „Kristepane. Zítřa,“ vydechl z posledních zbytků vůle a sebeovládání. „Uvidíme se zítřa.“

Mrskl sluchátkem o vidlici; chvilku tam vrávoralo a pak se s rachotem svezlo na kuchyňskou linku.

„Vyrušila jsem tě,“ začala, pak se zasmála, když ji k sobě přitáhl.

Už se to dělo znovu. Mohl téměř vystoupit ze sebe sama a pozorovat, jak v něm přejímá vládu zvíře. Surově ji zatahal za vlasy, zvrátil jí hlavu a zakousl se jí do hrdla, do úst. Opět v něm běsnila touha zmocnit se jí a plenit – jako nějaká osudová droga, kterou mu vpíchl do žil a která mu zrychlovala puls a zatemňovala mysl.

Znovu jí ublíží. Ale ani s tím vědomím nebyl schopen přestat. S hrdelním výkřikem – napůl vzteklým, napůl vítězným – ji povalil na kuchyňský stůl.

Pocítil temné, zvrácené uspokojení, když viděl, jak se jí překvapením rozšířily oči. „Rogane, tvoje papíry.“

Odtrhl jí hýždě od kraje stolu a zvedl je oběma rukama. Oči mu svítily vítězným leskem válečníka, když do ní zajel a začal mocně dorážet.

Ruka jí vyletěla, zavadila o hrnek a i s podšálkem ho smetla se stolu. Porcelán se roztrhl na podlaze v okamžiku, kdy z rozkymáceného stolu sletěl Roganův otevřený kufřík.

Před očima jí vybuchovaly hvězdy a ona se bez bázně a hany oddala tomu deliriu. Na zádech cítila drsné dřevo, cítila, jak jí tělo oblévá pot. A když jí zvedl nohy výš a pronikl do ní hlouběji, Maggie by mohla odpřisáhnout, že se dotkl jejího srdce.

Pak už cítila jen poryvy divokého větru, který ji poháněl výš a výš a přes rozeklaný vrchol. Zalapala po dechu, jako by se topila, pak vydechla v dlouhém, malátném stenu.

Později, když ležela schoulená v jeho náručí a opět se jí vrátil hlas, se zeptala: „Tak co, vyřídil jsi všechny telefonáty?“

Zasmál se a vynesl ji z kuchyně.

Bylo brzo ráno, když od ní odešel. Krátká noční přehánka rozhodila po ranní obloze třepotavé duhy. Maggie rozespale nabídla, že mu uvaří čaj, pak ji znovu přemohly dřímoty. A tak sešel do kuchyně sám.

V kredenci našel jedinou ubohou plechovku se ztvrdlou instantní kávou. Otrásl se odporem, ale pak se s ní musel spokojit – spolu s jediným vajíčkem, které našel v lednici.

Sbíral své papíry rozházené po zemi a třídil je, když se vpotácela do kuchyně. Měla opuchlá víčka, byla rozrucchaná a místo pozdravu jen něco zabručela; zamířila rovnou ke konvici.

Tak, a láskyplné rozloučení bychom měli za sebou, pomyslel si.

„Použil jsem tvůj patrně poslední čistý ručník.“ Opět zabručela a z konvice vylovila čajový sáček. „Když jsem se sprchoval, přestala téct teplá voda.“ Tentokrát jen zívla. „Nemáš vajíčka.“

Zamumlala něco, co znělo jako „Murphyho slepice“.

Uhladil zmuchlané papíry a strčil je do kufříku. „Ty výstřižky, cos chtěla, jsem ti položil na linku. Dnes odpoledne přijede nákladník a odveze si další várku. Kolem jedné bys měla mít vše zabalené v bednách.“

Když se nedočkal odpovědi, zaklapl kufřík. „Musím jít.“ Rozmrzele k ní přistoupil, vzal ji za bradu a políbil ji. „Budeš mi chybět.“

Než se stihla vzpamatovat, už byl venku. Vyběhla za ním. „Rogane! Pro smilování boží, počkej chvilku! Ještě jsem se pořádně nerozkoukala.“

Otočil se právě v okamžiku, když se na něho vrhla. Ztratil rovnováhu a málem se oba svalili do kytek. Pak ji zachytil a začal ji horečně líbat, zatímco je oba zasypával vlahý déšť.

„Budeš mi chybět, kruci!“ Zabořila tvář do jeho ramene a hlasitě oddychovala.

„Pojed' se mnou! Běž si zabalit pár hadříků a pojed' se mnou!“

„Nemůžu.“ Odtáhla se; zaplavila ji silná, nečekaná vlna lítosti, že musí odmítnout. „Potřebuju dodělat pár věcí. A to v Dublinu nejde.“

„Ne,“ řekl po dlouhé odmlce. „To asi opravdu nejde.“

„Nemohl by ses vrátit? Vzít si pár dní volna?“

„Teď to bohužel nejde. Snad za pár týdnů.“

„No, to není tak dlouho.“ Znělo to jako věčnost. „Oba uděláme, co je zapotřebí a pak...“

„A pak.“ Sklonil se k jejím rtům. „Mysli na mě, Margaret Mary.“

„Budu.“

Pozorovala, jak odchází, hází kufřík do auta, startuje a couvá na silnici.

Stála tam bez hnutí ještě dlouho poté, co ztichl zvuk jeho auta; pak ustal déšť a slunce pozlatilo ranní krajinu.

Kapitola třináctá

i

Maggie přešla prázdným pokojem a vykoukla z okna. Byl to už pátý dům, který si v tomto týdnu prohlédla, jediný, v němž nebydleli předešlí majitelé a poslední, který měla v úmyslu zhlédnout.

Domek stál na předměstí Ennisu, snad trochu dál, než se bude Brianně zamlouvat – ale na Maggiin vkus pořád ještě příliš blízko. Byla to nízká, jednopodlažní krychle v nové zástavbě, v čemž Maggie spatřovala další přednost domku.

Naposledy se rozhlédla a dala si ruce v bok. „Tohle je ono.“

„Maggie, je to jistě hezký domek, přiměřeně velký, ale...“ Brianna se kousla do rtu a těkala očima po prázdné místnosti, „... neměly bychom jí najít něco blíž k domovu?“

„Proč? Stejně jí tam všechno leze na nervy.“

„Ale...“

„A tady to má blíž k obchodům, do lékárny, do restaurací, kdyby se jí zachtělo někdy si vyjít mezi lidi.“

„Víš přece, že nikam nechodí.“

„Má nejvyšší čas začít. A protože nebude mít tebe, a tudíž nikoho, kdo by ji obskakoval a dělal jí pomyšlení, tak bude muset, ne?“

„Já ji neobskakuju.“ Brianna se načepýřila a přešla k oknu. „A když na to přijde, stejně se nejspíš nebude chtít odstěhovat vůbec – sem ani nikam jinam.“

„Neboj, neodmítne to.“ Určitě ne, když jí visí nad hlavou ten Damoklův meč, pomyslela si. „Když na chvílku přestaneš mít výčitky svědomí, ve kterých si tolik libuješ, jistě uznáš, že takhle to bude pro všechny nejlepší. Ve vlastním prostředí bude šťastnější –

jak jen může být šťastná žena s její povahou. Z našeho domu si může vzít, co chce, pokud tím uleví tvému svědomí, anebo jí dám peníze, aby si to koupila, což by asi uvítala.“

„Maggie, ten domek nemá žádné kouzlo, žádný půvab!“

„Přesně jako naše matka.“ Než Brianna stihla odpovědět, Maggie k ní přistoupila a objala ji kolem strnulých ramenou. „Uděláš jí hezkou zahrádku, hned u vchodových dveří. Zdi necháme vybělit nebo otapetovat, uděláme, co se dá.“

„Zkrášlit se to dá, což o to...“

„Nikdo to neumí lépe než ty. Vlož do toho tolik peněz, kolik bude třeba, abyste vy dvě byly spokojené.“

„To není spravedlivé, Maggie, abys to všechno zaplatila ty.“

„Spravedlivější než si myslíš.“ Nastala chvíle pravdy, usoudila Maggie. Bylo načase promluvit si s Briannou o matce. „Víš, že kdysi zpívala? Profesionálně?“

„Matka?“ Ta představa byla tak absurdní, že Brianna vyprskla smíchy. „Kdes na to přišla, prosím tě?“

„Je to pravda. Dozvěděla jsem to náhodou a ověřila jsem si to.“ Zalovila v kabelce a vyndala z ní zažloutlé výstřižky. „Přesvědč se sama, dokonce o ní párkrát psali v novinách.“

Brianna beze slova prolétla staré články a užasle zírala na vybledlé fotografie. „Zpívala v Dublinu,“ mumlala. „Živila se tím. Hlas jasný a lahodný jako kostelní zvon o velikonočním ránu,“ píšou tady. Ale jak je to možné? Nikdy o tom nemluvila, ani slůvkem se nezmínila – a táta taky ne!“

„Poslední dny o tom dost často přemýšlím.“ Maggie se k ní otočila zády a opět přistoupila k oknu. „Ztratila něco, po čem toužila, dostala něco, co nechtěla. A celou tu dobu za to trestá sebe i nás.“

Brianna omráčeně odložila výstřižek. „Ale doma přece nikdy nezpívala. Nevydala hlásku, nikdy!“

„Nejspíš se jednoduše bála, že to psychicky neunes, anebo si to zakázala jako pokání za svůj hřích. Možná obojí.“ Najednou na ni dolehla únava; s vypětím vůle ji setřásla. „Snažím se najít pro ni omluvu, Brie, zkouším si představit, jak musela být zdrcená, když

zjistila, že je těhotná. A vzhledem k výchově i k jejímu založení nebylo jiného východiska, než se vdát.“

„Ale neměla to dávat za vinu tobě, Maggie. Nebylo to správné.“

„Možná. Přesto dnes lépe chápu, proč mě nikdy neměla ráda a nikdy mít nebude.“

„Už jsi...“ Brianna pečlivě složila výstřižky a vložila je do své kabelky..... s ní o tom mluvila?“

„Pokoušela jsem se. Nechce o tom ani slyšet. Všechno mohlo být jinak.“ Prudce se otočila k Brianně; vadila jí ta tíha viny, kterou neuměla setřást. „Jestliže jí nebyla souzena kariéra, po jaké toužila, mohla alespoň zůstat věrná hudbě. Cožpak se musela vzdát úplně všeho?“

„Odpověď na tohle neznám. Někteří lidé se nespokojí s málem.“

„Na tom už nic nezměníme,“ prohlásila Maggie kategoricky. „Ale dáme jí tohle a bude to dárek pro nás všechny.“

Jak rychle se peníze rozkutálejí, přemýšlela Maggie o několik dní později. Zdálo se jí, že čím víc člověk má, tím víc toho potřebuje. Ale kupní smlouva na dům byla vystavená na Maevino jméno, a ty desítky drobností, jež souvisely se zakládáním nového domova, se vyřizovaly postupně, jedna po druhé.

Jen ji mrzelo, že její život zatím uvízl ve vzduchoprázdnu.

S Roganem jsem sotva promluvila, přemítala deprimované ve své kuchyni. Jistě, vzkázal jí spoustu věcí po Eileen nebo po Josephovi, ale sotvakdy se obtěžoval spojit se s ní přímo. Nebo se vrátit, jak slíbil.

Nu což, nevádí, pomyslela si trucovitě. Měla přece práce nad hlavu. Několik skic přímo volalo po tom, aby je proměnila ve sklo. Jestliže má dnes ráno trochu zpoždění, je to jen proto, že se ještě nerozhodla, do čeho se pustit nejdřív.

Rozhodně to není tím, že čeká, až zazvoní ten prokletý telefon.

Vstala a vydala se ke dveřím, když oknem uviděla Briannu; v patách jí ťapal věrný vlčák.

„Prima. Jsem ráda, že jsem tě ještě stihla, než se pustíš do práce.“ Brianna složila košík, který měla přehozený přes ruku a vešla do kuchyně.

„Byla jsem zrovna na odchodu. Jak to jde?“

„Jako po másle.“ Brianna, hbitá a mrštná jako vždycky, odkryla vdolečky, ze kterých se ještě kouřilo. „Řeknu ti, tu Lottii Sullivanovou nám seslalo samo nebe.“ Usmála se, když si vzpomněla na ošetřovatelku v penzi, kterou najali jako Maevinu společnici. „Je prostě ohromná, Maggie. Jako by odjakživa patřila do rodiny. Když jsem tam včera byla a dělala něco na zahrádce, matka si vedla pořád svou, jak už je pozdě na sázení kytek, jak se nevyvedla omítka, jakou má hroznou barvu a tak dál. Zkrátka protivná jako vždycky. A Lottie tam jen stála a smála se a protiřečila všemu, co máti řekla. Přisahám, ty dvě spolu laškovaly, notovaly si a náramně se bavily!“

„Škoda, že jsem u toho nebyla.“ Maggie rozlomila jeden vdoleček. Jeho vůně i Briannino vyprávění jí téměř vynahradily zdržení v práci. „Našla jsi pravý poklad, Brie. Lottie si s ní bude umět poradit.“

„Nejen to. Ji to opravdu baví. Pokaždé, když matka pronese nějakou příšernost, Lottie se jen uchichtne, mrkne na mne a jde si po svých. Nikdy jsem nevěřila, že to jednou řeknu* Maggie, ale jsem vskutku přesvědčená, že to půjde.“

„Samozřejmě to půjde.“ Maggie hodila kousek vdolečku trpělivě číhajícímu Conovi. „Zeptala ses Murphyho, jestli jí pomůže se stěhováním?“

„Nebylo třeba. Nikdo nemluví o ničem jiném, než že jsi jí koupila domek u Ennisu. Za poslední dva týdny se u mě stavilo nejmín deset lidí – prý jdou náhodou kolem a jestli můžou s něčím pomoci. Murphy už nabídl svá záda a nákladák.“

„Takže se může beze všeho nastěhovat do konce příštího týdne. Koupila jsem láhev šampaňského – až to budeme mít zdárně za sebou, tak se my dvě zpijeme do němoty.“

Brianně lehce zacukalo kolem úst, ale její hlas zůstal vážný. „To snad není důvod k oslavě.“

„Dobrá, jen tak se stavím, jako že jdu zrovna kolem,“ řekla Maggie s lišáckým úsměvem, „s lahvinkou bublinek pod paží.“

I když se Brianna pokusila úsměv opětovat, nešlo jí to od srdce. „Maggie, zkusila jsem promluvit si s ní o jejím zpívání.“ Zabolelo ji,

když viděla, jak světlo v sestřiných očích pohasíná. „Zdálo se mi, že bych měla.“

„To víš, že jsi měla.“ Maggie ztratila chuť na vdoleček a hodila zbytek Conovi. „Měla jsi víc štěstí než já?“

„Ne. Nechtěla o tom ani slyšet a rozčilila se.“ Nemá smysl uvádět všechny slovní rány úder za úderem, usoudila Brianna. To by jen přilila olej do ohně a štěstí by to nikomu nepřineslo. „Odešla uraženě do svého pokoje, ale výstřižky si vzala s sebou.“

„No, aspoň něco. Možná jí přinesou jistou útěchu.“ Maggie sebou trhla, když zazvonil telefon, a vystřelila ze židle jako šíp; Brianna jen zírala. „Haló! Ach, Eileen, to jste vy?“ Zklamání v jejím hlase se nedalo přeslechnout. „Ano, mám ty fotky, které jste poslala kvůli tomu katalogu. Nemají chybu. Možná bych měla říct panu Sweeneymu osobně, že... ach, má schůzi. Ne, to je v pořádku, tak mu řekněte, že jsem je schválila. Rádo se stalo. Na shledanou.“

„Ty zvedáš telefon?“ nedalo to Brianně. „Proč bych ho nezvedala? Přece zvonil, ne?“ Na uštěpačný tón v sestřině hlase Brianna zvedla obočí. „Ty jsi čekala nějaký telefonát?“

„Ne. Proč se ptáš?“

„No, když jsem viděla, jak k tomu telefonu skáčeš –jako by ses chtěla vrhnout po dítěti, které má přejet auto!“

Opravdu? pomyslela si Maggie. Opravdu to tak vypadalo? To bylo ponižující. „Nesnáším, když ten idiotský telefon vyzvání moc dlouho, drásá mi to uši, to je vše. Hele, mám moc práce. Musím už jít.“ S těmito slovy se rozloučila a vyšla z kuchyně.

Je mi naprosto fuk, jestli mi ten chlap zavolá nebo ne, přesvědčovala se Maggie v duchu. Sice jsou to už tři týdny, co se vrátil do Dublinu, sice s ním za celou tu dobu mluvila jen dvakrát, ale jí je to jedno. Je tak zavalená prací, že nemá čas tlachat do sluchátka ani se mu věnovat, kdyby za ní náhodou přijel.

Jak jí slíbil, krucinál, zaskřípěla zuby a práskla dveřmi.

Nepotřebuje společnost Rogana Sweeneyho ani nikoho jiného.

Zvedla píšťalu a pustila se do práce.

Přepychově zařízená jídelna u Connellyů by Maggii připomněla onu scénu z limonádového televizního seriálu, kterou náhodou

zahlédla v den, kdy jí umřel táta. Všechno se lesklo, třpytilo a zářilo. V křišťálových pohárech šumělo víno nejlepších značek a odráželo se v duhových paprscích

od broušených plošek. Štíhlé bílé svíce ve starožitných svícnech dodávaly eleganci světlu, jež dopadalo z pětiramenného křišťálového lustru.

Lidé usazení kolem bohatě prostřené tabule byli stejně vytříbení a uhlazení jako jídelna. Anne v safírovém hedvábí a s démanty po babičce byla ztělesněním dokonalé hostitelky. Dennis, celý ruměnný od výtečného jídla a ještě lepší společnosti, se zářivě usmíval na svou dceru. Patricii to mimořádně slušelo; křehkost a jemnost jejích rysů podtrhovaly krémové perly a pastelová růžová.

Naproti ní seděl Rogan, popíjel víno a měl co dělat, aby mu myšlenky nebloudily do západních končin, k Maggii –

„Je tak milé povečeřet s rodinou a přáteli.“ Anne se nimrala v miniaturní porci bažanta na talíři. Váha ji upozornila, že za poslední měsíc přibrala kilo, a něco takového nepřicházelo v úvahu. „Doufám, Rogane, že nejsi zklamán, že jsem nepozvala větší společnost.“

„Ale ovšemže ne. Je to potěšení, v těchto dnech obzvláště vzácné potěšení, když můžu strávit klidný večer s přáteli.“

„Přesně tohle jsem tvrdila Dennisovi,“ pokračovala Anne. „Vždyť už jsme tě neviděli celé měsíce. Moc pracuješ, Rogane.“

„Žádnej mužskej se nenadře, když něco dělá s láskou,“ ozval se Dennis.

„Ach, ty tvoje řečičky o mužských a práci!“ zasmála se Anne lehce a musela se ovládat, aby svému choti neuštědřila pod stolem pořádný kopanec. „Příliš mnoho práce škodí a v mužském vyvolává napětí, řekla bych. Zejména když nemá ženu, která by ho uklidnila, ukonejšila.“

Patricie pochopila, kam tato slova míří, a tak honem změnila téma. „S tou výstavou slečny Concannonové jsi měl ohromný úspěch, Rogane. Taky jsem slyšela, že s příznivou odezvou se setkalo i umění amerických Indiánů.“

„Ano. Americké umění se tento týden stěhuje do galerie v Corku, a Maggiino – slečny Concannonové – zanedlouho poputuje do Paříže. Tento měsíc dokončila pár úchvatných děl.“

„Ano, něco z toho jsem viděla. Myslím, že Joseph se úplně zbláznil do toho glóbu. S těmi pestrými barvami a tvary uvnitř. Je to vskutku úchvatné dílko.“ Patricie složila ruce do klína a sledovala služebnou, jak podává moučník. „Zajímalo by mě, jak to udělala.“

„Byl jsem náhodou u toho, když to vyráběla.“ Vzpomněl si na ten žár, na ty oslňující barvy, prskající jiskry. „A přesto bych ti to nedokázal vysvětlit.“

Výraz v jeho očích uvedl Anne do stavu nejvyšší pohotovosti. „Když člověk ví zbytečně moc o umělcových metodách, může mu to zkazit čistou radost z díla, nemyslíš? Jsem přesvědčena, že pro slečnu Concannonovou je to koneckonců všední rutina. Patricie, ještě jsi nám nevyprávěla o svém novém projektu! Jak si vede tvoje školka?“

„Docela to ujde, díky.“

„Představ si, naše malá Patricie chce otevřít školku!“ usmála se Anne blahosklonně.

Rogan si provinile uvědomil, že se Patricie už celé týdny nezeptal na její zamilovaný projekt. „Takže už jsi našla vhodné místo?“

„Ano. Je to dům u Mountjoyova náměstí. Bude pochopitelně zapotřebí jistých úprav a rekonstrukce. Najala jsem jednoho architekta. Pozemek je téměř ideální, je tam spousta prostoru pro hřiště. Doufám, že to budu mít pro děti připravené do příštího jara.“

Už si to uměla představit. Budou tam mimina a batolata, jejichž mámy hledají spolehlivé místo, kam by je mohly odložit během práce. Starší děti tam budou chodit po škole do doby, než se rodiče vrátí z práce. Trochu to utiší tu bolest ve mně, pomyslela si, zaplní tu prázdnotu. S Robertem neměli děti. Byli přesvědčeni, že je na to dost času. Tak přesvědčení...

„Jsem si jista, Patricie, že s obchodní stránkou věci by ti mohl pomoci Rogan,“ pokračovala Anne. „Ty s tím přece nemáš žádné zkušenosti.“

„Je to moje dcera, ne?“ zvolal Dennis a zamrkal. „Ta to zvládne levou zadní.“

„Ale ovšem.“ Anne měla opět sto chutí kopnout manžela do holeně.

Počkala, dokud s dcerou neosaměly v salonu, zatímco muži zůstali v jídelně se sklenkou portského; Anne tento zvyk tvrdošíjně odmítala pokládat za staromódní. Propustila služebnou, která přinesla kávu, a pustila se do dcery.

„Na co čekáš, Patricie? Necháváš si ho proklouznout mezi prsty!“

„Prosím tě, nezačínej zas.“ Patricie cítila naléhavé bušení ve spáncích, kterým se ohlašovala bolest hlavy.

„Patrně chceš zůstat celý život vdovou.“ Anne si ji přísně změřila a nalila si do kávy trochu smetany. „Neustále ti říkám, že vdovou jsi už dost dlouho.“

„To mi říkáš od chvíle, co uplynul rok od Robbieho smrti.“

„Vždyť je to pravda.“ Anne si povzdechla. Pukalo jí srdce, když pozorovala, jak dcera truchlí; i ona dlouho tonula v slzách – nejen pro ztrátu zetě, kterého měla ráda, ale i pro bolest, kterou nedokázala vymazat z Patriciiných očí. „Drahoušku, i když nás to všechny bolí, Robert je pryč a už se nevrátí.“

„Já to vím. Smířila jsem se s tím a snažím se žít dál.“

„Tím, že si otevřeš školku?“

„Částečně i tím. Ale dělám to taky pro sebe, mami. Protože potřebuji práci, uspokojení z ní.“

„To už jsem ti přestala rozmlouvat.“ Anne zvedla ruce v smířlivém gestu. „Jestli si to doopravdy přeješ, pak si to přeju i já.“

„Děkuju ti.“ Patriciin obličej zjhl a políbila matku na tvář. „Vím, že pro mě chceš to nejlepší.“

„Přesně tak. A právě proto pro tebe chci Rogana. Ne, neutrhuj se na mě, holčičko. Neříkej mi, že ty ho nechceš.“

„Je mi sympatický,“ řekla Patricie opatrně. „Vělice. Odjakživa.“

„Ty jemu taky. Ale jsi příliš uzavřená, sedíš v koutečku a trpělivě čekáš, až si tě všimne a něco podnikne. Jenže on mezitím nachází jiné rozptýlení. I slepý vidí, že ho zajímá víc než jen umění té ženské, té Concannonové. A ona není typ, co umí čekat!“ dodala Anne a varovně vztyčila prst. „To si piš, že ne. Jen co potká chlapa Roganova postavení a bohatství, tak ho drapne do svých spárů, než ten chudák řekne švec.“

„Pochybuji, že by se Rogan nechal snadno ulovit,“ pronesla Patricie suše. „Víš, co chce.“

„Ve většině oblastí,“ přikývla Anne. „Ale muže je třeba vést, popostrkovat, Patricie. Svádět! Ty ovšem Rogana Sweeneného nesvádíš. Musí tě vnímat jako ženu, ne jako vdovu po příteli. Chceš ho přece, ne?“

„Myslím...“

„Ovšemže chceš. Tak se postarej o to, aby i on chtěl tebe.“

Patricie byla zamlklá, když ji Rogan vezl domů. Do domu, kde bydlela s Robertem, do míst, jichž se nemínila vzdát. Když vešla do nějakého pokoje, už nečekala, že ho tam najde, už ji nepřepadaly ty náhlé, chmurné chvílky, kdy si zničehonic vzpomněla na jejich soužití.

Byl to prostě dům plný hezkých vzpomínek.

Ale copak v něm chce prožít zbytek života sama? Copak chce trávit dny péčí o cizí děti a nemít vlastní, které by jí obveselovaly život?

Jestli má matka pravdu a moje srdce prahne po Roganovi, přemítala, kapka svádění nemůže uškodit.

„Nechceš jít na chvílku dál?“ zeptala se ho, když jí doprovázel ke dveřím. „Ještě není pozdě a mně se nechce spát.“

Pomyslel na svůj prázdný dům, na dlouhé hodiny před svítáním, než začne další pracovní den. „Když mi slíbíš sklenku brandy...“

„Na terase,“ přikývla a vešla dovnitř.

Dům byl odrazem nenápadné elegance a vytříbeného vkusu své paní. I když se zde Rogan vždy cítil jako doma, vzpomněl si na Maggiinu omšelou chaloupku a úzkou, zvalenou postel.

Dokonce i sklenka brandy mu připomněla Maggi. Vzpomněl si, jak v záchvatu zlosti mrštila podobnou sklenkou o krb. Za pár dní přišel balíček, v němž byla sklenka její vlastní výroby, kterou mu chtěla vynahradit ztrátu.

„Je nádherná noc,“ řekla Patricie a přerušila mu nit vzpomínek.

„Cože? Ach, ano. Vskutku krásná.“ Kroužil brandy ve sklence, ale nenapil se.

Po obloze plul tenký bílý srpek měsíce; tu a tam ho zastřely mraky, aby je vzápětí rozehnal lehký vánek. Vzduch byl teplý a plný vůní; ticho rušil jen dumený hluk dopravy za živým plotem.

„Vyprávěj mi o té školce,“ spustil. „Kterého architekta sis vybrala?“ Jmenovala firmu, kterou jí mohl jen doporučit. „Dělají dobrou práci. Už jsme taky párkrát využili jejich služeb.“

„Já vím. Doporučil mi je Joseph. Ohromně mi ve všem pomáhá, i když mám výčitky svědomí, že ho zdržuji od jeho vlastní práce.“

„Ten je schopen zastat i šest věcí najednou.“

„Zdá se, že mu nevadí, když se tu a tam zastavím v galerii.“ Patricie přistoupila blíž; testovala půdu, zkoušela jeho i sebe. „Chyběl jsi mi.“

„Mám moc práce, je to blázonec.“ Zastrčil jí pramen vlasů za ucho ve starém, navyklém gestu, které si už ani neuvědomoval. „Musíme si spolu zase někdy vyrazit. V divadle jsme nebyli, už ani nepamatuju. Co tomu říkáš?“

„Ano.“ Chytila ho za ruku a nepustila ji. „Ale jsem ráda, že teď máme chvílku pro sebe. Sami.“

V hlavě mu zazněl poplašný signál. Vysmál se mu a zaculil se na ni. „Takových chvilek si můžeme dopřát víc. Co kdybych se někdy zastavil v tom domě, cos koupila, a omrkl to tam?“

„Víš, jak si vážím tvého názoru.“ Cítila, jak jí tlouče srdce – lehce a rychle. „Jak si vážím tebe.“

Než si to mohla rozmyslet, předklonila se a přitiskla rty na jeho ústa. Jestli se mu v očích mihl zděšený úlek, nechtěla ho vidět.

Nebyl to tentokrát sladký, platonický polibek. Patricie mu zabořila prsty do vlasů a pustila se do toho s plnou vervou. Chtěla opět něco cítit – zoufale po tom toužila.

Ale jeho paže se kolem ní neovinuly. Jeho rty se nerozpálily. Stál nehybně jako socha. Nerozechvěla je ani rozkoš, ani touha. Oba se třáslí ve studeném závanu šoku.

Odtáhla se a v jeho očích spatřila ohromení i lítost, což se jí dotklo ještě víc. Prudce se k němu otočila zády.

Rogan odložil nedotčenou sklenku brandy. „Patricie.“

„Nic neříkej.“ Pevně stiskla víčka. „Nic neříkej.“

„Ale ovšemže řeknu. Musím.“ Jeho ruce na chvíli zaváhaly nad jejími rameny, pak se jich něžně dotkly. „Patricie, ty víš, jak moc...“ Jaká slova mám zvolit? uvažoval horečně. Co se na to vlastně dá říct? „... jak moc mi na tobě záleží,“ dodal a nenáviděl se za to.

„Nechrne to při tom.“ Sevřela dlaně, až ji zabolely prsty. „Už tak jsem se ztrapnila víc než dost.“

„Nikdy mě nenapadlo...“ V duchu se opět proklel a bylo mu tak mizerně, že proklel i Maggie za to, že měla pravdu. „Patty,“ pronesl bezmocně. „Je mi to moc líto.“

„O tom nepochybuju.“ Hlas jí zněl dutě, chladně, přestože ji oslovil starou přezdívkou. „Mně taky, že jsem tě dostala do tak trapné situace.“

„Je to moje vina. Měl jsem to pochopit.“

„Proč bys měl?“ Uraženě se mu vysmekla a s vypětím vůle se otočila. V matném světle hvězd byla její tvář křehká jako sklo a oči stejně prázdné. „Jsem přece vždycky k máni, že? Kdykoliv máš náhodou volný večer, jsem k máni! Chudinka Patricie, neví, co si počít s volným časem, tak sní a vymýšlí si ty hloupoučké projekty, jen aby měla co na práci. Mladá vdovička, které stačí, aby ji někdo pohladil po hlavince a mile se na ni usmál.“

„To vůbec není pravda. Takhle to vůbec necítím...“

„Nevím, co cítíš!“ Její hlas se zvedl a zlomil, což je oba vyděsilo. „Nevím, co cítím já. Víím jen, že chci, abys odešel, než si stihneme říct věci, které by nás mohly přivést do ještě větších rozpaků.“

„Nemůžu tě takhle nechat. Prosím tě, pojď dovnitř. Sedneme si a promluvíme si.“

Ne, pomyslela si; jen by se rozbřečela a završila by tak své ponížení. „Myslím to vážně, Rogane,“ řekla dutě. „Chci, abys šel. Nemáme si co říct, snad jen dobrou noc. Cestu ven znáš.“ Proběhla kolem něj a zmizela v domě.

K čertu se všemi ženskými, láteřil Rogan, když následujícího odpoledne vešel do galerie. K čertu se všemi, i s tou jejich ďábelskou schopností udělat z chlapa provinilce, nadřzeného samce a naprostého idiota.

Ztratil přítelkyni, která mu byla tak drahá. Ztratil ji, protože byl slepý vůči jejím citům. Zato Maggie, uvědomil si a všechno se v něm vzbouřilo, dokázala ty city rozpoznat a pochopit během vteřiny.

Vyběhl po schodech, navztekáný sám na sebe. Čím to je, že nemá ponětí, jak se chovat ke dvěma ženám, které pro něj tolik znamenají?

Patricii zlomil srdce – lehkomyšlně a bezohledně. A Maggie, ať ji bůh zatratí na věčné časy, měla tu sílu zlomit srdce jemu.

Cožpak se lidé neumějí zamilovat do toho, kdo jejich cit s radostí opětuje?

Inu, nebude takový pošetilec, aby padl Maggii k nohám a vyznal se jí ze svých citů, když ví, s jakou radostí by je pošlapala. Teď ne, zejména když on sám pošlapal cit někoho jiného – byť nechtěně. Děkuju pěkně, vystačím si sám.

Vstoupil do prvního obývacího pokoje a zamračil se. Stálo tam několik dalších Maggiiných děl. Pouhý zlomek toho, co budou v příštích dvanácti měsících vystavovat v dalších galeriích. Koule, kterou vytvořila přímo před jeho očima, hrála zářivými barvami a jemu se zdálo, že z ní prýští všechny sny, které – jak tvrdila – jsou v ní zachycené, sny, jež se mu teď vysmívaly, když hleděl do jejich hloubky.

Možná bylo dobře, že nezvedla sluchátko, když jí večer volal. Snad ji v té chvíli potřeboval, když ho hryzalo svědomí a trápil se kvůli Patricii. Potřeboval slyšet její hlas, který by ho pohladil, ukonejšil. Místo toho slyšel svůj –úsečný a strohý hlas na záznamníku. Maggie totiž ten vzkaz odmítla nahrát sama.

Noční a snad i důvěrný rozhovor se tedy nekonal; místo něj jí na pásku nahrál pár odměřených slov, která ji nepochybně otráví stejně jako jeho.

Toužil po ní tak, až mu to způsobovalo fyzickou bolest.

„Á, právě tebe sháním.“ Do místnosti nakoukl Joseph, veselý a plný elánu. „Prodal jsem Carlottu.“ Josephův spokojený úsměv se vytratil a vystřídala ho zvědavost, když se k němu Rogan přitočil. „Špatný den, co?“

„Už jsem zažil lepší. Carlottu, říkáš? Komu?“

„Nějaké americké turistce, která se tady objevila dnes ráno. Byla Carlottou naprosto unesena. Máme ji poslat –tedy ten obraz – někam do Tusconu.“

Joseph se rozvalil v lenošce a zapálil si cigaretu na oslavu dobrého obchodu. „Ta Američanka tvrdila, že zbožňuje primitivní akty, a naše Carlotta je rozhodně primitivní. Taky mám docela rád obrazy nahotinek, ale Carlotta není můj typ. Moc tlusté boky, zbytečně silné tahy štětcem. Inu, řekněme, že umělci chyběla jemnost.“

„Je to vynikající olej,“ řekl Rogan nepřítomně.

„Svým způsobem. Jelikož dávám přednost něčemu méně okázalému, nebude mě mrzet, když Carlottu zabalím a pošlu do Tusconu.“ Z kapsy vytáhl miniaturní popelník a odklepl do něj popel. „Jo, a před hodinkou taky dorazil soubor akvarelů od toho Skota. Jsou to nádherné práce, Rogane. Myslím, že jsi objevil další hvězdu.“

„Čirá náhoda. Nebýt toho, že jsem si zajel ověřit, jak vypadá továrna v Invernessu, nikdy bych ty obrazy nespatriřil.“

„Pouliční umělec...“ Joseph zavrtěl hlavou. „No, nebude jím dlouho, na to vem jed. Ty obrazy v sobě mají něco úžasně mystického, křehkého, asketického.“ Ušklíbl se a blýskl zlatým zubem. „Je mezi nimi i jeden akt, aby se nám nestýskalo po Carlottě. Musím říct, že mnohem víc podle mého gusta. Je elegantní, útlá a má trochu smutný oči. Bláznivě jsem se do ní zamiloval.“

Zmlkl, když uviděl stát ve dveřích Patricii. Krk nad límcem mu nepatrně zrudl. Jeho srdce se beznadějně zachvělo. Na tu nemáš, hochu, připomněl si v duchu. Je zcela mimo tvůj dosah. Nicméně vstal a vrhl na ni oslnivý úsměv.

„Ahoj, Patricie! Jsem moc rád, že tě vidím.“

Rogan se otočil; když ji uviděl, zastyděl se a nejradši by si napráskal za ty černé kruhy pod jejíma očima.

„Ahoj, Josephe. Doufám, že neruším.“

„Ale vůbec ne. Krása je zde vždycky vítána.“ Vzal ji za ruku, políbil ji a v duchu si vynadal do blbců. „Nedáš si čaj?“

„Ne, neobtěžuj se.“

„Jaképak obtěžování, to je maličkost! Stejně za chvíli zavíráme.“

„Já vím. Doufala jsem...“ Patricie sebrala všechny síly. „Josephe, byl bys tak hodný a nechal nás chvílku o samotě? Potřebuju mluvit s Roganem mezi čtyřma očima.“

„Ale jistěže.“ Blbče. Vole. Debile. „Půjdu dolů a postavím na ten čaj, kdyby sis to rozmyslela.“

„Díky.“ Počkala, až odejde, pak za ním zavřela dveře. „Doufám, že ti nevadí, že ruším, když za chvílku zavíráte.“

„Ovšemže ne.“ Rogan se opět přistihl, že neví, jak se zachovat. „Jsem rád, že jsi přišla.“

„Ne, nejsi.“ Pousmála se, aby otupila hrot těch slov. „Stojíš tady a lámeš si hlavu, co říct, jak se zachovat. Už tě znám moc dlouho, Rogane. Můžeme se posadit?“

„Ano, samozřejmě.“ Napřáhl ruku, aby jí podal rámě, pak ji nechal klesnout. Patricie tázavě povytáhla obočí. Posadila se a složila ruce do klína. „Přišla jsem se omluvit.“

To ho rozrušilo ještě víc. „Prosím tě, neomlouvěj se. Není to nutné.“

„Ale je, nanejvýš nutné. Udělej mi tu laskavost a vyslechni mě.“

„Patty.“ Posadil se a cítil, jak mu úzkost svírá žaludek. „Ty jsi brečela.“ Pohled zblízka byl víc než výmluvný; stopy po pláči nedokázalo zakrýt ani pečlivé nalíčení.

„Ano. A když jsem se dosyta vybrečela, začala jsem přemýšlet. Sama za sebe.“ Povzdechla si. „V tom jsem měla odjakživa malou praxi, Rogane. Máma i táta mě chovali jako v bavlnce. Vkládali do mě takové naděje. Vždycky jsem se bála, že je zklamou.“

„To je absurdní...“

„Požádala jsem tě, abys mě vyslechl,“ řekla tónem, který mu vyrazil dech. „Takže mě vyslechněš. Známe se už dlouho, od mých... kolik mi bylo? Čtrnáct? Patnáct? A pak přišel Robbie. Byla jsem tak zamilovaná, že na přemýšlení nezbyl prostor. Měla jsem oči jen pro něj, pak jsme si začali zařizovat dům, budovat společný domov. Když jsem ho ztratila, myslela jsem, že taky umřu. Bůh ví, že jsem po tom toužila.“

Rogan nemohl udělat nic jiného, než ji vzít za ruku. „Já jsem ho měl taky moc rád.“

„Já vím. Tobě taky vděčím za to, žeš mě z toho dostal. Pomáhal jsi mi truchlit, pak překonávat zármutek. Mohla jsem si s tebou povídat o Robbiem, smát se nebo brečet. Byl jsi mi nejlepším přítelem, bylo tedy přirozené, že jsem se do tebe zamilovala. Zdálo se mi rozumné počkat, dokud mě ty sám nezačneš vnímat jako ženu, ne jako starou dobrou známou. Nebylo by pak přirozené, kdyby ses do mě také zamiloval a požádal mě o ruku?“

Jeho prsty se nervózně zachvěly v jejích. „Kdybych si tě byl pozorněji všímal...“

„Stejně bys neviděl nic, co bych ti nechtěla ukázat,“ přerušila ho. „Z důvodů, o kterých bych raději pomlčela, jsem se rozhodla, že další krok podniknu sama; stalo se tak včera večer. Když jsem tě líbala, čekala jsem... ach, že se země zachvěje a začnou padat hvězdy! Vrhla jsem se na tebe a doufala jsem, že to bude takové, jaké jsem si to představovala – romantické, děsivé, bouřlivé, že se mi rozklepou kolena a rozbuší srdce... Ale nic takového jsem necítila.“

„Patricie, to není tím, že bych...“ Zarazil se a přimhouřil oči. „Prosím?“

Zasmála se, čímž ho ještě víc zmátla. „Po tom více než zaslouženém záchvatu pláče jsem si promítla celou tu trapnou scénu. Překvapen jsi nebyl pouze ty, Rogane. Uvědomila jsem si, že když jsem tě líbala, tak jsem absolutně nic necítila.“

„Absolutně nic,“ opakoval po chvíli. „Pouze rozpaky nad tím, že jsem nás oba dostala do situace s tak děsivými možnými následky. Došlo mi, že přestože tě mám moc ráda, nejsem do tebe vůbec zamilovaná. Prostě jsem líbala svého nejlepšího kamaráda.“

„Aha.“ Měl směšný pocit, že bylo zpochybněno jeho mužství, a zastyděl se za to. „To máme kliku, ne?“

Znala ho vskutku dobře. Zasmála se a přitiskla dlaň k jeho tváři. „Teď jsem tě urazila.“

„Ale vůbec ne. Ulevilo se mi, že jsme si to takhle vyříkali.“ Její dobromyslný úsměv ho rozčilil. „Tak dobrá, krucinál, urazila jsi mě! Nebo jsi alespoň těžce zasáhla mou mužskou ješitnost.“ Zaculil se na ni. „Takže kámoši do smrti?“

„Navždycky.“ Dlouze, ulehčené si vydechla. „Neumíš si představit, jak se mi ulevilo, že to máme za sebou. Víš co? Přece jen přijmu Josephovo pozvání na čaj. Nechceš se k nám přidat?“

„Bohužel nemůžu. Zrovna jsme dostali zásilku z Invernessu, rád bych se na ni podíval.“

Zvedla se. „Víš, v jedné věci musím dát mámě zapravdu. Moc pracuješ, Rogane. Začíná to na tobě být vidět. Potřebuješ si pár dní odpočinout.“

„Možná tak za měsíc, za dva.“

Potřásla hlavou, sklonila se nad ním a dala mu pusu. „To říkáš pořád. Prála bych si, abys to tentokrát myslel vážně.“ Naklonila hlavu na stranu a usmála se. „Jsem přesvědčená, že tvoje vila na jihu Francie je báječným místem nejen na relaxaci, ale i na tvůrčí inspiraci. Ty barvy a ty struktury by se nepochybně zamlouvaly oku umělce.“

Otevřel ústa, pak je znovu zavřel. „Znáš mě fakt až moc dobře,“ zamumlal.

„Jistě. Nech si to projít hlavou.“ Nechala ho napospas jeho chmurám a sešla do kuchyně. Jelikož Joseph stál v hlavní galerii s několika opozdilými návštěvníky, postavila na čaj sama.

Joseph vešel právě ve chvíli, když si nalévala první hrnek. „Promiň,“ řekl. „Nechtěli se nechat vystrnadit, a přitom jsem je nedokázal za nic na světě přemluvit, aby pustili nějakou tu libru. Doufal jsem, že zakončím úspěšný den prodejem té měděné skulptury. Víš, té, co vypadá tak trochu jako cesmínový keř. Ale utekli mi.“

„Dej sf čaj a uklidni se.“

„Rád, díky. Viděla jsi...“ Zarazil se, když se k němu otočila a on spatřil její tvář v plném světle. „Co je? Co se stalo?“

„Proč? Nic!“ Nesla hrnky na stůl a málem je upustila, když ji popadl za ramena.

„Ty jsi brečela,“ řekl přiškrceně. „A máš kruhy pod očima.“

Podrážděně vydechla a postavila hrnky na stůl tak prudce, až z nich vyšplouchl čaj. „Do háje! Proč je ta kosmetika tak drahá, když neumíš odvést dobrou práci? Ženská si nesmí ani pořádně pobřečet, když se nemůže spolehnout na pudr.“ Chtěla se posadit, ale jeho ruce

jí pevně svíraly ramena. Překvapeně zvedla hlavu. To, co zahlédla v jeho očích, ji dočista vyvedlo z míry. „To... nic není, vážně. Taková pitomost. Já... už mi je dobře.“

Nepřemýšlel. Předtím ji už párkrát držel, jistě, přece spolu tančili. Ale teď hudba nehrála. Byla zde pouze ona. Pomalu jí zvedl hlavu a jemně jí přejel palcem po tmavých stínech pod očima. „Pořád se ti po něm stýská. Po Robbiem.“

„Ano. Vždycky bude.“ Ale tvář jejího muže, kterou tolik milovala, se náhle rozplynula. Viděla jen Josepha. „Nebrečela jsem ale kvůli Robbiemu. Vážně ne. Vlastně nevím, kvůli čemu jsem brečela.“

Je tak líbezná, pomyslel si. Oči má tak něžné a zmatené. A plet' – nikdy předtím se neodvážil takhle se jí dotýkat – má jako hedvábí. „Nesmíš brečet, Patty,“ uslyšel vlastní hlas. Vzápětí ji líbal – jeho ústa namířila na její rty jako šíp, rukou jí zajel do jemných kadeří.

Zapomněl na celý svět; její vůně ho omamovala. Když překvapeně rozevřela rty, aby ji mohl plněji vychutnat, srdce se mu sevřelo podivným steskem a bázní.

Zavrávala a přitiskla se k němu; její křehkost v něm vyvolávala nesnesitelné a protichůdné touhy – brát bez ptaní i chránit, konejšit i vlastnit.

Její napůl šokovaný, napůl blažený povzdech ho vrátil na zem; měl pocit, jako by mu někdo vchrstl do tváře ledovou vodu.

„Já... já se omluvám.“ Tápatě hledal vhodná slova, pak ho zaplavila vlna lítosti, když viděl, jak na něj civí. City v něm kroužily v kalných vírech. „To bylo neomluvitelné.“

Rychle se otočil a vyšel z kuchyně – dřív, než se jí přestala točit hlava.

Vykočila za ním s jeho jménem na rtech. Pak zůstala stát a přiložila si ruku na rozbušené srdce; roztřesené nohy jí vypověděly službu a ona se zhroutila na židli.

Joseph? Přitiskla si ruce na horké tváře. Joseph, pomyslela si znovu, oněmělá úžasem. Proboha, vždyť je to směšné. Znají se jen zběžně a spojuje je pouze přátelství s Roganem a láska k umění. On je přece... no, něco jako bohém, alespoň má k němu hodně blízko,

napadlo ji. Rozhodně šarmantní, jak by jistě ráda dosvědčila každá žena, která kdy vkročila do galerie.

A byl to přece pouhý polibek! Jen polibek, říkala si, když uchopila hrnek. Ale ruka se jí zachvěla a pár kapek čaje vyšplouchlo na stůl.

Polibek, napadlo ji jako blesk z čistého nebe, při kterém se země zachvěla, a padaly hvězdy, který jí rozklepal kolena, a rozbušil srdce – takový, po jakém už dlouho toužila.

Joseph, opakovala si v duchu a vyběhla z kuchyně, aby ho našla.

Koutkem oka zahlédla, jak vychází z galerie, a vystřelila za ním jako šíp; beze slova prolétla kolem Rogana.

„Josephe!“

Zůstal stát a v duchu zaklel. Tak, už je to tady, pomyslel si trpce. Ted' ho jaksepatří setře a nandá mu to, ještě ke všemu veřejně, protože se mu nepodařilo zmizet dost rychle. Rezignovaně se otočil, odhrnul si vlasy z čela a čekal příval nadávek.

Doběhla k němu a smykem zabrzdila pár centimetrů před ním. „Já...“ Úplně zapomněla, co chtěla říct.

„Máš plné právo být na mě našťvaná,“ řekl jí. „Stěží to omluvím tím, že jsem nechtěl... totiž, že jsem chtěl jen... Hrome, cos čekala? Přijdeš si a tváříš se tak smutně a přitom jsi tak krásná... Tak ztracená. Prostě jsem ztratil hlavu, a už jsem se za to omluvil.“

Ano, cítím se úplně ztracená, napadlo ji. Kdoví, jestli by dokázal pochopit, jaké to je, když člověk ví, kým je a čím je a kam kráčí, a přesto se cítí ztracený... Zdálo se jí, že on ano.

„Nešel bys se mnou na večeři?“

Zamrkal, o krok couvl a vytřeštil na ni oči. „Cože?“

„Nešel bys se mnou na večeři?“ opakovala. Jímala ji lehká, téměř bezstarostná závrať. „Dnes. Ted' hned.“

„Ty chceš jít na večeři...“ Mluvil pomalu a odděloval každé slovo. „Se mnou? Ještě dnes?“

Tvářil se tak zmateně a nevěřícně, že se musela zasmát. „Ano. Vlastně ne, o to mi vůbec nejde.“

„Tak dobrá.“ Strnule přikývl a vykročil ulicí.

„Já nechci večeri,“ volala za ním hlasitě; hlavy kolemjdoucích se otáčely. Téměř bezstarostná závrať? pomyslela si. Ne, ne, zcela lehkovážná a potřeštěná. At'si. „Chci, abys mě znovu políbil.“

To ho zastavilo. Otočil se, nevšímaje si spikleneckého mrknutí a povzbudivých slov muže v květované košili. Vykročil k ní tápavě, jako slepec hledající cestu. „Nejsem si jist, jestli jsem dobře rozuměl.“

„Pak to řeknu ještě jasněji.“ Polkla nával bláznivé euforie. „Chci, abys mě vzal k sobě, Josephe. A chci, abys mě znovu líbal. A jestli se zásadně nepletu v tom, co k sobě cítíme, tak chci, aby ses se mnou pomiloval.“ Udělala poslední krok, který je odděloval. „Rozuměl jsi mi? Souhlasíš?“

„Jestli souhlasím?“ Vzal její obličej do dlaní a upřeně se jí zahleděl do očí. „Ty jsi se zbláznila. Díkybohu.“ Zasmál se a přitiskl ji k sobě. „Víc než souhlasím, Patty, miláčku! Mnohem víc.“

Kapitola čtrnáctá

i

Maggii přemáhaly dřímoty; položila si ruce na kuchyňský stůl a usnula.

Stěhování byl absolutní horor.

Matka bez ustání reptala a na něco si stěžovala – od vytrvalého lijáku až po záclony, které v průčelí jejího domku pověsila Brianna. Ale celodenní útrapy stály za tu námahu; Maeve byla nakonec zabydlená v novém domově. Maggie dodržela slovo – Brianna byla volná.

Přesto však Maggii zaskočil pocit viny, který se jí zmocnil, když viděla, jak Maeve pláče – ohnutá záda, tvář zabořená do dlaní a prsty jí protékají proudy horkých slz. Ne, Maggie věru nečekala, že bude mít takové výčitky svědomí, že jí bude náhle tolik líto ženy, která ji proklínala ještě okamžik předtím, než se zhroutila v slzách.

Nakonec situaci zachránila Lottie svým nezdolným humorem – když viděla, co se děje, vzala vše rázně do ruky. Vystrnadila Briannu i Maggii z domu, uklidňujíc je, aby si nedělaly starosti, vždyť ty slzy jsou prý stejně přirozené jako déšť. A vybraly to moc dobře, krásné hnízdečko, ujišťovala je a popoháněla je, aby už byly venku. Jako pro panenku – všude čist'oučko, nikde ani smítko. Budeme tady jako v bavlnce, jen nemějte strach, usmívala se na ně a strkala je do Maggiina náklad'áku.

Takže to měly za sebou, a bylo to tak správné. Ale ten večer nebudou létat špunty a nebude se otvírat žádné šampaňské.

Maggie do sebe převrátila sklenku whisky na povzbuzení a jednoduše se zhroutila jako hromádka vyčerpaných emocí, zatímco na střechu bubnoval déšť a do kuchyně se vkrádal soumrak.

Nevzbudilo ji ani naléhavé vyzvánění telefonu. Bariéru únavy prolomil až Roganův hlas. Polekaně sebou trhla a pokoušela se setřást spánek.

„Čekám tě tady nejpozději zítra dopoledne, protože nemám čas ani chuť jet pro tebe.“

„Cože?“ Omámeně mžourala kolem a rozhlížela se po zšeřelé místnosti. Proboha, byla by přísahala, že je tady a plísni ji.

Vstala od stolu – otrávená, že ji vytrhl ze spánku. Zároveň si uvědomila, že má hlad a v domě je asi tolik jídla, že by to zasytilo vrabce.

Půjdu k Brie, rozhodla se. Vyplením jí spíž a možná jedna druhé trochu zvedneme náladu. Už si nasazovala kšiltovku, když zahlédla netrpělivě blikající červené světlo na záznamníku.

„Bože, to je otrava,“ zamumlala, ale stiskla tlačítko, kterým přetočila pásku na začátek a zároveň spustila přehrávání.

„Maggie.“ Kuchyní se opět rozlehl Roganův hlas. Usmála se, když si uvědomila, že ji nakonec přece jen probudil on. „Proč krucinál nezvedáš ten ztracený telefon? Je poledne. Chci, abys mi okamžitě zavolala, jen co vyjdeš z dílny. Myslím to smrtelně vážně. Musím s tebou něco prodiskutovat. Takže... chybíš mi. Sakra, Maggie, chybíš mi.“

Vzkaz skončil, ale než stihla vychutnat poslední slova, ozvalo se pípnutí a spustil se další.

„Myslíš, že nemám nic lepšího na práci, než klábosit s tím tvým pitomým záznamníkem?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale dal jsi mi ho ty!“

„Je půl páté, musím si odskočit do galerie. Asi jsem se nevyjádřil dost jasně. Musím s tebou mluvit ještě dnes. V galerii budu do šesti, pak mě zastihneš doma. Je mi fuk, jak moc jsi zabraná do práce. Ztraceně, proč jsi tak daleko?“

„Ten chlap nedělá nic jiného, než že v jednom kuse láteří a proklíná mě,“ zamumlala. „Ty jsi přece ode mě stejně daleko jako já od tebe, Sweeney.“

Místo odpovědi se znovu ozval jeho hlas. „Jsi rozmazlený, nezodpovědný spratek bez kouska citu v těle. Mám se užírat starostmi, žes vylítla do vzduchu s těmi svými chemikáliemi, nebo

sis podpálila vlasy? Díky tvé sestře, která na rozdíl od tebe zvedá telefon, vím, že jsi doma. Je skoro osm, jdu na pracovní večeři. Teď mě dobře poslouchej, Margaret Mary. Koukej se sbalit a přijet do Dublinu. Vezmi si s sebou pas. Nehodlám mrhat čas vysvětlováním proč, zkrátka udělej, co říkám. Jestli neseženeš letenku, pošlu pro tebe letadlo. Čekám tě tady nejpozději zítra dopoledne, protože nemám čas ani chuť jet pro tebe.“

„Jet pro mě? Jen se opovaž.“ Chvíli stála a mračila se na záznamník. Takže se má koukat sbalit a přijet do Dublinu? Jen proto, že jí to milostpán poroučí? Žádné prosím nebo byla bys tak hodná – kdepak, jen dělej, co říkám.

Tůdle. Až naprší a uschne. Takovou radost mu nedopřeje.

Zapomněla na hlad, vyrazila z kuchyně jako fúrie a hnala se ke schodům. Koukej přijet do Dublinu, soptila v duchu. Ta drzost, takhle jí poroučet!

Vytáhla ze skříně kufr a hodila ho na postel.

Copak si ten chlap myslí, že se tak třesu vidět ho, že stačí písknout a já všeho nechám a přiběhnu jako pejsek? Tak to se bude divit. Ach ano, rozhodla se, když házela šaty do kufru. Však já mu to vytmavím! Hezky od plic a z očí do očí.

Pochybovala, že jí za to poděkuje.

„Eileen, potřebuju, aby mi ještě dnes z Limericku odfaxovali ty pozměněné údaje.“ Rogan seděl za stolem ve své pracovně; zaškrtl další řádek na seznamu a začal si třít ztuhlou šíjí. „A jen co dorazí ta zpráva o stavebních úpravách, chci ji okamžitě vidět.“

„Slíbili nám ji do oběda.“ Eileen, udržovaná bruneta, která zvládala práci stejně hladce jako manžela a tři děti, si udělala další poznámku. „Ve dvě odpoledne máte schůzku s panem Greenwaldem ohledně těch změn v londýnském katalogu.“

„Ano, mám ji v diáři. Pan Greenwald bude chtít martini.“

„Vodku,“ opravila ho Eileen. „Dvě olivy. Nemám objednat sýrovou mísu, abychom ho odsud nemuseli vynášet?“

„Radši ano.“ Rogan zabubnoval prsty na stole. „Nevolal nikdo z Cläre?“

„Dnes ráno ne.“ Vrhla na něj rychlý, soucitný pohled. „Dám vám vědět, jakmile se slečna Concannonová ozve.“

Odbyl to nesrozumitelným zamumláním. „Teď běžte a spojte mě s Římem.“

„Jistě. Jo, a na stole mám taky návrh dopisu do Invernessu, jestli ho chcete schválit.“

„Fajn. A nejspíš bychom měli poslat telegram do Bostonu. Kolik je tam teď hodin?“ Chtěl se podívat na hodinky, když ho zarazila nějaká barevná skvrna ve dveřích. „Maggie –“

„Jo. Maggie.“ Hodila kufr na zem, sevřela ruce v pěst a bojovně si je dala v bok. „Chci vám říct pár slov, pane Sweeney, která si věru za rámeček nedáte.“ Ovládla se jen do té míry, aby kývla na pozdrav ženě, vstávající ze židle před Roganovým stolem. „Vy budete Eileen, že?“

„Ano. Jsem ráda, že vás konečně poznávám osobně, slečno Concannonová.“

„Je od vás milé, že to říkáte. Musím uznat, že na ženu, která pracuje pro tyрана, vypadáte pozoruhodně dobře.“ Slovo „tyran“ vyslovila obzvlášť důrazně.

Eileen musela přemáhat smích, který jí cukal koutky úst. Odkáslala si a zavřela poznámkový blok. „Je od vás milé, že to říkáte. Ještě něco, pane Sweeney?“

„Ne. Nepřepojujte mi sem hovory.“

„Ano, pane.“ Eileen vyšla ven a diskrétně za sebou zavřela dveře.

„Takže,“ Rogan se zaklonil na židli a poklepával perem

o dlaň, „jsi můj vzkaz přece jen dostala.“

„Ano.“

Kráčela k němu. Ne, opravil se Rogan, nesla se jako pávice, ruce pořád opřené v bok, z očí jí šlehaly blesky.

Nestyděl se přiznat si, že při pohledu na ni se mu sbíhají v ústech sliny.

„Co si o sobě u všech svatých myslíš, člověče?“ Bouchla pěstí do stolu, až zarachotily tužky a pera. „Upsala jsem ti svou práci, Rogane Sweeney, a budiž, vyspala jsem se s tebou – ke své nekonečné lítosti. Ale ani jedno, ani druhé tě neopravňuje k tomu, abys mi poroučel, proklínal mě a nadával mi!“

„Vždyť jsem s tebou nemluvil už hezkých pár dnů!“ namítl. „Jak jsem ti tedy mohl nadávat?“

„Přes ten tvůj odporný záznamník – který jsem mimochodem dnes ráno hodila do popelnice.“

Velice klidně si něco poznamenal do notesu.

„Nezačínej s tím.“

„Jen si zapisuji, že potřebuješ náhradní záznamník. Jak vidím, bez potíží jsi sehnala letenku.“

„Bez potíží? Od první chvíle, co jsi vkročil do mé dílny, mám s tebou jen potíže. Samé potíže. Myslíš si, že můžeš dirigovat nejen mou práci – což samo o sobě je hrůza – ale

1 mě samotnou. Přišla jsem ti říct, že to nejde. Nebudu... kam jdeš, krucinál? Ještě jsem nedomluvila.“

„Já vím, že ne.“ Vykročil ke dveřím, otočil klíčem v zámku a vrátil se. „Odemkni!“

„Ne.“

Blížil se k ní s úsměvem, který ji rozhodně neuklidnil. „Opovaž se mě dotknout.“

„To mám právě v úmyslu. Vlastně mám v úmyslu udělat něco, co jsem za celých dvanáct let, co v této kanceláři sedím a pracuju, ještě neprovedl.“

Srdce jí začalo bušit až v hrdle. „To bys neudělal.“

Konečně se mi podařilo šokovat ji, pomyslel si. Sledoval, jak pohledem klouže ke dveřím, a v tom okamžiku ji popadl. „Můžeš na mě ječet, až s tebou budu hotový.“

„Hotový? Ty se mnou?“ Ohnala se po něm, ale on už jí drtil rty polibkem. „Dej ty pracky pryč, ty neohrabaný surovce!“

„Ale ty máš přece moje ruce ráda!“ Teď ji jimi tahal za svetr. „Říkala jsi mi to.“

„To je lež. Tohle si nenechám líbit, Rogane.“ Ale protest se proměnil ve sten, když jí přejel horkými rty po hrdle. „Budu křičet, až se zboří barák!“ dodala, když opět mohla popadnout dech.

„Jen si posluž.“ Kousl ji, vůbec ne něžně. „Mám rád, když křičíš.“

„Do horoucích pekel s tebou,“ zamumlala a bez zábran se mu oddala, když se s ní svezl na podlahu.

Bylo to rychlé, horké milování – spíš horečné páření, jež skončilo dřív, než začalo. Ale rychlost mu ani za mák neubrala na síle. Chvilí zůstali nehybně ležet s propletenými, vibrujícími údy. Rogan otočil hlavu a vtiskl jí polibek na bradu.

„Moc milé, že ses stavila, Maggie.“

Sebrala všechnu sílu a uhodila ho do ramene. „Slez, surovce.“ Chtěla ho odstrčit, ale on už měnil polohu; vzápětí mu seděla obkročmo na klíně.

„Lepší?“

„Než co?“ Ušklíbla se, pak si vzpomněla, že se na něj zlobí. Odtáhla se, sedla si na koberec a upravila si šaty. „To od tebe byla nebetýčná drzost, Rogane Sweeney.“

„Protone jsem tě povalil na podlahu?“

„Ne.“ Zapnula si džínsy. „Byla bych blázen, kdybych něco takového tvrdila – zejména když je zřejmé, že se mi to líbilo.“

„Vělice zřejmé.“

Vrhla na něj ocelový pohled, když vstal a nabídl jí ruku.

„Ale to není podstatné. Co si to dovoluješ, takhle mi poroučet, říkat, co mám kdy dělat, a ani se neobtěžuješ poprosit?“

Sklonil se a pomohl jí na nohy., „Jsi přece tady, nebo ne?“

„Jsem tady, ty zmetku, abych ti řekla, že si to nenechám líbit. Je to už skoro měsíc, cos ode mě odešel, jako by se nechumelilo a...“

„Takže se ti po mně stýskalo.“

„To tedy ne!“ zasyčela na něj. „Mám svých starostí dost i bez tebe. Ach, narovnej si tu kravatu. Vypadáš jako nějaký pobuda.“

Poslechl ji. „Stýskalo se ti po mně, Margaret Mary, i když ses neobtěžovala říct mi to, když se mi náhodou podařilo zastihnout tě po telefonu.“

„Já po telefonu mluvit neumím! Jak mám něco takového vykládat někomu, koho nevidím? Kromě toho uhýbáš od tématu.“

„A jakže to téma vlastně zní?“ Pohodlně se opřel o stůl.

„Odmítám dostávat rozkazy. Nejsem tvoje služebná ani nikdo z tvého personálu, takže si to laskavě zapiš za uši. Anebo si to poznamenej do toho svého frajerského koženého diáře, jestli si to potřebuješ pořád připomínat. Ale už mi nikdy neříkej, co mám

dělat.“ Krátce vydechla, očividně spokojená sama se sebou. „Ted', když jsem ti to vytmavila, zase půjdu.“

„Maggie, jestli nemáš v úmyslu se zdržet, proč sis sbalila kufr?“

Dostal ji. Trpělivě čekal a se zadostiučiněním sledoval, jak se jí ve tváři střídá zlost, úlek a zmatek.

„Možná jsem chtěla pár dní zůstat v Dublinu. Můžu si přece přijít a odejít, jak se mi zlíbí, ne?“

„Mmm. Přivezla sis pas?“

Zlostně si ho změřila. „A co když ano?“

„Dobrá.“ Obešel stůl a posadil se. „Ušetří nám to čas. Myslel jsem, že budeš jako obvykle umíněná a necháš ho doma. Byla by to otrava, kdybys kvůli němu musela ještě jednou do Clare a zpět.“ Opřel se a usmál se na ni. „Proč se neposadíš? Nemám říct Eileen, aby nám přinesla čaj?“

„Nechci se posadit a čaj si nedám.“ Zkřížila ruce na hrudi, otočila se k němu zády a civěla na obraz od Georgie O'Keefeové. „Proč ses nevrátil?“

„Měl jsem pro to hned několik důvodů. Za prvé, byl jsem tady zavalen spoustou práce. Chtěl jsem všechno vyřídit, abych si mohl udělat volno. Za druhé – chtěl jsem být na chvíli bez tebe.“

„Ale neříkej!“ Dál upřeně hleděla na odvážné barvy obrazu. „Vážně?“

„Protože jsem si nechtěl přiznat, jak moc toužím být s tebou.“ Odmlčel se, pak zavrtěl hlavou. „Koukám, že odpovědi se asi nedočkám. Nic ve stylu já taky toužila být s tebou?“

„Ale ano. Ne že bych neměla vlastní život – ale tu a tam nastaly chvíle, kdy bych byla tvou společností uvítala.“

Usoudil, že se s tím musí spokojit. „Budeš ji mít. Byla bys tak hodná a posadila se, Maggie? Musíme projednat pár věcí.“

„Tak dobrá.“ Otočila se a posadila se na židli proti němu. Vypadá dokonale, pomyslela si. Distingovaný muž a silná, schopná vůdčí osobnost, která má vše v malíku. Ani náznakem nepřipomínal muže, který by se snížil k divokému muchlování na koberci ve své pracovně. Při té představě se usmála. „Copak?“

„Jen mě tak napadlo, co si asi myslí tvoje sekretářka.“

Povytláhl obočí. „Zcela nepochybně se domnívá, že zde vedeme civilizované obchodní jednání.“

„Ha! Připadala mi jako rozumná ženská, ale klidně si to myslí dál.“ Potěšilo ji, když viděla, jak očima bloudí ke dveřím; přeložila si nohu přes nohu. „Takže jaký obchod máme vlastně projednat?“

„Aha... Tvoje práce z posledních týdnů jsou výjimečné. Jak víš, ponechali jsme si z první výstavy deset kusů, které chystáme předvést napřesrok v našich zahraničních galeriích. Rád bych si nechal pár tvých nejnovějších kusů tady v Dublinu, zbytek je na cestě do Paříže.“

„To už mi sdělila tvoje výkonná a nanejvýš rozumná Eileen.“ Zabubnovala prsty na koleně. „Ale určitě mě sem netaháš takovou dálku, jen abys mi to zopakoval – a taky nevěřím, že sis mě sem zavolał kvůli jednomu rychlému pomilování na koberci.“

„To máš pravdu. Byl bych si o těch plánech radši pohovořil po telefonu, ale ty ses ani jednou neobtěžovala zavolat mi, i když jsem ti nechal několik vzkazů.“

„Byla jsem dost často pryč. Máš možná výhradní práva na moje dílo, ale ne na mě, Rogane. Mám svůj vlastní život, jak už jsem řekla.“

„A ne jednou.“ Vycítil, že jí opět začíná cloumat vztek. „Nezasahuju ti do života. Jde mi pouze o tvou kariéru. Proto jedu do Paříže, abych dohlédl na celkové aranžmá výstavy i na její průběh.“

Paříž. Byla s ním sotva hodinu, a už mluvil o tom, že odjíždí. Promluvila úsečně, rozrušená vlastním bušícím srdcem. „Žasnu, jak můžeš tak prosperovat, Rogane. Člověk by myslel, že zaměstnáváš lidi schopné zařídit takové detaily, aniž bys jim musel koukat přes rameno.“

„Ujišťuji tě, že moji zaměstnanci jsou naprosto kompetentní a schopní lidé. Ale náhodou mám o tvé dílo zájem, jemuž se odborně říká právně podložený, a ty detaily chci zařídit sám. Chci, aby to bylo dokonalé.“

„Což znamená, že to chceš mít po svém.“

„Přesně tak. A chci, abys tam jela se mnou.“

Uštěpačná poznámka, která se jí drala na rty, uvízla někde v půli cesty. „S tebou? Do Paříže?“

„Jsem si moc dobře vědom tvých uměleckých či snad morálních zábran vůči propagaci vlastního díla, ale na dub-linské výstavě sis vedla docela dobře. Bylo by prospěšné, kdyby ses – byť jen krátce – ukázala na své první mezinárodní výstavě.“

„První mezinárodní výstavě...“ opakovala omráčeně, když jí došel význam těch slov. „Ale já... neumím francouzsky.“

„To nevadí. Prohlédneš si pařížskou galerii, na všechny strany budeš rozdávat úsměvy a šarm a ještě ti zbyde spousta času na všechny pamětihodnosti.“ Odmlčel se, ale místo odpovědi se mu dostalo jen nepřítomného pohledu. „Takže?“

„Kdy?“

„Zítra.“

„Zítra.“ Pocítila první záchvěv paniky a přitiskla si ruku na žaludek. „Chceš, abych s tebou zítra jela do Paříže?“

„Ano, pokud nemáš nějakou jinou naléhavou záležitost.“

„Ne, to nemám.“

„Takže jsme domluveni.“ Úleva, která ho zaplavila, téměř zabolela. „Jen co se na vlastní oči přesvědčíme, že pařížská výstava probíhá hladce a úspěšně, rád bych tě vzal s sebou na jih.“

„Na jih?“

„U Středozemního moře mám vilu. Chci s tebou být o samotě, Maggie. Žádné rozptylování, žádné vyrušování. Jen ty a já.“

Pohlédla mu do očí. „To je to volno, kvůli kterému jsi poslední týdny tak dřel?“

„Ano.“

„Nabyla bych na tebe křičela, kdybys mi to vysvětlil.“

„Nejprve jsem to musel vysvětlit sám sobě. Pojedeš?“

„Ano. Pojedu s tebou,“ usmála se. „Stačilo říct.“

O hodinu později vtrhla do galerie, ale zůstala zaraženě stát; musela krotit svou netrpělivost a čekat, dokud Joseph neobslouží nějakou zákaznici. Zatímco okouzloval ženu, která by mu mohla být matkou, Maggie bloumala hlavní výstavní síní; postřehla, že umění domorodých Indiánů vystřídala expozice kovových soch. Jejich tvary ji zaujaly natolik, že na okamžik úplně zapoměla, proč sem tak nedočkavě vtrhla.

„Německý umělec,“ ozval se za ní Joseph. „Zejména tohle dílo je podle mého soudu pudové, iracionální, drsné, syrové a zároveň z něj číší úžasná radost. Oslava přírodních živlů.“

„Země, oheň, voda, náznak větru v tom granulování mědi.“ Nasadila afektovaný přízvuk, aby se mu přizpůsobila. „Vskutku mocné dílo, s nádechem čtveráctví hraničícího se satirou.“

„Můžeš ho mít za pouhé dva tisíce liber.“

„Vskutku za babku. Škoda, že u sebe nemám ani šesták!“ Se smíchem se k němu otočila a dala mu pusy. „Vypadáš ohromně, Joseph. Kolik srdcí jsi zlomil od té doby, co jsme se neviděli?“

„Ani jediné. Neboť to mé patří jen tobě.“

„Ha! Ještě že oba moc dobře víme, že mi jen mažeš med kolem pusy. Máš na chvíličku čas?“

„Pro tebe třeba dny. Týdny.“ Políbil jí ruku. „Léta.“

„Mně postačí minutka. Poslyš, co potřebuju do Paříže?“

„Přiléhavý černý svetřík, krátkou sukýnku a boty na děsně vysokém podpatku.“

„Neblázni, myslím to vážně. Nemám ponětí, co si mám pořídit. Chtěla jsem se poradit s paní Sweeneyovou, ale ta dnes někam odjela.“

„Takže já jsem tvoje druhá volba. Mučíš mě.“ Pokynul jednomu ze zaměstnanců, aby se ujal dalšího zákazníka. „Do Paříže potřebuješ jediné, Maggie: romantické srdéčko.“

„Kde se dá sehnat?“

„Tluče ti v hrudi. Předě mnou to neutajíš, viděl jsem tvoje práce.“

Zašklebila se na něj, pak se do něj zavěsila. „Poslouchej, prozradím ti něco, s čím bych se v životě nikomu nesvěřila. Ještě nikdy jsem nikam pořádně nejela. V Benátkách jsem měla jedinou starost – abych se něco naučila a do dílny si neoblékla nic, co by mohlo chytnout. A taky abych měla na nájem. Jestli mám jet do Paříže, nechci se tam blamovat.“

„To nehrozí. Jedeš tam přece s Roganem, jak předpokládám, a ten zná Paříž jako svoje boty. Stačí, když se budeš tvářit přidržené a malinko znuděné, a zapadneš mezi ostatní.“

„Přišla jsem za tebou, abys mi poradil, co na sebe. Ach, stydím se to přiznat, ale nemůžu tam jet takhle. Nehodlám si sice pořídit

poslední výkřik módy, ale zároveň nechci vypadat jako Roganova sestřenice z Balíkova.“

„Hmm.“ Joseph se nad problémem vážně zamyslel; přitáhl si ji na délku paže, aby si ji mohl pomalu, pečlivě prohlédnout. „Klidně tam můžeš jet, jak jsi, ale...“

„Ale?“

„Kup si hedvábnou blůzu elegantního střihu, ale odvážných, ostrých barev – jen žádný pastel. Široké kalhoty ze stejného materiálu, stejné barvy jako tvé oči. Buď nápadná. A ta krátká sukně je naprosto nezbytná. Máš s sebou ty černé šaty?“

„Nevzala jsem si je.“

Pohoršené zamlaskal jako staropanenská teta. „Měla bys být vždycky připravená. Dobrá, ty jsou tedy mimo hru; tak to zkus s něčím třpytivým, co bude oslňovat – doslova i přeneseně.“ Poklepal na sochu vedle nich. „Slušely by ti tyhle kovové tóny. Chce to něco odvážného, rozhodně nic klasického!“ Vehementně přikyvoval, nadšen tím nápadem. „Co tomu říkáš?“

„Jsem z toho zmatená. Stydím se, že mi na tom tolik záleží.“

„Nemáš se vůbec za co stydět. Je to jednoduše otázka prezentace.“

„Snad – ale stejně bych ti byla moc vděčná, kdyby ses o tom nezmiňoval před Roganem.“

„Můžeš mě pasovat na svého zpovědníka, drahoušku.“ Pohlédl jí přes rameno a oči mu náhle vzplály radostí.

Vešla Patricie. Chvilku otálela, pak přešla po lesklých dlaždicích. „Dobrý den, Maggie! Nevěděla jsem, že máte přijet do Dublinu.“

„Já také ne.“ Co je tohle za změnu? přemýšlela Maggie. Pryč byl smutek i kruhy pod očima, ta tam byla ona jemná zdrženlivost. Odpověď nalezla vzápětí, když viděla, jak se Patriciiny oči rozsvěcují od Josephových. Aha, pomyslela si, takže odtud vane vítr!

„Moc se omlouvám, že ruším. Jen jsem chtěla říct tady Josephovi, že...“ Patricie se zajíkla. „Ach, totiž, šla jsem náhodou kolem a vzpomněla jsem si na něco, o čem jsme předtím mluvili. O té schůzce v sedm?“

„Ano.“ Joseph zabořil ruce do kapes, aby ji nesevřel v náručí. „V sedm.“

„Bohužel mi do toho něco přišlo, takže ji musíme přesunout na půl osmou, abych to všechno stihla.“

„Přizpůsobím se.“

„Dobrá. To je prima.“ Stála a upírala na něj zasněný pohled; pak si vzpomněla na Maggii a na slušné vychování. „Zdržte se ve městě dlouho?“

„Ne, vlastně odjíždím už zítra.“ Vzduch byl tak prosycený milostným žářem, až se Maggie divila, že se ty skulptury netaví. „A odcházím hned teď.“

„Ach ne, prosím vás, neodcházejte kvůli mně. Já už jsem stejně na odchodu.“ Patricie vrhla na Josepha poslední roztoužený pohled. „Čekají na mě. Chtěla jsem jen... no, mějte se.“

„To tady hodláš vystát důlek?“ zasyčela Maggie na Josepha, když Patricie zamířila ke dveřím.

„Hmm? Cože? Omluv mě.“ K Patricii doběhl ve světovém rekordu. Maggie pozorovala, jak se Patricie otáčí, rudne, usmívá. Pak si padli do náruče.

Maggiino romantické srdce, které si tak ráda upírala, překypovalo dojetím. Počkala, až Patricie vyběhne ven; Joseph tam stál a koukal za ní, jako by ho právě zasáhl blesk.

„Takže tvé srdéčko patří jen a jen mně, co?“

Z jeho očí se pomalu vytrácel omámený výraz. „Ta je krásná, co?“

„O tom není sporu.“

„Byl jsem do ní zamilovaný už dávno před tím, než si vzala Robbieho. Nikdy jsem nepomyslel, nikdy nevěřil...“ Pousmál se, pořád ještě oslněn láskou. „Domníval jsem se, že má ráda Rogana.“

„Já taky. I slepý vidí, jak je s tebou šťastná.“ Políbila ho na tvář. „Mám z toho radost.“

„Totiž... my se to snažíme udržet v tajnosti. Aspoň do té doby, než... na jistou dobu. Její rodiče... Vsadím se, že její máti se nebudu příliš zamlouvat.“

„Kašli na její máti.“

„Patricie říká skoro totéž.“ Obličej mu ozářil úsměv, když si na to vzpomněl. „Ale já nechci jít hlavou proti zdi. Proto bych byl moc rád, kdybys to nikomu neříkala.“

„Ani Roganovi?“

„Pracuju pro něj, Maggie. Je to sice můj přítel, ale pracuju pro něj. Patricie je vdova po jednom z jeho nejstarších kamarádů a jeho dobrá přítelkyně. Spousta lidí se domnívala, že Patricie se jednou stane jeho ženou.“

„Jsem přesvědčená, že Rogan mezi ně nepatřil.“

v“Bud’ jak bud’, radši bych mu to oznámil sám, až přijde vhodná chvíle.“

„To je tvoje věc, Josephe. Tvoje a Patriciina. Takže vyměníme jednu zpověď za druhou.“

„Jsem ti za to neskonale vděčný“

„Není třeba. Jestliže se Rogan projeví jako konvenční suchar a s vaším vztahem nebude souhlasit, zaslouží si, abychom ho napálili.“

Kapitola patnáctá

i

V Paříži bylo vedro a dusno k zalknutí a všude davy lidí. Provoz v ulicích byl takřka neúnosný. Auta, autobusy a motorky skřípěly, kličkovaly a svištěly kolem; řidiči jako by se neustále vyzývali k nekonečným silničním soubojům. Chodníky byly pestrobarevným průvodem lidí všeho stáří a ras. Ženy v krátkých sukních, jež se zřejmě tolik líbily Josephovi, byly šik a hubené a tvářily se znuděně. Stejně módní muži je pozorovali od malých kavárenských stolků, kde popíjeli červené víno nebo silnou černou kávu.

Všude záplava květin – růže, gladioly, měsíčky, hledíky či begonie se vylévaly v bohatých trsech z prodejních stánků, vyhřívaly se na nábřežích a vykukovaly z náručí mladých dívek, jejichž nohy svítily na slunci jako čepele.

Mezi tím vším se proháněli kluci na kolečkových bruslích, na zádech baťůžky, ze kterých čouhaly zlatavé bagety. Hloučky turistů s fotoaparáty a kamerami u očí zachycovaly neopakovatelnou atmosféru pařížského života.

A byli tam psi. Zdálo se, že celé město je jedním velkým psím brlohem; vzpínali se na vodítkách, plížili se alejemi, skákali u obchodů. I ten nejobyčejnější voříšek vypadal exoticky a arogantně francouzsky.

Maggie to vše vstřebávala z okna s výhledem na Pláce de la Concorde.

Byla v Paříži. Vzduch byl plný zvuků a vůní a křiklavých světel. A její milenec spal jako dřevo v posteli za ní. Alespoň si to myslela.

Už nějakou dobu ji sledoval, jak pozoruje Paříž. Vykláněla se z velkého okna v bavlněné noční košilce a nevadilo jí, že jí sklouzlo ramínko. Když včera večer přijeli, tvářila se naprosto lhostejně. Oči se jí rozšířily údivem, až když vstoupili do přepychového foyeru *Hotelu de Crillon*, ale nekomentovala to.

Neříkala nic, ani když vešli do luxusního, prostorného apartmá, a odkráčela, když dával poslíčkovi spropitné.

Na otázku, zda se jí pokoj líbí, jen pokrčila rameny a zamumlala, že ujde.

Vybuchl smíchy a odtáhl ji do postele.

Ale teď už nebyla tak nad věcí, jak postřehl. Vycítil to vzrušení, jež se jí zmocňovalo, když koukala na ulici a vstřebávala rušný život velkoměsta. Nic ho nemohlo potěšit víc, než složit jí k nohám Paříž.

„Jestli se vykloníš ještě víc, zastavíš provoz.“

Trhla sebou, z očí si odhrnula pramen vlasů a ohlédla se přes rameno; rozvaloval se na zmuchlaných prostěradlech, uprostřed příkrývek a hory polštářů.

„Takový provoz by nezastavila ani bomba. Proč se chtějí navzájem zabít?“

„Je to otázka cti. Co si myslíš o městě za dne?“

„Strašné davy. Ještě horší než v Dublinu.“ Pak se slitovala a zazubila se na něj. „Je překrásné, Rogane. Jako postarší, elegantní dáma, co se chce blýsknout v tom nejlepším světle. Tam dole je prodavač s mořem kytek. Pokaždé, když se u něj někdo zastaví, tak ho ignoruje, jako by bylo pod jeho důstojnost obsloužit ho. Ale peníze si vezme a přepočítá každou minci.“

Vlezla zpátky do postele a lehla si na něj. „Vím přesně, jak mu je,“ zamumlala. „Nic člověka tak nerozdráždí, jako když prodává něco, co miluje.“

„Kdyby je neprodal, umřel by hladu.“ Zvedl jí bradu. „Kdybys neprodala, co máš ráda, něco z tebe by taky umřelo.“

„Jistě, má tělesná schránka určitě. Nezavoláš některému z těch vyfintěných číšníků, aby nám přinesl snídani?“

„Na co máš chuť?“

Její oči se roztančily. „Ach, na všechno, počínaje tímhle...“

Stáhla z něj příkrývku a vrhla se na něho.

O něco později vyšla ze sprchy a zabalila se do bílého froté županu, který visel na dveřích. Rogan seděl u okna, naléval kávu a četl noviny.

„Ty noviny jsou ve francouzštině.“ Vtáhla vůni čerstvých rohlíků.
„Umíš francouzsky a italsky?“

„Uhm.“ Vraštil obočí nad finanční rubrikou. Napadlo ho, jestli by neměl zavolat svému makléři.

„Jak ještě?“

„Jak ještě co?“

„Jak ještě umíš – myslím, jakou řeč.“

„Trochu německy. Docela slušně se domluvím španělsky.“

„Co galsky?“

„Ne.“ Otočil stránku, hledaje zprávy o uměleckých aukcích. „A ty?“

„Babička z tátovy strany mluvila galsky, tak jsem od ní něco pochytila.“ Pokrčila rameny a namazala si teplý rohlík tlustou vrstvou džemu. „Je mi to dost k ničemu; hodí se to, akorát když si chce člověk od plic zanádat. Ve francouzské restauraci si galsky nejlepší stůl věru neobjednáš.“

„Přesto má galština velkou cenu. Ochudili jsme se o značný díl svého historického dědictví.“ Často o tom přemýšlel. „Škoda, že v Irsku je jen pár usedlostí, kde slyšíš irštinu.“ Jelikož mu to připomnělo jistý nápad, s kterým si pohrával, složil noviny a odložil je. „Řekni něco galsky.“

„Zrovna jím.“

„Řekni mi něco, Maggie, tou starobylou řečí.“ Podrážděně něco zamumlala, ale poslechla ho. Znělo to melodicky, exoticky a stejně cize jako řečtina. „Co jsi řekla?“

„Že je příjemné spatřit po ránu milou tvář.“ Usmála se. „Jak vidíš, je to jazyk stejně vhodný pro lichotky jako pro nadávky. Teď mi ty něco řekni francouzsky.“

Udělal něco víc, než aby jen promluvil. Předklonil se, něžně se dotkl ústy jejích rtů, pak zašeptal: „Me reveiller á côté do toi, c'est le plus beau de tous les réves.“ Srdce jí pomalu, dlouze zakroužilo v hrudi.

„Co to znamená?“

„Že probouzet se vedle tebe je krásnější než všechny sny.“

Sklopila oči. „No... Zdá se, že francouzština si víc libuje v hezkých zvucích než angličtina.“

Její rychlá, spontánní ženská reakce ho pobavila a zároveň vzrušila. „Dojalo tě to. Měl jsem zkusit francouzštinu už dřív.“

„Nebud' směšný.“ Ale dojalo ji to, a hluboce. Aby přemohla tu podivnou slabost, vrhla se na snídani. „Co to jíme?“

„Vajíčka á la Benedict.“

„Dobrota,“ pochvalovala si s plnými ústy. „Trochu těžké, ale dobré. Co dnes hodláme podnikat, Rogane?“

„Ty se ještě pořád červenáš, Maggie.“

„Ale vůbec ne.“ Přimhouřila oči a vyzývavě si ho změřila. „Ráda bych znala naše plány. Doufám, že je se mnou tentokrát nejdřív projednáš a nebudeš mě za sebou tahat jako hloupého pejska.“

„Začínám mít moc rád to žihadlo, kterému říkáš jazyk,“ pronesl příjemně. „Asi ztrácím zdravý rozum. A ještě než mě stihneš opět bodnout – říkal jsem si, že by sis asi ráda prohlédla město. Nepochybně se ti bude líbit Louvre. Takže jsem nechal dopoledne volné na prohlídku města, nákupy – co budeš chtít. A odpoledne můžeme zajít do galerie.“

Představa, že bude procházet tím slavným muzeem, ji nadchla. Dopila Roganovu kávu, pak si do šálku nalila čaj. „Ráda bych se trochu prošla. Co se týče nákupů, chtěla bych koupit nějakou maličkost Brianně.“

„Měla bys koupit taky něco Maggii.“

„Maggie nic nepotřebuje. Kromě toho si to nemůžu dovolit.“

„To je absurdní. Nemáš proč upírat si nějaký ten hezký dárek. Zasloužíš si ho, vždyť sis na něj vydělala.“

„To, co jsem vydělala, jsem už utratila.“ Nasadila znechucenou grimasu. „Tomuhle říkají čaj? To je nestydaté!“

„Co tím chceš říct – utratila?“ Odložil vidličku. „Vždyť to není ani měsíc, co jsem ti předal šek se šestimístnou cifrou. To jsi přece nemohla marnotratně rozházet, ani kdybys chtěla!“

„Marnotratně rozházet?“ Nebezpečně se ohnala nožem. „Vypadám snad jako marnotratník?“

„Dobrý bože, to ne.“

„Co tím tedy chceš říct? Že nemám vkus ani styl, abych dokázala dobře naložit s penězi?“

Zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Ale ovšemže ne. Jen by mě zajímalo, jak se ti povedlo rozházet všechny peníze, co jsem ti dal.“

„Nic jsem nerozházela. A navíc ti do toho vůbec nic není.“

„Jestli neumíš rozumně nakládat s penězi, můžu to dělat za tebe.“

„Ani náhodou. Jsou to moje peníze, ty nafoukaná držgrešle! A jsou pryč, skoro všechny. Ty si jen hled' svého, koukej prodat moje další práce a vyplatit mi další kulatou sumičku!“

„Nic jiného mi neleží na srdci. Kam se tedy poděly?“

„Jsou pryč.“ Prudce vstala od stolu; zápasila se zlostí i s rostoucími rozpaky. „Mám své výdaje, ne? Potřebovala jsem nové suroviny a materiál, a taky mi přeskočilo a koupila jsem si šaty.“

Zkřížil ruce na hrudi. „Za necelý měsíc jsi tedy utratila bezmála dvě stě tisíc liber za suroviny, materiál a šaty.“

„Taky jsem musela splatit dluhy,“ odsekla. „A proč bych se ti vůbec měla zpovídat? V té tvé prokleté smlouvě přece nestojí nic o tom, jak mám utrácet vydělané peníze!“

„Smlouva s tím vůbec nesouvisí,“ řekl trpělivě, protože pochopil, že ji nepohání ani tak zlost, jako pokoření. „Ptám se tě, kam se ty peníze poděly. Ale z právního hlediska nejsi ani v nejmenším povinována říct mi to.“

Jeho rozumný tón ji stíšňoval a pokořoval. „Koupila jsem matce dům, i když vděku se od ní nedočkám. A musela jsem ho i zařídit, víš? Jinak by si od Brianny vzala všechno, do posledního špendlíku.“ Rozčileně si vjela rukama do vlasů a rozcuchala je do ohnivých chomáčů. „Musela jsem taky najmout Lottii, koupit jim auto. Každý týden jí budu vyplácet apanáž, takže jsem dala Brie peníze na šest měsíců dopředu – na Lottin plat, na jídlo a tak. Pak tady byla ta hypotéka, i když Brie bude zuřit, až se dozví, že jsem ji splatila. Ale to bylo mou povinností, vždyť táta si ji vzal kvůli mně. Takže to je vyřízené. Dodržela jsem slovo, které jsem mu dala, a ty mi nebudeš říkat, co mám a co nemám dělat s vlastními penězi.“

Celou dobu nervózně přecházela sem a tam. Teď zůstala stát před Roganem, který pořád seděl u stolu a mlčky, klidně ji pozoroval.

„Můžu to tedy shrnout?“ zeptal se nakonec. „Koupila jsi matce dům, zařídila jsi ho, koupila jsi jí auto a najala jsi pro ni společnici. Vyplatila jsi hypotéku, což se nebude líbit tvé sestře, ale ty jsi to pokládala za svou povinnost. Brianně jsi dala dost na to, aby šest měsíců měla z čeho vyplácet matku, nakoupila sis suroviny a materiál. A z toho, co ti zbylo, sis koupila šaty.“

„Správně. No a co?“

Stála tam a trásla se vzteky, oči jí svítily a bojovně si ho měřila. Mohl by jí říct, jak obdivuje její neuvěřitelnou štedrost, její loajálnost vůči rodině. Ale pochyboval, že by to ocenila.

„Tím se vše vysvětluje.“ Opět přiložil šálek k ústům. „Postarám se, abys dostala nějakou zálohu.“

Na chvíli nebyla schopna promluvit. Když to nakonec dokázala, zasyčela na něj: „Nepotřebuju tvé pitomé zálohy. Nechci je. Umím si na sebe vydělat.“

„To rozhodně – a velice dobře. Ale není to žádný milodar, Maggie, ani půjčka. Je to jednoduchá obchodní transakce.“

„Jdi do háje i s těmi svými transakcemi!“ Tvář měla zrůžovělou rozpaky. „Nevezmu si od tebe ani penci, dokud si ji nevydělám. Teď, když jsem se konečně zbavila dluhů, nechci mít další.“

„Bože, co ty jsi za umíněnou ženskou!“ Bubnoval prsty a hloubal nad její bouřlivou reakcí. Jesdiže tak zoufale touží po hrdosti, pomůže jí zachovat si ji. „Dobrá, tak to uděláme jinak. Na tvé Podlehnutí jsme dostali několik nabídek; zatím jsem všechny odmítl.“

„Odmítl?“

„Uhm. Poslední zněla tuším na třicet tisíc.“

„Liber!“ To slovo z ní vytrysklo jako láva. „Nabídlí ti za ně třicet tisíc liber, a tys to odmítl? Zbláznil ses? Tobě to možná připadá jako nic, jako maličkost, Rogane Sweeney, ale já bych z toho dokázala vyžít další rok, a to docela slušně! Jestliže tomuhle říkáš manažerství...“

„Bud' zticha.“ Jelikož to řekl zcela věčně a nezaujatě, poslechla ho. „Ty nabídky jsem odmítal proto, že jsem měl v úmyslu koupit to dílo sám, až ho vystavíme ve všech našich pobočkách. Takže si ho

koupím hned teď, a v našich galeriích bude vystaveno jako součást mé sbírky. Zaokrouhlíme to na pětatřicet tisíc.“

Vyslovil tu částku tak ledabyle, jako by to byla hrst mincí, které jen tak mimochodem hodí na stůl.

Něco v ní se chvělo jako srdce vyplašeného ptáče. „Proč?“

„Z etických důvodů si to nemůžu koupit za stejnou cenu, jakou nabídne klient.“

„Ne, já se ptám, proč to chceš koupit?“

Přerušil v duchu výpočty a podíval se jí do očí. „Protože je to překrásné, intimní dílo. A protože kdykoliv na ně pohlédnu, vzpomenu si na naše první milování. Nechtěla jsi ho prodat. Ty si myslíš, že jsem ti to nevyčetl z tváře, když jsi mi ho poprvé ukázala? Ty si vážně myslíš, že jsem nedokázal pochopit, jak moc tě bolí, že se ho musíš vzdát?“

Jen potřásla hlavou a odvrátila se, neschopna slova.

„To dílo bylo moje, Maggie, ještě než jsi ho dokončila. Stejně jako bylo tvoje. A nedostane se do rukou nikomu jinému.“

Mlčky přistoupila k oknu. „Nechci, abys mi za ně zaplatil,“ pronesla po chvíli. „Nebud' směšná...“

„Nechci tvoje peníze,“ drmolila horečně, dokud byla schopna slov. „Máš pravdu, ten kus mi byl hrozně drahý a byla bych ti vděčná, kdybys ho ode mě přijal.“ Dlouze vydechla a upřeně civěla na okenní tabuli. „Potěšilo by mě, kdybych věděla, že je tvůj.“

„Náš,“ pronesl tónem, který přilákal její pohled jako magnet. „Tak, jak to mělo být.“

„Tak tedy náš.“ Povzdechla si. „Jak se na tebe můžu zlobit?“ řekla tiše. „Jak můžu vzdorovat tomu, jak na mě působíš?“ , *

„Nijak.“

Musela mu dát za pravdu; trochu ji to vylekalo. Ale mohla alespoň prosadit svou v něčem podružnějším. „Je od tebe moc hezké, že mi nabízíš zálohu, ale já ji nechci. Chci brát peníze jen za hotová díla, zakládám si na tom. Peněz na drobné výdaje mám dost. To mi prozatím stačí. Udělala jsem, co bylo zapotřebí. Vše, co od této chvíle vydělám, bude jen moje.“

„Jsou to jen peníze, Maggie.“

„To se ti snadno říká, když jsi jich měl vždycky víc, než jsi potřeboval.“ Ostrý, uštěpačný tón, tolik podobný matčinu hlasu, jí sebral vítr z plachet. Zhluboka se nadechla a vyslovila to, co jí diktovalo srdce. „U nás doma byly peníze odjakživa jednou velkou, otevřenou ranou – pořád jich bylo málo. Táta je uměl pouze utrácet, a máma ho za to neustále plísnila a hubovala. Nechci, aby moje štěstí záviselo na librách, Rogane. Leká a zahanbuje mě, že bych po tom mohla začít toužit.“

Tak proto se mnou svádí tak urputný zápas, přemítal a zkoumavě si ji měřil. „Jednou jsi mi přece řekla, že když vezmeš do ruky píšťalu, ani tě nenapadne myslet na zisk – vzpomínáš?“

„Ano, ale...“

„A co teď? Myslíš na něj teď?“

„Ne. Rogane...“

„Bojuješ proti stínům, Maggie.“ Vstal a přistoupil k ní. „Žena jako ty musí být přece už dávno rozhodnuta, že její budoucnost bude úplně jiná než minulost.“

„Už pro mě není cesty zpět,“ zamumlala. „I kdybych chtěla, nemohla bych se už vrátit.“

„Jistěže ne. Ty půjdeš pořád jen dopředu.“ Políbil ji něžně na obočí. „Prosím tě, obleč se, Maggie. Dovol, abych ti ukázal Paříž.“

Své slovo splnil. Téměř týden jí ukazoval vše, co mohlo město nabídnout – od velkolepé nádhery Notre-Dame až po intimitu spoře osvětlených kavárniček. Každé ráno jí od málomluvného prodavače kupoval květiny; jejich apart

má vonělo jako zahrada. Za svitu měsíce se procházeli kolem Seiny; Maggie šla bosky a vánek od řeky jí hladil tváře. Tančili v klubech za tónů nepřiliš povedené imitace americké hudby a pochutnávali si na lahůdkách a vybraných vínech u Maxima.

Sledovala ho, jak si pozorně prohlíží díla pouličních umělců a hledá další nebroušený démant. Když si jednou koupila mazanici Eiffelovy věže, zhrozil se; vysmála se mu se slovy, že umění je v duši, a ne vždy jen v dokonalém provedení.

Stejně vzrušující byly hodiny, které trávila v Roganově pařížské galerii. Zatímco Rogan uděloval pokyny a aranžoval, viděla, jak její dílo rozkvétá pod jeho bdělým zrakem.

Jednou to popsal jako právně podložený zájem. Musela uznat, že o své zájmy umí skvěle pečovat. Jejím umění věnoval každé odpoledne stejně vášnivé zaujetí a pozornost, jako každou noc jejímu tělu.

Když bylo všechno hotovo a každý kus se skvěl v záři důmyslně rozmístěných svítidel, měla pocit, že výstava je stejnou měrou výsledkem jeho dovednosti jako jejího umění.

Ale partnerství neznamená vždycky harmonii.

„Krucinál, Maggie, jestli se tam budeš takhle flákat, přijdeme pozdě.“ Potřetí během tří minut klepal Rogan na zamčené dveře ložnice.

„Jestli mě budeš pořád zdržovat, přijdeme ještě později,“ zvolala. „Jdi pryč. Anebo víš co? Běž do galerie sám. Já tam dorazím, až budu hotová.“

„Na tebe není spoleh,“ zamumlal, ale ona měla dobré uši.

„Nepotřebuju chuť, Rogane Sweeney.“ Udýchaně se snažila dosáhnout na zip na zádech. „V životě jsem neviděla člověka tak posedlého ručičkami na hodinách.“

„A já zas v životě neviděl tak nedochvilnou ženskou. Odemkni, prosím tě! Rozčiluje mě, když musím takhle rvát!“

„Dobrá, dobrá.“ Téměř si vykloubila paži, ale nakonec se jí podařilo dopnout zip. Vtěsnila chodidla do absurdně vysokých bronzových lodiček, proklínala se v duchu, že byla takový blázen a poslechla Josefovou radu, a otočila klíčem. „Netrvalo by mi to tak dlouho, kdyby se dámské šaty šily se stejnou ohleduplností jako pánské. Vy na svoje zipy dosáhnete bez problémů.“ Odmlčela se a zatahala za okraj šatů. „No? Co tomu říkáš?“

Neřekl vůbec nic, jen zakroužil prstem, aby jí naznačil, že se má otočit. Zatvářila se kysele, obrátila oči v sloup, ale poslechla ho.

Šaty byly bez ramínek, vzadu měly hluboký dekolt a svůdně končily v polovině stehů. Třpytily se v bronzových, měděných a zlatých tónech a každý odstín rozsvěcoval další jiskry. S jedním z tónů splývaly její vlasy, takže připomínala plamen svíčky – štíhlý a zářivý.

„Maggie. Vyzabila jsi mi dech.“

„Švadlena skrbila látkou.“

„Vzdávám hold její šetrnosti.“

Když na ni pořád jen upřeně zíral, zvedla tázavě obočí. „Říkal jsi, že máme naspěch.“

„Rozmyslel jsem si to.“

Její obočí vylétlo ještě výš, když k ní vykročil. „Varuju tě – jestli mě svlékneš z těchto šatů, tak mě do nich budeš muset znovu nasoukat.“

„Zní to sice nesmírně lákavě, ale bude to muset počkat. Mám pro tebe dárek a myslím, že mou ruku vedla štěstěna. Domnívám se, že tohle bude ideální doplněk k těm šatům.“

Sáhl do náprsní kapsy smokingu a vytáhl úzké sametové pouzdro.

„Vždyť dárek jsi mi už koupil. Tu obrovskou láhev parfému!“

„Ten byl pro mě.“ Sklonil se a přivoněl k jejímu holému rameni. Tu jemnou kouřovou vůni jako by někdo namíchal jen a jen pro Maggii. „Rozhodně pro mě. Tohle je pro tebe.“

„No, jelikož je to tak malé, že to nemůže být záznamník, tak si to vezmu.“ Ale když to otevřela, chichot jí uvízl v hrdle. Čtvercové plamínky rubínů doutnaly vedle bílých démantů v třířadovém náhrdelníku zakončeném zlatou sponou. Žádná křehká tretka, nýbrž odvážný, oslnivý záblesk třpytivých plamenů a jisker.

„Abys měla památku na Paříž,“ řekl Rogan a vyndal náhrdelník z pouzdra. Protékal mu mezi prsty jako krev a voda.

„To jsou diamanty, Rogane. Já nemůžu nosit diamanty.“

„Ale můžeš!“ Zvedl jí ho k hrdlu a s pohledem upřeným na její tvář zapjal sponu. „Možná ne samotné. Studily by tě a neslušely by ti. Ale s těmi druhými drahokamy...“ Ustoupil, aby se pokochal. „Ano, to je přesně ono. Vypadáš jako pohanská bohyně.“

Nedokázala odolat a dlaní přejela po drahokamech. Hřály ji na kůži. „Nevím, co ti na to mám říct.“

„Řekni díky, Rogane, jsou nádherné.“

„Díky, Rogane.“ Tvář jí ozářil šťastný úsměv. „Jsou mnohem víc než nádherné. Jsou oslnivé.“

„Ty taky.“ Sklonil hlavu k polibku, pak ji poplácal po zadečku. „Tak, a teď sebou hod', nebo přijdeme vážně pozdě. Kde máš přehoz?“

„Žádný nemám.“

„Typické,“ zamumlal a vytlačil ji ze dveří.

Maggie zvládla svou druhou výstavu v mnohem větší pohodě než tu první. Žaludek se jí už tolik nechvěl, nebyla už tak nervózní. Pokud se jí jednou či dvakrát zmocnila touha utéct, mistrně ji dokázala zakrýt.

A jestli zatoužila po něčem, co nemohla mít, připomněla si, že ke štěstí někdy musí postačit úspěch.

„Maggie.“

Otočila se zády k nesouvislým žvástům jednoho Francouze, který při tom nespouštěl oči z jejího výstřihu, a ohromeně koukala na svou sestru.

„Brianno!“

„Přímo osobně!“ Rozesmátá Brianna objala užaslou Maggii. „Už jsem tady mohla být o hodinu dřív, ale na letišti došlo k nějakému zdržení.“

„Kde se tady bereš?“

„Rogan pro mě poslal letadlo.“

„Rogan?“ Maggie zmateně bloudila pohledem po místnosti, dokud ho nenašla. Usmál se na ni i na Briannu, poté opět věnoval pozornost rozložitě dámě v Červené krajce. Maggie dostrkala sestru do kouta. „Tys přiletěla Roganovým letadlem?“

„Už jsem si myslela, že tě zase nechám na holičkách, Maggie.“ Brianna, ohromená pohledem na Maggiina díla zářící v místnosti plné exotických cizinců, vložila sestře ruku do dlaně. „Lámala jsem si hlavu, jak to zařídit. O matku je, přirozeně, dobře postaráno, co se týče Cona, věděla jsem, že ho můžu nechat u Murphyho. Dokonce jsem požádala paní McGeeovou, jestli by mi na pár dní neohlídala dům. Pak už zbývalo vyřešit jediné: jak se sem dopravit.“

„Tys chtěla přijet,“ řekla Maggie něžně. „Tys vážně chtěla.“

„Samozřejmě! Nic jsem si nepřála tolik, jako být s tebou. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že zažiju něco takového.“ Brie okukovala číšníka v bílém obleku, který jí nabídl šampaňské ze stříbrného podnosu. „Děkuji.“

„Myslela jsem, že ti na tom nezáleží.“ Maggie si dala pořádný doušek, aby zakryla dojetí v hlase. „Zrovna jsem tady tak stála a přemýšlela o tom, jaká škoda, že ti na tom nezáleží.“

„Jsem na tebe tak hrdá, Maggie! Vždyť jsem ti to říkala!“

„Já ti nevěřila. Ach, bože.“ Cítila, jak se jí do očí hrnou slzy, a zuřivě mrkala, aby je zaplašila.

„Měla by ses stydět, takhle podceňovat moje city,“ plísnila ji Brianna.

„Nikdy jsi o mou práci neprojevila zájem!“ opáčila Maggie.

„Projevovala jsem ho, jak jen to šlo. Tvé práci nerozumím, ale to neznamená, že na ni nejsem hrdá.“ Brianna přiložila sklenku ke rtům a napila se. „Ach,“ vydechla a obdivně koukla na šumící víno, „to je ale vynikající! Kdo by pomyslel, že je to taková lahůdka?“

Maggie vyprskla smíchy a políbila sestru na ústa. „Bůh nás opatruj, Brie, co tady vlastně pohledáváme? Dvě venkovanky z Claře – a popíjejí si šampaňské v Paříži!“

„Já si to hodlám náramně užít. Musím poděkovat Roganovi. Myslíš, že ho můžu na chvílku vyrušit?“

„Až mi vše vypovíš. Kdy jsi mu volala?“

„Já mu nevolala, to on mně. Před týdnem.“

„On volal tobě?“

„Jo, a než jsem mu stihla říct dobrý den, už mi říkal, co mám dělat a jak.“

„To je celý on.“

„Řekl, že pro mě posílá letadlo a že na pařížském letišti na mě bude čekat jeho řidič. Snažila jsem se mu skočit do řeči, ale on mě doslova převálcoval. Prý mě řidič doveze rovnou do hotelu. Ten hotel – viděla jsi někdy něco takového, Maggie? Je to jako palác.“

„Skoro jsem polkla jazyk, když jsem vešla dovnitř. Pokračuj.“

„Pak jsem se měla upravit a přichystat a řidič mě prý doveze sem. Což taky udělal, i když jsem byla přesvědčená, že mě cestou tutově zabije. A v tom hotelovém pokoji bylo tohle – se vzkazem od Rogana, že by měl radost, kdybych si to vzala na sebe.“ Pohládila kouřově modré hedvábí večerního kostýmu, který měla na sobě. „Nikdy bych něco takového nemohla přijmout, ale on tu prosbu formuloval tak, že by ode mě bylo nezdvořilé odmítnout ji.“

„Na to on je kadet. A tobě to moc sluší.“

„Taky se v tom báječně cítím. Přiznám se ti, hlava se mi ještě točí ze všech těch letadel a aut a tak. Tohle všechno,“ říkala, rozhlížeje se po místnosti, „všichni tihle lidé, Maggie, jsou tady kvůli tobě.“

„Já jsem hlavně ráda, že jsi tu ty. Mám tě provést, abys je mohla okouzlovat místo mě?“

„Oni už okouzleni jsou, stačí jim pohled na vás dvě.“ Přistoupil k nim Rogan a stiskl Brianně ruku. „Jsem moc rád, že vás opět vidím.“

„Jsem vám hrozně zavázána, že jste mi to umožnil, ani nevím, jak vám mám poděkovat.“

„Právě jste to udělala. Dovolíte, abych vás představil? Pan LeClair – tamhleten světácky vyhlížející pán stojící u Maggiiny Hybnosti – se mi právě vyznal, že se do vás zamiloval.“

„Patrně mu to jde snadno, ale ráda se s ním seznámím. Ráda bych se taky trochu prošla. Dosud jsem neměla možnost vidět Maggiina díla v tak úchvatném prostředí.“

Za pár minut mohla Maggie odvést Rogana stranou. „Neříkej mi, abych se procházela a přátelsky usmívala,“ zarazila ho drive, než by ji k tomu vybídl. „Potřebuju ti něco říct.“

„Jen když to řekneš rychle. Nepřísluší mi dělat si monopolní nárok na umělkyni.“

„Nezdržím tě dlouho. Chci ti jen říct, že tohle byla ta nejlaskavější věc, jakou kdy pro mě někdo udělal. Nikdy ti to nezapomenu.“

Nevšímal si francouzské rychlopalby, kterou ho zasypávala žena stojící vedle, a přitiskl si Maggiinu ruku ke rtům. „Nechtěl jsem, abys byla opět nešťastná, a tak bylo přece nejprostší věcí na světě zařídit, aby sem mohla přijet i Brianna.“

„Možná to bylo prosté.“ Vzpomněla sř na ošuntělého umělce, kterého Rogan doprovázel po elegantním schodišti galerie. To přece bylo taky prosté. „Ale taky neméně las

kavé. Abych ti ukázala, co to pro mě znamená, nejenže tady zůstanu celý večer, dokud se odsud nevybatolí poslední host, ale také s každickým z nich ztratím pár slov.“

„Milých?“

„Milých. Bez ohledu na to, jak často uslyším slovo viscerální.“

„Hodná holka.“ Políbil jí špičku nosu. „Tak, a teď se dej do práce.“

Kapitola šestnáctá

i

Jestli ji Paříž ohromila, jih Francie s nekonečnými plážemi a sněhem pokrytými pohořími ji naprosto uchvátil. V Roganově kouzelné vile s výhledem na nedozírnou hladinu Středozemního moře nehlučel lomoz dopravy, žádné davy kolem nechvátaly do obchodů či kaváren.

Lidé, kteří jako tečky zaplňovali pláž, byli pouze součástí celkového obrazu, jemuž vévodily voda a písek, kolébající se čluny a nebe bez mráčku.

Krajinu, kterou se kochala z jedné z mnoha teras zdobících vilu, tvořila úhledná čtvercová pole ohraničená kamennými zídkami podobnými těm, jež mohla vidět z vlastního prahu v Clare. Ale zde se země zvedala v terasovitých svazích, od sadů na slunných náspech k vyšší zeleni lesů a dál k úpatím majestátních Alp.

Roganova vila přetékala kvetoucími květinami i bylinami, jež lemovaly exotické olivovníky a zimostráz, tu a tam přerušované tryskajícími fontánami. Ticho narušovaly jen křik racků a hudba padající vody.

Maggie se zde cítila jako v sedmém nebi; rozvalovala se na lehátku na prosluněné terase a kreslila skici.

„Já věděl, kde tě mám hledat.“ Přistoupil k ní Rogan a vtiskl jí na temeno ležerní polibek.

„Když je takhle krásně, byl by hřích zůstat uvnitř.“ Mžourala na něj, oslepená sluncem, až se slitoval, shýbl se pro

brýle, které hodila na stůl, a nasadil jí je. „Už jsi vyřídil všechny služební záležitosti?“

„Prozatím.“ Posadil se vedle ní a uhnul, aby jí nezacláněl ve výhledu. „Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho. Jeden hovor však vedl k druhému a tak dál.“

„Nevadí, já jsem ráda sama.“

„Všiml jsem si.“ Nakoukl do skicáře. „Pohled na moře?“

„Je to neodolatelné. Chci zachytit něco z té úchvatné scenérie, abych ji mohla ukázat Brianně. V Paříži se jí tak líbilo!“

„Mrzí mě, že se mohla zdržet jen jeden den.“

„Jeden nádherný den. Ani se mi nechce věřit, že jsem se s ní procházela po levém břehu Seiny! Sestry Concannonovy v Paříži.“ Při té vzpomínce se musela usmát. „Nikdy ti to nezapomene, Rogane.“ Strčila si tužku za ucho a vzala ho za ruku. „Já taky ne.“

„Už jste mi poděkovaly, obě. A pravdou je, že jsem pro to neudělal víc, než že jsem párkrát někam zavolaal. Když už mluvíme o telefonátech – ten, co mě teď tak zdržel, byl z Paříže.“ Rogan vybral z koše ovoce oslazený grapefruit. „Dostala jsi nabídku, Maggie, od vikomta de Lorraine.“

„De Lorraine?“ Maggie našpulila rty a pátrala v paměti. „Ach, ten kostnatý starý pán s hůlkou, který jen sípal a mluvil šeptem!“

„Ano.“ Rogana pobavil ten popis jednoho z nejbohatších mužů Francie. „Rád by si u tebe objednal dárek pro vnučku, která se letos v prosinci vdává.“

Instinktivně se naježila. „Nedělám nic na objednávku, Rogane. Na tom jsme se přece domluvili hned na začátku.“

„Ano, já vím.“ Rogan sáhl po dalším kousku grapefruitu a vložil ho Maggie do úst, aby ji umlčel. „Ale je mou povinností informovat tě o všech žádostech. Nechci tě přemlouvat, abys to vzala, i když by to byl impozantní skalp ve sbírce tvé i Světové galerie. Já jen plním své manažerské povinnosti.“

Maggie přežvykovala grep a zkoumavě si ho měřila. Jeho tón jí připadal stejně přeslazený jako ovoce v jejích ústech. „Neudělám to.“

„To je, přirozeně, tvoje věc.“ Mávl nad celou záležitostí rukou. „Mám zazvonit, ať nám přinesou něco studeného? Citronádu nebo ledový čaj?“

„Ne.“ Maggie vzala tužku zastrčenou za uchem a začala jí t'ukat o skicář. „Nemám zájem o práci na zakázku.“

„Proč taky?“ odpověděl jako ztělesnění logiky. „Tvoje pařížská výstava byla stejně úspěšná jako dublinská. Nemám důvod nevěřit, že to takhle půjde dál i v Římě a dalších městech. Jsi na nejlepší cestě stát se hvězdou, Margaret Mary.“ Sklonil se a políbil ji. „Vikomtovu žádost však lze stěží označit jako zakázku. Je ochoten nechat vše zcela ve tvých rukou.“

Maggie si posunula brýle na nose a nad jejich okrajem si ho ostražitě změřila. „Chceš mě přemlouvat?“

„To bych si nedovolil.“ Samozřejmě se o to snažil. „Taky bych měl dodat, že vikomt – mimochodem velice uznávaný znalec umění – je ochoten královsky zaplatit.“

„Nemám zájem.“ Rezolutně posunula brýle zpět na kořen nosu, pak zaklela. „Co to znamená královsky?“

„Až do ekvivalentu padesáti tisíc liber. Ale já vím, jak jsi ve finančních otázkách neoblomná, takže se tím nemusíš vůbec zatěžovat. Řekl jsem mu, že je nepravděpodobné, že bys projevila zájem. Nechceš na chvíli na pláž? Nebo se projet?“

Než stihl vstát, popadla ho za límec. „Umíš být pěkně mazaný, co?“

„Když je to nutné...“

„Mohlo by to být cokoli, co bych si vybrala? Absolutně cokoli, co mě napadne?“

„Ano.“ Přejel jí prstem po holém rameni, které se na sluníčku zbarvovalo do broskvová. „Až na jednu maličkost...“

„Á, už je to tady.“

„Barvu,“ ušklíbl se Rogan. „Chce, aby to bylo modré.“

„Modré?“ Vyprskla smíchy. „Nějaký zvláštní odstín?“

„Stejný jako vnuččiny oči. Tvrdí, že jsou stejně modré jako letní nebe. Zdá se, že je to jeho oblíbenkyně, a když uviděl v Paříži tvoje díla, umanul si, že pro vnučku nebude nic dost dobré, pokud to nebude výtvar tvých krásných ruček.“

„To řekl on nebo ty?“

„Tak trochu oba,“ odpověděl a políbil jednu z těch krásných ruček.

„Rozmyslím si to.“

„Doufal jsem v to.“ Náhle mu nevadilo, že jí zaclání; předklonil se a začal jí něžně okusovat rty. „Ale přemýšlej o tom později, ano?“

„Excusezmoi, monsieur.“ Na kraji terasy stál sluha s kamennou tvář, ruce podél těla a oči diskrétně upřené na moře.

„Oui, Henri?“

„Vous et mademoiselle, voudriez-vous déjeuner sur la terrasse maintenant?“

„Non, nous allons déjeuner plus tard.“

„Très bien, monsieur.“ Henry se vytratil tiše jako stín.

„O čem jste si povídali?“ vyzvídala Maggie.

„Chtěl vědět, jestli už chceme obědvat. Řekl jsem, že se najíme později.“ Když se nad ní opět sklonil, položila mu na hrud' dlaň, aby ho zastavila. „Copak je?“ zamumlal Rogan. „Můžu ho zavolat zpátky a říct mu, že jsme si to rozmysleli.“

„Ne, nechci, abys ho zavolal.“ Vadila jí představa, jak Henri nebo některý další sluha číhají za rohem a čekají na povely. Zvedla se z lehátka. „Cožpak ty nikdy nechceš být sám?“

„Ale my jsme přece sami! Právě proto jsem tě pozval sem!“

„Sami? V domě se potuluje nejmíň šest lidí. Zahradníci a kuchaři, služebné a lokajové. Kdybych teď luskla prsty, jeden z nich by určitě přiběhl.“

„Právě od toho služebnictvo je.“

„Já je tady nechci. Víš, že jedna služebná mi chtěla vyprat spodní prádlo?“

„To má v náplni práce. Snad si nemyslíš, že se ti chtěla hrabat v zásuvkách!“

„Já se o sebe postarám sama, Rogane. Chci, abys je poslal pryč. Všechny.“

Vztyčil se na lehátku. „Chceš, abych jim dal padáka?“

„Ne, proboha, nejsem žádný netvor, abych vyhazovala lidi na ulici. Chci jen, abys je poslal pryč. Třeba na dovolenou, říkej tomu, jak chceš.“

„Můžu jim dát den volna, to není problém.“

„Ne den, týden.“ Podrážděně vydechla, když viděla jeho údiv. „Nedovedeš to pochopit, a proč taky? Jsi na ně tak zvyklý, že je ani nevšímáš.“

„Tenhle se jmenoval Henri, kuchař je Jacques, služebná, která se tak drze nabídl, že ti vypere prádélko, je Marie.“ Anebo že by Monique?

„Nechtěla jsem vyvolat hádku.“ Přistoupila blíž a natáhla k němu ruce. „Nemůžu se uvolnit tak jako ty, když se všude kolem potuluje tolik lidí. Nejsem na to zvyklá –a myslím, že si ani zvyknout nechci. Udělej to kvůli mně, Rogane. Dej jim na pár dní volno.“

„Počkej tady chvíli.“

Když odešel, zůstala stát na terase a bylo jí trapně. Hovím si v krásné vile u Středomoří, přemítala, mám, na co si vzpomenu, a ještě nejsem spokojená.

Uvědomila si, že se změnila. Za těch pár krátkých měsíců, co znala Rogana, se změnila. Nejenže toužila mít stále víc, ale toužila i po tom, co nemá. Toužila po pohodě a radostech, jež mohou peníze přinést, a to nejen pro svou rodinu. Chtěla je pro sebe.

Jednou měla na sobě diamanty a tančila v Paříži. Zatoužila po tom znovu.

Někde hluboko však pořád ještě dřímala ona malá, horká potřeba být sama sebou, nepotřebovat nic a nikoho. Kdybych ztratila i ji, pomyslela si v návalu paniky, přišla bych o vše.

Popadla skicář a rozechvěle listovala stránkami. Ale na jeden kratičký, hrůzný okamžik měla hlavu stejně prázdnou jako list papíru před sebou. Pak se pustila do kreslení s horečnou prudkostí, která v ní propukla jako vichřice.

Kreslila sebe. Obě části jejího já, vzájemně propletené, se od sebe odtahovaly a zoufale se snažily znovu se spojit. Ale jak mohly, když si tak silně protiřečily?

Umění pro umění, samota pro zdravý rozum, nezávislost pro hrdost. A na druhé straně – ambice, touhy a potřeby.

Zírala na skicu; z rychlosti nutkavého tvoření ji jímala závrať. Když ji dokončila, zaplavil ji zvláštní klid. Možná ji utvářejí právě ony dvě protichůdné síly. A kdoví – možná, že kdyby někdy dospěly k souladu, dosáhla by toho méně, než je v jejíh silách.

„Jsou pryč.“

Maggie, zahloubaná do svých úvah, zvedla hlavu a upřela na Rogana nechápavý pohled. „Cože? Kdo je pryč?“

Pousmál se a potrásl hlavou. „Služebnictvo. To sis přece přála, ne?“

„Služebnictvo? Ach.“ Mysl se jí vyjasnila. „Takže jsi je poslal pryč? Všechny?“

„Ano, i když jen bůh ví, co budeme v příštích dnech jíst. Ale nic naplat...“ Odmlčel se, protože mu v té chvíli skočila do náruče. Vystřelila proti němu jako kulka z pistole, a on měl co dělat, aby udržel rovnováhu; nechybělo mnoho a oba málem prolétli skleněnými dveřmi a zřítily se z terasy.

„Jsi báječný chlap, Rogane. Opravdový princ.“

Sevřel ji pevněji a ulehčené vyhlédl přes zábradlí. „Mohli jsme být oba na placku.“

„Jsme sami? Úplně sami?“

„Ano. Vysloužil jsem si tím u všech nehynoucí vděčnost, vrchním sluhou počínaje. Pokojská brečela radostí.“ Ani se nedivil, když uvážil štědrý příspěvek na dovolenou, který vyplatil jí i všem ostatním. „A tak odešli na pláž nebo odjeli na venkov, nebo kam je srdce táhne. Máme celý dům jen a jen pro sebe.“

Vroucně ho políbila. „A taky že využijeme každičký čtvereční centimetr. Můžeme začít třeba tou pohovkou tamhle v pokoji.“

„Vážně?“ Ani neprotestoval, jen pobaveně sledoval, jak mu rozepíná košili. „Dnes jsi plná různých přání a žádostí, Margaret Mary.“

„Ta věc s tím služebnictvem byla přáním. Ta pohovka – to je žádost.“

Povytláhl obočí. „Lehátko je blíž.“

„To je fakt.“ Smála se, když ji na ně pokládal. „To je fakt.“

Následující dny se opalovali na terase, procházeli se po pláži nebo líně plavali v bazéně velkém jako laguna za tónů hudby z fontán. V kuchyni jedli narychlo a amatérsky připravená jídla, odpoledne jezdili po okolí.

Dny se také nesly ve znamení telefonátů – na Maggiin vkus jich bylo až příliš.

Užívali si sice dovolenou, ale Rogan se ani na chvíli neuvzdálil od telefonu či faxu, aby mohl vyřizovat pracovní záležitosti. Něco se dělo kolem továrny v Limericku, pak zase šlo o nějakou aukci v New

Yorku, poté zaslechla nesrozumitelné mumlání o koupi nějakého pozemku, na němž chtěl vybudovat další pobočku Světové galerie.

Jindy by jí to možná vadilo, ale pomalu si začínala uvědomovat, že práce je stejně důležitou součástí jeho osobnosti a má pro něj stejný význam jako pro ni. Sotva si mohla stěžovat, že trávil hodinu či dvě zavřený ve své pracovně, když on beze slova respektoval její kreslířský zápal.

Kdyby věřila, že muž a žena mohou najít soulad, který vydrží celý život, možná by uvěřila, že ho našla s Roganem. v

„Ukaž, co jsi nakreslila.“

Maggie spokojeně zívla a podala mu skicář. Slunce zapadalo a pohlcovalo barvy mihající se nad západním obzorem. Na podlaze terasy stál stříbrný kbelík s ledem a v něm láhev vína, kterou Rogan přinesl ze svého vinného sklepa. Maggie zvedla sklenku, napila se a pohodlně se opřela, aby vychutnala poslední večer ve Francii.

„Budeš mít co dělat, až se vrátíš domů,“ poznamenal Rogan, prohlížeje si každou skicu. „Podle čeho si vybereš první?“

„Ona si vybere mě. A třebaže se mi tohle sladké nicnedělání moc líbilo, už se nemůžu dočkat, až roztopím pec.“

„Pár skic, co jsi nakreslila pro Briannu, můžu dát zapaspartovat. Na jednoduché skici tužkou jsou docela dobré. Obzvlášť se mi líbí...“ Odmlčel se, když obrátil další stránku a narazil na něco zcela odlišného od náčrtů krajinek a moře. „Co je t'b tady?“

Natáhla krk, aby se musela co nejméně hýbat. „Ach, tamto – nedělám často portréty, ale tomuhle jsem neodolala.“

Byl to on, natažený na posteli, s napřaženou paží, jako by se chtěl něčeho dotknout. Jí.

Kresba ho překvapila a vyvedla z míry; zamračeně si ji prohlížel. „Tohle jsi nakreslila, když jsem spal.“

„No, nechtěla jsem tě budit a kazit tu hezkou chvíli.“ Skryla úšklebek za sklenkou. „Spal jsi tak sladce. Nechceš ji vyvěsit ve své dublinské galerii?“

„Jsem přece nahý.“

„Jen připomínám, že když je to umění, správně se tomu říká akt. A ty jsi velice umělecký akt, Rogane. Dokonce jsem to i podepsala, vidíš? Takže za to můžeš dostat docela slušnou sumičku.“

„Radši ne.“

Zatvářila se poťouchle. „Tvou povinností v roli manažera je nabízet na trhu moje díla. Sám to přece tvrdíš. A tohle je jedna z mých nejlepších kreseb, dej na mě. Všimni si toho světla, jak si pohrává se svaly na tvém...“

„Vidím,“ řekl přiškrčeně. „Toho si nelze nevšimnout.“

„Nemáš proč být skromný. Máš hezké tvary. Myslím, že jsem je zachytila ještě lépe v té druhé kresbě.“

Ztuhla mu krev v žilách. „Kde?“

„Dej mi to.“ Napřáhla ruku pro skicář a začala v něm listovat. „Tady. Ukazuje trochu víc... kontrastu, když stojíš, řekla bych. A je z ní patrná i ta troška arogance, co je v tobě.“

Dočista oněměl. Nakreslila ho, jak stojí na terase, jednou rukou se opírá o zábradlí, v druhé třímá sklenku brandy. Kolem rtů mu pohrával úsměv – mimořádně domýšlivý úsměv. Stál tam, jak ho pánbůh stvořil.

„Já ti přece nepózoval! Nikdy jsem na terase nestál nahý a nepil brandy!“

„Umělecká licence,“ pronesla rozšafně; měla radost, že se jí povedlo vyvést ho tak dokonale z míry. „Znám tvoje tělo tak dobře, že ho umím nakreslit i zpaměti. A pokazilo by to námět, kdybych se obtěžovala s oděvem.“

„Námět? A ten zní?“

„Pán domu. Mám v úmyslu to takhle pojmenovat. Vlastně obě kresby. Můžeš je nabízet jako soubor.“

„Nebudu je prodávat.“

„A proč? To bych tedy moc ráda věděla! Už jsi prodal pár mých kreseb, které nejsou ani zdaleka tak povedené. Ani jsem nechtěla, abys je prodával, ale podepsala jsem je, takže se ti to povedlo. Já chci, abys tyhle dvě kresby dal na trh.“ Oči jí vesele tančily. „Vlastně trvám na tom, na což mám dokonce smluvní právo.“

„V tom případě je koupím já.“

„Kolik nabídneš? Můj dealer mi říká, že moje cena stoupá.“

„Ty mě vydíráš, Maggie.“

„Ach ano!“ Pozvedla sklenku k připitku a dala si labužnický doušek vína. „Musíš respektovat mou vyvolávací cenu.“

Pohlédl opět na kresbu a pak energicky zavřel náčrtník. „Tedy kolik?“

„Tak moment... Myslím, že kdybys mě odnesl nahoru a pomiloval mě, než vyjde měsíc, možná bychom se dohodli.“

„Máš mimořádně vyvinutý smysl pro obchod.“

„Naučila jsem se to od skutečného mistra.“ Chtěla se postavit, ale on jen zavrtěl hlavou a zvedl ji do náruče.

„Byl bych nerad, kdyby se v této obchodní transakci objevily nějaké trhliny a možnosti úniku.“ Ovinula si kolem prstů pramen jeho vlasů, když ji nesl dovnitř. „Jak jistě víš, z kšeftu nebude nic, pokud nebudu spokojen i s ostatními podmínkami.“

„Budeš spokojen.“

Když ji vynesl nahoru, zůstal stát na odpočívadle schodů a začal ji líbat. Její reakce byla jako vždy rychlá a naléhavá, a jako vždy mu rozproudila krev. Vstoupil do ložnice; okny dovnitř proudilo měkké, tlumené světlo zapadajícího slunce. Za chvíli se zešeří.

Poslední noc přece nestráví potmě. S touto myšlenkou ji položil na postel a když po něm napřáhla ruce, vyklouzl jí a začal zapalovat svíčky. Byly roztroušené po celém pokoji – z některých zbyl už jen tlustý oharek, jiné se hrdě vypínaly ve své štíhlé eleganci. Maggie klečela na posteli, zatímco Rogan zapaloval jednu po druhé, a v pokoji se roztančily zlatavé ohýnky.

„Romantické.“ Dojatě se usmívala. „Zdá se, že trochu nešikodného vydírání stálo za tu námahu.“

Zarazil se se zapálenou sirkou v ruce. „To jsem ti dosud dal tak málo romantiky, Maggie?“

„Jen jsem si dělala legraci!“ Pohodila hlavou a odhrnula si vánkem rozčuchané vlasy. „A vůbec – já žádnou romantiku nepotřebuju. Mně docela postačí upřímná smyslná žádostivost.“

„Nic jiného mezi námi není?“ Zamyšleně přiložil zápalku ke knotu, pak ji zhasil. „Jen smyslná žádostivost?“

Zasmála se a otevřela náruč. „Když přestaneš bloumat po pokoji a přijdeš hezky ke mně, tak ti ukážu, co přesně je mezi námi.“

Vypadala nádherně ve světle svíček, zalévaná posledními barvami dne, jež proudily oknem u postele. Vlasy jí plály jako oheň,

plet' měla zulíbanou slunečními paprsky a upírala na něj dychtivé, rozesmáté a neskonale vyzývavé oči.

V jiné dny a jiné noci by se byl vrhl střemhlav to té otevřené náruče a oddal by se té plamenné bouři, která by se mezi nimi rozpoutala. Ale dnes na to neměl náladu. Pomalu přešel k ní, vzal ji za ruce, než ho stihly nedočkavě strhnout do postele, a aniž uhnul pohledem, přitiskl si je ke rtům.

„Tak dohoda nezněla, Margaret Mary. Měl jsem tě pomilovat. Je načase, abych tě poslechl.“ Ruce, jež pořád držel ve svých dlaních, jí přitiskl k bokům, předklonil se a začal si hrát s jejími rty. „Je načase, abys mi to dovolila.“

„Co je to za ztřeštěnost?“ Její hlas znejistěl. Líbal ji jako už jednou předtím – pomalu, něžně a soustředěně. „Vždyť už jsem ti to víc než dovolila, a kolikrát!“

„Takhle ještě ne.“ Cítil, jak se mu snaží vytrhnout a odtahuje se. „Bojíš se něžnosti, Maggie?“

„To víš, že ne.“ Nemohla popadnout dých, a přece slyšela, jak jí pomalu a ztěžka uniká mezi rty. Po celém těle jako by jí běhalo tisíc mravenců; chvěla se, přestože se jí sotva dotýkal. Něco jí unikalo. „Rogane, já nechci...“

„Být sváděna?“ Pomalu, zvolna jí přejížděl rty po tváři.

„Ne, to nechci.“ Ale zaklonila hlavu, když mu ústa sklouzla na její hrdlo.

„Zrovna* teď budeš.“

Pustil její ruce a přitáhl si ji blíž. Nebylo to horečné objetí, nýbrž majetnické sevření, z něhož nebylo úniku. Paže jí ztěžkly zvláštní touhou; s námahou je zvedla a ovinula mu je kolem krku. Nez mohla se na nic, jen se k němu tiskla, když jí hladil vlasy a tvář – přejížděl po nich konečky prstů, sotva se dotýkal, až se jí zdálo, že je to jen jemný závan vzduchu.

Přisál se jí na rty ve vlhkém, hlubokém, důkladném polibku – dlouhém, nekonečném, až mu zvlácněla v náručí jako nahřátý vosk.

Dosud jsem šidil nás oba, uvědomil si Rogan, když ji položil na postel. Pokaždé se nechali unést ohněm, jenž je spaloval, aniž by vychutnali všechna ta teplá, čekající vřídla něžnosti.

Dnes večer to bude jiné.

Dnes večer ji provede bludištěm snů, než se spolu vrhnou do plamenů.

Jeho chuť se do ní vsakovala a omamovala ji; jeho něžnost ji vyváděla z míry. Ona nenasytná dychtivost, která byla dosud nedílnou součástí jejich milování, se zklidnila do jakési líné trpělivosti, jíž nedokázala odolat, ani se jí bránit. Dlouho předtím, než jí rozeplnul blůzu a začal přejíždět po pokežce hladkými konečky prstů, se začala vznášet mezi nebem a zemí.

Ruce jí bezvládně sklouzly z jeho ramen. Dech jí zcela vypověděl službu: tu se zastavil, tam zas nasadil zběsilé tempo, když ji začal omývat jazykem, hledal a objevoval malá tajná zákoutí nejružnějších chutí, prodléval u nich a labužnický je vychutnával. Maggie, unášená pomalu se vzdouvající vlnou smyslových vjemů, si uvědomovala každý pulsující bod, který v ní probouzel a vytahoval odněkud z hlubin jejich útrob. Tak odlišné od exploze – a mnohem ničivější.

Zamumlala jeho jméno, když jí podepřel hlavu a zvedl její rozměklé tělo ke svému.

„Jsi moje, Maggie. Nikdo jiný si tě tady nevezme.“

Měla něco namítnout proti tomuto novému požadavku na výhradní práva. Ale nemohla. Jeho ústa se totiž opět vydala na objevnou pouť po jejím těle – jako by měl léta, ba celá desetiletí na dokončení průzkumu.

Záře svíček jí jako ve snách probleskovala ztěžklými víčky. Cítila vůni květů, které ráno natrhala a dala do modré vázy u okna. Slyšela, jak šumivý vánek ohlašuje příchod středomořské noci s vůní rozkvetlých květů a slané vody. Pod jeho prsty a rty jí měkla kůže a rozechvívaly se svaly.

Jak to jen mohl nevědět, že ji vždycky chtěl mít takhle? Všechny požáry vyhasly, zbyly jen žhnoucí uhlíky a zvedající se kouř. Bezmocně se pohybovala pod jeho rukama a každým pórem vstřebávala vše, co jí dával, a následovala ho tam, kam ji vedl. I když mu krev bušila ve spáncích i ve slabinách, nepřestával ji laskat jemně, něžně, dráždivě – a sledoval ji, jak klouže z jednoho vjemu do druhého.

Když se roztřásla a ze rtů se jí vydral nový udýchaný sten, vzal ji opět za ruce; pevně je přidržel jednou dlaní, aby jí druhou pomohl dosáhnout prvního vrcholu.

Její tělo se napjalo jako luk a řasy se jí zachvěly jako motýlí křídla. Pozoroval, jak jí první sametová pěst vyrazí dech. Pak opět ochabla a tělo jí zmalátnělo. Její potěšení v něm prýštilo jako gejzír.

Slunce zapadlo. Svíčky blikaly a prskaly. Vedl ji opět nahoru, k vyššímu vrcholu, na kterém slabě vykřikla. Výkřik odezněl do vzdechů a mumlavých vzlyků. Když jí srdce přetévalo slastí, vklouzl do ní a něžně si ji vzal. Na oblohu vyšel měsíc.

Možná spala. Určitě se jí něco zdálo. Když znovu otevřela oči, měsíc byl vysoko na obloze a pokoj byl prázdný. Zvažovala, jestli se má znovu stočit do klubíčka jako líná kočka. Ale už ve chvíli, kdy zabořila hlavu do postáře, věděla, že bez něj neusne.

Nejistě vstala; vznášela se, jako by měla mysl omámenou vínem. Našla župan – tenký hedvábný plášť, který jí Rogan doslova vnutil a který ji hladil a chladil zároveň. Vydala se za ním.

„To jsem si mohla myslet, že tě najdu tady.“

Stál u sporáku v zářivé černobílé kuchyni a byl bez košile.

„Myslíš na svůj žaludek?“

„I na tvůj, holčičko.“ Ztlumil plamen pod pánví a otočil se. „Vajíčka.“

„Co jiného?“ To bylo jediné, co oba dokázali jakžtakž kuchařsky zvládnout. „Nepřekvapilo by mě, kdybychom začali kdákat, až se zítra vrátíme do Irska.“ Náhle a nečekaně nebyla ve své kůži; nervózně si prohrábla vlasy. „Měl jsi mě vzbudit a poručit mi, abych ti udělala něco k jídlu.“

„Poručit ti?“ Sundal z police talíře. „To slyším poprvé.“

„Totiž, byla bych to ttdělala. Koneckonců mám pocit, že jsem předtím svou roli dost odflákla.“

„Předtím?“

„Nahore. V posteli. Nedá se říct, že bych... přispěla svým dílem.“

„Dohoda je dohoda.“ Vyklopil vejce na talíře. „A z mého pohledu sis vedla velice dobře. Pozorovat tě mi činilo nepopsatelnou rozkoš.“ Hodlal ji co nejdřív zopakovat. „Posad' se a jez. Měsíc bude ještě nějakou dobu svítit.“

„Asi ano.“ Přisedla si; byla už trochu uvolněnější. „A tohle mi vrátí energii. Víš,“ dodala s plnými ústy, „nevěděla jsem, že člověk může sexem takhle zeslábnout.“

„To nebyl jen sex.“

Vidlička jí zůstala v půli cesty k ústům, když slyšela, jakým tónem pronesl ta slova. Pod podrážděnou slupkou vycítila dotčenou lítost, a zamrzelo ji to. „Já to tak nemyslela. Ne tak osobně. Ale když jsou si dva lidé sympatičtí...“

„Já k tobě cítím něco mnohem víc než sympatie, Maggie. Jsem do tebe zamilován.“

Vidlička jí vyklouzla z prstů a cinkla o talíř. Do hrdla se jí bílými, ostrými tesáky zakousla panika. „To ne.“

„Ano, jsem.“ Řekl to klidně, i když se v duchu proklínal, že se jí vyznal v jasné osvětlené kuchyni nad nedosmaženými vajíčky. „A ty jsi zamilovaná do mě.“

„To není... nejsem... nemůžeš přece něco takového tvrdit za mě.“

„Ale můžu, když jsi tak pošetilá a nepřiznáš si to sama. Mezi námi je něco víc než jen tělesná přitažlivost. Kdybys nebyla tak tvrdohlavá, přestala by sis to konečně namlouvat.“

„Nejsem tvrdohlavá.“

„Ale jsi, i když zjišťuji, že to je jedna z věcí, které se mi na tobě líbí.“ Mysl měl chladnou a jasnou a potěšilo ho, že je opět pánem situace. „Mohli jsme si o tom promluvit ve stylovějším prostředí, ale jelikož tě znám, vím, že na tom nesejde. Miluju tě a chci si tě vzít.“

Kapitola sedmnáctá

i

Manželství? To slovo jí uvízlo v hrdle a málem ji zardousilo. Neodvážila se ho zopakovat. „Ty jsi se zbláznil.“

„Věř mi, že jsem tuto možnost důkladně zvážil.“ Uchopil vidličku a pustil se do jídla. Tvářil se rozumně a uvážlivě, ale uvnitř ho hlodala bolest, nečekaná a surová. „Jsi umíněná, často nerudná, nezřídká pohroužená do sebe a občas náladová.“

Chvíli jen otvírala ústa jako ryba na suchu. „Ach, opravdu?“

„O tom ani na okamžik nepochybuj, a chlap, který by chtěl vláčet takové břemeno celý život, by nejdřív musel zcela přijít o rozum. Ale...“ nalil do dvou šálků čaj, „... už je to tak. Myslím, že je zvykem mít svatbu v kostele nevěsty, takže se vezmeme v Claře.“

„Je zvykem? Jdi se bodnout, Rogane, i se svými zvyky!“ Co jí to klouže po páteři jako ostrý led? Panika? Rozhodně ne, řekla si v duchu. Musí to být hněv. Nemá se přece čeho bát. „Nechci se vdávat – ani za tebe, ani za nikoho jiného. Nikdy.“

„To je absurdní. Jistěže si mě vezmeš. Báječně se k sobě hodíme, Maggie.“

„Ještě před chvilkou jsem byla umíněná a náladová a nerudná.“

„Taky že jsi! A to mi vyhovuje.“ Vzal ji za ruku, nevšímaje si jejího odporu, a přitiskl si ji ke rtům. „Báječně vyhovuje.“

„Zato mně ne. Ani v nejmenším. Možná jsem trochu shovívavější vůči tvé aroganci, Rogane, ale to se může v mžiku změnit. Pochop mě.“ Vytrhla mu ruku. „Nebudu ničím manželkou.“

„Ničí, jen mou.“

Zasyčela na něj nějakou nadávkou. Když se jen zazubil, s vypětím vůle ovládla vztek, který jí cloumal. Uvědomila si, že hádka by ji

sice mohla uspokojit, ale nic by nevyřešila. „Přivedl jsi mě sem kvůli tomuhle, vid’?“

„Vlastně ani ne. Původně jsem si chtěl dopřát víc času, než ti položím k nohám své něžné city.“ Opatrně a uvážene odsunul talíř. „Moc dobře jsem totiž věděl, že do nich kopneš a vmeteš mi je do tváře.“ Hleděl jí do očí – vyrovnaně, trpělivě. „Jak vidíš, znám tě moc dobře, Margaret Mary.“

„Neznáš.“ Rozčilení i panika, kterou si nechtěla přiznat, ji náhle opustily a uvolnily místo smutku. „Mám své důvody, proč nechci mít zlomené srdce, Rogane, a proč u mě manželství nikdy nebude přicházet v úvahu.“

Ulehčené si uvědomil, že ji neděsí manželství s ním, ale manželství jako takové; zaujalo ho to. „Jaké důvody?“

Sklopila oči a hleděla nevidomýma očima na hrnek. Po chvilce váhání do něj hodila své obvyklé tři kostky cukru a zamíchala. „Ty jsi ztratil rodiče, vid’?“

„Ano.“ Zamračil se; nečekal, že se rozhovor stočí tímto směrem. „Skoro před deseti lety.“

„Je těžké, když člověk ztratí rodinu. Strhne to z něj celou ochrannou vrstvu bezpečí a postaví ho to tvář v tvář prostému, krutému faktu smrtelnosti. Měl jsi je rád?“

„Moc. Maggie...“

„Ne, ráda bych slyšela vše, co mi o tom můžeš říct. Je to důležité. Oni tě měli taky rádi?“

„Ano.“

„Jak jsi to poznal?“ Objala hrnek oběma rukama a napila se. „Bylo to tím, že ti dali pohodlný život, hezký domov?“

„Nemělo to vůbec nic společného s hmotným pohodlím. Věděl jsem, že mě mají rádi, protože jsem to cítil, protože mi to dávali najevo. A taky jsem viděl, že i oni se milují.“

„Takže váš dům byl plný lásky. A co smích? Bylo v něm hodně smíchu, Rogane?“

„Ano, hodně.“ Vybavily se mu vzpomínky. „Byl jsem zdrcen, když zemřeli. Bylo to tak náhlé, tak krutě náhlé...“ Hlas se mu zadrhl, vzápětí zazněl v plné síle. „Ale později, když jsem měl to

nejhorší za sebou, jsem byl rád, že odešli spolu. Jeden bez druhého by byli jen živořili.“

„Vůbec si neuvědomuješ, jaké jsi měl štěstí, jaký to byl vzácný dar, že jsi mohl vyrůstat ve šťastném domově plném lásky. Já to nikdy nepoznala. Ani nikdy nepoznám. Mezi mými rodiči nebyla láska. Jejich vztah byl plný hněvu, výčitek, obviňování a pOVinností, ale nebylo v něm ani špetky lásky. Umíš si představit, jaké to bylo, vyrůstat v domě, kde dva lidé, kteří tě zplodili, k sobě necítily nic pěkného? A kteří byli spolu jen proto, že jejich manželství bylo vězením, do něhož je zamklo jejich svědomí a křesťanské zákony?“

„Ne, neumím.“ Položil na její ruku svou dlaň. „Je mi líto, že ty ano.“

„Přisahala jsem, ještě jako malá holka, že se do takového vězení nikdy zavřít nenechám.“

„Manželství nemusí být jen vězením, Maggie,“ řekl jemně. „Mým rodičům přineslo štěstí a radost.“

„Však ty si jednou vytvoříš taky takové. Ale já ne. Člověk vytváří jen to, co zná, Rogane. A nemůže změnit poměry, ze kterých pochází. Matka mě totiž nenávidí.“

Chtěl něco namítnout, ale řekla to tak věcně a prostě, že nemohl.

„Nenáviděla mě, ještě než jsem se narodila. To, že v ní roste nový život, ji jednou provždy zničilo, což mi připomínala při každé příležitosti. Celá ta léta jsem nevěděla, jak hluboko sahá její nenávisť – dokud mi tvoje babička neřekla, že matka měla před sebou slibnou kariéru.“

„Kariéru?“ V duchu se s ní přenesl do minulosti. „To zpívání? Co to má společného s tebou?“

„Všechno. Copak měla na vybranou, než se té kariéry vzdát? Jaká kariéra by ji čekala jako svobodnou matku –v zemi, jako je naše? Žádná.“ Byla jí zima; roztřeseně vydechla. Bolelo to, když to vyslovovala takhle nahlas. „Chtěla mít něco pro sebe. Já to chápu, Rogane. Víím, co to je mít ambice. Umím si moc dobře představit, jak by mi asi bylo, kdyby se jednoho dne roztříštily v prach. Víš, naši by se nikdy nebyli vzali, kdyby mě nepočali. Chvilková vášeň, chtíč, nic jiného. Tátovi bylo přes čtyřicet, jí kolem třiceti. Ona možná snila o románku, on viděl krásnou ženu. Byla tehdy krásná, je to

vidět z fotek. Byla krásná, než tu krásu rozleptala zatrpkllost. A já byla sémě té zatrpkllosti – mimino porozené sedm měsíců po svatbě, které ji ponížilo a rozprášilo její sny. A jeho také. Ano, jeho také.“

„Nemůžeš se přece vinit z toho, že jsi se narodila, Maggie.“

„Ach, jako bych to nevěděla. Myslíš si snad, že to nevím? Tady?“ Ukázala na hlavu. „Ale v mém srdci – cožpak to nechápeš? Vím, že moje bytí, každý můj dech zatížily život dvou lidí nesnesitelným břemenem. Vzešla jsem z pouhé vášně, a pokaždé, když se na mě podívala, připomněla si, že zhřešila.“

„To je nejen směšné, to je pitomost.“

„Možná. Táta tvrdil, že ji kdysi miloval, a snad je to pravda.“ Uměla si ho představit, jak vchází k O'Malleymu, vtom vidí Maeve, slyší ji zpívat a jeho romantické srdce vzlétá k výšinám.

Ale záhy se zřítilo. Pro oba.

„Bylo mi dvanáct, když mi řekla, že jsem nebyla počata v manželském svazku. Doslova takhle to řekla. Možná postřehla, jak se pomalu začínám měnit z dítěte v ženu. Začala jsem koukat po klukách, abys věděl. Flirtovala jsem s Murphym a několika dalšími kluky z vesnice. Jednou mě přistihla s Murphym u stodoly, zkoušeli jsme se líbat. Jen nevinná pusa, nic víc – jednoho teplého letního odpoledne, byli jsme mladí a zvědaví. Byla to moje první pusa a byla krásná – něžná, plachá a nevinná.“

„A ona nás při tom přistihla.“ Když Maggie zavřela oči, měla ten výjev před očima jako živý. „Zbledla jako stěna, pak začala křičet a zuřit a odvěkla mě domů. Jsem prý zkažená a hříšná, křičela na mě, a protože táta nebyl doma, tak mě zmrskala.“

„Zmrskala?“ Pobouření ho zvedlo ze židle. „Chceš snad říct, že tě zbila jen proto, že jsi dala klukovi pusu?“

„Zmlátila mě,“ řekla Maggie dutě. „Fackovala mě hlava nehlava, pak vzala pásek a glehala mě, až jsem si myslela, že mě zabije. Neustále přitom vykřikovala citáty z bible a drmolila něco o vypáleném cejchu hříchu.“

„Neměla právo takhle se k tobě chovat.“ Klekl si před ní a vzal její obličej do dlaní.

„Ne, na to nemá nikdo právo, a přece se to děje. Viděla jsem na ní, jak mě nenávidí a zároveň se bojí. Měla strach, že dopadnu jako

ona – s miminem v břiše a prázdnotou v srdci. Vždycky jsem věděla, že mě nemá ráda tak, jak mámy mívají rády své děti. Věděla jsem, že k Brie je trochu mírnější, shovívavější. Ale až do toho dne jsem nevěděla proč.“

Už nemohla sedět. Vstala a přešla ke dveřím, jež vedly na malý kamenný dvorek se záplavou překrásných pelargonií v hliněných květináčích.

„Už o tom nemusíš mluvit, jestli nechceš.“ řekl Rogan.

„Dopovím to.“ Nebe bylo poseté hvězdami, vánek si tiše šeptal se stromy. „Řekla mi, že jsem poznamenaná.“

Zmlátila mě tak, aby to znamení bylo i vidět, abych pochopila, jaké břemeno musí žena snášet, když nosí dítě.“

„To je ohavné, odporné, Maggie!“ Přestal se ovládat; přistoupil k ní a prudce ji k sobě otočil; v očích mu plál ledový vztek. „Byla jsi přece malá holka!“

„Pokud ano, toho dne jsem jí přestala být. Poněvadž jsem pochopila, že to myslí smrtelně vážně.“

„Byla to lež, ubohá, politováníhodná lež!“

„V jejích očích ne. Pro ni to byl výlupek pravdy. Řekla mi, že jsem její trest, že mnou ji Bůh ztrestal za její noc hříchu. Bezvýhradně tomu věřila a pokaždé, když se na mě podívala, jsem jí to připomněla. Nestačila jí bolest a muka, v nichž mě porodila. Kvůli mně uvízla v manželství, kterým pohrdala, připoutána k muži, kterého nemohla milovat, a stala se matkou dítěte, které nechtěla a které – jak jsem se teprve nedávno dozvěděla – zničilo vše, po čem kdy skutečně toužila. Zničilo možná vše, čím kdy byla.“

„To ji měli zmrskat, ne tebe. Nikdo nemá právo takhle týrat dítě, a už vůbec ne ohánět se jako bičem nějakými zvrácenými vizemi o Bohu.“

„Zvláštní. Táta řekl skoro totéž, když přišel domů a viděl, co provedla. Myslela jsem, že ji uhodí. To bylo jedinkrát za celý život, co měl blízko k fyzickému násilí. Strašně se pohádali. Poslouchat to bylo bezmála horší než celý výprask. Zavřela jsem se do ložnice, abych tomu unikla; přišla za mnou Brie s nějakou hojivou mastičkou. Ošetřovala mě s laskavou, přímo mateřskou péčí a celou dobu

plácala nesmysly, zatímco domem otřásal ten křik a nadávky. Ruce se jí třáslly.“

Nevzpírala se, když ji Rogan vzal do náruče, ale její oči zůstaly suché a hlas klidný. „Tehdy jsem si myslela, že táta odejde. Řekli si tolik jedovatých, ošklivých věcí... zdálo se mi, že po něčem takovém už nemohou dva lidé žít pod jednou střechou. Myslela jsem si, že když nás táta vezme s sebou, když s Brie budeme moct jít s ním, kamkoliv, vše se v dobré obrátí. Pak jsem ho zaslechla, jak říká, že on taky pyká. Pyká za to, že vůbec kdy věřil, že ji miluje a chce. Že bude pykat až do smrti. Samozřejmě neodešel.“

Maggie se opět odtáhla a poodstoupila. „Zůstal s námi ještě deset let, a ona se mě už ani nedotkla. Ale ani jedna z nás na ten den nezapomněla – myslím, že jsme ani nechtěly zapomenout. Táta se mi to snažil vynahradit, o to víc mi dával, o to víc mě miloval. Ale nebylo to nic plame. Kdyby ji byl opustil, vzal nás s sebou a odešel od ní, mohlo se leccos změnit. Ale to udělat nemohl, a tak jsme žili dál v tom domě jako hříšníci v pekle. A ať mě miloval sebevíc, musely být chvíle, kdy ho napadlo, že nebýt mě, byl by býval svobodný.“

„Ty opravdu ze všeho viniš to dítě, Maggie?“

„Hříchy otců...“ Zavrtěla hlavou. „To byla matčina oblíbená fráze. Ne, Rogane, Já z toho neviním to dítě. Ale to nic nemění na konečném výsledku.“ Zhluboka se nadechla. Ulevilo se jí, že se s tím mohla někomu svěřit. „Nikdy nebudu riskovat, že bych se mohla zamknout v takovém vězení.“

„Jsi přece dost chytrá na to, aby sis uvědomila, že to, co se stalo tvým rodičům, se nemusí přihodit každému!“

„Ne, každému ne. Brie se jednou určitě vdá, když už není uvázaná u matky jak pejsek na řetězu. Brie touží mít rodinu.“

„Zato ty ne.“

„Přesně tak,“ prohlásila, ale neznělo to přesvědčivě. „Mám svou práci a potřebu samoty.“

Vzal ji za bradu a zvedl jí tvář. „Ty se bojíš.“

„Jestli ano, mám na to právo.“ Vytrhla se mu. „Jaká by ze mě byla manželka a matka, když jsem si prošla tím peklem?“

„A přece si myslíš, že z tvé sestry bude jednou vzorná manželka i matka.“

JNa ni to zapůsobilo jinak než na mě. Touží po lidech a domově stejně silně, jako já toužím obejít se bez nich. Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že jsem umíněná a nerudná a zahleděná sama do sebe. Jsem taková.“

„Možná to bylo nutné. Ale to není celá tvoje osobnost, Maggie. Jsi soucitná, loajální a milující. Já se nezamíloval pouze do jedné části, miluju tě celou. Chci s tebou prožít zbytek života.“

Něco se v ní zachvělo – něco křehkého jako křišťál, o který zavadí nepozorná ruka. „Cožpak jsi neslyšel nic z toho, co jsem ti vykládala?“

„Každícké slovo. Teď vím, že mě nejen miluješ, ale také potřebuješ.“

Vjela si oběma rukama do vlasů a rozčileně za ně zatahala. „Já nepotřebuju nikoho.“

„Ale potřebuješ. Bojíš se to přiznat, ale to je pochopitelné.“ Trpce mu bylo líto všech hrůz, jež si prožila v dětství. Ale nehodlal připustit, aby to zmařilo jeho plány s Maggie coby ženou. „Zamkla ses do vězení, Maggie. Jakmile se odhodláš pohlédnout pravdě do očí, dveře se samy otevřou.“

„Jsem spokojená s tím, jak to je. Proč to chceš změnit?“

„Protože s tebou chci prožít víc než jen pár dnů v měsíci. Chci s tebou být celý život a mít s tebou děti.“ Pohládl ji po vlasech a objal jí dlaní zátylek. „Protože jsi první a jediná žena, kterou jsem kdy miloval. Nechci tě ztratit, Maggie. A nechci, abys ty ztratila mě.“

„Dala jsem ti vše, co umím dát, Rogane.“ Hlas se jí třásl, ale ovládla se. „Je to víc, než co jsem dala komukoliv jinému. Musíš se spokojit s tím, co jsem schopna dávat; jestli ne, budu to muset ukončit.“

„Dokážeš to?“

„Budu muset.“

Prsty jí lehce stiskl zátylek, pak ji pustil a ruka mu klesla. „Umíněná,“ řekl pobaveně, aby zakryl bolest, kterou náhle ucítil. „Ale já taky. Můžu na tebe čekat, dokud za mnou nepřijdeš. Ne, neříkej, že ne,“ dodal spěšně, když viděl, jak otvírá ústa k námitce.

„Jen by sis to ztížila, až se k tomu jednou odhodláš. Nechrne vše při starém, Maggie. Až na jednu věc.“

Úlevu, kterou pocítila, vystřídala obezřetnost. „A sice?“

„Miluju tě.“ Vzal ji do náruče a zasypal její rty něžnými polibky. „Budeš si na to muset zvyknout – ode dneška to uslyšíš často.“

Byla ráda, že je doma. Doma mohla vychutnávat samotu, těšit se z vlastní společnosti i z dlouhých, předlouhých dnů, kdy světlé nebe vítězilo nad nocí až do pozdního večera. Doma nemusela myslet na nic jiného než na svou práci. Aby to dokázala, strávila ve své dílně tři dny bez jediné přestávky.

Byly to plodné dny – pohled na výsledky práce ji naplňoval radostí. A poprvé, kam až jí sahala paměť, se cítila osaměle.

To je jeho dílo, přemítala, když pozorovala, jak soumrak houstne a pozvolna přechází v noc. Omámil ji a poblouznil, aby jí s ním bylo dobře, aby ji bavilo vrhat se do víru měst a společnosti. Dohnal ji k tomu, aby toho chtěla příliš.

Toužila po něm – snad až moc. Manželství. Při té představě se otřásla odporem; alespoň tohle se mu nepodařilo – aby zatoužila po manželství. Po jistém čase to Rogan pochopí, tím si byla jista. Pokud nesebrala věci z kuchyňského stolu, vyšla ven a zavřela za sebou. Bude lepší, když se nebude pouštět do podobných úvah. Rogan je koneckonců rozumný muž.

Pomalů se vydala k Brianně; doprovázela ji noc. Těsně nad zemí se převalovala řídká mlha, v korunách stromů varovně šuměl mrazivý vánek.

Světlo v Briannině kuchyni zářilo do noci jako maják. Maggie si přehodila z ruky do ruky záramované skici a přidala do kroku.

Když se přiblížila k domu, ze stínů platanu se ozvalo hluboké zavrčení. Maggie tiše zavolala; noční ticho přetáhl radostný štěkot. Z mlhavého přítmí se vyřítil Con a byl by ji samou láskou povalil, kdyby ho nezastavila pohybem ruky.

„Neskákej na mě, buď tak hodný.“ Poplácala ho po hlavě a krku; Con švihal ocasem a cupoval jí mlhu na čáry. „Hlídáš paničku, co? Tak pojď, jdeme za ní.“

Jen co Maggie otevřela dveře do kuchyně, Con kolem ní proletěl jako rozmazaná skvrna srsti a svalů a zůstal stát u dveří, jež vedly do předsíně.

„Je tam, vid’?“ Maggie odložila skici a přistoupila ke dveřím. Za nimi zaslechla hlasy, tlumený smích, britský přízvuk. „Má návštěvu,“ řekla Conovi a odstoupila od dveří; Con se zatvářil zklamaně a přestal vrtět ocasem. „Nebudeme ji rušit, takže se musíš spokojit se mnou.“ Aby mu vyhlídku na to alespoň trochu osladila, zamířila ke spíži, kde pro něj měla Brianna suchary. „Tak co, jakýpak kousek mi předvedeš, fešáku?“

Con nespouštěl oči ze sucharu a olizoval se. Ukázněně a důstojně přitápál k Maggii, sedl si a zvedl tlapu. „Hodnejs, moc hodnejs pejsek!“

Jakmile držel pamlsek mezi zuby, odběhl na kobereček před krbem, udělal tři kolečka a pak se slastným povzdechem ulehl, aby si pochutnal na lahůdce.

„Já bych si taky dala něco na zub.“

Rychlá prohlídka kuchyně odhalila pravý poklad. Na plechu, přikrytý utěrkou, ležel čerstvý, voňavý perník. Maggie snědla první kousek, ještě než začala vařit voda v konvici, druhý spořádala s hrnkem silného čaje.

Když vešla Brianna, Maggie sbírala z talíře poslední drobečky.

„Už jsem si říkala, kdy se tady konečně ukážeš.“ Brianna se sklonila k psovi, který k ní přiběhl a přitiskl se jí k nohám.

„Byla bych přišla dřív, kdybych věděla, že na mě čeká tohle. Jak vidím, máš hosty.“

„Ano, manželský pár z Londýna, studenta z Děny a dvě roztomilé dámy z Edinburghu. Jak sis užila dovolenou?“

„Bylo to krásné – krásná vila, horké slunečné dny, teplé noci... Nakreslila jsem ti pár obrázků, aby sis mohla udělat představu.“ Ukázala na ně.

Brie zvedla skici a tvář se jí rozzářila radostí. „Ach, jsou překrásné!“

„Věděla jsem, že se ti budou líbit víc než pohlednice.“

„Taky že jo. Díky, Maggie. Mám pár výstřižků o tvé výstavě v Paříži.“

Maggii to překvapilo. „No ne! Jak jsi je sehnala?“

„Poprosila jsem Rogana, aby mi jich pár poslal. Chceš se na ně podívat?“

„Teď radši ne. Ještě bych z nich dostala žaludeční neurózu, a to nechci, když mi zrovna jde práce tak od ruky.“

„Pojedeš do Říma, až tam přeloží výstavu?“

„Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlela. Když jsem doma, všechny ty výstavy a ten mumraj kolem mi připadají hrozně daleko.“

„Jako sen.“ Brianna si s povzdechem sedla. „Ani se mi nechce věřit, že jsem byla v Paříži.“

„Mohla bys teď cestovat víc, kdybys chtěla.“

„Hmm.“ Možná by ráda navštívila pár míst, ale domov ji držel zpátky. „Alice Quinnová má kluka. Bude se jmenovat David. Právě včera ho křtili, probrečel celý obřad.“

„A Alice patrně lítala kolem jako splašené kuře.“

„Ne, držela ho v náručí a konejšila ho, pak odešla stranou, aby ho mohla nakojit. Manželství a mateřství ji změnily. Vůbec bys ji nepoznala.“

„Manželství vždycky lidi změní.“

„Často k lepšímu.“ Ale Brianna věděla, co má Maggie na mysli. „Mámě se daří dobře.“

„Neptala jsem se.“

„Ne,“ řekla Brianna klidně. „Ale já ti to říkám. Lottie ji přemluvila, aby si každý den poseděla na zahrádce a chodila na procházky.“

„Procházky?“ To mimoděk upoutalo Maggiinu pozornost. „Matka že chodí na procházky?“

„Nevím, jak to ta Lottie dělá, ale umí to s ní. Když jsem tam byla naposledy, máma držela přízi a Lottie ji namotávala do klubíčka. Jen co jsem vešla, máma hodila přízi na zem a spustila povyk, že prý ji ta ženská přivede do hrobu. Tvrdila dokonce, že dala Lottii dvakrát padáka, ale ta že ne a ne odejít. Celou dobu, co máti takhle láteřila, se Lottie houpala v křesle, usmívala se a namotávala přízi.“

„Jestli ta ženská Lottii vyžene...“

„Ne, nech mě domluvit.“ Brianna se předklonila a v očích jí tančily veselé ohýnky. „Stála jsem tam jak tvrdé y, omlouvala se a

čekala na nejhorší. Po chvíli se Lottie přestala houpat a povídá: „Maeve, nech už konečně těch řečí. Meleš páté přes deváté a ta holka je z tebe chudák celá tumpachová.“ Podala jí přízi a začala mi vykládat, že chce naši matku naučit plést.“

„Naučit ji... No ne, to by byl absolutní vrchol!“

„A víš co? Máti si jen něco bručela pod vousy, naoko se s Lottii hádala, ale mně se zdálo, že ji to náramně baví! Měla jsi pravdu, Maggie – potřebuje vlastní domov. Asi si to ještě neuvědomuje, ale je tam šťastnější, než dosud kdy byla.“

„Hlavně že už není tady.“ Maggie se začala neklidně procházet po kuchyni. „Nechci, aby sis namlouvala, že jsem to udělala z dobroty srdce.“

„Ale vždyť je to pravda,“ namítla Brianna klidně. „Jestli nechceš, aby to věděl ještě někdo kromě mě, to je tvoje věc.“

„Nepřišla jsem sem, abych mluvila o ní, ale abych se koukla, jak si vedeš. Přestěhovala ses do pokoje vedle kuchyně?“

„Ano. Tím se mi uvolnil další pokoj v patře pro hosty.“

„Máš tam i víc soukromí.“

„To taky. Vejde se mi tam i psací stůl, takže tam můžu dělat účetnictví a vyřizovat korespondenci. Z okna mám výhled do zahrady, což je prima. Murphy tvrdí, že bych si tam mohla dát udělat dveře, abych nemusela procházet celým domem.“

„Dobrá.“ Maggie sáhla po pytlíku s rozinkami, pak jej zas odložila. „Máš na zaplacení zedníkům?“

„Mám dost peněz. Bylo to štědré léto. Maggie, prosím tě, co tě trápí?“

„Nic!“ odbyla ji Maggie příkře. „Jen mám hodně starostí, to je všechno.“

„Nepohádala ses s Roganem?“

„Ne.“ Nelze to nazvat lpdkou, pomyslela si. „Jak tě mohlo napadnout, že jsem na něj myslela?“

„Protože jsem vás spolu viděla, poznala jsem, co k sobě cítíte.“

„A to by mělo stačit, nemyslíš?“ obořila se na ni Maggie. „Je mi sympatický, já jemu taky. Naše obchodní vztahy jen vzkvétají a je nanejvýš pravděpodobné, že budou vzkvétat i nadále. To by mělo stačit, ne?“

„Na tohle neznám odpověď. Nejsi do něj zamilovaná?“

„Ne.“ Nechci. „On si myslí, že ano, ale já přece nemůžu za to, co si ten chlap myslí. A nehodlám kvůli němu, ani kvůli nikomu jinému, měnit svůj život. On mi ho už beztak změnil víc než dost.“ Objala se kolem ramen; náhle jí byla zima. „A ksakru s ním, už se nemůžu vrátit.“

„Kam?“

„K tomu, čím jsem kdysi bývala, nebo za koho jsem se pokládala. Roganovým přičiněním chci stále víc. Víím, že jsem byla vždycky taková, ale on mě přiměl, abych si to otevřeně přiznala. Už mi nestačí, abych ve svou práci věřila jen já; chci, aby v ni věřil i on. Stal se její součástí, a jestliže selžu, neselžu sama. Když na druhé straně uspěju, pocit uspokojení nebude patřit pouze mně. Mám pocit, jako bych to nejlepši, co ve mně je, vložila do jeho rukou.“

„To mluvíš o svém umění, anebo o svém srdci?“ zeptala se Brianna a upřela na sestru zkoumavý pohled.

Maggie se svezla na židli; Brianna trefila do černého. „Jedno nelze oddělit od druhého. A tak se mi zdá, že jsem mu dala kousek z obojího.“

Rogan by byl překvapen, kdyby ji slyšel. Po zralé úvaze dospěl k závěru, že na vztah s Maggii bude pohlížet jako na obchodní spojení se zdráhající se firmou. Udělal nabídku, nyní bylo načase stáhnout se do pozadí a čekat, dokud ji nezváží druhá strana.

Neměl žádný oficiální důvod, aby ji kontaktoval. Výstava v Paříži potrvá ještě dva týdny, pak se přesune do Říma. Díla pro ni byla vybrána, půda připravena.

V dohledné budoucnosti měla Maggie svou práci a on svou. Obchodní spojení s ní mohou navázat jeho podřízení.

Jinými slovy, nechá ji chvílku podusit ve vlastní šťávě.

Pro jeho hrdost i pro jeho plány bylo důležité nedat jí najevo, jak hluboce se ho dotklo její odmítnutí. Když budou daleko od sebe, může každý z nich objektivně posoudit svou budoucnost. Když budou spolu, skončí v posteli. A to už nestačilo.

Nyní bylo zapotřebí trpělivosti a pevné ruky, byl o tom přesvědčen. A když bude Maggie pošetile tvrdohlavá i po jisté rozumné době, využije všech prostředků, jež má k dispozici.

Rogan energicky zaklepal na babiččiny dveře. Nebyla to jejich obvyklá doba na návštěvy, ale po týdnů v Dublinu prahl po útěšných slovech.

Kývl na služebnou, která přišla otevřít. „Je babička doma?“

„Ano, pane Sweeney. Je v předním salonu. Řeknu jí, že jste zde.“

„Není třeba.“ Prošel vstupní halou do otevřených dveří salonu. Christine okamžitě vstala a rozevřela náruč.

„Rogane! To je ale milé překvapení!“

„Zrušila se nějaká obchodní jednání, tak jsem si řekl, že se stavím.“ Vymanil se z její náruče, povytáhl obočí a zkoumavě si prohlížel její tvář. „Vypadáš dnes výjimečně dobře.“

„Cítím se výjimečně dobře.“ Zasmála se a odvedla ho k židli. „Mám ti něco nalít?“

„Ne. Nemůžu se zdržet dlouho, a stejně jsem přišel hlavně za tebou.“

„Slyšela jsem už o tom ohromném úspěchu v Paříži.“ Christine se posadila vedle něj a uhladila si plátěné šaty. „Minulý týden jsem si zašla na oběd s Patricií, ta mi o všem podrobně referovala.“

„Ano, byl to velký úspěch, i když nemám ponětí, jak se o tom dozvěděla Patricie.“ Provinile si vzpomněl na svou přítelkyni. „Jak se má?“

„Ach, náramně. Jen kvete. Mám pocit, že o Paříži se dozvěděla od Josepha. Pilně buduje svou školku a Joseph jí moc pomáhá.“

„Prima. Tento týden jsem se v galerii bohužel moc neohráł. Většinu času mi zabírá rozšíření továrny v Limericku.“

„Jak to pokračuje?“

„Ujde to. Vyskytly se tam nějaké komplikace, takže se tam budu muset rozjet, abych to dal do pořádku.“

„Ale vždyť ses sotva vrátil!“

„Nemělo by mi to zabrat více než den či dva.“ Naklonil hlavu na stranu a pozoroval babičku, jak si popotahuje šaty a uhlazuje vlasy. „Děje se něco?“

„Ne.“ Zářivě se na něj usmála a s vypětím vůle zklidnila roztěkané ruce. „Vůbec ne, i když je tady něco, co bych s tebou ráda probrala. Totiž...“ Odmlčela se a v duchu se nazvala bídým zbabělcem. „Jak se má Maggie? Líbilo se jí ve Francii?“

„Ano, alespoň se tak tvářila.“

„Na dovolenou ve vile jste si vybrali ideální roční dobu. Měli jste hezky?“

„Ano. Chceš si se mnou povídat o počasí, babi?“

„Ne, já jen... určitě si nedáš nic k pití?“

V hlavě mu zazněl poplašný signál. „Jestli se něco děje, chci, abys mi to řekla.“

„Vůbec nic se neděje, drahoušku. Všechno je v nejlepším pořádku.“

K jeho úžasu zrudla jako školačka. „Babičko...“

Přerušil ho dupot na schodech a volání: „Chrissy! Kam jsi mi odběhla, holčičko?“

Rogan pomalu vstal; ve dveřích se objevil muž – robustní postarší pán s hlavou plešatou jako vajíčko, ve špatně padnoucím obleku barvy měsíčku. Měl kulatý, vrásčitý obličej, který zářil jako měsíc v úplňku.

„Ach, tady jsi, zlatíčko! Už jsem se lekl, že jsem tě ztratil.“

„Chtěla jsem zazvonit na služebnou, aby nám přinesla čaj.“ Christinin ruměnec ještě více ztmavl, když muž vešel do salonu a políbil ji na obě roztěkané ruce.

„Rogane, tohle je pan Niall Feeney. Nialle, tohle je můj vnuk Rogan.“

„Tak tohle je on!“ Niall popadl Rogana za ruku a energicky mu jí potřásl. „Jsem opravdu hrozně rád, že tě konečně poznávám. Chrissy mi už o tobě všechno vyprávěla. Jako bys jí z oka vypadl!“

„Velice... mě těší, pane Feeney.“

„No tak, proč tyhle formality? Vždyť jsme vlastně tak trochu příbuzní!“ Zamrkal a vybuchl smíchy, až se mu třásl pupek.

„Příbuzní?“ podivil se Rogan.

„Bodejt'! Vždyť jsem vyrůstal co by kamenem dohodil tuhle od Chrissy. Na mou věru, už je to padesát let, a teď se řízením osudu

stalo, aby ses staral o prodej toho hezkýho skla, co dělá moje neteřinka!“

„Vaše neteř?“ Když mu to došlo, jen omráčeně zíral. „Vy jste Maggiin strýc?“

„Tak tak!“ Niall se posadil a ohromný pupek se mu převálil přes pásek. Choval se nenucené, jako by byl doma. „Jsem na tu holku pyšnej jako páv, i když houby rozumím tomu, co vyrábí. Ale dám na Chrissy, a ta tvrdí, že to má velkou hodnotu.“

„Chrissy...“ opakoval Rogan přiškrčeně.

„Není to ohromné, Rogane?“ Christininu krásnou tvář zpitvořil nervózní úsměv. „Brianna podle všeho napsala Niallovi do Galwaye, že Maggie spolupracuje s tebou. Zmínila se přirozeně i o tom, že jsi můj vnuk. Niall mi hned odepsal, nu a slovo dalo slovo. Přijel mě na pár dnů navštívit.“

„Navštívit. Do Dublinu?“

„Je to moc krásný město, to se musí nechat.“ Niall bouchl dlaní do křehkého opěradla pohovky. „A jsou v něm ty nejhezčí holky v celičkém Irsku.“ Zamrkal na Christine. „Ale abych pravdu řekl, já mám oči jen pro jednu jedinou!“

„Ale no tak, Nialle, nech toho!“

Rogan zíral na ten párek staroušků, jak vrkají a cukrují se přímo před jeho očima. „Myslím, že se přece jen něčeho napiju,“ řekl nakonec. „Whisky.“

Kapitola osmnáctá

i

Když se Rogan rozloučil s babičkou a rozjel se do galerie, bylo už po zavírací době. Byl zaražený a zcela zaskočený tím, čeho byl právě svědkem. Vzpomněl si na Maggiina slova – když mezi dvěma lidmi panuje intimní vztah, vysílají signály. Musel jí dát za pravdu. Jeho babička, u všech svatých, flirtovala s Maggiiným kulatým strýčkem z Galwaye.

Ne, to se mu určitě jen zdálo, napadlo ho, když vcházel do galerie. Nějaké signály sice možná zachytil, ale určitě si je nesprávně vyložil, o tom není pochyb. Babičce je koneckonců přes sedmdesát, je to žena vytříbeného vkusu, bezúhonného charakteru a dokonalého stylu. A Niall Feeney... je prostě nepopsatelný.

Rogan potřeboval prostě jen pár hodin klidu a ticha ve své kanceláři – daleko od lidí a telefonů a všeho třeba jen vzdáleně osobního. Proboha, vždyť já už mluvím úplně jako Maggie, napadlo ho a užasle potřásl hlavou.

Když sahal na kliku, zaslechl zvýšené hlasy. Na druhé straně dveří se někdo zuřivě hádal. Slušnost mu sice velela stáhnout se, ale nakonec zvítězila zvědavost.

Otevřel dveře a ocitl se tváří v tvář rozčilenému Josephovi a stejně rozparádné Patricii.

„A já ti říkám, že vůbec nepřemýšlíš mozkiem, kterým tě obdařil Pánbůh!“ křičel Joseph. „Nechci, abyste se s tvou matkou kvůli mně odcizily.“

„Je mi úplně fuk, co si myslí moje máti!“ zvolala Patricie prudce; Rogan nestačil zírat. „Tohle se jí vůbec netýká!“

„Že můžeš říct něco takového, jen dokazuje, že mám pravdu. Vůbec nepřemýšlíš mozkiem. Ona je přece... Rogane.“ Josephův rozzuřený obličej zkameněl. „Nečekal jsem tě.“

„To vidím.“ Rogan těkal pohledem z Josepha na Patricii. „Zdá se, že jdu nevhod.“

„Možná si dokážeš líp poradit s tou jeho zatracenou hrdostí.“ Patricie si prudce odhodila vlasy z čela; oči se jí leskly dojetím. „Mně se to nedaří.“

„Tohle se Rogana netýká,“ pronesl Joseph klidně, s mrazivým, varovným tónem.

„Ach, jistě, nikdo se to nesmí dozvědět, vid’?“ Z očí jí vytryskly první slzy. Zuřivě si je setřela. „Musíme se tajně plížit a scházet jako... jako nějakí cizoložníci, co? Inu, já už to dál dělat nehodlám, Josephe. Miluju tě a je mi jedno, kdo se to dozví.“ Prudce se otočila na Rogana. „JMo? Co na to řekneš?“

Zvedl ruku, jako by chtěl znovu získat rovnováhu. „Myslím, že bych vás měl nechat o samotě.“

„Není třeba.“ Tápavě sáhla po kabelce. „Nechce mi naslouchat. Doufala jsem, že bude, věřila jsem, že je to jediný mužský na světě, který mi bude naslouchat, ale mýlila jsem se.“

„Patricie.“

„Nemluv se mnou tímhle tónem,“ utrhla se na Josepha. „Celý život jsem musela poslouchat, co a jak mám dělat. Co se sluší a patří, co je přijatelné, a já už toho mám plné zuby. Snášela jsem kritiku za to, že jsem otevřela školku, snášela jsem i to odporné, byť nevyřčené přesvědčení přátel a příbuzných, že se mi to nepovede. Ale já to dokážu.“ Otočila se opět na Rogana, jako by něco řekl. „Slyšíš? Já to dokážu. Udělám přesně to, po čem toužím, a udělám to pořádně. Ale nesnesu, aby mě někdo kritizoval za to, koho si vyberu za milence. Nesnesu to ani od tebe, ani od matky, a už vůbec ne od toho, koho jsem si za milence vybrala.“

S bojovně vztyčenou bradou a očima tonoucíma v slzách pohlédla opět na Josepha. „Jestli mě nechceš, buď upřímný a řekni to. Ale neopovaž se mi vykládat, co je pro mě nejlepší.“

Joseph vykročil k ní, ale ona se už rozběhla ke dveřím. „Patty! Sakra.“ Bude lepší, když ji nechám odejít, pomyslel si Joseph. Lepší pro ni. „Omlouvám se, Rogane,“ řekl upjatě. „Kdybych byl věděl, že přijdeš, byl bych se té scéně snažil zabránit.“

„Jelikož se tak nestalo, uděláš nejlíp, když mi vše vysvětlíš,“ pronesl Rogan stejně upjatě. Obešel psací stůl, posadil se a zaujal autoritářský postoj. „Vlastně na tom trvám.“

Joseph ani nemrkl, když postřehl, jak hladce Rogan vyměnil roli přítele za postoj nadřízeného. „Asi ti došlo, že chodím s Patricií.“

„Myslím, že ona to označila jako ‚tajné plížení‘.“

Josephův obličej polil ruměnec. „My... já myslel, že uděláme nejlíp, když budeme diskrétní.“

„Vážně?“ V Roganových očích vzplál oheň. „A jak sis tu diskrétnost představoval? Jako jednu z četných milostných avantýr? Se ženou jako je Patricie?“

„Předpokládal jsem, že nebudeš souhlasit, Rogane.“ Josephova ramena pod dokonale padnoucím sakem byla křečovitě strnulá. „Čekal jsem to.“

„A plným právem,“ řekl Rogan důrazně.

„Jistě, stejně jako jsem počítal s reakcí její matky, když mě Patricie přemluvila, abych s nimi povečeřel.“ Ruce zaťal v pěst. „Obyčejný správce galerie, kterému v žilách nekoluje ani kapka modré krve. Neřekla to sice nahlas, ale měla to vepsané v očích. Její dcera má přece na víc! Taky že jo. Ale nepřipustím, aby se o našem vztahu mluvilo jako

o pouhé milostné avantýře!“ Poslední slova už zakřičel. „Tak co to tedy je?“

„Jsem do ní zamilovaný. Miluju ji od první chvíle, co jsem ji uviděl, to už je skoro deset let. Ale byl tady Robert..*, a pak ty.“

„Já nikdy.“ Rogan si přejel dlaněmi po tváři; byl dočista vyveden z míry. Cožpak se celý svět zbláznil? Babička a Maggiin strýc, on a Maggie, a teď Joseph a Patricie... „Kdy se to stalo?“

„Pár dnů před tvým odjezdem do Paříže.“ Joseph si vzpomněl na ty závrtné hodiny, na ty báječné dny a noci, než je přehlušila tvrdá realita. „Neplánoval jsem to, ale to je jedno. Uvědomuju si, že možná budeš chtít změnit pár věcí.“

Rogan svěsil ruce. „Co změnit?“

„Vedení galerie.“

Rogan v té chvíli potřeboval jediné: odejít domů a dát si silný uklidňující prášek. „Proč?“ zeptal se otupěle. „Jsem tvůj zaměstnanec.“

„To jsi, a doufám, že jím taky zůstaneš. Tvůj soukromý život nemá s prací v galerii nic společného. Panebože, cožpak vypadám jako nějaký netvor, který tě vyhodí jen proto, že ses zamiloval do mé kamarádky?“ Rogana rozbolela hlava; přitiskl si bříška palců na víčka a promnul si oči. „Vejdu sem – připomínám, že do vlastní kanceláře – a najdu vás dva, jak na sebe štěkáte jako dva teriéři. Než se stihnu vzpamatovat, pustí se do mě Patricie jako fúrie za to, že jsem jí prý nevěřil, že je schopna vést školku.“ Potrásl hlavou a ruce mu klesly. „Ani ve snu by mě nenapadlo pochybovat o jejích schopnostech. Je to jedna z nejinteligentnějších žen, které znám.“

„Schytl jsi to jen proto, že jsi byl zrovna na ráně,“ zamumlal Joseph; neodolal nutkání a zapálil si cigaretu.

„Už to tak vypadá. Máš plné právo říct mi, že mi do toho nic není, ale jelikož tě znám už deset let a Patricii ještě déle, zajímá mě to. Kvůli čemu jste se to vlastně chytli?“

Joseph vyfoukl oblak dýmu. „Chce utéct.“

„Utéct?“ Kdyby mu Joseph řekl, že Patricie chce tančit nahá na náměstí svatého Štěpána, nebyl by víc šokován. „Patricie?“

„Vymyslela si potřeštěný plán, že odjedeme do Skotska. Podle všeho se pohádala s matkou a přirýtila se rovnou za mnou.“

„Neumím si představit Patricii, jak se někam přirýtí. Jestli tomu dobře rozumím, její matka má námitky vůči vašemu vztahu.“

„Zcela zásadní.“ Chabě se usmál. „Mám-li být zcela upřímný, domnívá se, že by Patricie měla mít políčeno na tebe.“

Rogana tato novina nepřekvapila. „Tak to si koleduje o velké zklamání. Jestli to věci pomůže, můžu jí to jaksepatří vytmavit.“

„Uškodit by to rozhodně nemělo.“ Joseph zaváhal, pak si sedl na roh Roganova stolu, jak měl ve zvyku. „Takže ti to nevadí? Nejsi proti?“

„Proč, proboha? A co se týče Anne, Dennis ji už přivede k rozumu.“

„To říká i Patricie.“ Joseph si zkoumavě prohlížel hořící cigaretu, pak vytáhl svůj malý popelník a zamáčkl ji. „Tvrdí, že když prostě utečeme a vezmeme se, její matka se s tím smíří a časem začne ten nápad vydávat za svůj vlastní.“

„Na to vezmi jed. Robbie jí zpočátku taky moc nevoněl.“

„Opravdu?“ Josephovi se začínala rozjasňovat tvář.

„Nebyla si jistá, jestli je ten kluk dost dobrý pro její milovanou dcerušku.“ Rogan se začal houpat na židli. „Netrvalo dlouho, a začala ho zbožňovat. On ovšem nenosil náušnici.“

Josephovi se v úsměvu blýskly zuby a zvedl ruku k uchu. „Patty se to líbí.“

„Hmmm,“ bylo to jediné, co Rogana napadlo říct. „S Anne budou možná trochu potíže.“ Nevšímaje si Josephová drsného zavrčení, pokračoval: „Ale v konečném důsledku jí jde o jediné: o dceřino štěstí. Jestli ji můžeš učinit šťastnou, Anne tě přijme za svého. Můžeme to snadno zaonačit tak, že jsi musel náhle odjet do Skotska.“

„To nejde. Nebylo by to vůči ní fér.“

„To je samozřejmě tvoje věc. Ale...“ Rogan se protáhl, „... řekl bych, že takový divoký úprk přes hranici, svatební obřad v nějaké zatuchlé kapli a líbáčky někde na skotské vysočině – to musí být pro každou ženskou vrchol romantického dobrodružství!“

„Nechci, aby toho jednou litovala.“ Joseph znejistěl.

„Žena, která odtud před chvilkou odešla, ví přesně, co chce – tedy alespoň na mě tak působila.“

„To je fakt, a taky ví, co chci já.“ Seskočil se stolu. „Jdu za ní.“ Ve dveřích zůstal stát a ušklíbl se přes rameno. „Rogane, můžeš mě na týden postrádat?“

„Klidně na dva. A polib za mě nevěstu.“ 9

Za tři dny doručili Roganovi telegram, v němž stálo, že manželé Donahoeovi jsou v pořádku a šťastně si užívají líbáčky. Ta zpráva ho

potěšila – dokazovala mu, že není bez srdce. Navíc ho hrála představa, že má na jejich štěstí lví podíl.

Zato jiný párek milenců by nejradši viděl co nejdál od sebe: denně musel odolávat nutkání vyhodit Nialla Feeneyho z babiččina domu a dokopat ho až do Galwaye. Zpočátku se snažil celou situaci přehlížet. Když uplynul týden a Niall se pořád ještě pohodlně rozvaloval v domě Christiny Sweeneyové, zkusil Rogan vyčkávací taktiku. Vždyť jak dlouho může ženu babiččina vkusu a jemnocitu šálit takový venkovský balík bez špetky šarmu a jiskry?

Po dvou týdnech usoudil, že je načase apelovat na její zdravý rozum.

Čekal na ni v salonu, v němž byl každý předmět odrazem úrovně a vzdělání krásné, rozumné a štedré ženy.

„No ne, Rogane!“ Christine vklouzla do pokoje; Roganovi se zdálo, že omládla o dalších deset let. „To je ale milé překvapení! Myslela jsem, že jsi odjel do Limericku.“

„Právě tam mám zamířeno. Stavil jsem se jen cestou na letiště.“ Políbil ji a ohlédl se přes rameno ke dveřím. „Takže... jsi sama?“

„Ano, Niall cosi vyřizuje ve městě. Máš čas dát si něco na zub? Kuchařka upekla báječné ovocné košíčky. Niall jí tak pobláznil hlavu, že každý den upeče něco sladkého.“

„Pobláznil ji?“ Rogan zvedl oči k nebi.

„Ach ano. Neustále nakukuje do kuchyně a říká jí, jak úžasně se jí povedla ta polévka nebo kachna či jiné jídlo. Kuchařka se může strhat, jen aby mu chutnalo.“

„Je na něm vidět, že jí hodně a rád.“

Christine se shovívavě usmála. „Ach, Niall miluje jídlo, to je fakt.“

„Bodejt' by mu nechutnalo, když je to zadarmo.“

Nad těmito slovy povytáhla Christine obočí. „Snad nechceš, abych příteli vystavila účet za stravu, Rogane!“

„Jistěže ne. Už je tady pěkně dlouho,“ pozměnil téma. „Určitě se mu stýská po domově, po práci.“

„Kdepak, je v důchodu. Říká, že chlap nemůže celý život jen pracovat.“

„Pokud vůbec kdy pracoval,“ zamumlal Rogan polohlasně. „Babi, je od tebe sice moc hezké, že takhle hostíš přítele z dětství, ale...“

„Ano, je to vskutku ohromné. Cítím se opět jako mladice!“ Zasmála se. „Jako holka! Včera večer jsme si vyrazili zatančit. Už jsem zapomněla, jaký býval Niall výtečný tanečník. A až pojedeme do Galwaye...“

„Pojedeme?“ Rogan cítil, jak bledne. „Ty tam jedeš s ním?“

„Ano, příští týden plánujeme dlouhý výlet na západ. Pro mne bude plný nostalgie a vzpomínek. Samozřejmě, chci vidět Niallův dům.“

„Ale to nemůžeš. Je to absurdní. Nemůžeš se plahočit až do Galwaye s tím chlapem.“

„Proboha, a proč?“

„Protože je to... kristepane, jsi moje babička, nedovolím, abys...“

„Abych co,?“ zeptala se odměřeně.

Její tón na něj zapůsobil jako ledová sprcha. „Babi, uvědomuju si, že ses nechala strhnout a unést tím mužem, všemi těmi vzpomínkami, nevidím na tom nic špatného. Ale odjet s mužem, kterého jsi neviděla více než padesát let, mi připadá pošetilé.“

Je tak mladý, pomyslela si Christine. A tak trapně korektní. „Myslím, že ve svém věku si tu a tam můžu dovolit nějakou tu pošetilst. Ovšem na výletě do svého rodiště s mužem, kterého mám ráda a jehož jsem znala dlouho předtím, než ses narodil, nic pošetilého nevidím. Ale možná,“ dodala spěšně a zvedla ruku, aby ho zarazila, „ti pošetilý připadá můj vztah – dospělý, uspokojivý vztah s Niallem.“

„Snad mi nechceš říct... nechceš tvrdit, že... jsi s ním skutečně...“

„Spala?“ Christine zabubnovala dlouhými nehty o opěradlo lenošky. „To je snad moje věc, nebo ne? K tomu nepotřebuju tvoje požehnání!“

„Jistěže ne.“ Uvědomil si, že začíná koktat. „Jen si o tebe dělám starost, to je přirozené.“

„Tvou starost беру na vědomí.“ Elegantně se zvedla. „Mrzí mě, že tě moje chování pohoršuje, ale nedá se nic dělat.“

„Já nejsem pohoršen... krucinál, to víš, že jsem pohoršen! Nemůžeš přece jen tak...“ Nedokázal ta slova vyslovit. V babiččině salonu to nešlo. „Drahoušku, já o tom chlapovi nic nevím.“

„Já o něm vím všechno. Nejsem ještě rozhodnuta, jak dlouho se zdržíme v Galwayi, ale cestou se určitě stavíme u Maggie a jejích příbuzných. Mám jí něco vyřídit?“

„Určitě jsi to nepromýšlela do všech důsledků.“

„Vím, co chci a znám své srdce lépe, než si myslíš. Přeju ti šťastnou cestu, Rogane.“

Těmi slovy ho propouštěla; nezbývalo mu než ji políbit na tváře a odejít. Když seděl v autě, popadl telefon. „Eileen, přesuňte ten Limerick na zítřek... Ano, je zde jistý problém,“ zamumlal. „Musím do Cläre.“

Když vzduch pohladil první dotek podzimu a pozlatil stromy, byl by hřích to nevychutnat. Po dvou týdnech usilovné práce Maggie usoudila, že si zaslouží den volna. Celé dopoledne plela na zahrádce; dělala to s takovou pílí, že by na ni Brianna byla určitě pyšná. Aby sama sebe odměnila, rozhodla se, že sjede na kole k O'Malleymu na pozdní oběd.

Vzduch byl ostrý a svěží; kupy mraků na západě slibovaly déšť ještě před setměním. Nasadila si čapku, dofoukla zadní kolo, pak obešla s kolem dům a prošla brankou.

Vyjela poklidným tempem; rozhlížela se po krajině a přemítala o žních. Fuchsie byly obsypané květy jako rudými slzami navzdory hrozbě prvních mrazíků. Krajina se s příchodem zimy změní – bude holá a pustá, bičovaná drsnými větry, a přece stejně krásná. Noci se prodlouží a lidé budou spěchat k teplým krbům. Od Atlantiku se spolu se skučícím větrem přišenou dešťová mračna.

Těšila se na to, i na práci, kterou odvede v blížících se mrazivých měsících.

Byla zvědavá, zda se jí podaří přemluvit Rogana, aby v zimě přijel sem, do západních končin; a pokud ano, zda se mu zalíbí rumplující okenice a kouřící ohně. Doufala v to. A také doufala, že

až ji přestane trápit, budou moci navázat tam, kde skončili před onou poslední nocí ve Francii.

Určitě bude rozumný a pochopí to, pomyslela si a vzepřela se proti silným poryvům větru. Vyložím mu to tak, aby to pochopil. Dokonce mu odpustím i jeho povýšenost, nafoukanost a diktátorství. Jen co budeme opět spolu, budu k němu milá a něžná. Uděláme tečku za tím hloupým nedorozuměním a...

Když se ze zatáčky vyřítil vůz, sotva stihla vyjeknout a prudce uhnout do živého plotu. Zaskřípěly brzdy, vůz dostal smyk a Maggie přistála zadkem v trnkovém keři.

„Panenko skákavá, který slepý, ignorantský pitomec se pokouší přejet nevinné lidi?“ Nadzvedla čapku, jež jí spadla do očí a překázela ve výhledu, a nasupeně si dotyčného pitomce změřila. „Ach, samozřejmě. To jsem si mohla myslet!“

„Nestalo se ti nic?“ Rogan vyběhl z auta a v mžiku byl u ní. „Nehýbej se!“

„Proč? Nic mi není, hrom aby tě vzal!“ Odstrčila jeho ruce, jimiž ji zkoumavě osahával. „Jak si to představuješ, jet jako blázen? Tohle není závodní dráha!“

Hrdlo stažené úzkostí se konečně uvolnilo a on mohl promluvit. „Tak rychle jsem zase nejel. Ty sis jela prostředkem, snila bůhví o čem a nedávala jsi pozor. Kdybych z té zatáčky vyjel o vteřinu dřív, tak z tebe zůstal jen mastný flek.“

„Nebyla jsem zasněná. Hleděla jsem si svého, ale nečekala jsem, že si to proti mně bude hasit frajírek v bouráku.“ Opravila si kalhoty, pak kopl do kola. „Koukni, co jsi provedl. Mám defekt.“

„Máš kliku, že to odneslo jen kolo, a ne ty.“

„Co to děláš?“ zvolala.

„Dávám tento výlupek přepravní techniky do vozu.“ Když s tím byl hotov, obrátil se na ni. „Tak pojď, odvezu tě domů.“

„Nejela jsem domů. Kdybys měl jen kapku orientačního smyslu, postřehl bys, že jsem mířila do vsi na oběd.“

„To musí počkat.“ Vzal ji za paži v onom majetnickém gestu, které ji vždycky pobavilo.

„No neříkej – vážně? Máš na vybranou: buď mě zavezeš do vsi, anebo nejedu vůbec nikam, protože mám hlad.“

„Zavezu tě domů,“ řekl neoblomně. „Potřebuju s tebou něco prodiskutovat, a to soukromě. Kdybych se byl dnes ráno dovolal, mohl jsem ti říct, že přijedu, a nemuseli jsme riskovat tuhle kolizi.“

S těmi slovy za ní zabouchl dvířka a obešel kapotu.

„Kdyby ses byl dnes ráno dovolal a mluvil se mnou tímhle arogantním tónem, byla bych ti řekla, že se vůbec nemusíš obtěžovat.“

„Měl jsem těžké ráno, Maggie.“ S vypětím vůle odolával nutkání třít si spánky a mírnit tepavou bolest hlavy. „Nezkoušej mou trpělivost.“

Stačil jediný pozorný pohled, aby pochopila, že mluví pravdu. Měl smutné, ustarané oči. „Máš nějaké problémy v práci?“

„Ne. Vlastně ano, vyskytly se menší komplikace s projektem v Limericku. Jedu tam.“

„Takže se nezdržíš.“

„Ne.“ Pohlédl na ni. „Nezdržím se. Ale potřebuju si s tebou popovídat o něčem jiném, ne o rozšíření továrny.“ Zastavil u branky před jejím domem a vypnul motor. „Jestli nemáš nic k jídlu, můžu zajet do vsi a něco přinést.“

„To není problém. Něco snad najdu.“ Zželelo se jí ho a něžně mu stiskla ruku. „Moc ráda tě vidím, i když jsi mě málem přejel.“

„Moc rád tě vidím.“ Zvedl jí ruku a přitiskl si ji ke rtům. „I když jsi do mě málem vrazila. Vyndám z kufru to kolo.“

„Jen ho nech tady vpředu.“ Když přešli po cestičce, otočila se k němu. „Neměl bys pro mě pořádnou pusu?“

Bylo těžké odolat náhlému záblesku úsměvu, pažím, které ho objaly kolem krku. „Nějakou pusu bych měl, ať už pořádnou nebo ne.“

Bylo snadné vstřebávat ten žár, tu energii. Těžší bylo ovládnout tu touhu, tu naléhavou potřebu uchopit ji do náruče, přenést ji přes práh a vzít si vše.

„Možná jsem byla před chvilkou opravdu trošku zasněná,“ řekla a zasypávala jeho rty drobnými polibky. „Myslela jsem na tebe a přemítala jsem, jak dlouho ještě mě hodláš trestat.“

„Jak to myslíš?“

„Tím, že se mi vyhýbáš,“ prohodila rozšafně a tlačila ho do dveří.

„Ale já jsem tě netrestal.“

„Takže ses mi jen vyhýbal.“

„Držel jsem se stranou, abych ti dal čas na rozmyšlenou.“

„A dost času na to, aby se mi stýskalo.“

„Aby se ti stýskalo a aby sis to rozmyslela.“

„Stýskalo se mi, ale nerozmyslela jsem si to. Proč se neposadíš? Musím dojít pro borku, abych mohla zatopit.“

„Miluju tě, Maggie.“

Zůstala stát a na okamžik zavřela oči. Pak se k němu otočila. „Věřím ti, Rogane. I když mě to dojíká, na mém rozhodnutí se nic nemění.“ Vyběhla ven.

Nepřišel jsem o nic prosit, upomínal se v duchu. Přišel ji požádat o pomoc s jedním problémem. Z její reakce však usoudil, že věci se změnilly víc, než byla ochotna připustit.

Rázoval dlouhými kroky k oknu, k proleželému gauči, pak zpátky.

„Posaď se!“ vybídla ho, když se vrátila s náručí plnou borky. „Prošlapeš mi podlahu. O co jde v tom Limericku?“

„Pár komplikací, to je vše.“ Pozoroval ji, jak si kleká ke krbu a zručně vrší hromadu paliva. Napadlo ho, že vidí vlastně poprvé rozdělovat oheň z borky. Byla to uklidňující podívaná. „Rozšiřujeme tam továrnu.“

„Aha. A co tam vlastně vyrábíte?“

„Porcelán. Z převážné části levnější druh, z něhož se dělají suvenýry.“

„Suvenýry?“ Na okamžik ustala v práci a posadila se na paty. „Vážně? Snad ne takové ty zvonečky a hrnky s rádoby vtipnými básničkami, kterými jsou obsypané krámky pro turisty?“

„Jsou udělané velice dobře.“

Pohodila hlavou a vyprskla smíchy. „No ne, to je k popukání! Můj manažer vyrábí talířky poseté čtyřlístky jetele!“

„Máš ty vůbec ponětí, kolik procent naší ekonomiky závisí na turistickém ruchu, na prodeji talířků s čtyřlístky, nebo na ručně pletených svetrech, lněném zboží, krajce či pitomých pohlednicích?“

„Ne.“ Uchichtla se do dlaně. „Ale jsem si jistá, že ty mi to řekneš, s přesností na pence! Pověz mi, Rogane, obchoduješ také se sádrovými trpaslíky?“

„Nepřišel jsem, abych se ti zpovídal ze svých obchodních aktivit. A nehodlám se bavit ani o tom, že tohle rozšíření produkce – jež nám umožní výrobu jednoho z nejkvalitnějších druhů porcelánu v Irsku – vytvoří více než sto nových pracovních příležitostí v oblasti, kde je jich zoufale zapotřebí.“

Mávla rukou, aby ho přerušila. „Promiň, dotkla jsem se tě. Nepochybuji o tom, že neustále roste poptávka po porcelánových náprstcích a popelnících a hrnečcích s gaelskými nápisy ‚Ať žije Irsko!‘. Jen nedovedu pochopit, jak může továrnu s takovou výrobou vlastnit muž, který nosí tak nádherné obleky.“

„Díky tomu však může Světová galerie dotovat a sponzorovat celou řadu umělců. I když jsou to snobové.“

Hřbetem ruky si pohládila nos. „Dostala jsem, co mi patřilo. A jelikož nechci promrhat tuhle společnou chvíli zbytečnou hádkou, už o tom nebudeme mluvit. Tak už se konečně posadíš, anebo zůstaneš stát a vrhat na mě nasupené pohledy? Tedy ne že by ti to neslušelo, i když se tak mračíš!“

Zhluboka se nadechl a vzdal to. „Co tvoje práce? Jde ti dobře?“

„Jako po másle.“ Sedla si na bobek a zkřížila nohy. „Jestli nám zbyde chvilka času, ukážu ti, co jsem udělala, než pojeděš.“

„V galerii máme malé zpoždění. Asi bych ti taky měl říct, že Joseph a Patricie spolu utekli.“

„Ano, vím. Dostala jsem od nich pohled.“

Naklonil hlavu na stranu. „Zdá se, že tě to příliš nepřekvapuje.“

„Proč taky? Vždyť byli do sebe bláznivě zamilovaní.“

„Vzpomínám si, že jsi kdysi tvrdila, že Patricie je bláznivě zamilovaná do mě.“

„Ale vůbec ne. Řekla jsem jen, že je do tebe tak trochu zamilovaná, a na tom trvám. Mám pocit, že do tebe chtěla být zamilovaná – bylo by to přece po všech stránkách tak výhodné! Jenže byla zamilovaná do Josepha, jen o tom nevěděla. Ale to tě netrápí, nebo jo?“

„Ne. Připouštím, že mě to překvapilo, ale netrápí mě to. Uvědomil jsem si, že jsem Josephovy pracovní kvality pokládal za samozřejmost. Zítra se vrací, a já jsem tomu nesmírně rád.“

„Takže o co jde?“

„Nedostala jsi náhodou dopis od strýčka Nialla?“

„Já ne, Brianna. Dopisy dostává ona, protože na ně nezapomíná odpovídat. Napsal jí, že pojede do Dublinu a na zpáteční cestě se možná staví. Tys ho viděl?“

„Jestli jsem ho viděl?“ Rogan znechuceně zavrčel a vyskočil ze židle. „Kdykoliv přijdu k babičce, všude o něj zakopávám. Usadil se u ní a dřepí tam už dobré dva týdny. Musíme rozhodnout, co s tím uděláme.“

„Proč bychom s tím něco měli dělat?“

„Posloucháš mě vůbec, Maggie? Ti dva spolu žijí! Moje babička a tvůj strýc...“

„J? řesněji řečeno prastrýc.“

„To je fuk! Ti dva spolu prožívají vášnivý románec!“

„Vážně?“ Maggie vybuchla smíchy. „To je přece ohromné!“

„Ohromné? Je to šílené. Babi jančí a chová se jako potřeštěná pubertacka, chodí tančit, vrací se domů někdy k ránu a spí v jedné posteli s chlapem, který nosí obleky barvy smažených vajíček!“

„Takže máš námitky vůči jeho vkusu v oblékání.“

„Mám námitky vůči němu jako osobě. Nesnesu, aby si v rytmu valčíku vtančil do babiččina života a rozvaloval se v jejím salonu, jako by mu patřil celý dům. Nevím, co má za lubem, ale nedovolím, aby zneužíval dobrotu jejího srdce a její zranitelnost. Jestli si myslí, že těma svýma tlapama shrábne jedinou penci z jejích peněz...“

„Tak dost.“ Vyskočila jako tygřice. „Mluvíš o mém pokrevním příbuzném, Sweeney.“

„Teď není čas na přílišnou útlocitnost.“

„Útlocitnost!“ Rýpla ho do žeber. „Od tebe to sedí! Žárlíš, protože babička má na světě někoho jiného kromě tebe.“

„To je směšné.“

„Ale pravdivé. Tak ty si myslíš, že když o ni někdo projeví zájem, nemůže za tím být nic jiného než její peníze?“

Zaplavila ho vlna hrdosti a síly rodinných pout. „Babička je krásná a inteligentní žena.“

„O tom není sporu. A strýček Niall rozhodně nepatří mezi muže, co se ženou za bohatstvím. Odešel do důchodu víc než slušně finančně zajištěn. Nemá sice vilu ve Francii, ani nenosí obleky, co šijou mizerní Britové, ale daří se mu dobře a nemá zapotřebí hrát si na gigola. A nedovolím, abys pod mou střechou takhle mluvil o mých příbuzných.“

„Nechtěl jsem tě urazit. Přijel jsem za tebou, jelikož je na nás jako na jejich příbuzných, abychom nějak zakročili. Vzhledem k tomu, že se v nejbližších dnech chystají do Galwaye a chtějí se cestou zastavit tady, doufal jsem, že s ním promluvíš.“

„Určitě si s ním promluví. Je to přece můj příbuzný, že? Nemůžu ho ignorovat. Ale rozhodně do toho nebudu zasahovat. Ten snob jsi ty, Rogane, a ještě k tomu prudérní.“

„Prudérní?“

„Vadí ti představa, že babička by mohla vést bohatý a plnohodnotný pohlavní život.“

Trhl sebou a zasyčel skrz zaťaté zuby: „Prosím tě, nech toho! Nechci na to ani pomyslet!“

„Taky bys neměl, jelikož je to jejich soukromá věc.“ V koutcích úst jí lehce zaškubalo. „A přece... je to zajímavé.“

„Přestaň.“ Poraženě se zhroutil na židli. „Jestliže existuje něco, co si nechci a neumím představit, pak je to tohle.“

„Mně se to věru taky moc nedaří. Páni! To by byl gól, kdyby se ti dva vzali! To bychom pak my dva byli vlastně vzdálení příbuzní – bratranec a sestřenice.“ Se smíchem ho plácla po zádech, když se zakuckal. „Nemám ti nalít panáka, miláčku?“ Odběhla do kuchyně.

„To bys byla hodná.“ Párkrát se zhluboka nadechl. „Maggie!“ zvolal za ní. „Nechci, aby jí někdo ublížil.“

„Já vím.“ Vrátila se se dvěma skleničkami. „Jedině to tě zachránilo, jinak bych ti byla jednu vrazila, když jsi tak ošklivě mluvil o strýčku Niallovi. Tvoje babička je báječná ženská, Rogane, a taky moudrá.“

„Ona je...“ Konečně to vyslovil nahlas. „Je to jediné, co mi zbylo z rodiny.“

Maggiin pohled zněžněl. „Přece ji neztrácíš.“

Hlasitě vydechl a zíral do skleničky. „Asi se chovám jako idiot.“

„Ne... ne tak docela.“ Usmála se, když zvedl hlavu a zkoumavě si ji změřil. „Dá se přece čekat, že vnuk malinko zpanikaří, když si babička najde vážnou známost.“

Rogan sebou trhl. Maggie vyprskla smíchy.

„Proč jí nedopřeješ to štěstí? Jestli tě to uklidní, můžu celou situaci prozkoumat, až se tady staví.“

„Alespoň něco.“ Přitukli si a vypili whisky jediným douškem. „Musím jít.“

„Vždyť jsi sotva přišel. Nechceš si se mnou zajet do hospody a dát si něco dobrého na zub? Anebo...“ objala ho kolem krku, „... zůstaneme tady, dokud nedostaneme pořádný hlad.“

Ne, pomyslel si, když se sklonil nad její rty. Nezůstanou dlouho o hladu.

„Nemůžu tady zůstat.“ Odsunul prázdnou skleničku a chytil ji za ramena. „Jinak bychom skončili v posteli. To by nic neřešilo.“

„Vždyť není co řešit! Proč to musíš komplikovat? Je nám spolu přece náramně!“

„To jo.“ Vzal její obličej do dlaní. „Vskutku náramně. To je ale jen jeden z důvodů, proč s tebou chci prožít zbytek života. Ne, neodtahuj se. Na tom, co spolu můžeme vytvořit, nezmění nic z toho, co jsi napovídala. Až si to uvědomíš, přijdeš za mnou. Já můžu počkat.“

„Takže prostě odejdeš a opět se mi budeš vyhýbat? Čili manželství, nebo nic?“

„Ano.“ Znovu ji políbil. „Manželství a vše, co k němu patří. V Limericku se zdržím necelý týden. V kanceláři vědí, kde mě najdou.“

„Nezavolám ti.“

Přešel jí palcem po rtech. „Ale budeš chtít. To prozatím stačí.“

Kapitola devatenáctá

i

„Jsi hrozně paličatá, Maggie.“

„Hele, tohle mi říkají všichni, a mě už to unavuje.“ Maggie s ochrannými brýlemi na očích právě experimentovala s hořákem. Za uplynulý týden se jí nepodařilo vyfoukat nic, co by ji naplnilo radostí a uspokojením. Změnila proto techniku a zkoušela teď zahřívat skleněnou trubici plameny šesti hořáků, připevněných ze dvou stran k pracovnímu stolu.

„No, když ti to říkají všichni, tak na tom asi něco bude,“ odsekla Brianna. „Jde přece o rodinu. Jeden večer snad můžeš obětovat pro rodinu!“

„To není otázka času.“ Myslela to vážně, i když se jí bůhvíproč zdálo, že jí čas dýchá na krk jako vrčící pes. „Proč bych se měla obětovat a večeřet s ní?“ Soustředěně začala otáčet změkklým sklem. „Řeknu ti, že na to nemám chuť. A ona určitě taky ne.“

„Nebude tam jen matka. Přijdou i strýček Niall a paní Sweeneyová. A taky Lottie, samozřejmě. Byla by to neomalenost, kdybys nepřišla.“

••“Jo, že jsem neomalená, to mi už taky někdo řekl, kromě toho, že jsem paličatá.“ Stejně jako všechno, čeho se v posledních dnech dotkla, i tohle sklo odmítalo podřídit se jejím představám. Navíc ji v poslední době přestávaly poslouchat i představy samotné – zamlžovaly se a unikaly někam do nenávratna, což ji pobuřovalo a zároveň děsilo. Nevzdávala to jen z čiré umíněnosti.

„Strýčka Nialla jsi neviděla od tátova pohřbu. A přivádí s sebou Roganovu babičku, proboha! Tvrdila jsi mi, že ji máš moc ráda!“

„Taky že mám.“ Sakra, co se to děje s jejím rukama? Co se to děje s jejím srdcem? „Možná tam nechci jít taky proto, že ji chci ušetřit jednoho z našich slavných, šťastných rodinných posezení.“

Sžíravý sarkasmus těch slov pátil stejně jako plamen hořáků. Brianna mu čelila ledovým klidem. „Taky by tě neubýlo, kdyby ses na alespoň na jediný večer krotila a ovládala. Jestliže si strýček Niall a paní Sweeneyová dají tu námahu a navštíví nás cestou do Galwaye, tak je uvítáme. Všechny.“

„Přestaň dotírat, ano? Kloveš do mě jako navztekaná husa. Cožpak nevidíš, že pracuju?“

„Neděláš prakticky nic jiného, takže tě musím vyrušit, když si s tebou chci promluvit. Za chvíli jsou tady, Maggie, a já se nebudu za tebe vymlouvat.“ V gestu podobném sestřině zkrřížila Brianna ruce na hrudi. „Budu tady stát a klovat do tebe tak dlouho, dokud neuděláš, co se sluší a patří.“

„Dobrá, dobrá! Krucinál, přijdu na tu zatracenou večeri.“

Brianna se pousmála. Nic jiného taky nečekala. „V půl osmé. Hosty penzionu obsloužím dřív, abychom mohli povečeřet v rodinném kruhu.“

„To bude zábava k popukání. Už se nemůžu dočkat.“

„Proběhne v klidu a pohodě, pokud mi slíbíš, že budeš držet ten svůj ostrý jazýček za zuby. Snad od tebe nežádám tak moc.“

„Budu se usmívat, budu ztělesněná zdvořilost a nebudu jíst rukama.“ Hořce si povzdechla, posunula si ochranné brýle na čelo a vytáhla z plamenů postavičku na konci trubice.

„Cos to udělala?“ Brianna přistoupila zvědavě blíž. „zešílela jsem.“

„To je hezké! Není to jednorožec?“

„Jo, jednorožec – k dokonalosti mu chybí jen pozlacený roh.“ Zasmála se a obracela mytickou postavičku v ruce. „Je to žert, Brie, ubohý žert. A já jsem jeho terčem. Příště to bude labuť, to si piš. Nebo jeden z těch malých pejsánků s peříčkem místo ocasu.“ Zahodila nepovedený výtvar a zhasla hořáky. „Tak, to bychom měli. Dnes už sotva udělám něco kloudného, takže přijdu na tu tvou slavnostní večeři. Bůh ti pomáhej.“

„Proč si na chvílku neodpočineš, Maggie? Vypadáš hrozně unaveně.“

„Asi tě poslechnu, jen co zabalím pár věcí do beden.“ Strhla z hlavy ochranné brýle a přejela si dlaněmi po tváři. Náhle pocítila únavu, hroznou únavu. „Neboj, Brie, nebudeš pro mě muset poslat psy. Když jsem ti slíbila, že přijdu, tak přijdu.“

„To jsem ráda.“ Brianna jí povzbudivě stiskla ruku. „Musím se vrátit a dohlédnout, aby bylo všechno připravené. V půl osmé, Maggie.“

„Já vím.“

Zamávala jí na rozloučenou. Aby zaměstnala mysl, popadla jednu z beden, které si sama stloukla, a vystlala ji vatou. Na stůl rozložila bublinkovou fólii a pak přistoupila k policím v zadní části dílny. Stál tam jediný kus – poslední, který dokončila před Roganovou návštěvou.

Ze široké základny vyrůstal vysoký, rozložitý kmen; koruna se ohýbala pod tíhou větví a větviček, jež padaly vjtíhlých, elegantních obloucích, jako by rozvlněných mírným vánkem. Bude se to líbit, usoudila Maggie, stejně jako vrba, která jí posloužila jako inspirace. Měla barvu syté modři tryskající z kmene a světlající až do křehkých špiček větví.

Balila dílo nesmírně opatrně, neboť pro ni znamenalo víc než jen další sklářský výtvar. Byla to poslední práce, kterou dokázala úspěšně realizovat přesně podle svých představ. Všechny další pokusy žalostně ztroskotaly. Den za dnem se snažila a plahočila, jen aby nakonec všechno znovu roztavila. Den za dnem si více uvědomovala paniku, která jí rozechvívala útroby.

Za to může on, pomyslela si, když přitloukala víko bedny. To on ji zmámil vidinou slávy a bohatství, to on vystavil její ješitnost

náporu závratného a rychlého úspěchu. Nyní byla zablokována a vyprahlá – dutá jako ta skleněná trubice, z níž vymodelovala jednorozce.

Jeho přičiněním toho chtěla příliš mnoho. A chtěla i jeho – až příliš. Pak odešel, aby si o to bolestněji uvědomila, jaké to je nemít nic.

Nevzdá se a neustoupí mu. Slíbila si, že si zachová alespoň svou hrdost. Zatímco pec výsměšně hučela, seděla na pracovní židli a přejížděla prsty po všech jejích důvěrně známých křivkách.

Namlouvala si, že je pouze přepracovaná. S každým dalším dílem se bičovala k lepšímu a lepšímu výkonu. Chtěla si dokázat, že onen závratný a rychlý úspěch není ani náhodný, ani pomíjivý – a to jí svazovalo ruce i fantazii. Nemohla se zbavit dojmu, že až se výstava přestěhuje z Paříže a ztratí lesk novoty, ona ji už nebude schopna ničím doplnit.

Bála se, že už nikdy nezvedne foukací píšťalu jen tak, z čirého tvůrčího nadšení. To vše změnil Rogan. Změnil i ji – přesně tak, jak předpokládala.

Ale jak se mu pouhým odchodem povedlo přimět ji, aby ho milovala?

„Daří se ti náramně, vid', drahoušku?“ Niall, vtěsnaný do křiklavého obleku, se usmál na Briannu. „Já vždycky říkal, že máš za ušima. Celá moje sestra, tahle naše Briannka!“

„Máte to tady moc hezké a útulné.“ Christine si vzala od Brianny skleničku. „A vaše zahrada je prostě úchvatná.“

„Děkuji. Je mou radostí i koníčkem.“

„Rogan mi vyprávěl, jak se mu tady líbilo, i když se zdržel jen krátce.“ Christine si slastně povzdechla; teplo z krbu a záře lamp ji rozehřívaly. „Ted' vidím proč.“

„Má na to čich.“ Niall sevřel Briannu v medvědí objetí. „Máme to v krvi, víš? Kdepak, krev se nezapře.“

„Podle všeho opravdu ne. Zнала jsem moc dobře vaši babičku.“

„Chrissy se nám pořád motala pod nohama.“ Niall laškovně zamrkal. „Ale já si jí nevšímal. Byl jsem hrozně stydlivej.“

„V životě jsi se nestyděl ani vteřinu!“ řekla Christine se smíchem. „Pokládal jsi mě za otravnou, dotěrnou žábu!“

„Jestli ano, tak už jsem změnil názor.“ Předklonil se a před Brianniným zvědavým pohledem políbil Christinu na ústa.

„Trvalo ti to víc než padesát let.“

„Mně to připadá jako včera.“

„No...“ Brianna si rozpačitě odkašlala. „Myslím, že bych se měla jít podívat... To bude asi matka s Lottii,“ dodala, když k nim dolehl halas z chodby.

„Řídiš jako slepá,“ hudrovala Maeve. „Zpátky do Ennisu půjdu pěšky, v tom voze mě už nikdo neuvidí!“

„Jestli to svedeš líp, tak řid' sama. Dodá ti to pocit nezávislosti.“ Do salonu vešla růžolící, rozesmátá Lottie, kterou ta slovní potyčka zjevně nevyvedla z míry. „Venku je mrazivá noc,“ oznámila vesele.

„A ty mě taháš do takové zimy! Určitě se rozstonám nejmíň na týden.“

„Mami.“ Brianna napřímila ramena, aby zakryla rozpaky, a pomohla Maeve z kabátu. „Dovol, abych tě seznámila s paní Sweeneyovou. Paní Sweeneyová, tohle je moje máma, Maeve Concannonová a naše přítelkyně Lottie Sul-livanová.“

„Jsem ráda, že vás obě poznávám.“ Christine vstala a podala jim ruku. „Bývala jsem kdysi kamarádkou vaší matky, paní Concannonová. Spolu jsme vyrůstaly v Galwayi. Tehdy jsem se jmenovala Christine Roganová.“

„Mluvila o vás,“ odbyla ji Maeve úsečně. „Těší mě, že vás poznávám.“ Pohled jí sklouzl na strýce; přimhouřila oči. „No ne, že by strýček Niall? Už hezkých pár roků jsi nás nepoctil návštěvou!“

„Srdce mi plesá radostí, že tě zas vidím, Maeve!“ Objal ji a masitou rukou ji poplácal po zádech. „Doufám, že ty roky k tobě byly laskavé.“

„Proč by měly?“ Jen co se vymanila z jeho sevření, sedla si do křesla u krbu. „Ten krb nějak špatně táhne, Brianno.“

Nebyla to pravda; Brianna přesto přešla k ohni a nepatrně pootočila klapkou komínového průduchu.

„Přestaň pořád naříkat,“ zarazil ji Niall. „Táhne dobře. Naše Maeve neumí nic jiného, jen si stěžovat.“

„Vid'te?“ přitakala Lottie mile a z košíčku vyndala pletací jehlice. „Já si toho nevšímám. Asi to bude tím, že jsem vychovala čtyři děti.“

Znejistělá Christine se obrátila na Lottii. „Máte krásnou vlnu, paní Sullivanová.“

„Děkuji, mně se taky líbí. Měli jste příjemnou cestu z Dublinu?“

„Ach ano. Už jsem zapomněla, jak je tento kout země krásný.“

„Jen samá pole a samé krávy,“ vyštěkla Maeve, znechucená tím, že se jí rozhovor vymyká z rukou. „Taky by se mi líbilo žít si v Dublinu a vyjet si sem v hezký podzimní den. Ale až přijde zima, nevím, jestli byste byla nadšena.“ Chtěla pokračovat, ale vstoupila Maggie.

„No ne, strýček Niall – v nadživotní velikosti!“ Se smíchem se mu vrhla do náruče.

„Naše malá Maggie Mae! Je z tebe dospělá ženská!“

„Už nějaký ten pátek.“ Ustoupila a znovu se zasmála. „Koukám, že už ti pořádně prořídly!“ Něžně ho pohládila po hlavě.

„Jevto tak hezká hlava, že dobrotivý Bůh neviděl jediný důvod, proč by ji měl zakrývat vlasy. Slyšel jsem, jak báječně si vedeš, drahoušku. Jsem na tebe pyšný!“

„Paní Sweeneyová ti tyhle věci vykládá jen proto, aby se mohla vychloubat svým vnukem. Jsem moc ráda, že vás vidím,“ obrátila se na Christinu. „Doufám, že tomuhle pánovi nedovolíte, aby vás v Galwayi příliš utahal.“

„Myslím, že to zvládnou. Ráda bych se zítra, než odjedeme, podívala do tvé dílny, pokud ti to nevadí.“

„S radostí vás provedu. Dobrý den, Lottie, jak se máte?“

„Skvěle.“ Jehlice melodicky cinkaly. „Doufala jsem, že se u nás stavíš a vylíčíš nám, jaké to bylo ve Francii.“

Na ta slova si Maeve opovržlivě odfrkla. Maggie nasadila neutrální masku a otočila se. „Matko.“

„Margaret Mary. Měla jsi, jak vidím, plnou hlavu svých starostí – jako obvykle.“

„Ano.“

„Zato Brianna si najde alespoň dvakrát týdně čas, aby se přišla podívat, jestli mi něco nechybí.“

Maggie přikývla. „V tom případě není nutné, abych to dělala i já.“

„Budu teď podávat večeri, jestli už máte chuť,“ přerušila je rychle Brianna.

*„Já mám na jídlo vždycky chuť!“ Niall vzal Christine za ruku a cestou do jídelny povzbudivě stiskl Maggii rameno.

Na stole byl lněný ubrus a čerstvé květiny; na příborníku hořely svíčky. Jídla bylo hodně a bylo výtečně připravené. Mohl to být příjemný, pohodový večer. Ale samozřejmě nebyl.

Maeve se nimrala v jídle. Čím veselejší nálada panovala u stolu, tím víc rostla její mrzutost. Záviděla Christine krásné šaty, jejich elegantní střih, lesk perel na krku i nevztíravou, drahou vůni, která se kolem ní vznášela. Záviděla jí plet' – hebkou a hýčkanou bohatstvím.

Matčina přítelkyně, pomyslela si Maeve. Její kamarádka z dětství, spolužačka. Život, který vedla Christine Sweeneyová, měla vést ona, Maeve. A mohla ho mít, nebýt jednoho omylu. Nebýt Maggie.

Chtělo se jí brečet studem i vzteky nad tou nenahraditelnou ztrátou.

Kolem ní bublal rozhovor jako drahé vino – jalové řečičky o kytkách a dávných dobách, o Paříži a Dublinu. O dětech.

„Máte štěstí, že máte tak velkou rodinu,“ říkala právě Christine Lottii. „Mě vždycky mrzelo, že jsme s Michaellem nemohli mít víc dětí. Ale jediného syna jsme zbožňovali, stejně jako pak Rogana.“

„Syn,“ zahučela Maeve. „Syn nikdy nezapomene na matku.“

„To je pravda, je to vzácné pouto,“ usmála se Christine v naději, že obměkčí ty ostré, nesmlouvavé vrásky kolem Maeviných úst. „Ale přiznám se, že jsem vždycky toužila mít dcerku. Vás Bůh požehnal dvěma, paní Concannonová.“

„Spíš mě jimi proklel.“

„Ochutnej ty smažené žampiony, Maeve.“ Lottie jí je nabrala na talíř. „Jsou vynikající. Povedly se ti, Brianno.“

„Naučila mě to babička,“ řekla Brianna. „Neustále jsem ji otravovala, aby mi ukázala, jak se co vaří a připravuje.“

„A mně vyčítala, že se němotám kolem sporáku,“ ozvala se Maeve a vzdorovitě pohodila hlavou. „Mě to nebavilo. Vsadím se, že ani vy netrávíte v kuchyni moc času, paní Sweeneyová.“

„Bohužel ne.“ Christine postřehla, jak chladně jí zní hlas, a vlídněji dodala: „Musím přiznat, že moje chabé pokusy v kuchyni se ani zdaleka nedají srovnat s tím, co jste nám dnes večer nabídla vy, Brianno. Rogan si vaši kuchyni právem nemohl vynachválit.“

„Vždyť ji to živí. Ubytovává cizí lidi, hostí je a vyvábí jim, tak bodejť by to neuměla.“

„Nech ji na pokoji,“ pronesla Maggie tiše, ale šlehla po ní pbbhledem hlasitějším než výkřik. „Bůh ví, že tobě taky vyváběla a pečovala o tebe.“

„To byla její povinnost. Nikdo z vás, jak sedíte kolem tohoto stolu, nemůže popřít, že je povinností dcery starat se o matku. Tys tuhle povinnost zanedbávala celý život, Margaret Mary.“

„Na tom nehodlám nic měnit, takže děkuji Bohu, že tě Brie dokázala tolerovat a snášet.“

„Nemám věru za co děkovat, když mě vlastní děti vyhodily z domu a vykašlaly se na nemocnou, opuštěnou matku!“

„Ale jdi, Maeve, pokud vím, nestonala jsi jediný den!“ ozvala se Lottie smířlivě. „A jak můžeš být sama, když jsem s tebou já – dnem i nocí?“

„Za to přece dostáváš týdenní gáži. Měla by o mě pečovat moje vlastní krev, ale kdepak. Dcery se ke mně otočily zády a strýček, co má tak krásný dům v Galwayi – tomu je to srdečně jedno.“

„Koukám, že ses vůbec nezměnila, Maeve,“ řekl Niall a změřil si ji lítostivým pohledem. „Ani trošku. Omlouvám se, Chrissy, za neteřino hrozné chování.“

„Myslím, že zákusek si dáme v salonu,“ pronesla pobledlá Brianna a vstala. „Buďte tak laskaví a přesuňte se tam, hned tam přijdu.“

„Je to tam mnohem útulnější,“ přikývla Lottie. „Pomůžu ti, Brianno.“

„Strýčku Nialle a paní Sweeneyová, omluvte mě na chvíli. Ráda bych si promluvila s matkou, pak přijdeme za vámi.“ Maggie zůstala sedět a počkala, dokud se jídelna nevyprázdní. „Proč jsi to udělala?“ zeptala se pak Maeve.

„Proč jsi jí to pokazila? Copak je tak těžké alespoň na jediný večer vytvořit iluzi, že jsme rodina?“

Rozpaky jen přibrousily Maevin jazyk. „Já nemám žádné iluze a nepotřebuju dělat dojem na nějakou paní Sweeneyovou z Dublinu.“

„Dojem jsi na ni přesto udělala – ten nejhorší. Vrháš tím stín i na ostatní.“

„Ty si myslíš, že jsi lepší než my, Margaret Mary? Lepší, protože se couráš po Benátkách a Paříži?“ Maeve sevřela hranu stolu, až jí zbělely kotníky prstů, a předklonila se. „Myslíš, že nevím, cos prováděla s vnukem té ženské? Bez špetky studu jsi se s ním pelešila! Ach, ten chlap přece vidí, že máš peníze a slávu, po kterých jsi vždycky toužila. Stačilo, abys prodala tělo a zaprodala duši.“

Maggie křečovitě sepjala pod stolem roztřesené ruce. „Prodávám svou práci, takže s tou duší máš možná trochu pravdu. Ale tělo patří jen mně. To jsem dala Roganovi zdarma.“

Maeve zbledla, když se její podezření potvrdilo. „A taky za to zaplatíš – stejně jako jsem zaplatila já. Chlap jeho společenského postavení nechce od takových, jako jsi ty, nic jiného, než co najde potmě.“

„Nic o tom nevíš. Nic nevíš ani o něm.“

„Zato znám tebe. Co se stane s tvou slibnou kariérou, až zjistíš, že nosíš v břiše dítě?“

„Jestli budu jednou vychovávat dítě, modlím se k Bohu, abych se toho úkolu zhostila lépe než ty. Rozhodně bych se všeho nevzdala a dítě i sebe bych zaopatřila, jak nejlépe bych uměla.“

„Co ty o tom víš?“ obořila se na ni Maeve. „Ale jen tak dál, však to poznáš. Poznáš, jaké to je, když se ti život najednou zhroutl před očima a tobě zbydou jen oči pro pláč.“

„Ale tak to přece nemuselo být! Spousta zpěvaček má rodinu!“

„Dostala jsem do vínku veliký talent.“ Ke svému zoufalství Maeve ucítla, jak se jí do očí derou slzy. „A jelikož jsem byla stejně arogantní jako ty, byl mi odebrán. Od chvíle, co jsem tě počala, se ve mně neozval jediný tón.“

„Ale mohl,“ zašeptala Maggie. „Kdybys po něm tolik toužila.“

Toužila? Ještě teď cítla bolest té jizvy na srdci. „K čemu ti je, toužit po něčem?“ zvolala. „Tys taky celý život po něčem toužila, a teď riskuješ, že to ztratíš – jen pro to vzrušení mít chlapa mezi nohama!“

„Miluje mě,“ vydechla Maggie.

„Chlap má v posteli spoustu řečí o lásce. Nikdy nebudeš šťastná. V hříchu ses narodila, v hříchu žiješ a v hříchu i umřeš. A v osamění. Stejně jako já.“

„Dohnala jsi mě k tomu, abych nenáviděla vše, co jsi za celý život udělala. To se ti vskutku povedlo.“ Maggie se pomalu, nejistě zvedla. „Víš, co mě děsí – děsí do morku kostí? Nenávidíš mě, protože když se na mě podíváš, vidíš sebe samu. Bůh mi pomáhěj, jestli máš pravdu.“

Vyběhla ven, do tmavé noci.

Nejtvrdějším oříškem byla omluva. Maggie ji oddalovala a odváděla od ní pozornost tím, že ukazovala Christine a Niallovi svou dílnu. V chladném ranním světle poněkud vybledla ošklivá vzpomínka na předešlý večer. Maggie uklidňovalo vysvětlování různých sklářských technik a nástrojů; na Niallovo naléhání mu dokonce pomohla vyfouknout první bublinu.

„Není to trumpeta.“ Maggie přidržela dlaní píšťalu, když ji chtěl zvednout příliš vysoko. „Když se budeš takhle předvádět, tak si koleduješ o malér; poliješ se rozžhaveným sklem.“

„Radši se budu držet golfu.“ Zamrkal a vrátil jí píšťalu. „Jeden umělec v rodině stačí.“

„A ty si skutečně sama vyrábíš i sklo?“ Christine bloumala po dílně v kalhotovém kostýmu a hedvábné blůze. „Z písku?“

„A z pár dalších věcí. Písku, sody, vápna. Živce, dolomitu. Občas přidám trochu arzeniku.“

„Arzenik!“ vytřeštila oči Christine.

„A další příměsi,“ přikývla Maggie s úsměvem. „Své výrobní tajemství si střežím stejně přísně jako čaroděj svá kouzla. Podle toho, jakou chci dosáhnout barvu, přidávám další chemikálie. Různá barviva se mění v závislosti na základní sklovině. Kobalt, měď, mangan. Pak jsou tu uhličitany a oxidy. Arzenik je například výborné oxidační činidlo.“

Christine si pochybovačně prohlížela chemikálie, které jí ukazovala Maggie. „Myslela jsem, že je jednodušší roztavovat použité nebo komerční sklo.“

„Ale to by pak nebylo vaše, že?“

„Netušila jsem, že sklář musí být nejen umělcem, ale i chemikem.“

„To byla vždycy chytrá hlavička, ta naše Maggie!“ Niall ji vzal kolem ramen. „Sarah mi často psávala, jak je Maggie chytrá ve škole, jak milou má Brianna povahu.“

„To je ono,“ řekla Maggie se smíchem. „Já byla chytrá, Brie milá.“

„Sarah psala, že i Brie je chytrá,“ pronesl Niall škrobeně.

„Ale vsadím se, že o mně nikdy netvrdila, že jsem milá.“ Maggie se otřela tváří o jeho kabát. „Jsem tak ráda, že tě zas vidím. Netušila jsem, že mě to tak potěší.“

„Od té doby, co zemřel Tom, jsem tě dost zanedbával, Maggie Mae.“

„Ne. Měli jsme oba vlastní život, a mně i Brianně bylo jasné, že naše máti ti návštěvy nikterak neusnadňovala. Když už jsme u toho...“ Vymanila se mu z náruče a zhluboka se nadechla. „Chci se omluvit za ten včerejší večer.“

Neměla jsem ji provokovat, a už vůbec jsem neměla odejít bez slůvka rozloučení.“

„Nemáš se za co omlouvat – ani ty, ani Brianna, jak už jsem ji dnes ráno ujistil.“ Niall poplácal Maggii po tváři. „Maeve se rozhodla, že bude mít špatnou náladu, ještě než vstoupila do dveří. Ty jsi nic nevyprovokovala. Nemůžeš za to, jak se tvá matka rozhodla prožít život, Maggie.“

„Ať už tak nebo tak, mrzí mě, že ten večer byl pro vás tak nepříjemný.“

„Já bych ho nazvala spíš poučný,“ řekla Christine klidně.

„Asi máte pravdu,“ přikývla Maggie. „Strýčku, tys ji někdy slyšel zpívat?“

„Ano. Zpívala jako slavík, měla zlato v hrdle, o tom není sporu. A taky byla neposedná, jako ty velké kočkovité šelmy, co vidíš uvězněné v kleci. Nikdy s ní nebylo snadné pořízení, Maggie... Byla šťastná jen tehdy, když se lidé ztišili a naslouchali jejímu zpěvu.“

„Pak se objevil můj otec.“

„Pak se objevil Tom. Podle toho, co jsem slyšel, byli oba hlší a slepí ke všemu kromě sebe navzájem. A možná i jeden k druhému.“ Velkou, těžkou rukou ji pohladil po vlasech. „Možná ani jeden neviděl, co v tom druhém je, dokud nebylo pozdě. A když už k sobě byli připoutáni a prohlédli, zjistili, že ten druhý je úplně jiný, než jakého si ho vysnili. Proto Maeve tak zatrpkla.“

„Myslíš, že kdyby se nebyli potkali, byla by jiná?“

Pousmál se a znovu ji něžně pohladil. „Jsme jen smítkem ve větru osudu, Maggie Mae. Odfoukne nás, kam se mu zlíbí, a teprve pak ze sebe můžeme udělat, co chceme.“

„Je mi jí líto,“ pronesla Maggie jemně. „Až se tomu sama divím.“

„Chovala ses k ní dobře.“ Niall ji políbil na obočí. „Ted’ je načase, abys ze sebe udělala to, po čem toužíš.“

„Pracuju na tom.“ Usmála se na něho. „Velice usilovně.“

Christine vystihla příhodný okamžik a obrátila se na Nialla. „Nialle, byl bys tak laskav a nechal nás chvíličku o samotě?“

„Povídáčky jen pro dívčí ouška, co?“ Jeho kulatý obličej rozbrázdily usměvavé vrásky. „Jen do toho, nemusíte spěchat. Jdu se projít.“

„Takže,“ spustila Christine, jen co se za Niallem zavřely dveře. „Musím se ti k něčemu přiznat. Včera večer jsem neodešla do salonu. Vrátila jsem se, protože jsem doufala, že pomůžu věci urovnat.“

Maggie sklopila oči a upřeně zírala na podlahu. „Aha.“

„Nakonec jsem zcela neslušně poslouchala. Musela jsem se ze všech sil ovládat, abych tam nevtrhla a tvé matce neřekla od plic, co si o ní myslím.“

„Tím byste to jen zhoršila.“

„Právě proto jsem se ovládla, i když jsem měla sto chutí podlehnout tomu nutkání.“ Christine vzala Maggii za ramena a lehce s ní zatřásla. „Nemá ponětí, co v tobě má!“

„Možná to ví až moc dobře. Prodala jsem kus svého já, protože mě – stejně jako kdysi ji – pohání touha dosahovat stále víc. Ať už jsem si to zasloužila, anebo jsem to dostala darem, na věci to nic nemění. Chtěla jsem se spokojit s tím, co jsem měla, paní Sweeneyová. Moc jsem si to přála, neboť jinak bych si musela přiznat, že nemám dost. Že můj otec selhal, a to nebyla pravda. Než

se tady v těch dveřích objevil Rogan, byla jsem spokojená, anebo jsem si to alespoň namlouvala. Ale ty dveře jsou teď dokořán, a já poznala, jak chutná úspěch. Za celý týden jsem neudělala nic pořádného.“

„Co myslíš, čím to asi bude?“

„Zahnal mě do kouta, tím to je. Už nejsem schopna pracovat jen tak, pro radost, už mě netěší samota. To on všechno změnil. Nevím, co si počít. Dosud jsem si vždycky uměla poradit.“

„Tvoje práce vychází z tvého srdce. To pozná každý, kdo se na tvá díla podívá. Možná se pokoušíš přehradit mu cestu, Maggie.“^

„Jestli ano, tak jen z nutnosti. Neudělám totéž co ona. Nebo co udělal* táta. Nebudu příčinou neštěstí, ani jeho obětí.“

„Myslím, že obětí jsi se už stala, Maggie. Z úspěchu máš výčitky svědomí, z touhy udržet si ho ještě větší. Myslím, že se bojíš odhalit tajná zákoutí svého srdce, neboť víš, že jakmile to uděláš, už to nepůjde vzít zpátky. Dusíš to v sobě, ačkoliv jsi z toho nešťastná. Jsi do Rogana zamilovaná, vid’?“

„Pokud ano, přivodil si to sám.“

„Jsem si jistá, že se s tím pozoruhodně snadno vyrovná.“

Maggie se odvrátila a začala urovnávat náčiní na lavičce. „Dosud ji nepotkal. Myslím, že jsem se o to postarala proto, aby neviděl, že jsem jako ona. Náladová, protivná, věčně s něčím nespokojená.“

„Osamělá,“ řekla Christine tiše a upoutala tak znovu Maggiin pohled. „Je to osamělá žena, Maggie, i když si za to může sama. A bude jen a jen tvoje chyba, jestli zůstaneš sama i ty.“ Přistoupila k Maggii a vzala ji za ruce. „Tvého tátu jsem sice neznala, ale musela jsi přece něco zdědit i z něj!“

„Byl to snílek. Já taky.“

„A co tvoje babička – bystrá, temperamentní? Máš něco i z ní. A z Nialla tu jeho báječnou chuť do života. To vše je v tobě. Nic samo o sobě nevytvoří celek. Niall má v tomhle ohledu pravdu, Maggie. Velkou pravdu. Uděláš ze sebe, co budeš chtít.“

„To jsem si kdysi myslela i já. Byla jsem přesvědčená, že přesně vím, co jsem zač a čím chci být. Teď to mám v hlavě všechno pomíchané.“

„Když nenajdeš odpověď hlavou, je nejlepší naslouchat svému srdci.“

„Odpověď, kterou mi dává, se mi nelíbí.“ Christine se rozesmála.
„Pak si, mé drahé dítě, můžeš být naprosto jistá, že je správná.“

Kapitola dvacátá

i

Před polednem sáhla Maggie, chráněná krunýřem samoty, opět po přšťale. Za dvě hodiny hodila vázu, kterou vyfoukala, zpět do odpadového skla určeného k dalšímu roztavení.

Hloubala nad skicami, některé zavrhla, jiné zkoušela. Chvíli se mračila na jednorozce vystaveného na polici, pak se vrhla na práci s hořákem. Ale jen co uchopila skleněnou tyč, obraz v hlavě se zamlžil a vzápětí se rozplynul. Pozorovala, jak se konec tyče zahřívá, taví a začíná odkapávat. Mimoděk, zcela mechanicky zachytávala kapky roztaveného skla do nádoby s vodou.

Některé se rozprskly, jiné přežily. Jednu z nich vybrala a prohlížela si ji. I když ji vytvaroval oheň, byla teď chladná a připomínala slzu. Rupertova kapka neboli skleněná slza nebyla pro umělecké skláře žádnou vzácností; vyrobit ji svedlo i dítě.

Zamyšleně ji třela v prstech, pak ji zkoumala pod polariskopem. Pod jeho čočkami se vnitřní tlak v kuličce proměnil v oslivou barevnou duhu. Tolik krásy v takovém nic, pomyslela si.

Dala si skleněnou slzu do kapsy a z nádoby vylovila pár dalších. Několika přesnými, mechanickými pohyby zhasla všechny pece. O deset minut později už vcházela do sestřiny kuchyně.

„Brianno, co vidíš, když se na mě podíváš?“

Brianna si odfoukla z očí pramen vlasů, vzhlédla a pak dál hnětla těsto na chléb. „Svou sestru, přirozeně.“

„Ne, ne. Pokus se alespoň jednou nebýt tak doslovná. Co vidíš ve mně, uvnitř?“

„Ženu, která jako by se pořád pohybovala na hraně. Ženu, která má dost energie, aby mě utahala k smrti. A hněv.“ Brianna zůstala civět na své ruce. „Hněv, který mě naplňuje zármutkem a lítostí.“

„Co sobectví?“

Brianna polekaně vzhlédla. „Ne, kdepak! Tento povahový kaz jsem u tebe nikdy nepostřehla.“

„Ale co jiné?“

„Máš jich taky dost. Copak, ty chceš být dokonalá?“

Briannin strohý tón Maggie zamrzela. „Ty se na mě ještě pořád zlobíš kvůli tomu včerejšímu večeru, vid’?“

„Ne, to ne.“ Brianna začala s novým elánem bušit do těsta. „Zlobím se spíš na sebe, na okolnosti, na osud, jestli chceš. Ale na tebe ne. Tys to nezpůsobila a Pánbůh ví, že jsi mě varovala, že to tak dopadne. Ale přála bych si, aby ses mě pokaždé tak vehementně nezastávala.“

„Nemůžu si pomoci.“

„Já vím.“ Brianna vytvarovala těsto do bochníku a vložila jej do mísy, aby nakynulo. „Když jsi odešla, chovala se mnohem líp. Myslím, že ji to trochu mrzelo. Než odešla, řekla mi, že jsem uvařila dobrou večeři. Sice ji ani pořádně neochutnala, ale aspoň to řekla.“

„Už jsme zažily horší večery.“

„To je tedy svatá pravda. Maggie, řekla ještě něco.“

„Ta toho napovídá! Nepřišla jsem, abychom rozebíraly každou její větu.“

„Zmínila se o svícnech,“ pokračovala Brianna; Maggie v údivu zvedla obočí.

„Co s nimi?“

„Ty, co mám na příborníku, které jsi pro mě vloni vlastnoručně vyrobila. Řekla, že jsou překrásné.“

Maggie vybuchla smíchy a potřásla hlavou. „To se ti jen zdálo>,,

„Byla jsem při vědomí a stála jsem ve vlastní chodbě. Podívala se na mě a řekla mi to. A stála tam a koukala na mě, až mi došlo, že ti to neumí říct sama,“ ale že chce, abys to věděla.“

„A proč?“ zvolala Maggie nejistě.

„Myslím, že to byla jakási omluva, ať už jste si v jídelně řekly cokoliv. Bylo to maximum, čeho byla schopna. Když viděla, že jsem to pochopila, okamžitě se pustila do Lottie, a obě odešly, stejně jako přišly – hádaly se.“

„Dobrá.“ Maggie nevěděla, jak má reagovat, co má cítit. Roztřkané ruce jí mimoděk vklouzly do kapsy a pohrávaly si s hladkými skleněnými slzami.

„Je to jen malý krůček, ale pořád lepší než nic.“ Brianna si poprášila ruce moukou, aby mohla uhníst další pecen. „V tom domě, který jsi jí dala, je šťastná, i když to ještě sama neví.“

„Možná máš pravdu.“ Hlas se jí zadrhl. „Doufám, že ano. Ale v nejbližší době radši neplánuj žádné další rodinné večere.“

„To opravdu nemám v úmyslu.“

„Brianno...“ Maggie se zarazila a nejistě koukala na sestru. „Dnes odjíždím do Dublinu.“

„Ach, to máš před sebou dlouhý den. Potřebuji tě v galerii?“

„Ne. Jedu za Roganem. Buď mu řeknu, že už ho v životě nechci vidět, anebo že se za něj provdám.“

„Provdáš?“ Brianna vytvarovala další kus těsta do bochníku. „On tě požádal o ruku?“

„Poslední večer ve Francii. Tehdy jsem ho kategoricky odmítla. Myslela jsem to vážně. Možná to pořád ještě myslím vážně. Proto tam jedu autem, abych měla dost času všechno důkladně zvážit. Uvědomuju si, že mu musím říct buď jedno, nebo druhé.“ Přejela prsty po skleněných slzách v kapse. „Takže jedu a chtěla jsem, abys to věděla.“

„Maggie...“ Brianna zůstala stát s rukama zabořenýma do těsta a zírala na zavírající se vchodové dveře.

Nejhorší bylo, že ho nenašla doma; přitom věděla, že mu měla zavolat, než se vydá na cestu. Je v galerii, řekl jí jeho sluha, ale když

se konečně propletla ucpanými dub-linskými ulicemi a dorazila tam, byl už pryč, na cestě do kanceláře.

Opět se minuli, o pouhých pět minut, informovali ji v kanceláři. Jede prý na letiště, odkud odlétá do Říma. Neměli by mu zavolat na mobilní telefon v autě?

Maggie usoudila, že nehodlá proklopýtat jedním z nejdůležitějších rozhodnutí v životě po telefonu. Nakonec nasedla do svého nakladačku a vydala se na dlouhou, osamělou cestu zpátky do Clare.

Bylo snadné vynadat si do bláznů a namlouvat si, že je to tak lepší. Vyčerpaná dlouhými hodinami jízdy spala jako zabitá až do příštího poledne.

Pak se pokusila pracovat.

„Hledače chci mít vpředu a Triádu přesně uprostřed.“

Rogan stál ve sluncem zalité výstavní síni římské pobočky Světové galerie a sledoval, jak jeho zaměstnanci aranžují Maggiina díla. Sklářské výtvořby se skvěle vyjímaly v pozlacené rokokové výzdobě síně. Těžký rudý samet, který vybral pro přikrytí podstavců a stolů, podtrhoval slavnostní, takřka královskou atmosféru výstavy. Maggie by nad tím určitě ohrnovala nos, ale vystihovalo to vkus klientely této galerie.

Podíval se na hodinky a tiše zaklel. Za dvacet minut má schůzku. Nedá se nic dělat, pomyslel si a vydal další po

kyn k nepatrným úpravám. Přijde pozdě. Maggiin vliv, napadlo ho. Zničila jeho smysl pro dochvilnost.

„Galerie otvírá za patnáct minut,“ upozornil personál. „Přijdou lidé od tisku, postarejte se, aby každý dostal katalog.“ Naposledy prolétl pohledem celou síň, všímaje si umístění každého kusu, záhybu každého závěsu. „Dobrá práce.“

Vykročil do jasné záře italského slunce, kde na něj čekal jeho řidič.

„Mám zpoždění, Carlo.“ Rogan vklouzl dovnitř a otevřel kufřík.

Carlo se zašklebil, popotáhl si řidičskou čapku hlouběji do čela a ohnul prsty jako koncertní pianista chystající se spustit arpeggio. „Ne na dlouho, signore.“

Roganovi je třeba připsat ke cti, že ani nehnul brvou, když vůz vyskočil jako tygr od chodníku, vrčel a prskal na auta, kterým přehradil cestu. Rogan se zabořil do kouta a obrátil pozornost na finanční zprávu římské pobočky.

Byl to výtečný rok, usoudil. Nedal se sice srovnat s oním závratným vzestupem v polovině osmdesátých let, přesto však zajišťoval slušné zisky. Je jen dobře, napadlo ho, že jsou nenávratně pryč dny, kdy se obrazy na aukci prodávaly i za miliony liber. Umění s tak vysokou cenovou visačkou skončilo až příliš často na dně trezorů a nakonec bylo stejně bezduché jako zlatá cihla.

Přesto to byl ziskový rok – natolik ziskový, že mohl uskutečnit svůj nápad a otevřít další menší pobočku Světové galerie, v níž by se vystavovala a prodávala pouze díla irských umělců. Nosil tu myšlenku v hlavě už několik let, ale teprve nedávno dozrála v konkrétní představu.

Malá, útulná galerie, která by lákala k bloumání a prohlídkám kvalitních, přitom však cenově dostupných uměleckých děl.

Ano, teď k tomu dozrál čas. Právě teď.

Vůz se skřípěním zastavil, takřka se vzepjal na všech čtyřech jako bujný hřebec. Carlo vyskočil a otevřel Roganovi dvířka. „Jste tady včas, signore.“

„Jsi kouzelník, Carlo.“

Rogan strávil třicet minut s ředitelem římské pobočky, hodinu na schůzi správní rady, poté poskytl několik rozhovorů, v nichž propagoval výstavu děl slečny Concannonové. Pár dalších hodin věnoval zkoumání navrhovaných římských akvizic a setkáním s umělci. Téhož večera měl v plánu odletět do Benátek, kde chtěl připravit půdu pro další zastávku putovní výstavy. Mezi tím vším se na chvilku vytratil, aby vyřídil pár telefonátů s Dublinem.

„Josephe.“

„Rogane, jak je v Římě?“

„Slunečno. Jsem tady se vším hotov. Nejpozději v sedm večer bych měl být v Benátkách. Když to stihnu, stavím se ještě dnes v galerii. Jestli ne, vše potřebné zařídím zítra.“

„Mám před sebou tvůj harmonogram. Vracíš se tedy za týden?“

„I dřív, pokud to stihnu. Máš pro mě něco nového?“

„Byl tady Aiman. Koupil jsem od něj dvě pouliční skici. Docela ujdou.“

„Dobrá. Myslím, že už zanedlouho budeme moci prodat víc jeho děl.“

„Vážně?“

„Mám jistý nápad. Až se vrátím, probereme ho spolu. Ještě něco?“

„Vyprovodil jsem tvou babičku a jejího přítele do Galwaye.“

Rogan zabručel. „Ona ho přivedla do galerie?“

„Chtěl vidět Maggiina díla. Je to figurka, to ti řeknu.“

„To teda je.“

„Jo, a když už mluvíme o Maggii – před několika dny se tady stavila.“

„V Dublinu? A co chtěla?“

„To neřekla. Vlastně se tady jen mihla. Ani jsem s ní nemluvil osobně. Poslala další zásilku se vzkazem určeným nejspíš tobě.“

„S jakým vzkazem?“

„Je to modré.“

Roganova ruka zůstala nehybně viset ve vzduchu. „Ten vzkaz je modrý?“

„Ne, ne, ten vzkaz zní ‚je to modré‘. Je to překrásný kus – křehký, přitom pružný jako vrbový proutek. Patrně předpokládala, že budeš vědět, co tím myslela.“

„Ano, vím.“ Usmál se a promnul si hřbet nosu. „To je pro vikomta de Lorraine z Paříže. Svatební dárek pro vnučku. Měl by ses s ním spojit.“

„Dobrá. Jo, zdá se, že Maggie byla i u tebe v kanceláři a doma. Podle všeho tě z nějakého důvodu hledala.“

„Vypadá to tak.“ Chvilku uvažoval, pak impulsivně zvolal: „Joseph, můžeš pro mě něco udělat? Zavolej do galerie v Benátkách. Řekni jim, že přijedu o pár dní později.“

„S radostí. Děje se něco?“

„Vysvětlím ti to později. Pozdravuj od mne Patricii. Ozvu se.“

Maggie bubnovala prsty na stole u O'Malleyho, nervózně podupávala a nakonec si hlasitě oddechla. „Time, prosím tě, udělej

mi pořádný sendvič, ať mám tím pivem co zapíjet. Nemůžu čekat na Murphyho celé odpoledne s prázdným žaludkem.“

„Milerád. Máte rande, co?“ Zazubil se na ni zpoza pultu a sraštil obočí.

„Ha! V den, kdy budu mít rande s Murphym Muldoonem, přijdu o poslední zbytky zdravého rozumu. Vzkázal mi, že musí ve vsi něco zařídit a abych tady na něj počkala.“ Poklepala na krabici, která jí ležela u nohou. „Mám tady jeho dárek k matčiným narozeninám.“

„Tvůj vlastní výrobek?“

„Jo. A jestli nedorazí dřív, než dojím sendvič, má smůlu; bude si pro něj muset dojít sám.“

„Alice Muldoonová,“ vložil se do hovoru David Ryan, který seděl u baru a kouřil. „To je ta, co teď bydlí dole v Kilarney, že jo?“

„Ano,“ přikývla Maggie. „Takových deset let, možná i déle.“

„Už jsem ji dlouho neviděl. Znovu se vdala, když Rory Muldoon umřel, vidíte?“

„Je to tak,“ ozval se Tim, který zrovna točil půllitr černého guinnessu. „Vzala si zazobanýho doktora, nějakýho Colina Brennana.“

„Příbuznej s Danielem Brennanem,“ zapojil se do hovoru další host, který jedl irský guláš. „Víte, toho, co má krámek v Clarecastlu.“

„Ba ne!“ zavrtěl hlavou Tim, když přistoupil k Maggii a položil před ni sendvič. „To není příbuznej s Danielem Brennanem, nýbrž s Bobbym Brennanem z Newmarketu.“

„Tak to se pleteš,“ ozval se David.

„Klidně vsadím dvě libry.“

„Platí. Zeptáme se Murphyho.“

„Pokud se tady vůbec objeví,“ zamumlala Maggie a s chutí se zakousla do sendviče. „Člověk by mýsl, že nemám na práci nic lepšího, než tady vysedávat a chytat lelky.“

„Kdysi jsem znal nějakýho Brennana,“ promluvil stařec v protějším rohu místnosti. Pak se odmlčel a líně vyfoukl kroužek dýmu. „Frankie Brennan se jmenoval, byl z Ballyunionu, kde jsem bydlel jako kluk. Jednou pozdě v noci se vracel z hospody. Dal si tam pár piv, a jelikož alkoholu moc nesnesl, měl dost pod čepicí.“

Vyfoukl další kroužek. Čas plynul, ale nikdo neřekl ani slůvko. Všichni naslouchali příběhu.

„Šel tedy domů, to víte, trochu se potácel, a aby si zkrátil cestu, tak to vzal přes pole. Na něm byl kopeček, kde bydlely víly, a on, jak byl opilej, tak si vám to namířil přímo přes něj. No, mužskej – ať už střízlivěj nebo opilej – by měl vědět, že přes kopečky vil se nechodí, ale když Pánbůh naděloval rozum, na Frankiem Brennanovi dost skrbli. To se rozumí, víly ho musely naučit dobrému vychování a účtě, a jak se Frankie potácel přes to pole, tak z něj stáhly všechno, co na sobě měl. Domů došel dočista nahatej – až na klobouk a jednu botu.“ Odmlčel se a pak se usmál. „Tu druhou už jakživ nenašel.“

Maggie ocenila historku srdečným smíchem a položila si nohy na prázdnou židli naproti. Ať mi vlezou na záda s celou Paříží i s celým Římem, pomyslela si. Byla tam, kde chtěla být.

Pak vešel Rogan.

Jeho příchod vzbudil pozornost a několik obdivných pohledů. Nestávalo se často, aby k O'Malleymu přišel tak elegantně oblečený pán. Maggie strnula s pultem u rtů.

„Dobřej den, pane. Můžu vám něčím posloužit?“ oslovil ho Tim.

„Pintu guinness, díky.“ Rogan se opřel o barový pult a usmál se na Maggie, zatímco Tim se činil u pípy. „Dobrý den i tobě, Margaret Mary.“

„Co tady děláš?“

„Inu, zrovna si chci dát pivo.“ S úsměvem hodil na pult pár mincí. „Vypadáš dobře.“

„Myslela jsem, že jsi v Římě.“

„Taky jsem byl. Tvoje vystavená díla jdou opět na dračku.“

„Takže vy jste Rogan Sweeney?“ Tim přistrčil Roganovi sklenici.

„Ano, to jsem.“

„Já jsem O'Malley. Tim O'Malley.“ Utřel si ruku o zástěru, podal ji Roganovi a srdečně si s ním potřásl. „Býval jsem dobřej přítel tuhle Maggiina táty. Měl by velkou radost z toho, co pro tu holku děláte. A taky by byl náramně hrdej. S mou Deirdrou jsme si už začali nalepovat výstřižky z novin, kde píšou o Maggie.“

„Můžu vám slíbit, pane O'Malley, že už brzo vám přibudou další.“

„Pokud ses přišel podívat, jestli mám hotového něco nového, tak nemám,“ zvolala Maggie. „A taky mít nebudu, když mě budeš takhle honit.“

„Nepřijel jsem se podívat na tvou práci.“ Rogan pokývl Timovi a přešel k Maggii. Sedl si vedle ní, chytil ji za bradu a něžně, dlouze ji políbil. „Přijel jsem za tebou.“

Maggie vydechla; ani nevěděla, jak dlouho zadržovala dech. Vrhla zamračený pohled směrem k baru; zvědavé pohledy okamžitě uhnuly jinam.

„Dal sis pořádně načas.“

„Dost na to, aby se ti po mně stýskalo.“

„Od chvíle, cos odjel, jsem prakticky nic neudělala.“ Jelikož bylo těžké přiznat to, upírala pohled na sklenici před sebou. „Pustila jsem se do spousty věcí, ale nic jsem nedokončila. Nic se mi nedařilo tak, jak jsem si představovala. Vadí mi to. Štve mě to.“

„Co tě štve?“

Šlehla po něm pohledem zpod řas. „Chyběl jsi mi. Jela jsem za tebou do Dublinu.“

„Já vím.“ Hrál si s konečky jejích vlasů. Měla je trochu delší a jeho mimoděk napadlo, kdy se na ně opět vrhne s nůžkami, jak to občas dělávala. „Bylo pro tebe těžké rozjet se za mnou, Maggie?“

„Ano. Stejně těžké jako cokoliv jiného. Stejně jsi tam nebyl.“

„Teď jsem ovšem tady.“

To tedy byl; Maggie měla pocit, že nebude schopna promluvit, tak jí tlouklo srdce. „Ráda bych ti řekla pár věcí. Ne...“ Zarazila se v půli slova; otevřely se dveře a vstoupil Murphy. „Ach, přišel v pravou chvíli.“

Murphy zamával Timovi a pak zamířil k Maggii. „Takže ty už jsi po obědě.“ Nenucené si přitáhl židli a z talíře jí uzobl pár hranolků. „Přinesla jsi to?“

„Ano. Čekám tady na tebe už půl dne.“

„Vždyť ještě není jedna.“ Murphy si změřil Rogana zkoumavým pohledem a vzal si další hranolky. „Vy budete zřejmě pan Sweeney, že jo?“

„Ano.“

„Prozradil mi to váš oblek,“ vysvětlil Murphy. „Maggie mi jednou řekla, že každý den chodíte oblečeněj, jako by byla neděle. Já jsem Murphy Muldoon, Maggiin soused.“

První polibek, vzpomněl si Rogan; oba muži si obezřetně potřásli rukou. „Těší mě.“

„Mě taky.“ Murphy se zaklonil, pohupoval se na zadních nohách židle a dál zkoumal Rogana. „Dalo by se dokonce říct, že jsem Maggie něco jako brácha. Nemá totiž žádnou chlapeckou ruku, co by ji ochraňovala.“

„A ani ji nepotřebuju,“ vyštěkla Maggie. Byla by mu s chutí podkopla židli, kdyby se rychle nepředklonil. „Umím se ohlídat sama, děkuju pěkně.“

„Tím mě taky často krmí,“ řekl Rogan Murphymu. „Ale ať tu chlapeckou ruku potřebuje či ne, už jednu má.“

Murphy pochopil vzkaz, který se za těmi slovy skrýval. Po chvilce přemýšlení přikývl. „Tak dobrá. Máš to s sebou, Maggie?“

„Už jsem ti řekla, že ano.“ Popuzeně se shýbla, popadla krabici na podlaze a postavila ji na stůl. „Kdybych tvou mámu neměla tolik ráda, tak bych ti to nejradši roztřískala o hlavu.“

„Máma jistě ocení, že ses ovládla.“ Tim postavil na stůl další pivo a Murphy otevřel krabici. „To je nádhera, Maggie. Máma bude mít velkou radost.“

O tom Rogan nepochyboval. Světle růžová mísa se vlnila v ladných křivkách, její stěny se zvedaly v křehkých obloucích. Sklo bylo tak tenounké a průhledné, že skrze ně viděl stín Murphyho dlaní.

„Popřej jí všechno nejlepší i za mě.“

„Rád.“ Murphy přešel mozočnatým prstem po hladkém povrchu a pak mísu vrátil zpátky do krabice. „Říkala jsi padesát liber?“

„Přesně tak.“ Maggie napřáhla dlaň. „Hezky na dřevo.“

Murphy se s předstíranou neochotou poškrábal po tváři. „To mi připadá docela dost za jednu malou mističku, Maggie Mae – a ani se z ní člověk nenají. Ale máti zbožňuje takové neužitečné pitominky.“

„Jen mluv dál, Murphy, a já si přisadím.“

„Padesát liber.“ Murphy, potřásaje hlavou, vyndal peněženku a vysázel jí bankovky do nastavené dlaně. „Za ty peníze jsem jí mohl koupit celý servis. A možná i hezkou novou pánev.“

„A tou by tě přetáhla po hlavě.“ Maggie si spokojeně strčila peníze do kapsy. „Žádná ženská si k narozeninám nepřeje pánev, a chlap, který se domnívá, že ano, si zaslouží co nejpřísněji potrestat.“

„Murphy.“ David Ryan se zavrtěl na barové stoličce. „Jestli jseš s tím kšeftem hotovej, máme tady na tebe jeden dotaz.“

„Pak na něj budu muset odpovědět.“ Murphy vzal do ruky püllitr a vstal. „Máte hezký oblek, pane Sweeney.“ Odkrácel, aby rozsoudil sázku ohledně Brennanových.

„Padesát liber?“ zamumlal Rogan a pokynul ke krabici, kterou Murphy nechal ležet na stole. „Uvědomuješ si jistě stejně dobře jako já, že bys za ni mohla dostat víc než dvacetinásobek.“

„No a co?“ ohradila se Maggie a odstrčila pivo stranou. „Je to moje práce, a já si za ni řeknu, co budu chtít. Víím, že mě kvůli té zatracené klauzuli o výhradních právech můžeš hnát k soudu, ale tu mísu nedostaneš.“

„Nechtěl jsem...“

„Murphymu jsem to slíbila,“ pokračovala neústupně. „A slovo jsem dodržela. Můžeš z těch padesáti liber dostat svých mizerných pětadvacet procent, ale jestliže se rozhodnu něco udělat pro přátele...“

„Nemyslel jsem to jako stížnost.“ Položil jí konejšivě ruku na sevřenou pěst. „Byl to kompliment. Máš štědré srdce, Maggie.“

Tím jí sebral vítr z plachet; rezignovaně si povzdechla. „Ale ve smlouvě stojí, že o všem, co vyrobím, tě musím informovat.“

„Ano, tak to stojí ve smlouvě,“ přikývl. „Předpokládám, že budeš kvůli tomu ještě mnohokrát prskat a svým přátelům budeš nadále podstrkovat dárky, kdykoliv se ti zamane.“ Vrhla na něj zpod řas tak provinilý pohled, že vybuchl smíchy. „Jak vidím, už jsem tě mohl párkrát zažalovat. Můžeme uzavřít takzvanou ústní dohodu. Nevezmu si svůj podíl z těch padesáti liber, když mi slíbíš, že vyrobíš něco pro mou babičku jako vánoční dárek.“

Přikývla a opět sklopila oči. „Ale nejde jen o peníze, vid' že ne, Rogane? Někdy se bojím, že jde, že jsem to nechala dojít tak daleko.“

Protože mně se ty peníze na tom líbí, a moc – stejně jako všechno, co s sebou přináší.“

„Nejde tady jen o peníze, Maggie. Nejde jen o slavnostní otevření se šampaňským, ani o novinové výstřižky či večírky v Paříži. To je jen pozlátko. Jde tady především o to, co je uvnitř tebe a co vkládáš do vytváření všeho krásného, jedinečného, podnětného.“

„Pro mě už není cesty zpět. Nemůžu se vrátit k tomu, jaké to bývalo – před tebou.“ Vzhledla k němu a zkoumavě si prohlížela jeho tvář rys za rysem, dokud jí opět nepoložil ruku na dlaň. „Pojed’ se mnou. Chci ti něco ukázat.“

„Mám venku vůz. Už jsem do něj dal tvoje kolo.“ Musela se usmát. „Mohla jsem vědět, že tě to napadne.“

Foukal ostrý podzimní vítr a zvedal listí v pestrobarevném reji. Jeli směrem k Loop Head. Po obou stranách úzké silničky se jako moře táhly lány sklizených polí a smaragdová, pro Irsko tak typická zeleň luk a polí. Maggie zahlédla rozpadlé kamenné stodoly, jež se ani za mák nezměnily od onoho osudového dne před pěti lety, kdy tudy projížděla s tátou.

Když zaslechla moře a ve vzduchu ucítila jeho ostrou vůni, srdce jí poskočilo. Pevně stiskla víčka, pak je znovu otevřela a přečetla si nápis: POSLEDNÍ HOSPODA PŘED NEW YORKEM.

Co kdybychom si vypluli do New Yorku, Maggie, na sklenku dobrého piva?

Když vůz zastavil, neřekla nic a vystoupila; vítr jí v prudkých nárazech ochlazoval rozpálené tváře. Vzala Rogana za ruku a spolu sešli úzkým chodníčkem k moři.

Válka zuřila dál – vlny proti skalám v nekonečné tříštivé ozvěně. Odněkud z dálky se valila mlha, která stírala hranici mezi nebem a mořem a tvořila jedinou širokou číši měkké šedi.

„Nebyla jsem tady už skoro pět let. Netušila jsem, že sem ještě někdy přijdu a budu tady takhle stát.“ Sevřela rty a přála si, aby alespoň na chvíli povolil stisk ledových prstů, jež jí svíraly srdce. „Tady zemřel táta. Vyšli jsme si sem, jen my dva. Byla zima a tuhý mráz, ale on tohle místo nade vše miloval. Ten den jsem prodala pár kusů jednomu obchodníkovi v Ennisu a oslavili jsme to u O’Malleyho.“

„Byla jsi s ním sama?“ Ta děsivá představa zasáhla Rogana jako bodnutí mečem. Vzal ji do náruče a pevně ji k sobě přitiskl. „To mi je líto, Maggie. Hrozně líto.“

Otřela si tvář o měkkou vlnu Roganova kabátu a zachytila jeho vůni. Zavřela oči. „Mluvili jsme o matce, o jejich manželství. Nedovedla jsem pochopit, proč s ní zůstal. Možná to nepochopím nikdy. Ale byla v něm nějaká skrytá, nenaplněná touha. Víím to, protože já ji mám v sobě taky, ale myslím, že bych mohla mít šanci uchopit ji a dokázat, aby se mi vyplnila.“

Odtáhla se, aby mu mohla pohlédnout do tváře. „Něco pro tebe mám.“ Aniž uhnula pohledem, vyndala z kapsy jednu skleněnou kuličku a ukázala mu ji na otevřené dlani. v

„Vypadá to jako slza.“

„Ano.“ Sledovala, jak Rogan zvedá slzu proti světlu a prohlíží si ji.

Nakonec přešel palcem po hladkém sklu. „Dáváš mi svoje slzy, Maggie?“

„Možná.“ Vyndala z kapsy další. „Vzniknou, když do vody odkapává roztavené sklo. Některé se hned roztříští, jiné to vydrží a utvoří se – takhle silné.“ Shýbla se, popadla kámen a prudce jím třískla o sklo. „Tak silné, že je nerozbiješ ani kladivem.“ Opět se vzpřímila, držíc v dlani nepoškozenou slzu. „Vidíš? Vydržela! Odskočila pod tou ránou a třpytí se dál. Ale má tady takový tenounký ocásek, za který stačí neopatrně vzít.“ Jemně stiskla to místo mezi prsty. Sklo se proměnilo v neškodný prach. „A slza je pryč, jako by nikdy nebyla.“

„Slza tryská ze srdce,“ pronesl Rogan. „Ani se slzami, ani se sklem by se nemělo zacházet nešetrně. Já tvé slzy nerozbiju, Maggie, ani ty nerozbiješ ty mé.“

„Ne.“ Zhluboka se nadechla. „Ale kladivem do sebe budeme bušit často. Jsme stejně odlišní jako voda a roztavené sklo, Rogane.“

„A stejně tak schopní vytvořit spolu něco silného.“

„Možná. Přesto si kladu otázku, jak dlouho to vydržíš v malé chaloupce v Clare, nebo já v domě plném sluhů v Dublinu.“

„Můžeme se přestěhovat někam v půli cesty,“ řekl a pozoroval, jak jí tvář ozařuje úsměv. „Vážně, už jsem o tom uvažoval. Základem všeho je domluva a kompromis, Maggie.“

„Ach, ani v takové chvíli v sobě nezapřeš obchodníka!“

Nevšímal si jejího sarkasmu. „Mám v plánu otevřít v Claře galerii, ve které by se vystavovala díla irských umělců.“

„V Claře?“ Odhrnula si větrem rozcuchané vlasy a udiveně na něj pohlédla. „Pobočka Světové galerie tady v Claře? Ty bys to pro mě udělal?“

„Ano. Musím bohužel čestně přiznat, že jsem si s tou myšlenkou pohrával už dávno předtím, než jsem tě poznal. Nápad samotný tedy s tebou nemá nic společného, zato výběr místa ano. Anebo, abych byl přesnější, s námi.“ Když se opět zvedl vítr, přitáhl jí rozevřenou bundu a zapnul ji. „Myslím, že dokážu část roku žít v chaloupce v západních končinách, stejně jako ty bys mohla na chvíli žít se sluhy.“

„Máš to vskutku všechno promyšlené.“

„Ano, mám. O některých detailech se pochopitelně můžeme ještě dohadovat.“ Opět se zkoumavě zahleděl na skleněnou slzu a pak si ji vložil do kapsy. „S výjimkou jediného.“

„A sice?“

„Opět výhradní práva, Maggie – tentokrát ve formě oddacího listu a manželské smlouvy. Na doživotí, bez únikových doložek.“

Stisk ledových prstů ještě zesílil. „Jsi tvrdý vyjednavatel, Sweeney.“

„To jsem.“

Pohlédla opět na moře, na věčně dorážející vlny, na neoblomné skály a vnímala to kouzlo, jež mezi nimi vznikalo. „Kdysi jsem bývala šťastná ve své samotě,“ pronesla tiše. „Ale bez tebe jsem byla náhle nešťastná. Nikdy jsem nechtěla být na někoho odkázaná, nechtěla jsem po nikom toužit tak, abych z toho byla nešťastná. Ale jsem na tebe odkázaná, Rogane.“ Něžně ho pohládila po tváři. „A miluju tě.“

Zaplavila ho vlna sladkého dojetí. Přitiskl si její dlaň ke rtům. „Já vím.“

Ledové sevření konečně povolilo. „Ty to víš.“ Zasmála se a potřásla hlavou. „Ach, to musí být úžasné, když má člověk vždycky pravdu.“

„Není nic úžasnějšího.“ Zvedl ji do náruče, zatočil se s ní a pak se jejich rty spojily v dlouhém polibku. Kolem nich kroužil vítr vonící mořem. „Jestli tě můžu učinit nešťastnou, Maggie, pak tě také můžu učinit šťastnou.“

Pevně ho objala. „Jestli ne, tak ti ze života udělám peklo, přísahám! Panebože, nikdy jsem nechtěla být manželkou!“

„Budeš mou, a ráda.“

„Budu tvou.“ Zvedla tvář proti větru. „A ráda.“

Otočte stránku a začtěte se do úryvku dalšího románu Nory Roberts ze seriálu *Zrozená z...*

Zrozená **z ledu**

... romantického příběhu o Brianně Concannonové a o tom, jak i u ní jednoho dne zaklepala na dveře láska...